SIDNEY SHELDON

Moștenire blestemată

Prolog

1937

Când bunicul Lysandrei, Mandarinul Lai Tsin, a ştiut că nu mai are mult de trăit pe acest pământ, a luat-o cu el pentru a vizita Hong-Kong-ul. Avea 70 de ani, sau poate chiar mai mult, era scund, slab şi foarte demn, cu o piele asemănătoare pergamentului, cu pometii proeminenţi şi ochii negri lucioşi, migdalaţi. Lysandra avea 7 ani, un păr de culoarea aurului, cârlionţat, ce îi trecea peste umeri ca o cascadă; avea ochii ca două boabe de safir şi tenul delicat, dar nu i se părea ciudat că nu era deloc asemănător cu al lui. El era Bunicul, iar ea, Lysandra; era cât se poate de simplu.

– Sunt un om bătrân, a spus el, în timp ce avionul se înălţa greoi de pe aeroportul din Manilla, în ultima parte a călătoriei. Nu voi avea onoarea să te urmăresc de-a lungul drumului tău în viaţă, ca femeie. Îţi dau tot ceea ce ţi-ai putea dori pe pământ, bogăţii, putere şi succes, în speranţa că viaţa îţi va fi binecuvântată de fericire. Ţi-am spus totul, Lysandra, cu excepţia unui singur Adevăr. Acest Adevăr este secretul meu.

Este scris şi încuiat în safe-ul meu personal din biroul din Hong Kong. Numai când deznădejdea te va copleşi, iar calea de urmat ţi se va părea neclară, va trebui să-l

citeşti. Şi dacă acea zi va veni, Nepoată, atunci mă rog ca acest Adevăr al meu să te ajute să alegi drumul cel bun spre fericire şi sper că mă vei ierta.

Lysandra încuviinţă mirată: câteodată Mandarinul era foarte confuz, dar ea îl iubea atât de mult, încât acele „adevăruri" nu păreau nici pe departe atât de importante faţă de faptul că el o alesese pe ea să-i fie însoţitoare.

Când ajunseră la Hong Kong, au fost conduşi imediat la Repulse Bay, în minunata casă albă ce domina împrejurimile, unde au fost primiţi de o mulţime de servitori chinezi cu încălţări moi, care nu conteneau să admire extraordinarul păr blond şi ochii albaştri ai fetei, precum şi statura impunătoare a bătrânului.

După ce s-au refăcut cu băi şi mâncare, Mandarinul a cerut să-i fie adus automobilul, un elegant Rolls Royce de culoare verde, şi a condus-o pe Lysandra la reşedinţa Lai Tsin, o clădire dominantă, ca un pilon, ce făcea delimitarea între blocurile din Queens şi Des Voeux Roads.

Luând copilul de mână, Mandarinul i-a arătat leii de bronz de-o parte şi de alta a intrării, magnificul hol de la intrare, cu pereţii şi pardoseala de marmură diferit colorată, coloanele înalte, statuetele din jad, mozaicurile şi sculpturile. Apoi a intrat, împreună cu ea, în fiecare birou, prezentând-o fiecărui membru al personalului, de la cel mai mic om de serviciu până la cel mai mare taipan din puternicul imperiu Lai Tsin. Lysandra i-a salutat respectuos pe fiecare, fără să spună ceva şi ascultând cu atenţie în timp ce era instruită de bunicul său.

La sfârşitul zilei, ochii ei erau osteniţi şi fără expresie, dar încă nu se terminase totul. Ignorându-şi şoferul, Mandarinul a chemat o ricşă şi urmaţi încet de elegantul automobil, ei au parcurs străzile aglomerate. Omul cu ricşa şi-a făcut cu uşurinţă drum printr-un labirint de alei înguste spre cheiurile ponosite, lăsându-l pe şofer cu maşina cu

mult în urmă. În sfârşit, după un ceas care Lysandrei i se păru o eternitate, se opri în faţa unei uşi de lemn, acoperită cu o tablă ruginită. Ea-şi privi bunicul întrebător, păşind afară din ricşă şi ţinându-l de mână.

– Vino, Micuţă Nepoată, spuse el calm, acesta este locul pentru care am făcut atâta drum. De aici începe întreaga avere a imperiului Lai Tsin.

Ea îi ţinea mâna strâns, în timp ce mergea spre uşa de lemn dărăpănată, observând că, deşi i se părea a fi şubredă, aceasta era prinsă într-o mulţime de balamale şi închisă cu lacăte solide. Structura fusese acoperită cu zidărie şi reparată cu lemn de curând, iar ferestrele mici, aşezate în partea de sus a clădirii, aveau zăbrele metalice ascuţite.

– Numai focul poate distruge acest „godown" Lai Tsin, a spus Mandarinul cu o voce caldă şi tainică, şi asta nu se va întâmpla niciodată. Lysandra ştia că vechiul depozit nu va arde niciodată, pentru că ghicitoarea, cu care el se sfătuia în fiecare săptămână, îi spusese cu mult timp în urmă că, deşi vor fi incendii, nimic din ce-i aparţinea lui nu va mai fi vătămat.

Mandarinul a bătut uşor în uşa de lemn de două ori. După câteva secunde s-au auzit zăvoarele deschizându-se şi poarta s-a deschis încet înspre interior. Un chinez zâmbitor de vreo patruzeci de ani făcu o plecăciune adâncă în timp ce-i poftea să intre.

– Onorabile Tată, te rog intră cu Micuţa Nepoată, a spus el în limba chineză.

Faţa Mandarinului s-a luminat de un zâmbet când l-a îmbrăţişat pe bărbat, apoi amândoi s-au dat puţin înapoi şi s-au cercetat reciproc.

– Mă bucur să te văd, a spus Mandarinul, dar din tristeţea ochilor lui, amândoi au ştiut că era pentru ultima oară.

– Acesta este fiul meu, Philip Chen, i-a spus el Lysandrei.

Îl numesc „fiul meu" pentru că a venit în familia noastră pe când era chiar mai mic decât tine. Era orfan şi pe lângă asta tânăr şi needucat şi a devenit ca propriul meu copil. Acum este Compradorul meu. Are grijă de toate afacerile imperiului Lai Tsin aici, în Hong Kong, şi este singurul om din lume în care am încredere.

Ochii albaştri ai Lysandrei s-au mărit, şi ea şi-a întors privirea stăruitoare, interesată, înapoi spre bărbatul ce-i primise, în timp ce Mandarinul a luat-o de mână şi au traversat împreună depozitul lung şi îngust. Interiorul era gol şi prăfuit, luminat doar de un singur bec fără abajur ce se legăna uşor, la capătul unui fir lung. Lysandra străpungea cu privirea înfricoşată colţurile întunecate, şi deodată a sărit înapoi, când ochii ei au întâlnit o altă pereche de ochi; dar nu erau ai vreunui şobolan sau ai vreunui dragon înspăimântător, aşa cum s-ar fi aşteptat; erau ai unui băieţel chinez.

Philip Chen a spus atunci plin de mândrie:

– Domnule, am onoarea să vă prezint pe fiul meu, Robert.

Băiatul făcu o plecăciune adâncă, în timp ce bătrânul îl studia.

– Când te-am văzut ultima oară, aveai trei ani, spuse Mandarinul în şoaptă, şi acum ai zece – aproape un adolescent. Privirea-ţi este fermă, iar fruntea lată. Vei fi îndreptăţit să moşteneşti aceeaşi încredere acordată tatălui tău până acum.

Lysandra l-a privit insistent, curioasă; era scund şi îndesat, cu braţele şi picioarele puternice şi musculoase; era îmbrăcat în stil western, cu pantaloni de postav în dungi de culoare crem, cămaşă albă şi un jerseu cenuşiu cu emblema şcolii pe el. Când Mandarinul s-a întors, ochii curioşi ai băiatului, pe jumătate ascunşi în spatele ochelarilor rotunzi cu ramă metalică, i-au întâlnit pe ai ei pentru o

clipă. Apoi a făcut o plecăciune şi s-a întors pentru a-şi urma tatăl şi pe Mandarin spre uşă.

– Speram să vă avem oaspeţi astăzi, spuse Philip trist, dar sunteţi atât de obosiţi.

– Că te-am văzut fie şi aceste câteva momente, pentru mine a fost suficient, a replicat Lai Tsin, în timp ce Philip îşi lăsase capul pe umărul său într-o îmbrăţişare de despărţire. Îţi mulţumesc pentru că îmi eşti un atât de bun „fiu". Şi te rog să conduci mai departe familia Lai Tsin şi afacerile ei, aşa cum ai făcut-o întotdeauna, chiar dacă eu nu voi mai fi aici.

– Ai cuvântul meu, Onorate Tată. Philip s-a retras, iar faţa i s-a înăsprit, încercând cu efort să-şi ascundă emoţiile.

– Atunci pot muri liniştit, a răspuns Mandarinul în şoaptă, şi luând-o pe Lysandra de mână s-a îndreptat încet spre ricşa ce îi aştepta.

În timp ce traversau înapoi strada îngustă, i-a atras atenţia fetei să privească în spate, la vechiul „godown" de lemn.

– Trebuie să nu ne uităm niciodată începuturile umile, i-a spus cu voce blândă. Dacă uităm, am putea crede că suntem prea deştepţi, prea bogaţi sau prea importanţi. Şi asta va aduce „joss", nenoroc în familie.

O comoară delicată de cadouri din partea mai multor parteneri de afaceri ai Mandarinului o aştepta pe Lysandra la întoarcerea în clădirea mare de pe Repulse Bay. În timp ce desfăcea pachetele şi exclama încântată la fiecare colier de perle perfecte şi la fiecare figurină minunat sculptată în jad, la rochiile de mătase şi evantaiele pictate, el a avertizat-o din nou:

– Ţine minte, aceşti oameni ţi-au făcut cadouri pentru că eşti o Lai Tsin şi nu pentru că-ţi sunt prieteni.

Mulţi ani după aceea Lysandra a avut motive să-şi amintească vorbele lui.

În sfârşit, când Mandarinul zăcea între viaţă şi moarte, într-o zi friguroasă de octombrie în San Francisco, numai Francie, minunata femeie din vest, recunoscută ca fiindu-i concubină a avut dreptul să-i fie alături. I-a spălat fruntea înfierbântată cu pânze reci, i-a ţinut mâinile într-ale ei şi i-a şoptit cuvinte de alinare. El a deschis ochii şi a privit-o lung şi tandru.

– Ştii ce ai de făcut? a şoptit el.

Ea încuviinţă:

– Ştiu !

O lumină plină de pace i-a traversat faţa şi apoi s-a stins.

Osemintele Mandarinului Lai Tsin n-au fost trimise înapoi în China pentru a fi îngropate lângă cele ale strămoşilor lui, aşa cum era obiceiul. În schimb, Francie a închiriat un splendid iaht alb pe care l-a împodobit festiv cu ghirlande roşii. Însoţită doar de Lysandra, ce purta haine de doliu albe, i-a împrăştiat cenuşa undeva departe în golful San Francisco.

Era ceea ce-şi dorise Mandarinul.

Partea întâi

Francie şi Annie

Capitolul 1

1937
Marţi, 3 octombrie

Annie Aysgarth era o femeie scundă şi durdulie, cu ochi căprui şi expresivi, păr şaten strălucitor, tuns după ultima modă şi pieptănat cu cărare pe mijloc. „Adunat pentru zile negre", era vorba ei.

Avea cincizeci şi şapte de ani şi era prietena lui Francie Harrison de peste treizeci de ani, şi ştia tot ceea ce putea ştii despre ea.

Annie era proprietara hotelului de lux „Aysgarth Arms" din Union Square, pe care-l şi conducea. Era atât de repezită ca un câine terrier, încăpăţânată ca un catâr şi bună la inimă ca o ciocolată cu frişcă. Era de altfel şi preşedinta corporaţiei internaţionale de hoteluri Aysgarth, o filială a marii corporaţii Lai Tsin, ce avea hoteluri în şase ţări. Pentru o fetişcană din Yorkshire, Annie Aysgarth ajunsese departe.

A trecut repede prin coridoarele mochetate şi aglomerate ale hotelului ei din San Francisco, uitându-se în holul tip Dale, aşa cum o făcea în fiecare zi, fie iarnă, fie vară, să vadă dacă focul ardea în uriaşul şemineu elizabetan din piatră, şi dacă chelnerii în jachete stacojii de vânătoare şi pantaloni de călărie erau pregătiţi să îndeplinească imediat

cerinţele oaspeţilor, cu coniac sau cafea. A verificat barul din crom şi malachit, salutându-i pe cei cinci barmani ocupaţi, mulţumită de starea lucrurilor, ca de obicei; peste tot era plin de tinerii bogaţi şi strălucitori din oraş. S-a plimbat apoi agale prin opulenta sufragerie poleită cu oglinzi, oprindu-se din loc în loc pentru a schimba câte o amabilitate cu mesenii cunoscuţi sau pentru a saluta câte o figură familiară. A zâmbit când a auzit din întâmplare obişnuitele şoapte despre faptul că ea trebuia să fie faimoasa Annie Aysgarth, că acesta era primul ei hotel şi favoritul ei, că era o femeie ce arăta al naibii de bine şi care valora milioane, spuneau ei.

Simţurile ei erau atât de ascuţite după toţi aceşti ani, încât ar fi remarcat şi dacă o carpetă ar fi fost deplasată doar cu un centimetru de la locul ei, o scrumieră negolită sau un client care aştepta prea mult să i se onoreze comanda. Îşi iubea hotelul; practic îl construise cu propriile mâini, ridicându-l de la zece camere la două sute. Ştia fiecare centimetru şi cunoştea cum funcţionează, de la kilometrii de cablu electric, până la complicatul sistem de încălzire prin aburi. Îţi putea spune cu precizie câte cearşafuri erau în camerele de la fiecare etaj şi câte kilograme de carne de vită de primă calitate comandase bucătarul-şef în acea săptămână, câţi chelneri de room-service erau în tură în acea noapte, şi numele oaspeţilor care se perindaseră pe-aici.

Ea personal le spusese muncitorilor de la spălătoria de la subsol cât de mult apret ar fi trebuit să folosească pentru feţele de masă din damasc roz şi de asemenea cameristelor, cum să cureţe căzile de baie. Ea personal alesese culorile, materialele şi mobila pentru fiecare din cele douăzeci de apartamente şi supraveghease decorarea întregului hotel, alegând stilul de interior englezesc pentru camerele comune şi modernul stil Art Deco verde, cu decor de

oglinzi argintate pentru bar. Întotdeauna supraveghea meniurile, iar vinurile şi cafeaua cumpărate erau mereu pe gustul ei. Niciodată „Aysgarth Arms" nu fusese lăsat pe mâna unui manager oarecare. Annie era obsedată de curăţenie şi calitate, şi conducea frumosul hotel aşa cum condusese şi treburile în casa tatălui ei din Yorkshire, atâţia ani pierduţi.

Satisfăcută că totul era aşa cum trebuia să fie, se întoarse pe holul de marmură, şi cu micuţa cheie de aur deschise uşa liftului personal care o ducea direct la mansardă. Zâmbi cu plăcere, în timp ce liftul o purta încet în sus, întrebându-se de ce oamenii considerau că e un lucru rău să trăieşti în lux. Liftul se opri, uşa se dădu în lături, iar ea intră în lumea ei. Lăsând haina de catifea să cadă pe un scaun, se îndreptă direct spre fereastră, aşa cum o făcea mereu.

Mansarda începea de la etajul douăzeci, şi de la vitrine până la camera ei era o înălţime de circa optzeci de metri, iar privelişte a oraşului noaptea era minunată. Traficul era intens pe străzile de jos, dar aici, sus, totul era tăcut, iar oraşul se desfăşura în faţa ei într-un milion de puncte de lumină strălucitoare. Ea zâmbi cu satisfacţie, încântată de faptul că toate acestea îi dădeau aceeaşi emoţie de fiecare dată, ca şi cum ar fi văzut totul pentru prima oară. Apoi se întoarse şi privi în jurul ei zâmbind. Dorise ca propria ei casă să fie diferită faţă de orice văzuse înainte şi consultase un cunoscut decorator de interioare.

Decoratorul, o femeie slabă şi urâtă, era talentată, iar Annie era deasemenea talentată, plină de succes, extrem de plăcută, aşa că se plăcură imediat.

– Priveşte-mă! îi ceru Annie luând o poziţie dramatică în mijlocul camerei imense şi goale. Poate că arăt mică, plinuţă, cu părul castaniu, o femeie de o anumită vârstă, tipică din Yorkshire, dar înlăuntrul meu mă simt înaltă,

blondă şi strălucitoare. Şi cu zece ani mai tânără. Pentru acest tip de femeie vreau să faci designul apartamentului.

Decoratoarea zâmbi şi spuse că ştia exact ce dorea Annie, şi crea un apartament în alb şi argintiu, mătase şi satin, sticlă şi cristal, exact ca în filmele hollywoodiene. Podelele erau placate cu marmură albă şi acoperite cu covoare din pluş crem, enormele ferestre erau acoperite de sute de metri de draperii din mătase crem, pereţii erau plini de oglinzi şi ornamentaţi cu aplice de argint filigranat, canapelele opulente erau acoperite cu brocart alb, mai erau măsuţe din sticlă şi alabastru, lămpi de crom şi cristal şi lămpi cu abajururi de mătase. Patul uriaş al lui Annie avea o tapiţerie de satin crem şi privindu-l Annie spusese în glumă că semăna cu o tartă. Restul dependinţelor erau zugrăvite-n alb şi dotate cu vaze mari pe care ea le ţinea umplute cu trandafiri albi indiferent de anotimp. Decoratoarea îi spusese că folosise cel puţin cincizeci de nuanţe de alb pentru a crea efectul acesta şi întreg apartamentul îi conferea lui Annie un sentiment de lumină, lux şi bunăstare, în contrast cu sentimentul acela apăsător al maroniului şi al carpetelor turceşti din tinereţea ei. Şi deasemenea, ştia că nu ar fi avut nimic din toate acestea dacă nu erau Mandarinul şi Francie. Şi bineînţeles Josh, care a fost începutul tuturor acestor lucruri. Era destinul, şansa întâmplătoare – aşa cum ei denumeau destinul în Yorkshire, dar acum toate i se păreau atât de îndepărtate de locul care-i fusese casă timp de douăzeci şi şase de ani.

Dar în acea seară nu se gândea la trecutul ei, nici la somptuosul decor, şi nici la priveliştea minunată a oraşului noaptea. Se gândea la Francie. Luând o copie a ziarului *Chronicle*, se adânci în sofa, recitind o coloană pe care o citise deja de zeci de ori în acea zi. Avea titlul „Moartea Mandarinului Lai Tsin".

„Misteriosul om de afaceri de notorietate, «Mandarinul» Lai Tsin, a murit ieri la vârsta estimată de şaptezeci de ani, deşi se pare că nimeni nu-i ştie vârsta cu exactitate. Se spune că s-a născut într-un mic sat de pe malurile fluviului Yangtze din China şi nimeni nu ştie deasemenea cum a ajuns în Statele Unite, doar că a sosit în San Francisco la începutul secolului, încropindu-şi prima avere ca negustor, folosind sistemul de rotaţie a creditului. A avut o legătură scandaloasă cu Francesca Harrison, fiica milionarului din Nob Hill, Harmon Harrison, fondatorul uneia din cele mai importante bănci ale noastre, un om de primă mărime al San Francisco-ului, ce i-a permis Mandarinului să penetreze zone impracticabile chinezilor în acele zile. Francie Harrison a supravegheat toate legăturile de afaceri ale lui Lai Tsin, atât în Statele Unite, cât şi în Hong Kong, şi mulţi au spus că ea era forţa călăuzitoare ce l-a transformat pe Mandarin în Milionar.

Lai Tsin a fost generos cu averea lui, a creat fundaţii pentru finanţarea şcolilor în favoarea copiilor chinezi, acordând burse şcolilor şi universităţilor naţiunii lui şi a construit spitale şi orfelinate. S-a spus că-şi ia revanşa pentru copilăria lui deprimantă şi lipsa de educaţie. Dacă e aşa, n-a reuşit să-şi ia nici o diplomă de la vreun colegiu pe care l-a fondat şi nici n-a fost membru în consiliul vreunei şcoli sau spital.

Mandarinul nu era o persoană publică, viaţa lui în afara legăturii lui foarte cunoscute cu aşa numita „concubină" – a rămas un secret. Dar cel mai mare secret este dacă tânăra şi încă frumoasa Francesca Harrison va moşteni averea lui, şi la cât se ridică aceasta.

San Francisco aşteaptă cu răsuflarea tăiată să afle un nou episod din epopeea celui mai misterios, notoriu şi bogat om al oraşului."

Annie se întreba dacă Francie citise asta şi cât de mult

o duruseră cuvintele. Nu se aşteptase ca Mandarinul să aibă parte de o înmormântare de tipul celeia pe care o avusese şi deşi îl cunoştea şi îl iubea la fel de mult ca Francie, înţelesese că era o ultimă dorinţă a bătrânului, un fel personal de a spune adio.

Aruncând nerăbdătoare ziarul pe podea, ridică telefonul, sună la recepţie şi ordonă să i se aducă Packard-ul verde-închis în faţa hotelului. Îşi aruncă o haină de catifea moale pe umeri, introduse exemplarul ziarului în buzunar şi luă liftul înapoi spre hol, oprindu-se pentru a schimba câteva cuvinte cu managerul de serviciu.

– Senatorul şi doamna Wingate au plecat deja ? întrebă ea trăgându-şi mănuşile.

– Da, doamnă, în urmă cu aproape o jumătate de oră.

Strecurându-se prin uşile de sticlă, l-a salutat pe portar şi urcîndu-se la volanul micului Packard verde, Annie era sigură de un singur lucru. Nu-i va spune celei mai bune prietene, Francie, faptul că Buck Wingate era în oraş însoţit de soţia sa Maryanne, şi că ei cinaseră în seara aceea cu fratele vitreg al lui Francie, Harry.

Ah Fong, servitorul chinez care era în serviciul lui Francie de peste douăzeci de ani, i-a deschis uşa şi i-a spus că Francie era la etaj, încercând s-o aline pe Lysandra.

– Spune-i să nu se grăbească din cauza mea, o voi aştepta, îi comunică Annie traversând holul spre micuţa cameră de zi a lui Francie.

Şi-a turnat singură un pahar de coniac, s-a aşezat comod şi a privit împrejur, cântărind totul din priviri. Casa avea trei săli mari de recepţii, ca şi o bibliotecă ticsită de mai mult de douăzeci de mii de cărţi şi de studiile Mandarinului – la fel de pustie şi austeră ca o chilie de călugăr. Dar micuţa cameră a lui Francie era feminină şi frumoasă. Tablourile pe care ea le culesese din toată lumea

umpleau spaţiul de pe pereţi, o colecţie de jad alb era încrustată într-un cabinet de lemn de tip Sheraton, iar cărţi şi reviste zăceau împrăştiate pe scaune şi mese. Carpetele vechi erau în stilul Imperiului Otoman, iar draperiile grele de mătase aurie cădeau în falduri împotrivindu-se parcă nopţii din San Francisco.

S-a uitat în sus întrebător, în timp ce uşa s-a deschis şi Francie a intrat înăuntru.

– Lysandra a adormit în sfârşit, spuse ea oftând. O să-i lipsească mult, Annie.

– N-o să-i simţim cu toţii lipsa ? spuse Annie tristă. Sunt mulţi cei care-i sunt recunoscători. A fost un om minunat.

Îi zvârli apoi ziarul lui Francie.

– Ai citit asta ? Este din *Chronicle* – dar este la fel ca în toate celelalte.

– L-am citit.

Annie o urmări pe Francie îngrijorată; arăta calmă şi liniştită, dar minunata ei faţă în formă de inimă îşi pierduse culoarea şi observă că mâinile îi tremurau în timp ce lua cu grijă ziarul şi îl punea undeva pe masă. S-a gândit că Francie era la fel de minunată ca în ziua în care a cunoscut-o, ochii ei albaştri erau întunecaţi de tristeţe, dar aveau încă aceeaşi intensitate hipnotică a safirului, ca în tinereţe. Părul ei lung de aur era prins în sus cu piepteni scânteietori, preţioşi, şi încolăcit într-un coc la spate, iar rochia albă din crêpe-de-Chine fină îi accentua silueta zveltă şi graţioasă.

– Ţi-ar prinde bine un pahar de coniac, îi sugeră Annie, adăugând deschis: Nu arăţi prea bine.

Francie dădu din umeri. Refuzând coniacul, se afundă înapoi în pernele moi de pe canapea.

– L-am rugat să nu-mi lase mie banii, a spus ea. Am mai mult decât pot cheltui, fără să socotim casa asta şi

ferma. I-a lăsat mult moştenire clanului lui Chen, şi un important cont – zece milioane de dolari, dar marea majoritate a averii lui a lăsat-o Lysandrei. O avere personală de trei sute de milioane de dolari şi o afacere ce valorează cel puţin încă de trei ori pe atât. Îşi trecu degetele peste şiragul de perle enorme de la gât, îngrijorată. Clădirea de pe Repulse Bay şi toate comorile sale de artă, precum şi antichităţile preţioase sunt donate Hong Kong-ului ca muzeu de artă, cu o dotare pentru viitoare achiziţii. Şi bineînţeles, Fundaţia Mandarinului este deja autonomă.

Annie privi şocată.

– N-am realizat până acum cât de mulţi bani avea. Adică vreau să spun, ştiam că era bogat... dar...

– Oh, Annie, exclamă Francie, ochii ei albaştri umplându-se de durere, cel mai trist lucru este că aceştia nu l-au ajutat să-şi cumpere ceea ce şi-a dorit cu adevărat. O educaţie, cultură şi acceptarea lui în sânul societăţii. Strada a fost cea care i-a dat experienţa vieţii, iar cultura a obţinut-o prin instinctul lui către frumos. Dar n-a fost acceptat niciodată. Mă învinuesc pentru asta. Dacă nu existam eu în viaţa lui, măcar chinezii l-ar fi acceptat.

– Aici poate că ai dreptate, peroră Annie, dar societatea din San Francisco n-ar fi făcut-o niciodată. Şi asta este ceea ce el şi-ar fi dorit. De dragul tău.

Francie luă un pergament legat sul cu o panglică roşie, de pe micuţul şi elegantul pupitru stil Empire de lângă fereastră şi, în timp ce-l desfăcea, Annie văzu semnul lui Lai Tsin, sigiliul mare de aur.

– Şi-a scris testamentul cu mâna lui, în limba chineză, i-a spus Francie. Vreau să auzi şi tu ce a scris.

„Aceasta este dorinţa mea, scrisese Mandarinul, fiecare trăsătură de penel a caracterelor chineze şti fiind teribil de perfectă, ca şi o pictură în miniatură – ca nici-un bărbat moştenitor din familia Lai Tsin să nu ocupe niciodată cea

mai înaltă funcţie în cadrul Corporaţiei. În schimb, ei vor fi recompensaţi cu bani cu care să-şi clădească propriile companii, să-şi continue propriile interese în afaceri şi să-şi croiască propriul drum în viaţă, aşa cum trebuie s-o facă orice bărbat.

De-a lungul anilor, mi s-a dovedit în multe ocazii că femeile sunt cu mult mai valoroase decât bărbaţii. Prin urmare, am hotărât ca femeile să fie cele care vor conduce de acum înainte afacerile familiei Lai Tsin. Femeile Lai Tsin vor fi tot atât de puternice ca şi Împărătesele Dowager ale Dinastiei Chineze. Dar ele vor fi întotdeauna modeste, nu vor permite celor din clanul Lai Tsin să-şi păteze reputaţia şi nu vor aduce niciodată dizgraţie în familie, şi nici în afaceri sau în viaţa lor personală. Acelea care vor încălca aceste reguli vor fi izgonite imediat de către familie şi nu vor mai fi reprimite vreodată. Aşadar, atunci când va împlini vârsta de optsprezece ani, prin porunca mea, Lysandra Lai Tsin va deveni proprietara şi taipanul Corporaţiei Lai Tsin. Şi până la acea dată, Francesca Harrison va avea controlul total al Corporaţiei, puterea supremă şi ultimul cuvânt în orice decizie majoră."

– Nu-i drept să împovărezi o fetiţă cu atâtea responsabilităţi, exclamă Annie. Lysandra e încă un copil; noi nici nu ştim încă dacă va fi destul de deşteaptă, destul de puternică – sau dacă-şi va dori vreodată să conducă Corporaţia Lai Tsin. Francie, va fi din nou vechea poveste; va fi o femeie într-o lume a bărbaţilor. Şi tu ştii, mai bine decât noi toţi, cât este de greu.

Francie închise ochii, nedorind să-şi amintească.

– Crede-mă, Annie, eu n-am dorit niciodată ca Lysandra să fie moştenitoarea lui Lai Tsin. O să vezi, imediat ce ziarele vor afla vreun zvon despre această istorie, va fi etichetată drept „Cea mai bogată fetiţă din lume". O vor transforma într-un capriciu, într-o curiozitate ! Eu nu mi-am

dorit pentru ea decât să aibă parte de o copilărie obişnuită, să se mărite, să aibă copii – să fii fericită. Asta şi-a însuşi Mandarinul. I-a programat destinul. Când va termina şcoala, va părăsi San Francisco şi va pleca la Hong Kong. Va locui împreună cu familia Compradorului şi va începe să înveţe despre Lai Tsin şi despre cum trebuie să fie conduse afacerile. Va învăţa cum să fie TAIPANUL uneia dintre cele mai mari companii comerciale din lume.

Annie îşi strânse buzele.

– N-o poţi lăsa să plece la Hong Kong. Şi, pe lângă asta, când ai de gând să-i spui adevărul?

Francie nu-i răspunse. Traversă camera până la fereastră, trase draperia grea de mătase şi-şi plimbă privirea undeva, în noapte. Luminile oraşului San Francisco sclipeau jos în ceaţă, dar ea n-avea ochi pentru ele; în schimb văzu faţa Mandarinului, aşa cum stătuse el pe patul de moarte, rugând-o să-i repete promisiunea făcută.

– Annie, spuse ea încet, nici chiar tu nu ştii tot adevărul.

Annie sări de pe canapea, netezindu-şi bluza peste şoldurile pline.

– Francie Harrison, spuse nervoasă, am fost prietene toţi aceşti ani şi nu există vreun secret din viaţa mea pe care să nu-l fi aflat şi tu. Şi acum tu-mi spui că mi-ai ascuns unele lucruri. Dar asta nu mai are importanţă – cu excepţia faptului că dacă secretele o privesc pe Lysandra – atunci e şi dreptul meu să le cunosc.

Pergamentul subţire pocni în timp ce Francie îi băgă sub nas testamentul Mandarinului.

– Ştii tot ceea ce se poate ştii despre Lysandra. Poftim, citeşte singură...

– Ştii bine că nu pot citi în chineză... şi oricum, nu asta am vrut să spun.

– Atunci, nu mai este nimic de spus la acest capitol.

Mandarinul ne-a ghidat viețile şi noi ştim că a avut întotdeauna dreptate. Acum o va îndruma pe cea a Lysandrei şi e de datoria mea să supraveghez ca dorinţele lui să se îndeplinească.

Smulgându-şi haina de catifea, Annie o aruncă peste umeri, şi-şi potrivi gulerul de blană în jurul gâtului.

– Nu vreau să mă cert cu tine, Francie Harrison, dar nu sunt de acord cu tine şi nu voi fi niciodată. Şi mă voi asigura că Lysandra va ştii unde să vină dacă treburile vor merge rău – la naşa ei, la mătuşa Annie, aici !

Se agită în drum spre uşă, apoi şovăi cu mâna pe clanţă.

– Oh, Francie, oftă plină de remuşcări, am venit să te consolez şi tot ceea ce fac este să te întristez şi mai rău. Ce fel de femeie mai sunt şi eu ?

Francie zâmbi printre lacrimi, în timp ce se îmbrăţişau una pe alta.

– Eşti aceeaşi femeie din totdeauna, Annie Aysgarth, şi nici n-aş vrea să te schimbi.

– Ţine minte, Francie, trecutul e trecut. Acum doar viitorul contează.

Francie negă.

– Pentru chinezi trecutul este o parte integrantă a vieţii.

– Asta-i nesemnificativ, mormăi Annie Aysgarth printre dinţi în drum spre uşă.

Francie urmări farurile maşinii lui Annie dispărând în noaptea ceţoasă. Era numai ora nouă, dar California Street era pustie. Sus pe deal putea să vadă luminile strălucind de-a lungul trotuoarului din faţa casei unde copilărise. Bineînţeles, nu mai era aceeaşi casă, pentru că aceea fusese distrusă de puternicul cutremur din 1906, dar fratele ei, Harry Harrison, a reconstruit clădirea imediat, pentru a demonstra oraşului San Francisco şi întregii Americi, că nimic – nici măcar mâna lui Dumnezeu – nu-i putea

înfrânge pe cei din familia Harrison, spusese el. „Numai Francie fusese în stare s-o facă".

S-a uitat de sus la luminile înceţoşate din San Francisco, gândindu-se la oamenii fericiţi care ieşiseră la masă, la dans sau la un spectacol, şi singurătatea o învălui ca şi ceaţa cenuşie şi apăsătoare, pătrunzându-i până în măduva oaselor şi făcând-o să tremure. Grăbindu-se înăuntru, mai aruncă un buştean pe foc şi se cuibări pe canapea, învelindu-se de jur împrejur cu cuvertura moale. Liniştea se aşternu peste ea ca o pâclă; buştenii trosneau şi ceasul ticăia, dar în rest nici un alt sunet nu se mai auzea. Părea că doar ea mai rămăsese în viaţă pe pământ. Aşa se simţise mereu, pe când era copilă, în singurătatea camerei ei din uriaşa casă a familiei Harrison din Nob Hill.

Minutele de singurătate treceau cu greu şi ea îşi privi ceasul de mână. Era de aur, mic, simplu; îi fusese adus cu ani în urmă de Buck Wingate – şi acesta era un alt nume din trecutul ei, la care n-ar fi trebuit să se gândească în noaptea asta. Dar se gândea. Frumoasa lui faţă măslinie şi suplă pluti ca o vedenie în mintea ei, la fel de perfectă şi clară ca o fotografie. Trecuseră deja opt ani şi ea încă se mai gândea la el în fiecare zi şi în fiecare noapte. Micul portret de copil pe care i-l adusese cadou într-o zi de Crăciun stătea încă pe noptiera de lângă patul ei, ceasul de la el era încă pe mâna ei şi amprenta trupului lui pe trupul ei. Era îndrăgostită de el, fără nici-o speranţă, şi spera să nu-l mai vadă niciodată.

Nu-i spusese Mandarinului, înainte de a muri, că trebuie să uite tot ceea ce se întâmplase în trecutul ei, şi să meargă mai departe? Că trebuia să nu se mai uite niciodată înapoi? Îşi scutură neputincioasă capul; era uşor de spus, dar foarte greu de pus în practică.

Se ridică brusc strângându-şi rochia albă şi moale în

jurul şoldurilor. Apoi se îndreptă nesigură spre fereastră şi trase la loc draperiile.

Sus pe deal, fiecare fereastră a fratelui ei strălucea de lumină, iar un şir de automobile, conduse de şoferi, aşteptau afară. Harry dădea iar una din faimoasele lui petreceri. Ea ştia că, în ciuda mult disputatelor lui probleme financiare, nici o cheltuială nu era prea mare, în dorinţa de a obţine perfecţiunea, în vârful ierarhiei, loc pe care şi-l revendica. Preparatele culinare trebuie să fi fost pregătite de bucătarul-şef francez; vinurile şi şampaniile erau fără îndoială din cele mai bune recolte, cele mai vestite sere trebuie să le fi trimis cele mai alese flori, aranjate în buchete minunate, de-ţi tăiau răsuflarea, de către o echipă de stilişti. Valetul purta desigur livreaua de culoarea vinului de Bourgogne, iar majordomul englez, care lucrase odată pentru un duce şi despre care se spunea că era chiar mai snob decât însuşi Harry, anunţa oaspeţii pe măsură ce soseau. Ştia cu siguranţă că erau femei de viţă nobilă purtând haine de satin şi togi dantelate de la Mainbocher, cu bijuterii de la Cartier, iar bărbaţii trebuie să fi arătat distinşi, cu papillon şi frac. Şi fără îndoială Harry avea alături, la braţ, cea mai la modă starletă de cinema, în plină ascensiune. Şi era evident că ea se va strădui din greu să-i fie pe plac, pentru că în ciuda celor două divorţuri şi a unei reputaţii tot atât de discutate ca şi cea a tatălui său, fratele ei, cu poziţia lui socială şi cu milioanele lui, reprezenta o foarte bună partidă.

Ea trase draperiile, gândindu-se cu amărăciune că ocazia era perfectă; aproape că păreau să sărbătorească faptul că în sfârşit Mandarinul Lai Tsin murise şi nu mai putea umbri numele Harrison.

Capitolul 2

La unsprezece şi un sfert Harry Harrison şi-a luat la revedere de la oaspeţii săi. I-a urmărit mulţumit în timp ce plecau cu toţii, cu excepţia lui Buck Wingate şi a soţiei sale Maryanne, pe care i-a condus personal până la maşină. Familia Wingate era o veche familie californiană, bogată de decenii, având grâne şi proprietăţi, căi ferate şi operaţii bancare. Dar familia lui Maryanne, Brattle, era cea care deţinea vechea Main Line Philadelphia, şi ei aveau bani pe care nimeni nu mai ştia nici măcar de unde vin. Averile vechi erau doar acolo, nimeni nu-şi mai punea problema lor.

Tatăl lui Buck fusese împreună cu tatăl lui Harry la Princeton, iar biroul de avocatură Wingate avea grijă de afacerile lor de ani de zile, iar Buck şi Harry se cunoşteau de-o viaţă, în ciuda faptului că nu se puteau numi prieteni.

Harry o sărută uşor pe Maryanne pe obrazul parfumat, în timp ce ea păşi în limuzina cu şofer şi îi răspunse printr-un uşor zâmbet rece, caracteristic, fără ca măcar ochii ei verzi minunaţi să clipească. Părul ei blond era aşezat în valuri delicat profilate, buzele-i erau roşii şi strălucitoare, şi rochia de mătase de culoarea nopţii albastre era impecabilă. Arăta de parcă petrecerea abia ar fi început, şi nu că de fapt se terminase. Harry ştia că Maryanne Brattle nu se măritase cu Buck Wingate pentru că era

frumos, încântător şi arătos – şi pentru că era o partidă bună; se măritase cu el pentru că era un bărbat bine situat în viaţa politică, şi ea adora această viaţă politică. Familia ei trăise prin politică, ocupase locuri importante în Congres şi Cabinet timp de generaţii, cu toate că nici unul nu ajunsese încă la preşedenţie. Şi spre acest post ţinteau speranţele lui Maryanne pentru Buck. El fusese senator al statului California în ultimii doisprezece ani, ocupase posturi oficiale sub preşedenţia a doi republicani, iar acum se spunea despre el că era un viitor candidat la preşedenţie. Totul era aşa cum plănuise Maryanne, şi pentru asta ea-şi folosise toate calităţile şi talentele, toată puterea pe care o avea ca membru al unei familii influente pe plan politic, şi întregul bagaj de viclenii şi intrigi cu care era înzestrată. Toate pentru a-şi atinge scopul.

Aveau o casă pe K Street în Georgetown, ca şi casa familiei Wingate, undeva dincolo de Sacramento, un apartament vast pe Park Avenue şi impunătoarea moşie de la ţară, Broadlands, din provincia de vânătoare din New Jersey lăsată moştenire de bunicul ei. Ea avea doi copii frumoşi şi politicoşi, un grajd plin de cai pursânge, garaje pline de maşini scumpe şi acri întregi de pajişti umbroase unde se servea ceaiul şi se juca crochet. Maryanne Brattle Wingate avea totul. Era doar un singur bărbat care-l putea opri pe Buck în drumul său spre postul suprem la Casa Albă, şi acesta era Harry Harrison. Maryanne era conştientă şi-l ura pe Harry pentru asta.

Spuse cu răceală:

– Noapte bună, Harry. Nu pot să-ţi spun că m-am distrat. Mi-e teamă că mă plictisesc conversaţiile searbede ale oamenilor simpli. Scrutând-o maliţios pe blonda platinată, în rochia argintie mulată pe trup, ce-l aştepta în hol, adăugă:

– Totuşi, presupun că Gretchen are calităţile ei compensatoare.

– Greta, o corectă Harry, zâmbind şi gândindu-se ce mare căţea era ea. Dar era deşteaptă şi el trebuia să fie atent la asta.Numai analizând modul în care manevrase cariera lui Buck îţi puteai da seama. De o aşa nevastă ar fi avut şi el nevoie, în locul celor două păguboase de care divorţase.

– Noapte bună, Harry, spuse Buck urcându-se mulţumit în limuzină şi întrebându-se de ce naiba luase masa în casa lui Harry Harrison. Era un om ocupat, timpul său nu-i mai aparţinea, şi Maryanne avea grijă de aranjamentelelor „sociale", tot ceea ce era legat de politică, pentru că nu mai exista nimic altceva în viaţa lor. Îşi privi fioros nevasta în timp ce se îndreptau spre curbura şoselei.

– Poţi să-mi explici exact de ce ne-am petrecut după-amiaza la Harry? spuse el nervos. Ştii doar că nu pot să-l sufăr.

– Ţi-am spus şi mai devreme, dragul meu, numele lui contează încă pentru mulţi în San Francisco, şi a avut câţiva oameni influenţi în seara asta.

– Nu dau doi bani pe Harry şi pe bogătaşii lui, spuse el cu răceală. Dar, să nu-mi mai faci aşa ceva vreodată.

– Dragul meu, în afară de asta, biroul tău are încă grijă de afacerile lui legale, şi m-am gândit că n-ar fi bine să-l ignorăm, spuse ea dulce. Dar dacă-ţi displace atât de mult, n-o să mai mergem altă dată.

Când au trecut prin dreptul casei Francescăi Harrison, observă că el îşi întoarce capul să privească ferestrele luminate, dar nu comentă.

Harry îşi ridică mâna în semn de salut, urmărindu-i cum traversau cu maşina California Street, îndreptându-se spre „Aysgarth Arms" unde ocupaseră apartamentul regal, pentru că Maryanne se gândise că este de prost gust să ocupe

prematur apartamentul prezidenţial. Jos, pe drum, luminile străluceau la Fairmont şi la clubul Pacific Union, şi deasemenea, la ferestrele unicei case particulare de pe California Street, casa surorii lui, Francie.

Se gândi la articolul referitor la moartea Mandarinului Lai Tsin pe care-l citise mai devreme în acea zi, în ziarul *Examiner*, şi la speculaţiile privind mărimea averii lui. „Lai Tsin un milionar" se spunea, şi apoi, cum era şi firesc, s-a menţionat vechiul scandal despre Francie şi chinezul său. Numele familiei Harrison a fost din nou terfelit în noroi şi el şi-a dorit iar s-o omoare. Se gândi cu amărăciune că dacă Lai Tsin plănuise să-l distrugă, nu şi-ar fi putut alege un moment mai bun ca acesta ca să o facă, pentru că moartea sa a reînviat vechiul scandal, exact atunci când Harry nu avea nevoie să fie ţinta ochilor publicului cititor, măcar înainte de a-i reuşi lovitura de graţie cu sondele de petrol.

A urcat scările încet, privind scurt la Greta, tânăra şi frumoasa stea de cinema ce-l aştepta în hol. Ea îi zâmbi apărându-i în faţă, dar el nici măcar nu-şi încetini paşii.

– Roagă-l pe Huffkins să scoată maşina din garaj şi să o conducă pe domnişoara Wolfe înapoi la hotel, i-a spus nepăsător majordomului, fără să-şi întoarcă privirea. Ea a rămas şocată în urma lui; erau împreună de trei săptămâni pasionate şi avea dreptul la o despărţire civilizată, dar din momentul în care el a intrat în birou şi a închis uşa, a şi uitat-o. Greta Wolfe era de domeniul trecutului.

Harry se afundă în fotoliul capitonat cu piele şi-şi puse picioarele sus pe biroul din lemn de mahon. Fierbea de mânie din cauza surorii lui, Francie, şi a lui Maryanne Brattle Wingate; prima pentru că era o stricată care-i târâse numele în noroi, iar cealaltă pentru că nu era disponibilă şi ştia prea multe, şi chiar în această noapte îl lăsase să înţeleagă că pe ea n-o putea face să-şi schimbe părerea

despre el, în ciuda valetului în livrea, a cinei spectaculoase, a florilor somptuase şi a petrecerii realizate fără a cruţa timp, bani şi muncă. Şi mai ales în ciuda complexei lui „legături".

Harry era un tip arătos, lat în umeri şi bărbos ca şi tatăl său. Avea ochii de un albastru-deschis, pătrunzători, părul blond-cenuşiu lucios, ce începuse deja să se răărească, şi un şarm calculat. Deasemenea, avea o mare atracţie către sexul opus, dar în seara aceasta Maryanne stătuse ţeapănă pe locul ei onorabil, ignorând vinurile fine şi jucându-se cu bucatele delicioase, catadixind să-l asculte din când în când pe proprietarul studiourilor „Magic", Zev Abrams, cel mai important realizator de filme de la Hollywood, în timp ce o provoca la conversaţie.

Îşi întorsese privirea verde, insistentă şi rece, spre Harry, oferindu-i un zâmbet perlat, fără măcar să clipească, şi-i spuse:

– Buck şi cu mine am încetat să mai ţinem recepţii. Preferăm să dăm doar recepţii mai simple, într-un cerc de prieteni intimi. Odată ajunşi în poziţia noastră, este puţin cam de prost gust să-ţi etalezi bunăstarea, în stilul teribil de depresiv şi atât de închistat în minţile noastre, ale tuturor. Şi zâmbi din nou, cu zâmbetul ei superior, care-l făcu să dorească s-o lovească. Maryanne ştia că această petrecere ţipătoare avea rolul de a o impresiona atât pe ea cât şi pe Buck, la fel cum trebuia şi pe oaspeţii bogaţi, el sperând că-i va convinge să investească în sondele lui petroliere; dar ea a dorit să-l facă să înţeleagă că nu-i prinsese de data asta. Ştia că el se folosea de ea şi că fără ajutorul ei n-ar fi avut nici o şansă de a-şi găsi investitori. Şi să fie al naibii, avea dreptate.

Harry îşi turnă un coniac, rotind lichidul de culoarea chihlimbarului în paharul subţire de cristal Baccarat.

Îşi aşeză capul pe pielea rece a fotoliului, rememorând

şocul provocat de scăderea acţiunilor pe piaţă, care i-a înjumătăţit peste noapte toate bunurile rămase, şi care câteva zile mai târziu le-a distrus complet. Şi după toate astea a venit recesiunea şi tot ceea ce supravieţuise din averea lui a dispărut. Oh, asta nu însemna însă că-l făcea să se arunce de la vreo fereastră din Wall Street sau să vândă mere pentru zece cenţi pe trotuare, dar averea familiei Harrison nu mai exista. Mai rămăseseră ceva bani – mulţumită unei tranzacţii de acţiuni la care fusese norocos, în urmă cu câţiva ani – şi a propriei priceperi în a-i manevra, dar şi aceştia erau în cele din urmă în afacerile lui nesigure. De data asta erau sondele petroliere; forase un an întreg, zi şi noapte, dar fără rezultat. Banii – şi timpul – se scurgeau şi el avea nevoie de mai mulţi. Acesta fusese motivul cinei luxoase din această seară.

Îşi sorbi dintr-o înghiţitură coniacul, amintindu-şi de povestea unchiului său şi de pepitele de aur ce se strângeau în vistieria băncii californiene şi gândi că bătrânul comerciant avusese dreptate. Aurul era singura investiţie sigură pe timp de criză. Dar acum avea nevoie de ajutor. Avea nevoie de capital pentru a finanţa o nouă companie de foraj petrolier pe coasta Californiei şi-l invitase pe Buck Wingate la cină pentru a-i „convinge" şi pe ceilalţi să se repeadă asupra „prăzii". Voia să le arate că el nu avea chiar aşa mare nevoie de bani, voia doar să aibă vechi prieteni alături într-o afacere sigură. Dar Maryanne nu şi-a jucat rolul bine în această noapte. S-a purtat distant şi cu superioritate, de parcă nu şi-ar fi dat seama ce căuta ea, împreună cu Buck, printre aceşti oameni inferiori. Maryanne era o târfă şi el şi-ar fi dorit să aibă una ca ea alături.

Harry îşi turnă un alt coniac. Avea nevoie de o alianţă, nu de o căsătorie. Era timpul să-şi găsească o femeie ambiţioasă, cu bani şi putere. În fond, uite ce făcuse pentru

Buck. Şi, dacă soţia lui ar fi fost la fel de rece ca Maryanne, atunci ca şi Buck, şi-ar fi putut găsi plăcerea în cu totul altă parte. Era sigur că femeile de genul lui Maryanne n-ar fi fost deranjate de acest aranjament. De fapt , poate ar fi primit cu plăcere chiar o astfel de idee, de vreme ce le-ar fi salvat de problemele legate de „acomodarea" cu bărbaţii lor, când aveau atât de multe lucruri importante de făcut: copiii şi casa de îngrijit, servitorii şi mesele de caritate şi croitoresele, şi mitingurile politice, petrecerile, cinele pentru strângere de fonduri de la Waldorf şi calendarul plin de evenimente din circuitul social de la Washington. Dar căţeaua îi întorsese spatele în seara asta, când de fapt ar fi trebuit să-l privească recunoscătoare în ochi şi să spună tuturor să investească în sondele lui de petrol.

Mai bău un coniac, gândindu-se la femeile din viaţa lui, la şirul nesfârşit de amante şi de relaţii de o noapte, la cele două neveste fără valoare şi la Francie. Doamne, îşi amintea de parcă ar fi fost chiar ieri, cum tatăl său i-a spus, când era doar un puşti, că soră-sa era nebună şi că nu merita să poarte numele de Harrison. Abia la înmormântarea mamei lor şi-a dat seama că el era cel ce conta. El era fiul şi moştenitorul, şi ea era doar o biată fată şi nu conta deloc.

Capitolul 3

Francie n-a putut dormi – a auzit maşinile şi vocile oaspeţilor care plecau de la Harry şi liniştea care s-a aşternut din nou peste oraş – şi s-a surprins iar gândindu-se la trecut, tocmai la ce nu şi-ar fi dorit.

Prima amintire a fost din săptămâna în care s-a născut fratele ei. Era anul 1891. Ea avea atunci trei ani, şi-a escaladat patul, şi a coborât scările în vârful picioarelor, de la etajul patru până la parter. Să vadă de ce era atâta zgomot. Marele hol cu lambriuri de stejar, închise de culoare, cu coloanele lui din sticlă şi oţel şi cu stâlpii din marmură italiană, era luminat ca ziua. Servitorii, îmbrăcaţi în livrea de culoarea vinului de Bourgogne, alergau de colo-colo prin sufragerie, ducând tăvi cu mâncare, sub supravegherea lui Maitland, majordomul englez.

Lipindu-se de balustradă, privea fascinată o lume pe care n-o mai văzuse niciodată. Fragmente de conversaţie şi râsete veneau din sufragerie şi a putut auzi vocea tunătoare a tatălui său dându-i ordine lui Maitland. Majordomul pătrunse în hol şi cu o faţă impasibilă repetă ordinul mai departe, unui alt servitor, iar ea s-a tras înapoi, într-un colţ, în timp ce bărbatul a trecut repede pe lângă ea, în sus pe scări.

Câteva minute mai târziu, el s-a întors cărând în braţe o bocceluţă plină, strânsă bine. Era noul ei frăţior pe care

ea-l ştia dormind într-un pătuţ de copil lângă patul mamei ei, şi pe care a avut voie să-l vadă doar o singură dată, când tatăl ei era plecat de-acasă.

„Pentru că se teme de microbi, draga mea", îi spusese mama sa. Servitorul a dispărut împreună cu copilul în bucătărie, iar Francie îşi acoperi brusc gura. Era îngrozită; aveau oare de gând să îl pună în cuptor şi să îl gătească pentru cină?

Se lipi înspăimântată de balustradă şi câteva minute mai târziu Maitland traversă holul cu paşi mari purtând în braţe un platou enorm de argint, acoperit cu un capac mare, tot din argint. Frica îi înaripă picioarele Francescăi în timp ce cobora în fugă scările acoperite cu covoare, sărind peste vergelele de alamă prinse de scări şi aterizând aproape în nas pe podeaua în carouri alb şi negru. Simţea marmura rece sub picioarele desculţe pe când alerga spre sufragerie drept la uşile întredeschise.

Masa lungă strălucea de lumina lumânărilor, a argintului şi a cristalului. Vinul licărea roşu-rubiniu în decantere, şi fumul albăstrui al trabucurilor se răsucea în aer. Tatăl ei, Harmon Harrison, stătea în capul mesei. Era înalt, bărbos, cu o constituţie puternică şi emana puterea şi încrederea dată de averea şi poziţia lui socială. Ochii lui erau fixaţi pe Maitland ce purta platoul spre el. A ciocănit uşor în pahar şi toţi cei douăzeci şi trei de bărbaţi dimprejurul mesei au tăcut supuşi.

– Domnilor, tună Harmon, v-am invitat aici în această seară, nu numai pentru a-mi ţine companie şi a discuta despre modul în care să ducem oraşul San Francisco spre gloria care o merită, întărindu-i legăturile spre coasta de Est. Nu, domnilor! Aţi fost părtaşi la tot ceea ce Casa Harrison a avut să vă ofere – dar acum să vă arăt altceva. Ceva special. Împingându-şi în spate scaunul, se ridică în

picioare şi cu o singură mişcare descoperi platoul de argint.

– Domnilor, spuse el mândru, daţi-mi voie să vi-l prezint pe fiul şi moştenitorul meu, Harmon Harrison Junior.

Bebeluşul mititel, îmbrăcat doar cu un scutec de bumbac, dormea pe un pat din ferigi verzi, nederanjat de râsete şi aplauze. Apucând platoul de argint, Harmon Harrison îl ţinu mândru deasupra tuturor.

– Un toast, domnilor, pentru fiul meu, a spus el. Şi s-a băut solemn vinul din cele mai bune vinoteci care au existat vreodată în San Francisco, în sănătatea bebeluşului.

Francie stătu neobservată lângă uşă, în timp ce platoul de argint cu micuţa povară umană era trecut din mână în mână în jurul mesei. Copilul era la fel de liniştit şi cuminte ca şi păpuşa ei de cârpă. Un ţipăt i-a scăpat necontrolat din gât în timp ce se aruncă în faţa tatălui ei.

– Opreşte-i, Papa, opreşte-i! ţipă ea încolăcindu-şi braţele strâns în jurul picioarelor lui. Nu-i lăsa să-l mănânce!

– Francesca! Profunzimea mâniei din vocea tatălui ei îi îngheţă brusc ţipetele. Cu un gest a indicat ca ea să fie luată de acolo, şi un servitor îi desfăcu mâinile încleştate de pantalonii lui cu dungi gri, imaculaţi.

– O să discutăm despre asta dimineaţă, a spus el încet, dar cu o voce care-i îngheţase sângele în vine, în timp ce ei o îndepărtau. Atunci a fost prima oară când Francie a realizat că tatăl ei n-o iubea.

Ura este un cuvânt prea greu pentru a descrie atitudinea lui Harmon Harrison faţă de fiica sa; pentru el, ea pur şi simplu nu exista. Fiul său era ceea ce-şi dorise mai presus de orice, şi toată energia sa, toată vitalitatea au fost folosite pentru a-l creşte şi a-l propulsa în postul de conducător al comerţului Harrison şi al băncilor, ca şi de moştenitor al afacerilor întreprinse de familia Harrison, afaceri

care susţineau stilul său grandios de viaţă şi averea în creştere.

Harmon a susţinut întotdeauna că tatăl său venea dintr-o familie de yankei din Philadelphia şi că strămoşii mamei sale se trăgeau din Mayflower. Tatăl său, Lloyd Harrison, era într-adevăr un yankeu, dar el fusese un comerciant ambulant care îşi dedicase întreaga viaţă realizării rapide a dolarilor, oricând şi oriunde se putea, în mod legal sau ilegal, clientelei sărace atrasă de statura lui impunătoare, de asprimea şi duritatea lui, şi deasemenea plăcerilor oferite oricărei femei drăguţe.

Lloyd sosise în San Francisco, un oraş de corturi şi cocioabe, cu douăzeci de mii de dolari în buzunar, obţinuţi prin vânzarea de arme şi muniţii coloniştilor din Middle West. Şi-a pus rapid talentele în acţiune, pe terenurile aurifere, unde s-a tocmit, a făcut afaceri şi schimburi cu tot ceea ce se putea, de la pânză de cort la tărnăcoape şi lopeţi, lumânări, ceai, lichior, accesorii pentru baruri, biblii şi paturi de alamă pentru adăposturi. Câteodată era plătit cu bani gheaţă, câteodată în bucăţi de aur, fără valoare atunci, dar care în final l-au făcut un om bogat. Cu firea lui nestatornică şi uşuratică, Lloyd niciodată n-a rămas legat de depozitul său cu pepite de aur; când valoarea acestora a crescut de la nimic la o adevărată avere, şi a atins o mie de dolari bucata, el a vândut – şi apoi a cumpărat toate proprietăţile adevărate în San Francisco – parcele de nisip ieftine, care într-un an s-au vândut în schimbul unor mici averi. Deşi nu-şi pusese niciodată umărul la muncă în minele aurifere, tot ceea ce Lloyd atingea se transforma în aur de optsprezece carate, care mai apoi era depus în siguranţă într-un seif la banca California.

În doi ani a devenit milionar, în cinci multimilionar, dar prefera atmosfera aspră şi decăzută din apropierea minelor

de aur, în schimbul plăcerilor urbane ale unui San Francisco în plină dezvoltare.

Într-una din zile s-a trezit cu un transport de rochii scumpe şi pălării cu pene venite direct de la Paris. Femei nu prea erau în San Francisco, aşa că le-a dus în singurul loc unde erau şi femei şi bani – bordelurile oraşului cu mine de argint, Virginia City.

A vândut o jumătate de duzină de rochii de ultima modă şi câteva desu-uri minunate de mătase lui Bessie Bridges, bruneta dolofană, proprietăreasa casei Bridges Cat, încheind tranzacţia personal, puţin mai târziu în acea noapte. Bessie era o femeie drăguţă, conducea o afacere corectă şi obţinea un profit bun de pe urma ei; nu mai era nimic altceva ce şi-ar fi putut dori. Cu excepţia faptului că două luni mai târziu când se reîntoarse în Virginia City, Bessie îl anunţă că era însărcinată.

Ea avea treizeci şi patru de ani, nu mai avusese niciodată un copil şi intenţiona să-l ţină pe acesta. Lloyd dădu nepăsător din umeri, îi întinse două mii de dolari peste tejgheaua barului şi promise la întâmplare „s-o vadă cu bine". Apoi n-a mai auzit nimic despre el.

Un an mai târziu, când s-a întors în Virginia City, i s-a spus că Bessie murise dând naştere unui copil şi că băiatul era îngrijit de prostituate. Se uită fix la micuţul dormind într-un coşuleţ aşezat pe barul de mahon, învăluit în fumul albăstrui de ţigară şi în limbajul împestriţat.

Ridicând coşul, s-a îndreptat spre uşă.

– Ăsta-i băiatul meu, a spus ferm, e fiul meu. Merge acasă împreună cu mine.

Dar mai întâi trebuia să construiască acea „casă". Şi-a ales locul de casă cu grijă în vârful dealurilor Californiei, aproape goale, şi a construit prima din grandioasele sale clădiri. Mai târziu a fost numit Nob Hill, „Dealul Nababilor", pentru că cei ce locuiau acolo erau precum nababii

din Est – cei mai puternici din San Francisco şi bogaţi din cale-afară. A cheltuit mai mult de un milion de dolari construind un palat pentru fiul său şi s-a asigurat că totul era „cel mai bun". În timpul construcţiei a închiriat un apartament la hotelul Oriental, unde şi-a lăsat fiul în grija a trei infirmiere şi s-a întors pe vechile terenuri bătătorite de la minele de argint.

Când casa a fost în sfârşit gata, ea ocupa un cvartal întreg. Avea mai mult de şaizeci de camere, incluzând o cameră cu lambriuri pictate aduse dintr-un castel francez, o cameră cu oglinzi asemănătoare cu cele de la Versailles, cu pardoseală şi băi din marmură importată din Italia. Erau trei sute de aplice din argint filigranat şi patruzeci de candelabre din Veneţia, codrii întregi de lambriuri din stejar şi o scară enormă dintr-un castel iacobian, din Anglia. Ferestrele înalte erau acoperite cu draperii din satin şi catifea importate de la Lyon, din Franţa, şi podele acoperite cu carpete magnifice din Persia. Grajdurile din spatele casei rivalizau prin lux cu adăposturile pentru vite, din lemn de trandafir lăcuit, împodobite cu argint şi podele mozaicate, carpetele de Bruxelles şi candelabrele complicate. Casa era subiectul bârfelor curente din San Francisco, la fel ca şi stilul de viaţă al lui Lloyd, atât de „viu colorat".

Fiul său, Harmon, a fost crescut de infirmiere şi guvernante, şi la vârsta de şapte ani, conducea deja casa ca un adevărat tiran; cuvântul său era lege.

– Spune-le tu, fiule, chicotea tatăl său urmărindu-l pe tânărul Harmon dând ordine servitoarelor; arată-le tu cine-i bărbatul casei.

Când avea zece ani, Lloyd l-a trimis în Est la o şcoală bună, pentru a-l învăţa cum să se comporte în compania bărbaţilor.

– Prea ai fost înconjurat numai de femei, i-a spus el.

Harmon era de o inteligenţă mijlocie, înalt, corect şi

atrăgător, şi avea o grămadă de bani de cheltuit. A căpătat imediat calificativul de „mână largă" şi şi-a petrecut cu plăcere anii de şcoală în noua companie a bărbaţilor. La optsprezece ani a mers la Princeton, întorcându-se acasă la douăzeci şi unu de ani cu o diplomă şi cu un nou sens al propriei sale importanţe. Devenise un aristocrat peste noapte.

A fost un şoc imens când, într-o noapte, Lloyd, fiind beat, i-a spus adevărul despre mama sa, Bessie Bridges de la casa Bridges Cat. Cu sufletul rănit, Harmon şi-a îngropat secretul în inimă şi ura pentru mama sa a crescut, transformându-se într-o ură arzătoare pentru toate femeile.

Era înalt, blond şi lat în umeri, cu o mustaţă impozantă şi cu ochi larg deschişi, dar pentru un tânăr atât de atrăgător, Harmon nu-şi prea făcea de cap. Prefera compania masculină şi evenimentele sportive; el considera femeile ca o rasă inferioară, a căror existenţă se justifica doar prin distracţiile bărbaţilor şi pentru care nu merita să-ţi cheltuieşti banii.

Lloyd a murit când Harmon avea douăzeci şi doi de ani şi s-a trezit unic moştenitor al unei averi calculate ca fiind mai mare de optzeci şi cinci de milioane de dolari. Şi-a înmormântat tatăl cu o pompă fastuoasă, dând după aceasta o recepţie în casa Harrison, la care au participat toate personalităţile notabile din San Francisco, majoritatea cu averi făcute în acelaşi mod ca şi tatăl său. Toate acestea fiind săvârşite, s-a hotărât să refacă imaginea familiei, ascunzând reputaţia de om sălbatic a lui Lloyd şi împrejurările propriei sale naşteri şi aruncându-se din toată inima în conducerea afacerilor. A reuşit în ambele acţiuni şi în zece ani a devenit un pilon de bază în societatea din San Francisco şi şi-a triplat proprietăţile. Şi-a ţinut secrete viaţa personală şi predilecţiile sexuale, iar viaţa publică îi era un model de decenţă.

La vremea aceea avea treizeci şi doi de ani şi era încă burlac; îşi dorea un fiu şi un moştenitor pentru a duce mai departe numele şi tradiţia Harrison, şi a început să-şi caute împrejur o nevastă potrivită.

A întâlnit-o pe Dolores De Soto la o serată dansantă într-o casă vecină în Nob Hill. În timp ce-o învârtea în ritmul unui vals, cu mâna strâns încleştată de mijlocul ei subţire, rochia ei albă fluturând, el se gândea mai puţin la frumuseţea ochilor ei de safir întunecat şi mai mult la originea ei, pentru că familia De Soto era descendentă a aristocraţiei spaniole şi de asemenea cunoscută pentru copiii lor manieraţi. Şi el, fiul unui comerciant yankeu ambulant şi al unei târfe, voia tot atât de mult să fie bine situat pe plan social, pe cât îşi dorea un fiu şi un moştenitor. Ştia că familia De Soto fusese cândva bogată, proprietară a mai multor mii de acrii din pământurile spaniole, dar generaţii de afaceri proaste i-au redus proprietăţile la o fermă mică în Sonoma Valley. Poate că n-aveau bani, dar arborele lor genealogic putea să urce în timp până la regina Isabella a Spaniei.

El a cerut o întrevedere cu tatăl lui Dolores, a fost făcut un aranjament şi s-a semnat un contract de căsătorie. Familia De Soto a părăsit ferma şi au plănuit să se întoarcă în Mexic, şi în numai câteva săptămâni fata s-a trezit mergând pe culoarul Catedralei Sfintei Maria în faţa unei mulţimi de trei sute de invitaţi, ca mireasă a lui Harmon Harrison. Din acel moment tatăl ei a devenit iar un om bogat, iar Dolores a devenit acel ceva în proprietatea soţului ei, bun de folosit oricând dorea el, pentru a-i dărui fii şi pentru a fi prezentă în acele ocazii publice când era cerută şi absolut necesară prezenţa nevestei.

Dolores ştia de ce se căsătorise cu ea şi oftă uşurată când ştiu că e însărcinată. Harmon îi trimise cel mai bun doctor din San Francisco s-o examineze, îi veghe sănătatea

:a un vultur, dar ea deveni din ce în ce mai slăbită şi nai subţire, ochii ei fiind două pete uriaşe de culoare al-)astră pe faţa palidă, şi părul ei negru pierzându-şi strălu-:irea. Hotărând că dealurile şi ceaţa din San Francisco erau)rimejdioase pentru o femeie însărcinată, a trimis-o în ıord, la vechea fermă a familiei ei în Sonoma Valley, un-le a lăsat-o în grija unei asistente medicale. A aprovizionat erma cu vaci din Jersey pentru a-i asigura laptele şi mântâna proaspătă; a comandat celui mai bun măcelar din San Francisco să-i prepare carnea, împachetată în gheaţă i livrată zilnic la fermă şi a angajat un bucătar special)entru a supraveghea dieta nevestei sale şi pentru a-i pre-)ara bucatele.

Dolores avea doar nouăsprezece ani şi se simţea ca un ţel care era hrănit şi crescut pentru a fi tăiat. Era o fată u educaţie, timidă şi reţinută, se temea de răceala soţului i şi era îngrozită de mânia lui. Tot ceea ce făcea era)entru a-l mulţumi; modul în care îşi purta minunatul păr ıegru şi moale, prins într-o coafură elegantă; felul în care e îmbrăca, liniştit dar expresiv, aşa cum îi stătea bine oţiei unui om bogat; modul în care se purta, zâmbind lături de el în public sau supraveghindu-i masa. Dar ori le câte ori erau singuri, ea se ţinea departe de privirea ui, ascunsă în camera ei. Pentru că aşa îşi dorea el să ie. Şi ea ştia de la început că el ţinea la câinii lui, marii lanezi: King şi Prince, mai mult decât ţinea la ea.

Când era însărcinată în şapte luni, el a adus-o înapoi n San Francisco, îngrijorat ca nu cumva bebeluşul să se ıotărască să-şi facă apariţia mai devreme de termen şi Dolores, dolofană şi delicată, a fost instalată într-un apar-ament proaspăt transformat pentru ea din camerele de la)arter, în aşa fel încât să nu mai aibă probleme cu urcatul cărilor. Nu i se permitea să se dea jos din pat toată di-nineaţa, şi era purtată de o trăsură mică şi sobră la plimbare

în fiecare zi la ora trei. Murea de plictiseală şi era îngrozită la gândul că s-ar putea să nu-i dăruiască soţului său fiul pe care-l aştepta atât de încrezător.

Nu avea pe nimeni în care să aibă încredere; mama ei murise şi nu avea surori. Tatăl şi fraţii săi au profitat de dota oferită de Harmon în urma căsătoriei şi şi-au cumpărat o mare proprietate la Lake Chapala, în Jalisco, Mexic, iar ea a rămas fără prieteni apropiaţi de vârsta ei. Depresia o cuprindea ca un înveliş greu; îşi dorea ca copilul să nu se mai nască niciodată. Nu avea nici un sentiment referitor la copil; dacă avea să fie un băiat, va fi copilul lui Harmon, iar ea nu prea va avea legături cu el; dacă avea să fie o fată, el o va urî pentru asta. Indiferent de mersul lucrurilor, ea avea numai de pierdut.

Când în sfârşit au apucat-o durerile, într-o noapte zăpuşitoare de septembrie, Harmon a fost chemat de la Clubul Pacific, unde cina din ce în ce mai des cu prietenii săi, mai des decât o făcea acasă cu propria nevastă. Cu vocea tremurând de emoţie, el i-a promis lui Dolores că totul va fi în regulă, era pe mâna celor mai buni doctori – trei la număr – şi când totul va fi sfârşit, îi va cumpăra un iaht chiar mai mare decât „Steaua Nordului" a lui Vanderbilt. În primăvară, când ea va fi întremată şi copilul destul de mare să poată fi lăsat în grija altora, vor naviga spre Europa pentru o vacanţă întreagă. I-a promis că-i va cumpăra rochii şi blănuri de la Worth din Paris, o diademă de diamante de la bijuteriile regale din Londra, un palat în Veneţia, orice şi-ar fi dorit ea. Dar ochii albaştru-deschis ai lui Harmon erau tăioşi pe când se uitau la ea. „Când voi avea pe fiul meu", a adăugat cu un zâmbet. Apoi a bătut-o uşor pe mână şi a lăsat-o în grija celor trei doctori eminenţi.

Chinurile au durat treizeci şi şase de ore agonizante şi în final, când copilul s-a născut, doctorii s-au uitat unul

la altul şi au dat din cap cu gravitate. S-a decis ca cel mai bătrân dintre ei să fie cel care-l va anunţa pe soţul ei.

– Îmi pare rău, dar este o fată, domnule, spuse căruntul doctor Benson, şi era pentru prima oară în lunga sa carieră, când îşi cerea scuze pentru naşterea unui copil.

Harmon nu a spus nimic. S-a dus la fereastră şi şi-a fixat privirea, în tăcere afară, pe casa lui Mark Hopkins, vis-à-vis. După o clipă spuse:

– Cât va dura...?

Amintindu-şi de conversaţia lor, de călătoria ce urma să aibă loc în Europa, doctorul spuse:

– Cât va dura până va fi stare să călătorească ? Ei bine, a suferit mult, să spunem patru sau cinci luni.

– Nu, prostule, tună Harmon plecând de la fereastră şi plantându-se arogant în faţa lui, vreau să spun cât va dura până va putea rămâne iar însărcinată?

Doctorul l-a privit în ochi.

– Domnule Harrison, a spus el glacial, soţia dumneavoastră abia a născut. Şi pentru că n-aţi întrebat deloc de ea, aflaţi că este extenuată şi suferindă. Mai sunt mulţi ani de-aici încolo pentru procreare şi fără nici o îndoială, într-o zi, veţi avea un fiu. Între timp o conduită puţin mai cuviincioasă va fi bine venită.

Harmon dădu din umeri.

– Îmi cer scuze, doctore. Pentru mine să am un fiu înseamnă totul.

– Şi tot atât de mult, sper, să însemne şi fiica, spuse doctorul.

Harmon n-a venit s-o vadă şi Dolores îşi dorea să moară. Laptele i-a secat şi a fost chemată degrabă o doică. Ori de câte ori îi era adus copilul să-l vadă, Dolores se întorcea cu faţa la perete, bebeluşul reprezentând un simbol viu al nereuşitei ei.

Trei zile mai târziu, Harmon ciocăni la uşa dormitorului ei. Nu i-a adus nici un dar, nici măcar flori, s-a apropiat de patul ei şi-a privit-o ,cu răceală, de sus.

– Eşti palidă, a observat el. Cred că, atunci când te vei simţi mai bine, ar trebui să te întorci la fermă. Poţi să-ţi recapeţi puterile acolo.

Degetele ei trăgeau cu nervozitate de marginea cearşafului, ea încuviinţâd în tăcere. El a mai spus:

– Familia mea şi a ta sunt ambele recunoscute pentru creşterea fiilor. Faptul că primul a fost o fată nu are importanţă. Următorul copil va fi un băiat.

Ea întrebă într-o doară:

– Ai vrea s-o vezi?

El abia s-a apropiat de legătura de culoare roz întinsă de asistenta care aştepta.

– M-am gândit să-i pun numele de Francesca, spuse Dolores, în amintirea mamei mele. Dar, bineînţeles poate tu preferi numele mamei tale, se grăbi ea să adauge.

– Francesca e un nume potrivit, a replicat el îndepărtându-se spre uşă, dar botezul se va face în cerc restrâns.

Dolores încuviinţă şi înţelese că nu va fi o mare sărbătoare pentru naşterea acestei fiice şi că viaţa ei ca soţie a lui Harmon Harrison depindea de ea, să-i dăruiască cât mai repede un fiu. Şi el era un om foarte nerăbdător.

Harmon le-a instalat pe Dolores şi pe copilul ei la fermă şi apoi a consultat un doctor nou, despre perioada când îşi va putea relua relaţiile conjugale, ţinând cont de condiţia delicată a femeii şi de dorinţa sa urgentă de a avea un fiu şi moştenitor. Nu s-a dus niciodată să-şi vadă soţia şi copilul în cele şase luni de aşteptare prescrise de doctor, dar în chiar ziua în care lua sfârşit abstinenţa forţată, a trimis după ele, să fie aduse înapoi în San Francisco.

Dolores s-a uitat înapoi cu regret pe când trăsura le

îndepărta de fermă. Era doar o clădire de lemn simplă, ascunsă între dealuri, cu ţarcuri pline de iarbă, cu garduri din prăjini şi plopi înalţi foşnitori, dar însemna „acasă" mai mult decât clădirea mare din Nob Hill. Aici a găsit confortul simplu în schimbul luxului grandios, şi-a găsit liniştea sufletească, departe de teama perpetuu inspirată de soţul ei, şi-a învăţat să-şi cunoască fetiţa.

Francescăi i-a mers bine în aerul curat de la ţară şi la şase luni era un bebeluş robust, roz în obraji, cu părul blond ca al tatălui ei şi cu ochii de safir ai mamei, ochi ce scânteiau de inteligenţă şi fericire. Dolores era înspăimântată de întoarcerea lor în casa enormă şi ticsită; îşi dorea să poată rămâne la fermă o veşnicie. Şi pe lângă astea, ştia exact de ce fusese chemată înapoi.

De cum au ajuns, Francie a fost instalată împreună cu o guvernantă în camera copiilor de la etajul trei, destul de departe de camera părinţilor, iar Dolores şi-a reluat locul alături de soţul ei la evenimentele sociale unde era nevoie – şi în patul lui.

Când Harmon era la bancă sau la Clubul Pacific, sau cu problemele sale de afaceri, ea făcea în aşa fel încât să-şi petreacă timpul cu Francie. Micuţa ei fiică continua să crească frumos şi Dolores spera ca dragostea ei să poată suplini nepăsarea tatălui.

Camera copiilor fusese special amenajată pentru mult aşteptatul fiu moştenitor şi era luminoasă, strălucitoare şi optimistă, cu carpete albastre şi draperii albe şi apretate, şi cu un pătuţ dantelat, foarte drăguţ; iar Francie era zilnic plimbată de o guvernantă în uniformă, în sus şi în jos pe dealuri, într-un cărucior de răchită special, importat din Londra.

Dolores ştia că Harmon n-o iubea; o trata curtenitor dar distant, dar acum nu se mai simţea singură, pentru că o avea pe Francie. Au trecut şase luni şi în ciuda vizitelor lui

noctume, ea tot nu era însărcinată; şi ştia că el îşi pierduse răbdarea. După un an a dus-o la un specialist – în New York, care a declarat că era extenuată.

– Te străduieşti prea mult, i-a spus lui Harmon. Uită de faptul că vrei să faci copii şi lasă natura să-şi urmeze cursul. Curteaz-o puţin, dă-i mai multă atenţie, relaxeaz-o...

Harmon se gândi la cele spuse de doctor şi apoi telegrafie la birou şi le spuse că va lipsi câtăva vreme. Apoi a reţinut apartamentul nupţial de pe vasul cu aburi „America" şi a informat-o pe Dolores că o va duce în Europa.

Sigur fiind că un voiaj romantic o va face pe Dolores să fie în starea propice procreării, el a străbătut împreună cu ea Atlanticul spre Paris, Londra, Roma şi Veneţia, dar peste opt luni a trebuit să admită înfrângerea. Dolores nu era încă însărcinată şi afacerile aveau nevoie de el în San Francisco. Atunci, în timpul călătoriei de întoarcere, s-a produs miracolul. Dolores a ştiut imediat, dar nu i-a spus nimic lui Harmon, decât peste câteva săptămâni la micul dejun.

O privea fix, cu faţa bărboasă înroşită de plăcere şi de surpriză.

– Eşti sigură? ceru el explicaţii.

Ea încuviinţă rezervată.

– Foarte sigură. Am fost la doctorul Benson şi mi-a confirmat.

– Te simţi bine? Totul e în regulă?

Ea oftă pe când îi privea ochii albastru-deschis nerăbdători.

– Totul este perfect normal, Harmon. Mă rog doar ca de data asta să fie fiul pe care ţi-l doreşti.

– Aşa va fi, a spus el încrezător că soarta n-ar mai fi îndrăznit să-i mai joace o festă lui Harmon Harrison şi a doua oară.

Francie şi Dolores au fost trimise din nou la fermă

pentru şase luni de binecuvântată linişte şi pace, dar timpul a trecut prea repede şi Dolores, dolofană ca un viţel îndopat, a fost iar instalată în apartamentul de la parter, iar Francie surghiunită în camera copiilor de la etajul al treilea.

În spatele frumuseţii de păpuşă a lui Francie, în vârstă de trei ani pe atunci, era o minte foarte ascuţită. Dolores o învăţase alfabetul cât timp au stat la fermă şi ea putea deja să pună alături litere şi chiar să citească câteva cuvinte din cărţile ei de poveşti. Ştia să numere până la zece şi să-şi încalţe singură ghetele, cu toate că nu nimerea întotdeauna piciorul potrivit. Ochii ei aveau adâncimea albastrului strălucitor, ca ai mamei ei, faţa micuţă avea formă de inimă şi părul ei lung blond-deschis era împletit în codiţe noaptea şi periat în bucle cârlionţate, în fiecare dimineaţă, de Clara, tânăra guvernantă. Dar tatăl ei o vedea doar când Clara o aducea jos la ora şase pentru a spune noapte bună.

Era proaspăt spălată,zulufii îi străluceau şi purta o rochiţă de bumbac scrobită, cu multe volane, unul peste altul, din dantelă. Dolores o lua în braţe, o strângea şi o săruta şi apoi copilul se apropia de fotoliul tatălui său.

– Noapte bună, Papa, spunea ea cu vocea ei subţirică, făcând o reverenţă stângace.

– Noapte bună, Francesca, replica el, parcurgând scurt ediţia de după-amiază a ziarului „San Francisco Chronicle". Şi apoi guvernanta o lua de mână şi o conducea din vasta şi opulenta cameră, înapoi, sub ocrotirea oferită de camera copiilor.

Capitolul 4

Din ziua în care s-a născut fratele ei, viaţa lui Francie s-a schimbat. Tatăl ei a dispus ca ea să fie mutată imediat într-o cameră mai mică de la etajul patru, în vecinătatea scărilor de serviciu, în timp ce frumoasa cameră a copiilor a fost din nou pictată şi redecorată cu draperii şi covoare noi şi cu un pătuţ placat cu argint masiv.

Francie a văzut bebeluşul în pătuţ când a fost dus la parter în camera cu lambriuri pictate, pentru petrecerea de botez şi ochii ei s-au mărit de uimire pe când privea sutele de metri de dantelă albă ca laptele, ce drapau argintul lucitor al patului, panglica albastră prinsă mândru deasupra şi micuţul bebeluş cu faţa îmbujorată plângând cu toată puterea din scutecele lui de mătase.

După ce camera copiilor a fost rearanjată, ea nu s-a mai întors niciodată acolo, sub nici o formă, şi bebeluşul, Harmon Harrison Junior, sau Harry, aşa cum îi plăcea tatălui ei să-şi numească fiul, a pus stăpânire de unul singur – în afara celor câteva asistente, infirmiere şi guvernante angajate să-l răsfeţe şi să se agite-n jurul lui, în timp ce Francie şi-a păstrat micuţa ei cameră din capul scărilor de serviciu.

Camera avea vedere spre nord şi era mică şi întunecată, dar pe ea n-o deranja prea mult acest lucru, pentru că fereastra dădea spre grajduri şi ea putea urmări cum caii erau ţesălaţi şi dichisiţi, gata de a fi înhămaţi la trăsuri,

i asculta servitorii bârfind în curtea casei în timp ce în-ndeau rufele sau fumau pe ascuns o ţigară. Când Clara, înăra ei guvernantă, a găsit-o afară pe fereastră, a încercat ă treacă la acţiune.

– Trebuie să protestez, domnule, despre faptul că fetiţa ste ţinută în camera aceea din spate, a spus ea în-runtându-şi stăpânul în propria vizuină.

– Şi de ce, mă rog? a întrebat-o el distant, abia idicându-se de la biroul său.

– Pentru că e prea mică. Este întunecoasă şi înghesuită i chiar astăzi ea era gata să cadă de la fereastră. Este ameră pentru servitori, a spus ea cu toată mândria poziţiei i de guvernantă, considerată cu mult deasupra servitorilor; i nu este un loc potrivit pentru fiica stăpânilor casei.

– Eu sunt cel ce hotărăşte asta, a replicat Harmon gla-ial. Am să-l instruiesc pe Maitland să-ţi plătească salariul ână la sfârşitul lunii şi vei părăsi imediat casa.

– Să plec? Faţa Clarei era împietrită. Dar eu... eu nu ot pleca. Cine va avea grijă de Francie?

– Cred că servitorii sunt perfect capabili să se înţeleagă u un copil de trei ani. Am descoperit în ultimul timp că a a devenit prea neobrăzată sub îngrijirea ta. Te rog să nchizi în linişte uşa când ieşi.

Francie, părăsită şi nenorocită, şi-a fluturat mâna, în emn de rămas bun, de la fereastra bibliotecii, în timp ce Clara, cu genţile ei din pai, strânse în mâinile înmănuşate, obora cu greu dealul plângând. Şi în ziua imediat urmă-oare, un muncitor a pus gratii de fier la mica ei fereastră. Pentru siguranţa Francescăi", a spus tatăl ei.

Perioada de după naştere a fost foarte grea pentru Dolores, şi în anul următor nu şi-a mai părăsit deloc ca-nera, aşa că nu mai ştia niciodată ce se întâmplă cu a-levărat.Când tatăl ei lipsea, Francie stătea la pândă în a-ropiere, urmărind doctorii şi asistentele agitându-se de

colo până colo. Şi când ştia că mama ei era singură, se furişa pe uşă şi alerga la patul ei. De cele mai multe ori, Dolores avea ochii închişi, stând întinsă tot atât de nemişcată ca păpuşa de cârpă a lui Francie. Dar, câteodată îşi ridica capul de pe mormanul de perne brodate şi-i zâmbea.

– Vino aici, draga mea, spunea ea încet şi cald, arătând partea liberă a patului, unde obişnuia să doarmă Harmon, cu toate că, de când ea era bolnavă, el dormea în propria lui cameră, jos, la capătul holului.

– Cum îţi merge, fetiţa mea? întreba ea, ciufulind părul blond al lui Francie, păr care acum stătea drept, de când nu mai era Clara să-l prindă în codiţe şi să-i facă bucle. Şi nici curat nu mai era, aşa cum ar fi trebuit să fie, pentru că servitorii erau cu toţii prea ocupaţi; aveau îndatoririle lor şi din aceste îndatoriri nu făceau parte şi să o înlocuiască pe guvernantă şi să-i spele părul lui Francie.

Francie gândea că în camera mamei ei plutea un miros de ceaiuri şi medicamente şi un uşor parfum de lăcrămioare, favoritul ei, şi strecurându-se lângă ea, în lenjeria de mătase moale, se simţea în siguranţă şi învăluită de căldură.

– Te simţi mai bine, mamă? întrebă ea cu teamă.

– Sigur că da, draga mea. Curând mă voi ridica din pat, o asigura mama ei zâmbind, numai că Francie vedea că ochii ei nu erau prea veseli.

– Mamă, ce-i aia tuberculoză pulmonară? a întrebat deodată.

– De unde ai mai auzit şi cuvintele astea?

Vocea mamei ei deveni tăioasă şi Francie se dădu înapoi speriată.

– Doctorul a spus, mamă. Este ceva urât?

Dolores zâmbi întristată.

– Nu, nu e ceva urât. Este doar numele unei boli.

– Atunci, este ceea ce ai tu, nu-i aşa, mamă?

Francie întrebă strângându-se mai aproape şi privindu-şi mama îngrijorată.

– Ei bine... da, aşa cred. Oricum, numai puţin... Dolores zâmbi din nou pentru a face ca asta să pară fără importanţă. Dar nu e aşa înspăimântător, ştii, este ca şi când ai o răceală mai gravă. Şi ştii şi tu ce slăbită şi cât de rău te face să te simţi.

– Oh, bine, oftă Francie uşurată, atunci vei fi mai bine în curând şi vom putea merge iar la fermă.

– Sigur că vom putea, Francie.

– Când, mamă? Când? întrebă ea sărind în pat de bucurie.

– Oh, într-o zi, răspunse Dolores, cu obişnuita promisiune făcută copiilor, care însemna de fapt „poate niciodată".

Au mai trecut doi ani până ca Francie să ajungă iar la fermă şi atunci s-a întâmplat pentru că mama ei era pe moarte.

Doctorii nu i-au spus-o niciodată, dar Dolores putea citi adevărul în ochii lor, pe când devenea din ce în ce mai slăbită, cu fiecare lună care trecea.Şi în fiecare noapte, pe când zăcea trează, udă de transpiraţie şi luptându-se să respire, gândurile i se întorceau în timp, la lunile petrecute împreună cu fetiţa ei la fermă, şi ştia că ele constituiseră cea mai fericită perioadă din viaţa ei de femeie măritată.

Într-o după-amiază Harmon a venit s-o vadă.

Mai pusese câteva kilograme pe el, în ultimii ani, şi cu înălţimea lui impunătoare, cu vesta lui dungată închisă peste stomacul umflat, cu barba de culoare blond-închis şi favoriţii stufoşi, şi mai ales cu cei doi câini enormi alături, era o figură intimidantă. Dolores l-a privit îngrijorată; încă se mai temea de mânia lui şi-a trebuit să-şi adune tot curajul pentru a-i spune că dorea să se întoarcă la fermă.

L-a privit uluită când el a încuviinţat imediat. Dar mai apoi a adăugat:

– Va fi mai bine pentru băiat. Nu-i bine pentru el să stea cu o mamă bolnavă în casă.

– Dar, Harry, n-are decât trei ani, protestă ea, lacrimile inundându-i ochii din cauza cruzimii lui. Pe lângă asta, el este prea mic să-l deranjeze faptul că eu sunt mereu aici, în pat.

– Sigur că-l deranjează. Nici unui băiat nu-i place să zăbovească într-o cameră de om bolnav. Oricum, nu vei muri, Dolores; doctorii spun că trebuie doar să continui să iei noile medicamente. Du-te la fermă, aerul proaspăt îţi va face bine. Asistenta poate merge cu tine, şi-l voi trimite săptămânal pe doctorul Benson să te examineze. Îi voi spune lui Maitland să se ocupe de mutare.

– Aş vrea să-l iau şi pe Harry cu mine, a spus ea sfidându-i privirea. Aerul curat de la fermă îi va face şi lui bine, şi eu probabil nu voi mai fi prea mult...

– Să-mi iei băiatul? A fost stupefiat că ea numai sugerase lucrul acesta. Nici să nu te gândeşti. Fata îţi poate ţine companie. Harry rămâne aici cu mine.

– Harmon, te rog, te implor. Îi luă mâna în mâinile ei reci. Te rog, lasă-mă să-mi iau fiul, doar pentru puţin timp.

– O să-l aduc în vizită, i-a promis el în grabă. Mai târziu, când te vei aranja acolo. Da, aşa va fi, mai târziu. Îşi scoase ceasul greu de aur din buzunarul vestei şi se uită la oră.

– Am o întâlnire. Nu mă voi întoarce acasă decât foarte târziu, aşa că nu mă aştepta. Am să-i spun lui Maitland să instruiască menajerele pentru a-ţi împacheta lucrurile.

Francie s-a simţit minunat la fermă. Departe de casa încărcată, mama ei s-a mai însănătoşit; avea culoare în obraji, ochii albaştri sclipeau din nou şi părul ei negru îşi recăpătase luciul.

Francie promisese să aibă grijă de ea. Avea şase ani acum, era înaltă pentru vârsta ei, dar prea slabă, pentru că acasă nu avea niciodată destulă mâncare. Bucătarul-şef a

familiei Harrison prepara mese elaborate pentru tatăl şi invitaţii lui, gătea bucate delicate pentru a tenta apetitul mamei ei; guvernantele îi pregăteau mâncarea fratelui ei de trei ani şi servitoarele aveau propriul lor bucătar care se îngrijea de mesele angajaţilor. Dar Francie nu se potrivea în nici una din aceste categorii. Era undeva între ele, un copil al nimănui, într-o familie atât de ocupată care-şi punea în mişcare roţile tuturor acţiunilor fără ea. Bucătarul-şef o alunga din bucătăria lui gândind că mâncase în camera copiilor, iar cei din camera copiilor îi interziceau să se atingă de mâncarea lor, pentru că tatăl său spusese că ea trebuie să mănânce la parter. Aşadar, foarte des, după câte o cină sărăcăcioasă, din pâine şi lapte, ea era atât de înfometată, încât s-ar fi strecurat în bucătărie să fure tot ceea ce putea.

La fermă era cu totul altfel. Bucătarul îi dădea importanţă şi-i pregătea mâncarea favorită: pui şi îngheţată; noua asistentă a mamei ei îi făcea baie şi îi spăla părul pe care îl lăsa apoi să se usuce la soare, în aşa fel încât să lucească precum satinul auriu, şi ea era liberă să-şi scoată ghetele strâmte şi să alerge desculţă prin iarbă, să ţipe şi să strige cât de tare i-ar fi plăcut, în loc să se poarte ca un mic şoricel tăcut. Pentru că nu fusese croită pe tiparul unui şoricel, nici chiar dacă s-ar fi străduit iar şi iar, mereu.

O plimba pe mama ei, cu scaunul cu rotile greoi, de jur împrejur pe potecile cu iarbă, povestind fără întrerupere despre iepurii ce ţâşneau rapid printre picioarele lor, despre stolul de grauri ascuns în gardul viu şi despre înalţii plopi înfrunziţi foşnind în adierea vântului cu un sunet ca de pârâu repede de munte. Şi după-amiază, şi după cină, ea lua peria grea de argint de la cameristă şi se aşeza în picioare în spatele fotoliului mamei ei. Îi desfăcea din ace părul lung şi negru şi-l peria cu grijă, cu mişcări lungi şi mângâietoare, până ce acesta strălucea precum pana corbului

şi brazdele dureroase dintre sprâncenele mamei ei dispăreau.

Zilele erau lungi şi soarele fierbinte, iar viaţa era fără griji şi uşoară, dar cel mai minunat lucru dintre toate a fost când doctor Benson a sosit într-o dimineaţă cu un căţeluş din rasa Marele Danez.

– Este unul din puii lui Prince, i-a spus el lui Dolores. Perechea lui a fătat şase pui. Acesta a fost singurul de sex feminin, şi domnul Harrison a spus că este puţin bolnav – ceva în legătură cu o ureche bleagă. S-a gândit că ar trebui să trăiască aici, afară la fermă, să vă ţină companie.

A aşezat marele pui pe podeaua de lemn din verandă şi Francie exclamă plină de emoţie:

– Oh, dar nu e deloc bleagă. Este o căţeluşă minunată.

Apoi s-a dat înapoi cu sfială şi ţi-a strâns mâinile la spate.

– Nu vrei s-o iei în braţe? întrebă doctor Benson, uşor încurcat.

Ea şi-a pironit privirea în jos pe podea, urmărind cu degetul mare de la piciorul gol linia de îmbinare a două scânduri de lemn.

– Este câinele mamei, a explicat ea liniştită.Papa a spus că este pentru ea.

– Atunci, eu ţi-o ofer ţie, Francie, a spus repede Dolores. Acum ea este căţeluşa ta.

– Cu adevărat? Chiar pot s-o iau, mamă?

Faţa ei s-a înviorat de fericire şi Dolores s-a simţit deodată tristă. Se gândi că micuţa Francie, săracuţa de ea, niciodată n-a avut ceva, şi se întrebă înspăimântată ce se va întâmpla cu fetiţa când ea nu va mai fi.

– Bineînţeles că e a ta, draga mea. Şi acum, pentru că orice câine trebuie să aibă un nume, cum o vei numi?

– Păi, Princess, bineînţeles, a spus Francie mândră. În

fond este fiica lui Prince, nu-i aşa? Cu toţii au izbucnit în râs.

Niciodată până atunci nu avusese ceva al ei, ceva care să-i aparţină şi pe care să-l iubească, şi Princess îi împlinea toate aceste dorinţe. Era o căţeluşă de culoarea nisipului, cu labe enorme, ochi inteligenţi cu sclipiri de chihlimbar şi o limbă umedă şi mare pe care o folosea în fiecare dimineaţă, lingând-o pe Francie pe faţă, când se trezea. Dormea în patul lui Francie, şi câteodată, când nimeni nu le vedea, mâncau din aceeaşi farfurie. Era o poveste de dragoste fără cuvinte. Francie o adora, iar Princess o adora pe Francie şi erau nedespărţite.

Ferma familiei De Soto nu era una cu adevărat productivă; avea doar patruzeci de acri, cu câteva vite, vacile Jersey şi o duzină de păsări ce scormoneau curtea nisipoasă din spatele casei. În fiecare dimineaţă Francie îşi lua coşuleţul şi căuta ouăle proaspăt lăsate în cuibare sau culcuşuri şi le ducea triumfătoare înapoi în casă pentru gustarea de dimineaţă. Mai erau acolo şi gâşte, lângă eleşteu care gâgâiau şi-şi fâlfâiau aripile fioroase ori de câte ori ea şi Princess se apropiau, şi mai erau şase cai în ţarc, pe care ea îi privea cu admiraţie, sprijinindu-se cu mâinile şi pieptul de bârnele gardului, urmărindu-i pe Zocco şi Pepe, mâinile celor ce lucrau la ferma mexicană, în timp ce înşeuau caii sau galopau spre dealurile învecinate pentru a repara garduri, a curăţa gunoiul sau a privi cirezile.

Apoi, într-o zi, Zocco a urcat-o pe spinarea micii iepe numite Blaize. Francie stătea acolo, cu picioarele strânse şi cu mâinile pe gâtul animalului. Simţea tremurul iepei şi căldura difuză a pielii de pe spatele ei, şi când Zocco a îndrumat-o câţiva paşi, ea a râs de plăcere.

– Să înveţi să călăreşti fără şa, i-a spus mexicanul. Este mai bine. Aşa n-ai să cazi niciodată.

Zocco ţinea iapa de hăţuri şi timp de cincisprezece minute minunate s-au plimbat încet în jurul ţarcului, cu căţelul sărind până la călcâiele ei. Francie s-a gândit că era cel mai bun lucru ce i se întâmplase în întreaga ei viaţă, cu excepţia lui Princess, bineînţeles. L-a făcut pe Zocco să-i promită că o va învăţa zilnic şi apoi a fugit emoţionată înapoi în casă să-i spună mamei ei şi să-i aducă iepei o bucată de zahăr.

În câteva săptămâni putea deja s-o stăpânească singură pe Blaize, şi ţinând hăţurile destul de largi, în aşa fel încât să nu-i rănească botul fin al micuţei iepe, mergea la trap de jur împrejurul ţarcului, pentru ca mama ei s-o poată vedea.

– Minunat, draga mea, i-a strigat Dolores din scaunul ei. Şi eu am învăţat la fel, când eram copil.

Francie a strâns de frâu.

– Când ai fost copil, mamă? a spus ea, uimită de această idee. Erai ca mine atunci?

Dolores încuviinţă din cap şi râse.

– Eram o fetiţă bine crescută, învelită într-o duzină de jupoane şi şorţuleţe apretate şi cu ghete înalte. Şi tu eşti o fetiţă băieţoasă şi zdrenţăroasă, care alergi peste tot desculţă şi n-ai nici măcar o guvernantă care să-ţi predea lecţiile. Ea oftă. Trebuie să vorbesc cu tatăl tău despre asta.

– Oh, mamă, nu. Te rog. Francie coborî de pe cal şi se strecură prin gard, apoi o îmbrăţişă pe mama sa.

– E atât de minunat aici, numai noi două, împreună... Te rog, te rog, mamă, hai să nu stricăm totul cu guvernante stupide.

Dolores îi mângâie cu blândeţe părul bolond.

– Ei bine, presupun că va fi destul timp pentru lecţii mai târziu, a spus ea încet. Şi mărturisesc, îmi place să te am doar pentru mine, Francie.

Şi-au zâmbit reciproc, şi Francie trecu iar prin gard, înapoi în ţarc. Urcându-se cu greu pe o ladă de lemn, se

înălţă pe ea pentru a dezlega căpăstrul. Apoi strecură zăbala afară din gura iepei şi o bătu uşor pe spate, aşa cum îl văzuse pe Zocco făcând, râzând pe când Blaize necheză şi-şi ridică copitele, galopând nebună prin ţarc pentru a se alătura celorlalţi cai sub un pâlc de stejari umbroşi.

Era un mic şi liniştit grup la fermă – doar trei femei – Dolores, asistenta ei, bucătăreasa care era şi menajeră, fetiţa şi câinele. Lunile treceau şi Harmon tot nu-i adusese copilul în vizită. Energia lui Dolores scădea, nu se mai putea menţine în scaunul cu rotile, în schimb stătea culcată pe spate într-un şezlong aşezat pe prispă, urmărind-o pe Francie în îndepărtatul ţarc, pe când menţinea pasul cu Blaize, şi numărând tristă ultimele zile însorite din cea de pe urmă vară a ei.

Cu cât se apropia acest sfârşit, zilele deveneau mai înceţoşate şi era o adiere tăioasă de iarnă în vântul de toamnă. Asistenta a învelit-o cu pături călduroase şi-a ţinut-o în continuare pe verandă în speranţa că vremea răcoroasă îi va face bine. Şi în tot acest timp Dolores aştepta cu ochii fixaţi nerăbdători pe drumul nisipos care cotea, pe unde, într-o zi, Harmon va veni în vizită cu fiul ei, aşa cum îi promisese.

Sfârşitul veni repede, cu vreme de iarnă. Au venit ploile, transformând scândurile albite de soare ale fermei într-un cenuşiu umed. Plopii desfrunziţi nu mai foşneau în vântul îngheţat, iar Dolores fu aşezată iar în pat. Doctorul Benson venea în continuare o dată pe săptămână, aducând cu el coşuleţe cu mâncăruri speciale şi sticle de vin de Porto, împreună cu mesajele de la soţul ei, care spunea că fusese prea ocupat să vină s-o vadă personal, dar că spera că-i vor face plăcere fructele din sera californiană, puii dolofani şi vinul de Porto care-i va îmbogăţi sângele şi-o va face mai puternică.

Doctorul ştia mai bine decât toţi; pacienta lui era pe moarte, nu numai din cauza tuberculozei, dar şi de inimă rea.

– L-ai văzut pe fiul meu, Harry? îl întreba de fiecare dată când îl întâmpina, ochii strălucindu-i de febră şi cu obrajii arzând ca focul. Spune-mi, este bine? Trebuie să fi crescut înalt, puternic. Are aproape patru ani acum, ştii? Poate Harmon îşi va găsi timp să-l aducă să mă vadă de ziua lui.

Doctor Benson îi răspundea la toate întrebările ei legate de băiat, cu excepţia uneia, cea la care ea ţinea cel mai mult să afle adevărul: când îi va' aduce Harmon copilul să-l vadă?

Chiar înainte de Crăciun, ea i-a spus:

– N-a mai rămas mult timp, doctore. Te rog, te rog spune-i soţului meu că-l implor să mă lase să-mi văd băiatul. Măcar o dată. Asta-i tot ce-i cer.

Punându-şi la loc stetoscopul, doctorul îşi închise repede geanta de piele neagră.

– Am să-i spun, draga mea, a promis el, iar în inima lui spumega de furie şi dispreţ pentru Harmon Harrison. Omul acela era un monstru lăsându-şi nevasta să moară singură în mijlocul unui loc pustiu, într-o casă ce era puţin mai mult decât o colibă de lemn, în timp ce el locuia ca un lord în marea sa casă, dând mese şi participând la petreceri şi spectacole de teatru de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Dacă n-ar fi fost la mijloc acel jurământ de credinţă al lui Hippocrate, care interzicea unui doctor să discute problemele pacienţilor, el s-ar fi asigurat ca întreg San Francisco să ştie de purtarea lui şi astfel săraca Dolores Harrison să-şi vadă băieţelul pentru ultima oară.

Urându-şi propria neputinţă, îşi luă la revedere de la Dolores şi aproape că le-a simţit pe Francie şi Princess aşteptându-l în faţa uşii.

– Mama se simte mai bine? l-a întrebat Francie apucându-

temătoare mâna. Este atât de drăguţă acum, ochii îi sunt strălucitori, iar obrajii sunt chiar mai îmbujoraţi ca ai mei. Asta înseamnă că este mai bine, nu-i aşa?

Doctor Benson oftă, apoi o privi gânditor. Trecuseră zece luni de când ele se mutaseră la fermă şi Francie crescuse. Salopeta ei simplă era curată, dar era prea mică, nu purta ciorapi lungi, în ciuda frigului, iar ghetele ei greoaie trebuie că au fost achiziţionate de la magazinul local, şi erau mai mult cuie decât piele. Dar Francie înflorise la fermă, în timp ce mama ei era pe moarte. Avea un fel de aură strălucitoare în jurul ei şi radia vitalitate. Şi era desigur plăcută, cu faţa ei în formă de inimă şi cu o expresie mereu curioasă, cu părul ei blond strălucitor şi acei ochi de safir, adânci, atât de asemănători cu ai bietei sale mame.

Întorcându-şi capul îi spuse:

– Mama ta este bine, micuţo. Acum vă veţi petrece Crăciunul împreună, iar eu voi veni să te văd din nou săptămâna viitoare.

Ea-l privi direct, cu ochii ei albaştri şi rotunzi.

– Papa nu va veni niciodată, nu-i aşa? N-o să-l aducă niciodată pe fratele meu, Harry.

Doctorul se gândi atunci că întotdeauna gura unui copil grăieşte adevărul.

– Domnul Harrison e un om foarte ocupat, şi e un drum lung pentru băieţel.

– Harry are acum aproape patru ani. Eu am venit aici când aveam doar trei ani.

El nu-i putu răspunde.

– Un Crăciun fericit, Francie, spuse el simţindu-se într-un fel avar atunci când plecă. Eu am adus un cadou pentru tine, e pe masă. Eu şi doamna Benson sperăm că-ţi va face plăcere cadoul. Oh, şi e unul şi pentru Princess. De acum e o căţeluşă mare.

Francie o ţinea pe Princess de zgardă ca să nu alerge

după doctorul Benson. Căţeaua era mare şi puternică, dar stătea liniştită lângă ea privind maşina care demara pe strada desfundată, cu apa ţâşnind de sub roţi.

Vremea deveni mai rece în acea noapte, dar soba din oţel, plină de lemne arzând emana multă căldură, iar vechea casă din lemn era confortabilă. Focul ardea încet în camera lui Dolores, iar Francie stătea întinsă pe covor, cu Princess lângă ea, cu mâna pe piept, privind flăcările şi ascultând respiraţia mamei ei. Dolores dormea adânc, trezindu-se din când în când, să tuşească. Atunci infirmiera îşi punea jos lucrul de mână şi ţâşnea din scaun până la pat, să şteargă delicat sângele ce i se prelingea din colţul gurii, închis la culoare ca vinul pe care-l trimisese Harmon.

Francie întrebă cu o voce scăzută:

– Mama nu se simte bine, nu-i aşa? Aud hârâiala din pieptul ei, sunetul ăsta...

– E bine, draga mea, spuse infirmiera întorcându-şi privirea de la pacientă. Dar un semn de îngrijorare se citea în ochii ei şi mai spuse:

– Poate că tu şi Princess ar trebui să vă duceţi la culcare. Mâine e Crăciunul şi vom petrece de minune. Bucătarul pregăteşte gâscă şi vom avea multe cadouri de deschis. E mai bine ca tu şi mama ta să vă odihniţi acum.

Francie se ridică să-şi sărute mama când plecă şi spuse:

– Mă voi ruga la noapte ca Dumnezeu să o ajute pe mama să se însănătoşească.

– Aşa să faci, Francie, îi răspunse asistenta.

Francie se trezi devreme în următoarea dimineaţă. Camera ei era rece ca gheaţa şi împingând-o pe Princess de pe picioare, dădu la o parte păturile şi se repezi la fereastră. Un strat subţire de zăpadă acoperea întreaga vale, iar vârfurile îndepărtate ale munţilor străluceau în răsăritul de

soare. Zăpada apleca ramurile copacilor şi ţurţurii atârnau pe burlane.

– Oh, Princess, izbucni ea îmbrăţişând căţeaua, uite ce avem de Crăciun. Şi cu o privire plină de încântare îşi puse haina peste cămaşa de noapte, se încălţă, luă coşul de ouă şi ieşi râzând pe coridor şi mai apoi în verandă.

Soarele deja topea zăpada pe mici porţiuni care cu siguranţă urmau să se transforme în gheaţă în noaptea următoare. Francie alergă entuziasmată în cerc, lăsând urme pe zăpadă, în timp ce Princess alerga în jurul ei lătrând sălbatic. Apoi, tot alergând şi alunecând, culese ouăle din cuibarele păsărilor. Ieşi afară, iarăşi râzând la ideea unei gâşte alunecând pe gheaţă, şi plecă spre grajd, să-i dea lui Blaize fân şi să-i ureze un Crăciun fericit.

Cărând cu grijă coşul cu ouă, intră grăbită în casă şi apoi în camera mamei ei. Draperiile erau trase şi prin intrândurile lor pătrundea uşor soarele şi era atât de frig. Asistenta adormise în scaunul din colţ cu bărbia în piept şi cu lucrul de mână pe genunchi. Francie trecu de ea şi se îndreptă spre pat.

– Mamă, şopti ea, uite ce cadou ţi-au trimis găinile de Crăciun. Un ou roşcat minunat. Aşteptă ca mama ei să se uite, dar ea nu spuse nimic. Fata se gândi că era prea întuneric ca mama ei să vadă. Se repezi la fereastră şi trase draperia.

– Uite, mamă, e special pentru tine... Apoi văzu pata mare roşie ce acoperea cearşafurile. Acoperea cămaşa de noapte a mamei sale, faţa şi minunatul ei păr negru. Şi deşi Francie nu ştia ce e moartea, se gândi că asta trebuie să fie.

– Oh, mamă, spuse ea plângând disperată, luând mâna rece a lui Dolores în a ei şi ducând-o la faţă, cu lacrimile amestecându-se cu sângele mamei ei. Oh, mamă, nu asta a fost ruga mea către Dumnezeu de Crăciun.

Capitolul 5

În aceeaşi zi a Crăciunului în care mama lui Francie murise, la doisprezece mii de kilometri distanţă, în Yorkshire, Anglia, Annie Aysgarth, în vârstă de şaisprezece ani, puse buchetul de crizanteme de culoarea bronzului în spatele statuetei de granit în formă de înger de pe mormântul mamei sale. Cei trei fraţi mai mici stăteau în spatele ei îmbrăcaţi în haine călduroase şi pulovere de lână, cu nasurile roşii de frig şi ochii lăcrimând.

Martha Aysgarth murise de mai mult de şapte ani, dar Frank Aysgarth îi aducea pe toţi membrii familiei în fiecare zi de Crăciun, indiferent de vreme, pentru a-i arăta respectul. Era multă zăpadă, iar Annie se gândi şi îşi dori, scuturată de un fior, ca tatăl ei să facă acest pelerinaj anual vara, ştiind că mamei ei nu i-ar fi plăcut ca ea să stea în frig şi să se gândească la ea moartă.

Băieţii băteau din picioare de frig, tocurile ghetelor mari răsunau pe crusta de gheaţă, iar tatăl lor stătea cu mâinile împreunate gândindu-se la Martha, în timp ce Annie se gândea îngrijorată la gâsca ce se cocea încet în cuptorul de acasă şi se temea că încărcase soba cu prea mult cărbune înainte de a pleca. Nu ar fi fost lipsită de respect faţă de mama ei, oricum venea în fiecare săptămână pentru ca să îngrijească mormântul, dar dacă ar întârzia, tatăl ei

deveni furios şi acest lucru ar fi creat o atmosferă necută în ziua de Crăciun.
Exact când crezu că nu mai putea să suporte, tatăl ei retrase, trăgându-şi căciula pe cap şi spuse:
– Bine, plecăm acasă acum. Masa e la ora unu. Se reptă drept spre poarta cimitirului, împreună cu fiul Josh, de opt ani, cu Annie în spatele lor, cu Bertie şaisprezece ani, şi Ted, de nouă ani, care rămăsese în nă. Annie aproape se împiedica în graba ei de a ajunge poi la casa din Leeds, cu camera de mansardă care-i rţinea, şi cu pivniţa rece unde, în zilele ploioase, erau rnate la uscat hainele familiei, printre borcanele cu conve făcute în casă şi sacii de făină şi de cartofi. Dar nu răznea să alerge înainte de a ajunge la bodega din colstrăzii Montgomery Lane, „Horse and Groom", unde îl ei avea să spună:
– Intru să iau doar o halbă de bere cu băieţii. Voi fi să la unu fără cinci minute, Annie.
Ea-l studia, întrebîndu-se aşa cum o făcuse dintotdeauce găsise mama ei la el. Frank Aysgarth era un om polent, grizonat, cu o mustaţă ţepoasă cenuşie, cu obraîmbujoraţi mereu şi cu o fire severă. Era un om cu lte tabieturi, care se trezea la aceeaşi oră, mânca la eaşi oră şi se culca la aceeaşi oră, în fiecare zi, de id Annie îşi putea aduce aminte. Îi plăcea ca totul să curat în casă, ca copiii lui să fie liniştiţi, iar mesele parate cum se cuvine şi servite la timp. Nu argumenta iodată, dar cuvântul său era lege.
Câteodată, când era singură în casa de pe terasele ntgomery, Annie privea la fotografia de nuntă a părinr ei şi se minuna cum de micuţa ei mamă cu ochi rui şi veseli se măritase cu un bătrân atât de băţos şi e, pentru că şi în ziua nunţii Frank Aysgarth arăta atât

de nefericit, plin doar de importanţa evenimentului şi de noile lui responsabilităţi.

Mama ei îi spusese deja povestea acelor zile, cum că, atunci când îl întâlnise, Frank avusese deja câteva slujbe. Se lăsase de şcoală la doisprezece ani, ca să muncească la fabrica de funii din Burmantofts, apoi la fabrica de bere din Wakefield şi la tipografia din Estgate, dar nici una din acestea nu i se potriviseră. În spatele aspectului masiv, bătea o inimă de anteprenor şi ceea ce observase peste tot pe unde lucrase, era că fabricile aveau mereu nevoie de cutii de carton pentru a-şi împacheta produsele. Cu câteva lire în buzunar, şi-a închiriat propria lui „fabrică", o cameră mică în care era curent, undeva sub podul de cale ferată din Leeds. Apoi a aranjat să cumpere o cantitate de carton pentru cutii şi şi-a deschis firma „Aysgarth – Fabricanţi de cutii de carton".

Când a întâlnit-o pe Martha îşi croise deja un drum în viaţă – însă îi mai rămăseseră foarte puţini bani pentru a curta pe cineva. Cu toate acestea, el n-a putut rezista ochilor ei plini de veselie şi s-a pomenit dând târcoale casei în care locuia ea, multe nopţi din săptămână.

Mama lui Annie spunea mereu că Frank niciodată nu îngenunchease, nici chiar pentru a o cere în căsătorie, dar într-o seară a venit la ea acasă aducând un ceas încrustat în mahon, pe care ea-l admirase într-o vitrină a magazinului din Calls. Îl costase zece şilingi, mai mult decât câştigase în toată săptămâna. I-a spus:

– Uite, ţine, este pentru tine. Te-am văzut cum îl admirai şi va arăta foarte bine pe poliţa şemineului nostru.

Martha a presupus din toate acestea că ei urmau să se căsătorească şi şi-a dus planurile mai departe, strângând o grămăjoară de cearşafuri de bumbac şi de prosoape în sertarul cel mai de jos al scrinului, cosându-şi un trusou modest

şi rochia de mireasă din voal moale alb, ornamentată cu panglici din satin şi dantelă de mână.

Toţi au spus cât de frumoasă era Martha şi cât de norocos era Frank Aysgarth, când în sfârşit a traversat la braţul lui culoarul dintre rândul de scaune în biserică, strângând în mână un buchet de crini svelţi şi zâmbind cu zâmbetul ei strălucitor. Şi-au petrecut cele două zile ca „lună de miere" într-o cameră sărăcăcioasă undeva în partea sudică Scarborough, care l-a costat pe Frank ultimii cincisprezece şilingi, întorcându-se apoi supuşi în camera lor cu chirie din Marsh Lane. Şi din ziua imediat următoare Martha a început să lucreze alături de soţul ei.

Munceau din greu tăind şi asamblând cutiile de carton, după comandă, pe care apoi Frank le încărca în camionul de livrări făcut de mâna lui – o ladă mare de lemn pe roţi – cărându-şi încărcătura grea prin oraş, câteodată mile întregi până la destinaţie.

Când Martha a rămas însărcinată a muncit până în ultima săptămână, pentru că aveau atât de multă nevoie de bani, şi la o săptămână după ce s-a născut Annie, s-a reîntors la fabrică cu bebeluşul învelit într-o pătură, dormind într-o cutie de carton alături de locul ei de muncă.

Afacerile mergeau din ce în ce mai greu, banii deveneau din ce în ce mai rari şi camera cu chirie sărăcăcioasă şi rece părea din ce în ce mai mică. Câteodată nu primea nici un salariu la sfârşit de săptămână, şi n-aveau decât pâine la cină. Frank vorbea din ce în ce mai puţin, şi bebeluşul părea că plânge tot mai mult. În sfârşit, Frank a spus că nu mai avea nici un rost, n-o puteau scoate la capăt aşa. Trebuia să facă ceva. A împrumutat câteva lire şi a trimis-o pe Martha şi pe copil înapoi la familia ei, în timp ce el a plecat să-şi încerce norocul în America.

Martha nu şi-a dat seama că era din nou însărcinată decât peste o lună după ce plecase, şi iar a muncit până

în ultima săptămână, dar de data asta nu mai era Fran alături de ea, la naşterea fiului lor Bertie.

Timp de cinci ani Martha n-a mai auzit de el. N-a tr mis nici un bănuţ acasă, şi toţi râdeau de ea, rămasă c doi copii şi fără bărbat. Şi-a găsit o slujbă ca femeie d serviciu într-o clădire mare la Lawnswood, şi de cele m multe ori trebuia să meargă pe jos până acolo, pentru c copiii aveau nevoie de ghete noi sau de haine de iarnă ş ea nu mai avea bani să plătească biletul de călătorie c tramvaiul. Nu era loc pentru ea şi cei doi copii ai ei î casa familiei ei, aşa că stăteau înghesuiţi într-o cameră în chiriată ieftin, pe o mică stradă întunecată şi mizerabilă.

Apoi, într-o zi de primăvară, pe când stătea pe scări casei decojind boabe de mazăre într-un castron şi inspirân puţin aer proaspăt, a văzut un bărbat traversând strada d rect în faţa ei. Era bine îmbrăcat, într-un costum maro ş ghete maro lustruite, cu o pălărie melon pe capul cărun cu barbă mare şi mustaţă. La început nu l-a recunoscu Apoi, când el s-a apropiat, ea s-a ridicat şi l-a privit în sistent. A spus:

– Eşti Frank, nu-i aşa?

– Aşa-i, domnişoară, chiar el. S-a uitat în jos la copi agăţaţi de şorţul ei şi a spus:

– Şi ăştia-s plozii mei.

Martha i-a spus lui Annie să-l ridice pe băiat în braţ dar Frank n-a făcut niciodată mai mult decât să-l ating pentru că nu era unul dintre aceia care-şi exteriorizează sentimentele, dar ea putea spune că el era mulţumit.

În timpul unei mese sărăcăcioase cu pâine, brânză ceai, Frank a povestit cum a început în New York, mu cind ca muncitor necalificat, înălţând grinzi de oţel pentu un nou şi sofisticat zgârie-nori. Munca era grea şi perico loasă, dar plata era prea bună pentru a renunţa la ea multe luni de zile a escaladat schelele aşezate mult deasup

străzilor din Manhattan, până l-a dat peste cap îngheţul iernii şi-a trebuit să pună capăt muncii din cauza pneumoniei contractate. Când şi-a recăpătat sănătatea, s-a hotărât să caute o climă mai propice, şi cu câţiva dolari în buzunar s-a îndreptat spre vest, „pentru a-mi găsi norocul, la fel ca toţi ceilalţi", i-a spus el Marthei cu un zâmbet palid.

Annie, în vârstă de şapte ani, stătea lângă scaunul mamei sale, cu ochii căprui şi rotunzi tot atât de mari cât farfurioarele, strângându-şi emoţionată şorţuleţul curat în mâinile ei trandafirii, în timp ce micul Bertie stătea pe ghenunchii tatălui ei, ascultând vrăjit pe când el le spunea poveşti despre San Francisco, „un oraş cu dealuri deasupra celui mai minunat golf din lume", cum îl denumea el. Le-a povestit despre iarna bleu-gri şi locurile de schiat şi despre ceaţa alburie care se aşternea peste tot pe neaşteptate, şi despre cât de bogaţi erau oamenii, „din minele de argint şi aur" spunea el în timp ce ei exclamau „ooh" şi „ah" fără să-şi dea seama, gândindu-se la mormanele de monede de aur preţioase pe care trebuiau să le aibă cei bogaţi.

– Erau o mulţime de clădiri în construcţie acolo, a spus Frank. Am luat-o iar de la capăt, dar curând mi-am făcut singur drum şi-am înaintat în muncă. Am învăţat cum să construiesc case pentru cei bogaţi şi case pentru oamenii de rând. Acum ştiu ce vor ei şi mai ştiu şi cum să le ofer totul la preţul potrivit.

Privind-o pe Martha în ochi, el a scos un teanc voluminos de bancnote din buzunarul interior al hainei şi l-a aşezat pe masă în faţa ei.

– Asta-i tot ce am câştigat în ultimii cinci ani, a spus el. Mai puţin cheltuielile curente, bineînţeles, şi călătoria cu vaporul înapoi acasă. Este suficient pentru a cumpăra copiilor ceea ce au nevoie şi ceva frumos pentru tine. Eu

socotesc că-i meriţi, a adăugat el cu o privire rece învăluindu-i rochia pe care-o purta.

Ochii Marthei s-au umplut de lacrimi, iar Annie şi-a trecut braţele în jurul gâtului ei.

– Pentru că sunt atât de fericită, a oftat Martha fixându-şi privirea pe o cută a şorţului ei înflorat.

– Nici chiar aşa, murmură Frank dregându-şi glasul, vizibil stânjenit, aşa cum se simţea mereu când era în faţa unor momente emoţionante. Vom părăsi acest loc imediat şi vom merge spre ceva mai bun de mâine. Dar asta-i doar temporar. Am destui bani acum pentru a începe singur o afacere în construcţii de case, şi-am promis că prima casă va fi a ta, Martha.

Era tot atât de bun ca şi cuvintele lui; s-au mutat într-o căsuţă închiriată şi în mai puţin de un an, cu câteva luni după ce s-a născut noul lor copil, Ted, promisiunea lui Frank s-a adeverit, şi cu toţii s-au mutat la Numărul 1 pe Montgomery Street, prima dintr-un şir de case pe care le-a construit, şi cea dintâi din multele clădiri pe care le-a înălţat de-a lungul anilor.

Martha şi Frank Aysgarth erau un cuplu destul de fericit, cunoscut de prieteni; se dădeau peste cap pentru ei şi erau cumpătaţi în stilul lor de viaţă, acum când Frank câştiga bani mulţi, cu toate că era un moment bun de a specula meseria lui; asta gândindu-se numai la faptul că jumătate din Harehills dispăruse sub terasele lui Frank cu case micuţe de cărămidă, identice, cu acoperiş din ţiglă. El a fost corect, ştia cum se fac afacerile, ştia ceea ce vor oamenii şi mai ştia cum să le vândă casele la adevăratul lor preţ. Se îmbogăţise.

Când s-a născut cel de-al treilea fiu, Josh, Martha nu şi-a mai recăpătat sănătatea şi vitalitatea tot atât de repede. Era slăbită şi obosită, iar Josh a fost crescut cu cel mai bun lapte pe care-l puteai găsi, mai bun chiar decât cel al

propriei sale mame. Toţi spuneau că el era cel mai frumos bebeluş din lume, iar dolofana Annie cu ochii căprui în vârstă de opt ani îl iubea ca pe ochii din cap. Ea era cea care îi dădea biberoanele, îi schimba scutecele, îi spăla şi-i călca îmbrăcămintea şi boneţelele. Ea a fost ceą care l-a plimbat pe trotuar, oprindu-se pentru a-i lăsa pe vecini să-i admire frumuseţea de blond cu ochi cenuşii. Şi deasemenea, tot ea era cea care făcea cumpărăturile, gătea şi întreţinea casa curată, pentru că Martha nu mai era în stare s-o facă.

Annie mergea destul de des alături, pentru a sta de vorbă cu doamna Morris despre copii, pentru că Sally Morris avea un fiu cu doar câteva săptămâni mai mare decât Josh. Îi puneau pe cei doi micuţi unul lângă altul în faţa focului pe o carpetă curată făcută de doamna Morris din păturile şi hainele lor vechi, privindu-i cum se urmăreau reciproc tăvălindu-se pe jos.

– Uită-te la micuţul Sammy, spunea doamna Morris, privindu-şi admirativ băiatul viguros şi brunet, cât îl iubeşte pe Josh. Apoi a adăugat râzând: Ascultă-mă pe mine, a exclamat ea, tu, Annie îi eşti ca o mamă, nu ca o soră.

Trei luni mai târziu, când Martha Aysgarth a intrat în nefiinţă, Annie a devenit „mamă" pentru întreaga ei familie. Tatăl ei i-a spus că a terminat cu şcoala pentru totdeauna, şi că-i va lua locul mamei ei.

– Mama ta te-a învăţat destule, i-a spus el aspru şi nu voi permite unei alte femei să vină în casa mea şi să-mi spună ce să fac.

Doamnei Morris i-a părut rău pentru că Annie avea atât de multe responsabilităţi şi ea doar un singur copil de îngrijit. Deseori îl lua pe Josh în timp ce Annie se străduia să facă curăţenie şi să spele sau să facă cumpărăturile şi să gătească, pentru că Frank Aysgarth se aştepta ca totul

să fie la fel cum era când soţia lui era în viaţă. Şi Frank a devenit din ce în ce mai tacitum, nu şi-a îmbrăţişat niciodată copiii şi nici nu le-a arătat afecţiune, dar nici nu i-a bătut vreodată.

Anii treceau cu greu, cu greutăţi mari pentru Annie, care nu-şi putea permite decât din când în când o pauză pentru a se gândi în linişte la propria-i persoană. Josh şi Sammy Morris erau atât de buni prieteni, încât acum practic, aproape că-şi cunoşteau şi ce ţin în buzunare. Au început şcoala în aceeaşi zi la Back Road Council School şi au trecut încet prin toate clasele împreună, erau mereu poznaşi şi mereu treceau din casa unuia în a celuilalt, cerându-i lui Annie câte o felie de pâine proaspăt coaptă, unsă cu sos de friptură de vită şi stând pe treptele casei să urmărească lumea de pe Montgomery Street, în timp ce mâncau. Furau tartine cu gem fierbinţi din cuptor, cât timp doamna Morris le cocea sau câte o bucată mare de budincă Yorkshire proaspătă, direct din tavă. Erau mereu împreună la mese gustoase de duminică date de Annie, cu friptură de porc şi garnitură de cartofi prăjiţi crocanţi, cu crustă aurie, şi moi ca o pernă în interior, cu budinca din melasă, cu cremă fină, care era de ajuns pentru a topi cea mai îngheţată inimă.

Ea era cea mai bună bucătăreasă de pe Montgomery Street, mai presus de toate, gândea Frank Aysgarth mormăind nemulţumit la adresa ei.

– Se poartă cu ea la fel cum s-a purtat şi cu soţia lui, o tratează ca pe o sclavă, spunea mama lui Sammy pufnind cu mânie; nu-l plăcea pe Frank, iar el n-o plăcea pe ea. Ea credea că el e un tiran bătrân şi egoist, iar el o considera o femeie şleampătă şi puturoasă, care trăia cu un huligan în casă. Era prea des în birtul „Red Lion", bând vin de Porto cu lămâie şi-şi sărăcea astfel bărbatul, în loc să fie acasă şi să aibă grijă de plozii ei.

– Frank Aysgarth, comenta soţul ei, a fost întotdeauna un bărbat care n-a avut timp pentru femei.

– Da, dar nici măcar pentru propria fiică, îşi susţinu ea ideea cu glas amar. Îl auzise deseori prin peretele despărţitor certând-o pe biata fată şi numai Dumnezeu ştie că Annie făcea tot ce-i stătea în putinţă. Muncea tot timpul. Era prima care ieşea dimineaţa afară, ştergând treptele de la intrare, lustruind pietrele galbene strălucitoare şi udând pietrele ornamentale cu găleţi de apă, încât atunci când Frank păşea afară pe uşa de la intrare, cu ghetele lui bune de piele, scările exterioare să fie la fel de curate ca şi interiorul casei. Freca plita de fontă până strălucea şi puteai chiar să-ţi oglindeşti propriul chip în ea. Era mereu ceva apetisant în cuptor când băieţii veneau de la şcoală la ora mesei, apoi îi trimitea înapoi şi curăţa totul cu conştiinciozitate întreaga după-amiază. Rufele spălate de Annie erau atârnate la uscat şi bătute de vânt înainte ca toţi ceilalţi să se apuce de treabă, şi în fiecare seară la ora şase, când Frank Aysgarth se întorcea acasă, masa era pregătită, cu o faţă de masă albă apretată, iar cina lui era gata cu mâncarea aburind în farfurii. De cum se aşeza el la masă, Annie lua un ulcior şi alerga la birtul „Red Lion" din colţul străzii şi-i cumpăra o litră din cel mai bun bitter din Yorkshire, şi mai apoi se aşeza tăcută într-un colţ, în timp ce el mânca în linişte.

Când termina masa, Frank se ridica de la masă fără să spună mai mult decât „mulţumesc" şi se aşeza într-un fotoliu mare de pluş de culoarea vinului de Bourgogne, în faţa focului.Îşi lua în mână ziarul „Yorkshire Evening Post" pe care i-l aducea şi spunea:

– Hei, unde-s flăcăii noştri?

– Afară, răspundea ea, curăţând masa degrabă, se joacă-n stradă. Sau, dacă ploua:

– Alături, cu ceilalţi puşti.

Şi apoi, ea se retrăgea tăcută la bucătărie şi spăla vasele înainte de a-i chema pe băieţi pentru a-i pregăti de culcare.

– Muncă a naibii de grea, un chin, asta-i ce face Annie Aysgarth, mormăia doamna Morris soţului ei. Şi n-are decât şaisprezece ani. E ca o mamă pentru puştii ăştia, mai bună decât oricine de pe strada asta-şi chiar o „soţie" perfectă pentru tatăl ei.

– În toate privinţele, cu excepţia uneia, replică soţul ei întunecat, trăgând din pipă şi umplând camera săracă în mobilier cu fum dulceag şi înecăcios de tutun.

Doamna Morris îl privi insistent, arătându-i pe băieţii care erau numai urechi.

– Chiar şi cănile mici au urechi mari, îi aminti ea tăioasă. Totuşi, dacă vrei să ştii părerea mea, ea nu-i altceva decât o sclavă pentru bărbatul ăsta. Ar trebui să plătească două servitoare cu zece lire pe lună pentru ca să facă ceea ce face ea – şi nici aşa n-ar putea să le facă pe toate cum le face ea.

Annie ştia că tatăl ei era un şef dur, dar se obişnuise cu el, pentru că nu mai cunoscuse pe nimeni altcineva să fie altfel, şi pentru că-şi iubea fraţii. Era adevărat, cu cât Bertie şi Ted au crescut, cu atât mai mult s-au îndepărtat de ea, devenind la fel ca tatăl lor, excluzând-o din viaţa lor de bărbaţi, aşteptându-se să găsească masa pusă de cum intrau pe uşă, apa pentru baia de vineri seara fierbinte şi pregătită în albia ţinută sub raftul de lemn din bucătăria auxiliară, iar cămăşile perfect curate şi călcate fără dungă, cu toţi nasturii cusuţi, gata pentru slujba de duminică. Iar tânărul Josh era ca propriul său fiu.

Capitolul 6

1895

La înmormântarea mamei ei, Francie a purtat o impresionantă rochie de mătase neagră nouă, cu guler de dantelă albă achiziţionată de la magazinul de lux „Paris House" de pe Market Street. Avea ghete negre noi din cea mai fină piele de căprioară, o capă de catifea neagră bordată cu blană de hermină, iar părul ei lung şi blond fusese periat până căpătase o strălucire perfectă, şi strâns într-o bonetă de mătase neagră. A călătorit împreună cu tatăl ei şi cu fratele ei Harry într-o trăsură bordată cu satin negru, trasă de şase cai suri, în fruntea unei procesiuni de şaizeci de trăsuri cu oameni îndoliaţi şi personalităţi civice; şi ea a stat palidă şi tremurând lângă groapă, în timp ce sicriul cu Dolores era lăsat încet jos.

Fratele ei mai mic, Harry, cu pantalonaşi şi jachetă neagră, cu şapca ţinută respectuos în faţa pieptului, suspinând destul de tare, şi tatăl ei, frumos, îmbrăcat corect cu pantaloni în dungi şi jachetă neagră, ştergându-şi uşor ochii cu o batistă albă imaculată. Dar Francie n-a lăsat să-i scape nici o lacrimă. A stat ţeapănă şi-a privit-o fix, exact în faţa mormântului, strângând din dinţi şi dorindu-şi din suflet să nu ţipe. Ar fi vrut să plângă nedreptatea faptului că mama ei a trebuit să moară, că era atât de tânără şi

atât de frumoasă, atât de dulce şi bună, şi atât de sufletistă. Ar fi vrut să le spună celor trei sute de persoane îndoliate, care fuseseră de asemenea invitaţi la nunta lui Dolores, că ea-şi iubea mama, că-i simţea lipsa îngrozitor şi că va muri şi ea, fără să o aibă alături. Dar mai ştia că ei n-ar fi înţeles-o, aşa că şi-a închis sentimentele adânc în suflet, refuzând să lase o singură lacrimă să-i alunece pe obraz şi mai apoi pe rochia nouă de mătase neagră.

Era o zi urâtă de ianuarie şi un vânt rece sufla peste morminte. Picura o ploaie măruntă din copacii desfrunziţi, transformând iarba într-o mare de noroi întunecat. Coroanele de flori elaborat alcătuite, împodobite cu panglici violet şi aşezate cu grijă în jurul mormântului deschis, arătau impresionant în lumina cenuşie. Cea mai mare era din partea familiei lui Dolores. Ei au transmis respectele lor, dar călătoria din Jalisco era prea obositoare şi cu toţii regretau că n-au putut fi prezenţi. I-au transmis condoleanţele lor lui Harmon şi coroana magnifică cu un diametru de un metru şi jumătate din trandafiri roşii.

De cum a terminat şi ultimul preot slujba la mormânt, oaspeţii îndoliaţi s-au grăbit spre căldura trăsurilor care-i aşteptau. Cei doi gropari stăteau sprijiniţi pe lopeţile lor ca nişte fantome cenuşii în ceaţă, tropăind pentru a-şi pune sângele în mişcare şi tuşind aspru pe când se pregăteau să înfigă lopeţile în pământ, iar Francie s-a întors repede şi s-a îndepărtat nemaifiind în stare să suporte.

La întoarcerea acasă, ea a stat singură pe o sofa poleită, în camera de bal plină de oglinzi, urmărindu-i pe oaspeţi cum devorau bucatele preparate special. Femeile zâmbeau şi bârfeau cu voci scăzute despre o petrecere cu dans ce urma să aibă loc săptămâna viitoare, despre cei ce fuseseră invitaţi şi cu ce se vor îmbrăca. Bărbaţii se adunaseră în grupuri, ţinând paharele cu băuturi în mâini şi discutând despre afaceri. Şi fratele ei Harry a stat cuminte şi tăcut

alături de tatăl lor, în timp ce oamenii s-au perindat prin faţa lor strângându-le mâna şi exprimându-şi condoleanţele.

– Cât de ciudată e fata aceasta, auzi ea pe o doamnă murmurându-le celorlalţi, stă acolo singură, când ar trebui să stea lângă tatăl ei, ca fratele ei, care are doar patru ani şi ştie să se comporte aproape ca un bărbat... şi n-a vărsat nici o lacrimă la mormânt... de ce nu-şi arată durerea pentru pierderea mamei? Nu e normal... Harmon ar trebui s-o supravegheze mai bine, pot spune că-i aduce necazuri...

Obrajii lui Francie se înroşiseră şi ardeau, privea modelul albastru al covorului ce acoperea podeaua lustruită, rugându-se să nu plângă. Ce ştiau ei despre mama ei?

Probabil că au zâmbit şi au glumit cu ea când le erau oaspeţi în casă şi au trimis flori şi fructe când aflaseră prima oară că era bolnavă. Dar nimeni n-a venit s-o vadă şi era sigură că nu ştiau că se retrăsese la fermă în ultimul an. Inima i se strânsese ca un pumn de durere. Dorea să strige, să le spună că niciodată nu le-a păsat de mama ei, că nu-i vor simţi lipsa, că nimeni n-a iubit-o aşa cum a iubit-o ea...

Observă privirea tatălui ei, care stătea în partea opusă a camerei şi care-i făcea semn să vină să stea lângă el. Ridicându-se din fotoliul de catifea, se strecură prin mulţime până la locul unde stătea el.

– De ce n-ai venit aici? o întrebă el cu o voce scăzută, dar ea simţea tonul aspru şi dojenitor al vocii lui. Oamenii comentează, murmură el. Treci şi stai lângă fratele tău şi ai grijă cum te comporţi.

Stând ţeapănă ca un lemn lângă Harry Francie, crezu că nu se mai termină ziua. Coloana oaspeţilor trecu, iar ea îşi reaminti că trebuia să vorbească doar când era întrebată. Îi era teamă de ochii femeilor când îl priveau pe tatăl ei. „Un bărbat minunat", le auzi ea când şopteau cu îndrăzneală, gândindu-se la fiicele necăsătorite şi la

milioanele lui Harrison. Apoi, în sfârşit, menajera veni să-l anunţe pe Harry că era ora ceaiului, şi se retrase.

Ea se întoarse în vechea ei cameră, care într-un fel i se părea mai rece şi neprimitoare ca niciodată. Albul pereţilor se oglindea în rama de oţel a patului, iar perdelele înflorate nu puteau opri răcoarea ce venea dinspre fereastra plină de flori de gheaţă şi, deşi casa era foarte bine încălzită, când ea ajunse la camera servitorilor, căldura părea că se risipeşte. Se aruncă pe pat tremurând şi se înveli cu o pătură, în timp ce, din ochi lacrimile începuseră, în sfârşit, să se verse. Plângea pentru mama ei pierdută, pentru Princess ce fusese pedepsită să stea în grajd, plângea pentru singurătatea ei, până când în final adormi istovită, îmbrăcată în rochia de mătase de doliu şi cu ghetuţele în picioare.

În ziua următoare, după înmormântare, Harmon trimise ultima chitanţă de plată pentru iahtul cu aburi, pentru a cărui cumpărare negociase la Londra. Oferta lui a fost acceptată, iar săptămâna următoare el şi fiul lui plecau la New York, la Southern Pacific Line, unde era director. De aici ei se îmbarcară pe vaporul franţuzesc cu aburi, „SS Aquitaine" spre Cherbourg şi de acolo, cu trenul spre Deauville, de unde urmau să ia iahtul. Plănuiseră să stea câteva luni şi fuseseră aştemute cearşafuri pe mobilă contra prafului, ca şi cum nici un membru al familiei nu mai era acasă. În timp ce o guvernantă germană venea să-i ţină lui Francie lecţii de bune maniere şi să înveţe cu ea.

Francie se simţi prost când o văzu. Fraulein Hassler era o femeie puternică, de vârstă mijlocie, cu părul cărunt împărţit în două de o cărare, cu două cozi ce-i cădeau pe urechi. Era înaltă şi cu un chip lipsit de expresie, cu pielea albă. Avea dinţii lungi şi galbeni, şi purta nişte ochelari

mici ce reflectau lumina în aşa fel, încât Francie nu-i putea vedea ochii.

Dar Fraulein ştia să recunoască o casă de oameni bogaţi atunci când o vedea şi ştia să preia comanda situaţiei.

– Nu sunt o servitoare, Herr Harrison, îi spusese ea ferm la interviu. Natrulich, nu mă aştept să stau la acelaşi etaj cu familia, dar camerele mele trebuie să fie la al treilea etaj, în faţă.

– Naturlich, încuviinţă Harrison, bucuros că rezolvase problema fiicei lui. Aşa că Fraulein avu parte de un dormitor mare şi o cameră de zi doar pentru ea, la al treilea etaj, o cameră pentru lecţii, jos în hol, iar Francie rămase tot în camera ei mică şi răcoroasă din spate. Mânca singură pe masa de brad din bucătărie, în timp ce Fraulein era servită în camera ei, pe tavă.

În prima dimineaţă, Fraulein Hassler a trimis o menajeră s-o aducă la ea exact la ora opt.

– Te vei prezenta la mine în fiecare zi la această oră, îi spuse ea lui Francie, privind-o critic de sus până jos.

Se aşternu o lungă tăcere, timp în care Francie îşi lăsă corpul de pe un picior pe altul nervoasă, dorind cu disperare să-i vadă ochii din spatele ochelarilor.

– Eşti murdară, spuse în cele din urmă Fraulein. Ghetele tale sunt murdare, ai praf pe haine şi părul tău e dezordonat. Te vei întoarce în camera ta şi te vei aranja. Nu voi tolera neglijenţa.

Speriată, Francie se grăbi să facă ceea ce i se spusese, apoi se întoarse repede în camera de lecţii.

Fraulein Hassler o privi din nou cu grijă şi apoi îi spuse:

– Vei veni în această cameră în fiecare dimineaţă la ora opt fix. Vei fi curată şi aranjată. Vei ciocăni la uşă şi vei aştepta până îţi voi permite să intri. Vei spune „Bună dimineaţa, Fraulein Hassler", cu excepţia zilei de miercuri, când vom vorbi doar în germană, iar atunci vei spune

„Gutten Morgen, Fraulein Hassler" iar sâmbătă vom vorbi doar în franceză şi vei spune „Bonjour, Mademoiselle Hassler". De la opt la nouă vei învăţa aritmetica, de la nouă la zece, engleza. Apoi eu voi lua o pauză de o jumătate de oră pentru a mă odihni, în timp ce tu vei învăţa o poezie pe care mi-o vei spune pe dinafară după pauză. De la unsprezece la douăsprezece vei învăţa istoria şi geografia. Apoi eu voi lua prânzul şi mă voi odihni, iar la ora două vom merge să ne plimbăm timp de o oră. Vei învăţa să-ţi foloseşti după-amiezile, iar la ora patru, când îmi servesc ceaiul, îţi vei termina îndatoririle pe care ţi le voi da. După aceasta, te poţi duce-n bucătărie să mănânci, apoi în pat. Ai înţeles, Francesca?

Francie încuviinţă, gândindu-se nerăbdătoare la Princess ce o aştepta la grajduri. Nu-i plăcea de Fraulein Hassler, şi nici de planurile ei.

– Ce se întâmplă duminică? întrebă ea.

– Vrei să spui: „Vă rog să-mi spuneţi ce se întâmplă duminică, Fraulein Hassler", o corectă femeia. Trebuie să facem ceva cu manierele tale, copilo. Dar pentru că ai întrebat, îţi voi răspunde. Duminică e ziua mea liberă. Fără îndoială că servitorii vor avea grijă de tine, şi presupun că te vei duce la biserică dimineaţă, şi din nou seara. Tatăl tău nu a lăsat nici o instrucţiune în legătură cu aceasta.

Francie încuviinţă.

– Cred că da, spuse ea cu o imagine sumbră a viitorului ei trecându-i prin minte. Dar chiar şi Fraulein Hassler era mai bună decât să-l aibă pe Papa lângă ea, aşa că bănuia că se va descurca bine. Şi spera că într-o zi Papa o va trimite din nou la fermă.

Nu mai exista nici o altă compensaţie, acum că Papa era plecat; Fraulein nu cobora niciodată din cameră după masă, aşa că Francie reuşea s-o strecoare pe Princess în cameră. Îi dădea câinelui să mănânce din ce-i oprea de la

masa ei, iar la ora şapte, când ştia că servitorii erau în camerele lor, o scotea pe Princess la o plimbare în împrejurimi.

Serile de iarnă erau reci şi întunecoase, dar învelită bine în haina de catifea şi hermină ea nu simţea răcoarea, iar cu câinele uriaş lângă ea, nu-i era frică de întuneric. La început, se plimba doar în jurul casei, dar cum zilele cu Fraulein Hassler deveneau din ce în ce mai monotone, plimbările de seară deveneau mai lungi şi mult mai aventuroase.

Împreună cu Princess colinda străzile oraşului, uitându-se curioasă prin ferestrele luminoase ale caselor, mirosind aromele ce ieşeau din restaurantele zgomotoase, privind oamenii, ascultând cu invidie râsetele lor. Evadase într-o lume diferită de a ei, în care oamenii cântau, dansau şi râdeau împreună şi erau fericiţi.

Mult mai târziu, ea şi cu Princess se strecurau pe uşa din spate pe care o lăsau întotdeauna descuiată, ştiind că nimeni nu o verifica, pentru că nimeni nu se aştepta să fie deschisă. Urca în grabă scările, făcând-o pe Princess să meargă pe covor, în aşa fel încât labele să nu facă zgomot pe podelele de lemn. Apoi încuia uşa cu grijă, turna paharul de lapte, pe care-l luase mai înainte de la bucătărie, în farfuria lui Princess, şi o privea cum îl bea. Apoi se urca în pat şi se juca sub cearşafuri cu Princess ce stătea încolăcită la picioarele ei, şi curând adormea visând la viaţa şi libertatea de la fermă, la Blaize, la puii prăjiţi şi la mama ei cu obrajii îmbujoraţi şi zâmbitoare stând liniştită lângă ea în lumina focului.

Începu să stea afară din ce în ce mai târziu, privind în restaurantul din capătul străzii Jones, nedorind să părăsească luminile strălucitoare, muzica şi râsetele pentru camera ei rece şi întunecoasă. Oamenii ce intrau şi ieşeau o priveau, înveseliţi la vederea micuţei îmbrăcată în haină de catifea şi a câinelui mai mare decât ea, dar privirile lor deveniră mai curioase după ce o întâlniră aici noapte de noapte.

– Ce e, drăguţă? o întrebă într-o noapte un bărbat roşcovan. Ţi-ai pierdut tatăl care trage o beţie înăuntru?

Francie roşi şi negă scuturându-şi capul. Strângând zgarda lui Princess, se îndreptă spre deal.

– Ar trebui să faci ceva cu fata de afară, spuse omul şefului de sală. Nu e bine pentru reputaţia restaurantului să ai la intrare copii ce-şi aşteaptă taţii beţivi. Aruncă-l pe ticălos în stradă şi spune-i să-şi trimită copilul acasă unde-i e locul.

– Nu e copilul nici unui client de-al meu, replică indignat şeful de sală. Data viitoare când o vezi, spune-mi şi voi chema poliţia.

Dar Francie era speriată şi evită restaurantul, îndreptându-se din ce în ce mai departe în oraşul întunecat, inventând scenarii cu familiile pe care le vedea în spatele ferestrelor luminate ale barurilor.

După câteva săptămâni, trecu din nou pe lângă restaurant. Era o noapte rece şi ea tremura când se opri să miroasă miresmele îmbietoare ale şuncilor pregătite şi a cărnii de vită amestecate cu mirosul de whisky.

Roşcovanul o privi şi intră repede în bar.

– Mai bine ai trimite după poliţie, îi spuse el şefului de sală. Fetiţa a venit din nou şi nu cred că are ce căuta pe stradă, nu cred că are mai mult de şapte sau opt ani. Cred că a fugit de-acasă sau ceva aşa ceva.

– O prind de data asta, replică şeful de sală chemând un băiat.

Francie privi ofiţerul de poliţie în uniformă care se apropia curios de restaurant. Ea se simţea atât de invizibilă în lumea ei de noapte, încât inima îi tresări când acesta o chemă.

– Hei, micuţo! Te-ai pierdut?

– Nu! Oh, nu! Ea-şi întoarse privirea către Princess, în timp ce poliţistul se apropia, dar Princess stătea nemişcată

fixându-l, arătându-şi colţii şi mârâind uşor. Poliţistul se dădu un pas înapoi.

– Aş vrea să discut cu tine, micuţo. Mi se pare că ai nevoie de mult ajutor – tu şi câinele tău.

Francie strânse cu putere zgarda lui Princess care mârâia din nou ameninţător.

– Oh, nu. Mulţumim, domnule. N-am nevoie de ajutor. Eram în drum spre casă, asta-i tot. Cu o strângere disperată a zgardei, trase câinele după ea şi se îndreptă către deal.

Poliţistul o urmări de la distanţă, dorind să vadă unde merge. I se tăie respiraţia când ajunse la capătul străzii Jones şi rămase surprins când ea intră în curtea uneia dintre cele mai mari case de pe Nob Hill, apoi ea intră pe una din uşile din spate. Se întreba dacă era unul din copiii servitorilor lui Harrison, dar apoi îşi aminti de haina de catifea şi de gulerul scump de hermină. Bineînţeles, realiză el; era fiica lui. Se întoarse gânditor; asta era treaba superiorilor lui.

Căpitanul O'Connor bătu la uşa casei Harrison la ora opt în dimineaţa zilei următoare, iar Maitland, majordomul, îi spuse că domnul Harrison plecase într-o excursie prelungită în Europa.

– Atunci mai bine aş avea o vorbă între patru ochi cu dumneavoastră, domnule Maitland, replică O'Connor.

O jumătate de oră mai târziu, fortificat de puţin whisky, ieşi în soarele dimineţii răcoroase.

– Las situaţia în mâinile dumneavoastră, domnule, spuse el zâmbindu-i lui Maitland.

Maitland se întoarse în camera lui, scrise o telegramă către stăpânul lui şi se îndreptă către biroul telegrafului pentru a o trimite personal.

Răspunsul sosi în următoarea dimineaţă, devreme, şi în câteva ore Fraulein Hassler îşi împachetă bagajele şi plecă

din casă, Princess fusese încuiată-n grajd, iar Francie în camera ei.

Stătu acolo mai mult de două săptămâni, aşteptând reîntoarcerea tatălui ei. Putea auzi lătratul patetic al lui Princess de la grajduri şi îşi apăsa nasul de fereastră, sperând s-o vadă. Mesele îi erau aduse sus pe o tavă de către un mexican care nu vorbea engleza; nu avea cărţi, hârtie sau creioane, nici măcar temele atât de detestate. Era singură cu gândurile ei, iar timpul părea că se târăşte, interminabil. La început se plimba prin camera mică asemeni unui animal în cuşcă, oftând cu disperare, dând din mâini şi din picioare furioasă, dar cu trecerea timpului, rămase din ce în ce mai mult în pat, gândindu-se cu disperare la întoarcerea tatălui ei.

Resturile de mâncare erau duse la bucătărie neatinse, iar în cele din urmă Maitland însuşi venea s-o vadă. O privea cu milă; avea doar opt ani şi era atât de slabă; părul ei blond îi atârna pe umeri, iar ochii ei albaştri erau plini de frică.

Nici unul dintre servitori nu avea timp pentru Miss Francie, probabil pentru că erau prea ocupaţi ca să se mai gândească la ea, şi oricum nu era considerată ca fiind în responsabilitatea lor, era o treabă de infirmieră sau guvernantă. Dar chiar dacă fusese neascultătoare, nici unuia nu-i plăcea ideea de a închide un copil şi de a-l lăsa acolo zile-ntregi.

– Nu e uman, îşi spuneau ei privindu-se supăraţi în timp ce serveau cina, e barbar, e o cruzime.

Era treaba lui Maitland să controleze angajaţii casei şi să oprească orice bârfă în legătură cu familia, şi fusese nevoit să le spună că nu era treaba lor şi că stăpânul va avea grijă de toate acestea când se va întoarce acasă. Dar o spusese cu durere în inimă. Lucra pentru Harmon Harrison şi îi ştia foarte bine încrâncenarea şi răceala.

Francie îşi ridică privirea când el bătu la uşă şi intră. Ea ştia pentru ce venise el.

– S-a întors Papa... spuse ea. Maitland încuviinţă.

– Vrea să te vadă imediat, Miss Francie. De ce nu te speli pe faţă, să îţi piepteni părul repede şi eu te voi conduce până jos. El o privea trist în timp ce ea îşi dădu cu apă rece pe faţă, apoi cu peria prin păr, grăbită. El îi deschise uşa, apoi coborâră încet pe scara servitorilor, şi pe uşa verde intrară în aripa principală a casei. În faţa biroului tatălui ei, la uşă, privirile lor se întâlniră.

– Curaj, Miss, şopti el bătând la uşă.

– Intră!

Sunetul vocii tunătoare a tatălui ei îi înmuie genunchii. Maitland deschise uşa şi o împinse uşor înainte, spunând:

– Miss Francesca, domnule.

– Mulţumesc, Maitland.

Stătea în spatele biroului imens şi îşi privea fiica, care abia îndrăznea să intre.

– Intră, Francesca.

Trăgând aer adânc în piept, se îndreptă ezitând spre el.

– Mai aproape, comandă el, vreau să auzi foarte bine ceea ce am să-ţi spun. Şi vreau să ţii minte asta, pentru că nu vei mai avea parte de o a doua şansă: Ea era în faţa biroului acum, cu mâinile împreunate la spate, cu ochii fixându-l înspăimântaţi, ca un iepure în faţa vânătorului.

El o privi contemplativ, studiindu-i faţa murdară şi ochii roşii de plâns, şi picioarele goale.

– Eşti dezgustătoare. Nu meriţi să porţi numele Harrison. E bine că mama ta nu e aici să te vadă şi să audă de escapadele tale. Ei, ce ai de spus?

Ea-şi scuturâ capul luptând să-şi ascundă lacrimile.

– Mama nu m-ar fi lăsat niciodată singură, plânse ea, nu m-ar fi încuiat niciodată...

– Mama ta, spuse el rece, ar fi făcut aşa cum aş fi zis eu. Şi aşa vei face şi tu.

El se întinse în fotoliul confortabil de piele, cu mâinile pe burtă, privind-o. Se aşternu o tăcere lungă, iar ea se lăsa nervoasă de pe un picior pe altul, evitându-i privirea. În cele din urmă, el spuse:

– Aştept să-ţi ceri scuze, Francesca. Sau nu crezi c-ar trebui să-ţi ceri scuze după tot scandalul pe care l-ai iscat?

– Îmi cer scuze, Papa, murmură ea.

Ridicându-se, el îşi scoase haina şi o aşeză cu grijă pe speteaza fotoliului. Luă de pe birou lesa din piele groasă a câinelui, şi o privi.

– Apleacă-te, îi comandă el.

– Dar asta este lesa lui Princess, exclamă Francie zăpăcită.

– Aşa e. Şi dacă tu te comporţi ca o ticăloasă, atunci trebuie să te aştepţi să fi tratată ca atare. Apleacă-te pe scaun şi ridică-ţi fusta.

– Dar, Papa... protestă ea prinzându-l puternic de mână.

– Apleacă-te, urlă el, iar ea o făcu, ridicându-şi fusta.

Ţipă la prima lovitură pe carnea ei, şi ţipa din ce în ce mai tare, cu cât loviturile se înteţeau. Pielea îi ardea ca focul, iar sângele curgea pătându-i hainele.

Afară în hol, Harry Harrison îşi astupă urechile cu mâinile strâmbându-şi faţa când îşi dădu seama ce se întâmplă în birou. Dar ştia că sora lui merita pedeapsa, tatăl lui aşa-i spusese. Îi spusese că ea nu era bună de nimic, fiind plină de slăbiciuni şi că adusese ruşine numelui lui, pentru care trebuia să sufere, pentru că nimic nu conta mai mult decât numele şi reputaţia lor.

După câteva minute îşi scoase degetele din urechi. Ţipetele se opriseră şi o auzea pe Francie plângând şi pe tatăl lui spunându-i să se ridice. El auzi sunetul unui sertar

deschizându-se, iar apoi Francie ţipă din nou, dar altfel de această dată. Era un ţipăt de teroare.

Apoi uşa biroului se deschise, iar tatăl lui stătea acolo cu un pistol în mână.

– Iar acum voi avea grijă de cealaltă ticăloasă, spuse el traversând holul. Francie credea că o va împuşca pe ea, dar acum realiză ce voia el să facă.

– Nu, nu, ţipă ea alergând după el, nu pe Princess, te rog, tată, nu...

Harry alergă după Francie pe coridorul lung de marmură. Tatăl ei deschisese deja uşa şi se îndrepta spre grajduri. Cei ce lucrau la grajduri se opriră din lucru, se dădură înapoi aplecându-şi capul în semn de respect, nefăcând nimic pentru a opri copilul care ţipa.

Francie auzi lătratul bucuros, apoi uşa se deschise, iar câinele se îndreptă spre ea. Ea o cuprinse protector; simţea limba caldă a lui Princess pe faţa ei, lingându-i lacrimile sărate.

– Nu te las s-o omori pe Princess, niciodată, niciodată, ţipă ea la tatăl ei. Va trebui să mă omori pe mine mai întâi.

El făcu semn unuia dintre muncitori să o ia de acolo, şi îl privi pe acesta cum o îndepărta de câine. Apoi se apropie calm, o apucă pe Princess de zgardă şi îi lipi pistolul de cap.

– Nu, Papa, nu! Nu! ţipă Francie, îmi pare rău, voi face tot ce-mi spui, nu voi mai fi rea niciodată, îţi promit – dar te rog, te rog, n-o omorî!

Harry Harrison îşi acoperi urechile în timp ce zgomotul unei singure detunături răsună în toată curtea. Privi cum câinele mare de culoarea nisipului căzu la pământ, cu o expresie uimită în ochi. Era foarte puţin sânge, dar îi veni rău. Totuşi ştia că tatăl lui procedase corect, el îi explicase totul la bordul vaporului cu care traversaseră Atlanticul.

Îşi privi sora cu braţele ei în jurul câinelui mort şi nu simţi nici o milă pentru ea. Tatăl lui îi spusese că o merita şi el credea asta.

Servitorii lui Harrison bârfeau şi curând deveni cunoscut faptul că în San Francisco, milionarul Harmon Harrison o ţinea pe fiica lui într-o cameră cu grilaje la ferestre, că-i împuşcase câinele pentru a o pedepsi, că o bătea când era neascultătoare, şi asta se întâmpla des, că angajase o guvernantă severă pentru a o învăţa franceza şi studia Biblia, pentru a-i insufla mai multe principii morale.

– Fiecare familie îşi poartă crucea, îşi şopteau unul altuia la o ceaşcă de ceai, dar tânărul Harry Harrison e altceva, e chipeş ca tatăl său, are o purtare aristocratică şi maniere splendide. Va ajunge departe şi într-o zi va moşteni milioanele tatălui său.

Francie Harrison a fost în curând uitată şi următorii zece ani trăi într-o lume imaginară, la etajul al patrulea, studiind franceza, brodând flori pe mileuri ce nu erau niciodată folosite şi făcând mici plimbări în fiecare după-amiază, cu temnicerul ei alături.

În fiecare săptămână Miss James, guvernanta, raporta purtarea ei, şi dacă greşelile erau prea multe, atunci era chemată în birou şi bătută cu vechea lesă a lui Princess.

Harry a fost trimis la o şcoală în Est, iar ea-l vedea ocazional când se întorcea în vacanţe. El se purta groaznic şi o evita oricând era posibil. Se purta arogant cu servitorii şi delicat ca o adiere în societate. Harry, decise ea, era un vierme, şi nu merita atenţie. Era exact ca tatăl ei.

Prizonieră în propria-i casă, Francie tânjea după mama ei şi după Princess, visând la zilele petrecute la vechea fermă, când era fericită.

Capitolul 7

1899-1905

Josh Aysgarth era un băieţel ca-n poveşti, cu părul blond-închis şi ochii cenuşii limpezi şi gravi şi cu un zâmbet care ar fi înmuiat inima oricui. El şi Sammy Morris erau tot atât de diferiţi ca o picătură de cafea de una de apă; Sammy era tot atât de brunet pe cât era Josh de strălucitor şi tot atât de îndesat pe cât era Josh de zvelt. Sammy era o fire temperamentală, capricios şi mereu născocind ceva, iar Josh se enerva greu şi nu purta pică nimănui, trăia în propria sa lume fantastică. Dar doamna Morris întotdeauna susţinea că din cauza lui Josh, Sammy avea necazuri la şcoală, iar Annie spunea că Sammy era cel rău. Totuşi ea îl trata pe Sammy ca pe fratele lui Josh, şi-i arăta afecţiune, însă dragostea pentru Josh era cu mult mai mare.

De aceea a fost o adevărată lovitură când Frank Aysgarth s-a decis să se mute, construindu-şi o casă cu patru camere din cărămidă roşie, de unul singur, pe vârful dealului înverzit. El adăugă o poartă de lemn şi un gard viu ce înconjura casa pe care a denumit-o Ivy Cottage – (Cabana cu iederă) deşi nu era urmă de iederă în împrejurimi. Mută toată mobila veche şi de asemenea o canapea din trei piese tapiţată cu catifea verde-închis, o servantă

masivă din stejar cu incrustaţii de oglindă, o masă ce se asorta cu aceasta şi şase scaune solide din stejar, pe toate aducându-le în casă împreună cu familia.

Când Josh îi spusese prima oară că se vor muta, Sammy a fost distrus.

– Am stat uşă în uşă, toată viaţa, iar acum te muţi la kilometri distanţă. Pot fi şi o sută, ţipă el cu faţa înroşită de efortul de a-şi reţine lacrimile de mânie. Nu vom înceta să ne vedem niciodată.

– Bineînţeles că ne vom vedea, spuse Josh luându-l pe Sammy de după umeri. Suntem cei mai buni prieteni, nu-i aşa? Nimic n-o să ne despartă.

Şi aşa se şi întâmplă, deoarece Josh petrecea multe zile din săptămână la Sammy, însoţindu-l în lungul drum spre şcoală sau când era vreme rea, pentru că se ştia că nu existau mijloace de transport spre vârful dealului unde se mutase Aysgarth. Iar în week-end-uri, Sammy era întotdeauna acasă la Josh.

– Acum ştiu că sunt foarte buni prieteni, spuse doamna Morris zâmbindu-i lui Annie. Câteodată cred că dacă Josh i-ar spune lui Sammy să sară peste Lună, acesta ar face-o.

Annie îi întoarse zâmbetul, dar doamna Morris observă că era obosită. Avea douăzeci de ani, era scundă şi grăsuţă, cu ochi căprui minunaţi şi un păr castaniu strălucitor, dar toţi spuneau că nu-şi trăieşte viaţa aşa cum ar fi trebuit. Câteodată, sâmbăta, dacă era frumos, ieşea o oră sau două, dar întotdeauna singură, deoarece nu avea prieteni de când părăsise şcoala şi devenise „mamă" atât de repede. Lua tramvaiul până la cap de linie, apoi se plimba prin pădure, sau dacă dorea aventură şi avea mai mult timp, lua trenul spre Ilkley sau Knaresborough plimbându-se prin sat sau servindu-se cu o ceaşcă de ceai într-una din cafenele. Dar lui Anie cel mai mult îi plăcea când îi lua pe Sammy şi pe Josh şi mergeau pe pajişte sau la Dales,

lăsându-i să alerge, să se joace şi să strige pe dealuri, neavând pe nimeni în jur ca să se plângă.

– Nu ştiu care dintre ei îmi place mai mult, doamnă Morris, spuse ea când l-a adus pe Sammy acasă, cu obrajii roz datorită aerului proaspăt, cu părul răvăşit de vânt şi ochii strălucind. Cred că primăvara care a venit în Dales e de vină; râurile devin mai repezi şi copacii strălucesc întinerind şi schimbându-şi frunzele îngălbenite pe care le au acum, mieii abia fătaţi îşi ridică botul în lumina soarelui, şi viţeii se ascund de stropii de ploaie sub pântecele văcuţelor, iar păstrăvii sar în amonte împotrivindu-se cascadei din Durnsell. Într-adevăr, doamnă Morris, este o privelişte grandioasă. Dar când mă gândesc la câmpurile cu iarbă pe timpul toamnei şi deasupra lor stâncile care, pe mile întregi nu sunt decât ierburi înnegrite, bucăţi colţuroase de roci şi poteci de culoarea bleu-cenuşie a vântului, cu nori albi şi pufoşi ca nişte corăbii... Se opri şi-i zâmbi doamnei Morris peste ceaşca de ceai. Ei bine, ajunge cu visele, a spus ea deodată. Trebuie să mă gândesc la ceaiul tatălui meu. Se va descurca, desigur, cu prânzul rece pe care i l-am lăsat, dar ştii şi tu cât de pisălog este.

– Da, da, ştiu, răspunse Sally Morris înviorată. Dacă vrei să ştii, Annie Aysgarth, ar trebui să te gândeşti mai mult la propria-ţi persoană, şi mai puţin la tatăl tău. E timpul să-ţi găseşti un bărbat tânăr şi drăguţ. În fond, domnişoară, eşti o adevărată partidă, cu tatăl tău bogat şi cu talentele tale de gospodină. Şi chiar cu frumuseţea ta, adăugă ea ca după un moment de gândire.

Annie zâmbi jenată, punându-şi capa de lână pe umeri şi strângându-şi lucrurile.

– Poate într-o zi aşa voi face. Când Josh va fi mai mare şi pregătit pentru a pleca în lume.

– Când Josh va fi mai mare şi gata de drum va fi prea

târziu, spuse doamna Morris fără să-i ascundă adevărul. Vei fi o fată bătrână, Annie. Aşa o să rămâi, o fată bătrână.

Annie roşi.

– Poate că asta mi-e soarta, doamnă Morris, a mai adăugat ea, grăbindu-se spre uşă. Asta e voinţa lui Dumnezeu, asta-i tot.

Sally Morris a privit-o plecând. Era un drum lung de urcat până la Ivy Cottage, iar Frank Aysgarth nici măcar nu gândea să cheltuiască bani pe o cotigă cu ponei pentru fiica sa.

– Are picioare tinere şi trebuie să le folosească cum se cuvine, spunea el întotdeauna. Era într-adevăr aşa, dar era adevărat şi că tinereţea lui Annie trecea foarte repede sub mulţimea sarcinilor pe care el i le impunea. Era singură şi putea pune pariu că Frank era şi el tot singur. Ea mereu spunea că el regreta mutarea la Ivy Cottage şi dacă n-ar fi fost mândria lui masculină, prostească, ar fi vândut totul mai de mult şi i-ar fi mutat pe toţi înapoi pe Montgomery Street, acolo unde era lumea lor. Şi atunci, Annie poate că ar fi avut o şansă să întâlnească pe cineva şi să-şi facă o viaţă proprie. Dar n-avea nici un rost, toată lumea ştia că Annie nu s-ar fi măritat acum, pentrú că asta ar fi însemnat ca Frank Aysgarth să piardă o excelentă menajeră, şi el era prea egoist ca să suporte asta.

Când Annie a ajuns acasă, seara, tatăl ei stătea la masa de stejar, fumându-şi pipa şi aşteptând-o.

– Îmi pare rău c-am întârziat, spuse ea, agăţându-şi haina în cârligul de alamă din spatele uşii de la bucătărie, grăbindu-se să umple soba cu lemne şi să pună oala la fiert. Ceaiul va fi gata în câteva secunde. Am lăsat o friptură de miel să se încălzească încet în cuptor, văzând că de la o vreme ai mâncat cina rece.

– Lasă pălăvrăgeala şi ia loc, Annie, spuse el imediat.

Ea-şi ridică privirea surprinsă. Îl privea cu îngrijorare, întrebându-se cu ce greşise. Adevărul era că întârziase puţin, dar el ştia că fusese în Dales, aşa că nu putea să fie din cauza asta, toate cămăşile lui erau curate şi călcate, şosetele la fel, iar casa era impecabilă... doar dacă nu se întâmplase ceva cu băieţii.

– S-a întâmplat ceva cu Josh? întrebă ea îngrijorată, ştrgându-şi mâinile de şorţ şi aşezându-se în faţa lui.

– Nu, nu asta-i problema. E vorba de mătuşa Jessie. Verişoara mamei tale, ai întâlnit-o o dată la înmormântare. Ea a plecat să trăiască în North Umberland, iar acum a murit şi ţi-a lăsat o mică avere. Deşi nu-mi dau seama de ce ţi-a lăsat-o ţie şi nu băieţilor, adăugă el, presând tutunul în pipă şi scoţând un nor greu de fum.

– O avere? repetă ea uimită.

– Mda, domnişoară. Ţi-a lăsat o sută de lire. În memoria mamei tale. Asta a spus în testament. Şi e mai mult decât câştigă un om într-un an, aşa că nu-i vei cheltui pe prostii şi toalete sau bijuterii. Nu, vor intra în bancă, în cont.

Ochii căprui ai lui Annie se măriră şi spuse cu voce înceată:

– Dar sunt banii mei. Mătuşa Jessie mi i-a lăsat mie.

Frank pufăi din pipă, nu era obişnuit ca fiica lui să-l înfrunte.

– Da, aşa e. Dar domnişoarele nu trebuie să aibă propriul lor cont în bancă, aşa că îi voi depune în contul meu, până când vei avea într-adevăr nevoie de ei, asta e.

Annie îi întâlni privirea furioasă. O sută de lire era mai mult decât visase să vadă, dar acum erau ai ei şi îi dorea cu disperare.

– Mătuşa Jessie mi i-a lăsat mie, tată, repetă ea. Am dreptul să fac ce vreau cu ei.

Frank îşi împinse scaunul înapoi, puse pipa cu grijă în scrumiera mare de sticlă şi spuse rece:

– Nu ai nici un drept, Annie Aysgarth, şi nu uita asta. Vei face cum ţi se va spune şi asta-i tot.

Capul lui Annie căzu în piept, îşi privi mâinile înroşite de muncă, cu unghiile tocite.

– Sărmana mătuşă Jessie, spuse ea ştergându-şi lacrimile de furia propriei neajutorări. Abia a intrat în mormânt şi deja ne certăm pentru banii ei.

Se uită la el şi-i întâlni privirea.

– Te rog, tată? imploră ea. Nu ţi-am mai cerut nimic înainte. Privea expresia implacabilă a feţei lui, cu inima frântă de durere; banii deveniseră brusc un simbol al libertăţii pe care se decise s-o aibă într-o zi – când Josh va fi un bărbat în toată firea şi se va îndrăgostei de o domnişoară frumoasă, lăsând-o pe ea să se mărite. Respiraţia i se opri când observă o undă de îndoială pe chipul tatălui ei. El oftă şi-şi luă pipa. Se aşeză la masă şi începu să şi-o umple încet cu tutun proaspăt.

– Ei bine, murmură el, sunt pentru memoria mamei tale. Aşa a spus mătuşa Jessie, şi-ar fi bine să-i ţii undeva în siguranţă, Annie. Nu voi fi responsabil dacă vor dispărea.

Ea sări în picioare, cu ochii strălucindu-i de gratitudine. Voia să-l cuprindă în braţe, dar era imposibil, nu făcuse asta niciodată, aşa că spuse:

– Mulţumesc, tată, şi-i voi mulţumi şi mătuşii Jessie mâine în biserică, pentru că şi-a adus aminte de mine. Şi să nu te îngrijorezi, voi păstra cele o sută de lire sub salteaua mea, unde nu-i va găsi nimeni.

Gândul acesta o emoţionă şi se aşeză la masă. Băieţii trebuie să sosească în orice clipă la şase fix, aşa cum îi plăcea lui sâmbăta, aşa că îşi spuse că ar fi mai bine să se grăbească. Dar de data aceasta ea murmura un cântec,

grăbindu-se să-şi îndeplinească îndatoririle, propunându-şi să păstreze averea ce a venit pe neaşteptate pentru zile negre.

Anul dezastruos ce le-a schimbat viaţa a fost 1905. Fratele lui Annie, Josh, avea optsprezece ani şi era mai mult decât frumos. Avea ochii cenuşii cu gene lungi, părul blond închis şi trăsături armonioase. Era înalt şi musculos. Arăta ca o statuie grecească clasică, dar expresia minunată precum şi delicateţea expresiei feţei îi făceau pe oameni să-l considere „frumos".

– Josh Aysgarth poate fi necontrolat, afirmau ei, dar ar ajuta şi-un câine rănit şi n-ar face rău nimănui. Îi spuneau lui Josh „unul dintre inocenţii vieţii".

Sammy Morris îşi amintea perfect ziua când şi-a dat seama că Josh era frumos şi el era urât. Era aceeaşi zi când şi-a dat seama că-l iubea.

Aveau treisprezece ani şi plecaseră să se plimbe pe văile Dales, cu o mulţime de alţi băieţi. Josh, înalt şi atletic, înainta cu uşurinţă în fruntea grupului, cu fruntea sus şi cu un zâmbet uşor ce-i lumina faţa, în timp ce admira splendorile naturii înconjurătoare. N-avea nevoie de bastonul din lemn de măr ca să urce pe dealuri, peste bolovani; sărea ca un cerb. Sammy, târându-şi cu greu fundul, privea gelos la toate astea, în timp ce băieţii ceilalţi se înghesuiau plini de admiraţie în jurul celuilalt râzând la fiece glumă şi bătându-se cu palma peste umăr unul pe altul, arătându-şi astfel afecţiunea. Nu era obişnuit să-l împartă pe Josh cu cineva, întotdeauna fuseseră doar ei doi. Ajunşi la râu, el se adânci într-o toropeală, obosit şi mohorât, răzleţit cu mult în urma celorlalţi. Când i-a ajuns, tocmai în vârf, ei deja se dezbrăcaseră, stând pe malul bazinului natural adăpostit. Josh stătea în picioare pe înălţimea unei stânci,

gol ca-n ziua în care se născuse, cercetând zâmbitor piscina întunecată şi liniştită. O plăcere admirativă se aşternu peste grupul vesel când el îşi întinse braţele deasupra capului, gata să plonjeze şi Sammy şi-a ţinut răsuflarea la vederea trupului tânăr, musculos şi încordat, cu şolduri strâmte şi a bărbăţiei bine etalate. Dându-şi capul pe spate, Josh rămase acolo ca într-o fotografie. Apoi, cu o arcuire delicată dar scânteietoare, se scufundă adânc, provocând numai un val mic pe suprafaţa lină a apei întunecate şi reci. Răsări la suprafaţă aproape instantaneu şi se căţără râzând pe mal, scuturându-şi capul blond într-o ploaie fină de stropi cristalini şi punându-şi o mână prietenească în jurul lui Murphy; un flăcău irlandez voinic, care locuia pe strada vecină.

Gelozia i-a lovit inima lui Sammy ca un pumnal, i-a ars stomacul şi i-a sfărâmat orice urmă de curaj. Josh era prietenul său. Îi aparţinea. Dar Josh era greu de stăpânit, îi făcea plăcere compania celorlalţi băieţi la fel de mult cum îi plăcea şi cea a lui Sammy, şi acum Murphy era prietenul lui cel mai bun.

Sammy se dezbrăcă, îşi îndepărtă braţele de corp, tremurând în bătaia vântului rece din nord-est, care parcă bătea şi în cea mai fierbinte zi de vară. Îşi privi corpul de sus în jos, comparându-şi torsul îndesat şi puternic, picioarele scurte musculoase şi greoaie cu graţia lui Josh, şi chiar propria bărbăţie umflată şi grea, cu a lui Josh, şi se simţi mai urât decât cocoşatul de la Notre Dame.

Josh şi Murphy îşi scufundau reciproc capetele, sărind în sus şi-n jos, unul din cârca celuilalt, în timp ce restul băieţilor se stropeau cu apă şi după puţin timp, s-a aventurat şi Sammy printre ei, precaut, dar mereu în afara grupului, mereu pe postul de observator. De aceea a fost atât de ciudat când, mai târziu, a susţinut că nu ştie ce s-a petrecut în acea după-amiază.

Sammy i-a spus mamei sale că ei toţi s-au zbenguit în râu, şi că Josh şi Murphy s-au întrecut unul pe altul în scufundări din ce în ce mai adânci şi mai perfect realizate, plesnindu-se reciproc pe spate şi râzând mai tot timpul. Mai târziu, ceilalţi au obosit şi-au ieşit să se usuce pe mal. El a spus că probabil Murphy o fi înotat din piscină în râu, poate pentru a le demonstra ceva; dar ce au aflat după era faptul că lipsea. Două zile mai târziu i-au găsit trupul încurcat în buruienile verzi şi înnoroite de pe malul opus. Capul îi era zdrobit şi s-au gândit că trebuie să se fi lovit de o stâncă pe când se scufunda.

Când Annie l-a întrebat pe Josh ce s-a întâmplat, el a dat din umeri doar, fără să răspundă, dar ochii săi cenuşii aveau o privire pierdută, şi ea n-a putut citi nimic în ei. Şi-a spus atunci că era şi el întristat şi l-a bătut liniştitor pe umăr.

– E în regulă, Josh, a spus ea, n-a mai fost nimic de făcut ca să-l ajuţi, altfel ai fi făcut-o. Ştiu sigur asta.

Sammy şi Josh munciseră împreună pentru Frank Aysgarth timp de patru ani, începând cu terminarea şcolii, la paisprezece ani. Au început cu munca cea mai de jos, aşa cum o făcuse şi Frank, cărând-se pe schelărie cu un braţ plin de cărămizi, amestecând ciment şi învăţând cum să aşeze cărămizile în mod regulat. Au învăţase cum să facă măsurătorile, cum să pună o ramă la fereastră, să acopere cu ţiglă un acoperiş şi să tencuiască un perete.

Sammy iubea munca dură, aspră, dar Josh nu, cu toate că niciodată nu îndrăznise să se plângă de asta tatălui său. Dar îi spusese lui Annie. În afară de Sammy, ea era singura în care avea încredere. Fraţii lui erau amândoi însuraţi deja şi cu propriile lor case acum, doar Annie, Frank şi Josh mai rămăseseră în casă.

Ochii căprui ai lui Annie erau îngrijoraţi pe când l-a întrebat:

– Ei bine, ce-ai vrea să faci, Josh?

El a ridicat din umeri.

– Poate că mi-ar place să fiu îngrijitor pe o moşie grozavă, spuse el leneş. Sau un fermier, să am grijă de vaci şi să adun recolta.

– Hei, băiete, eşti fără îndoială un visător, a replicat ea, râzând. Ce ştii tu despre recoltă şi toate celelalte?

Sammy ştia că Annie îşi făcea griji pentru Josh.

– Câteodată nici nu ştiu unde se află, i se destăinuia ea, sau ce face. Dispare pur şi simplu.

– Nu-ţi fă griji, o liniştea Sammy, voi avea eu grijă de el mereu.

Şi-a reamintit cum juraseră ei, pe când aveau doar şapte ani, că vor fi întotdeauna cei mai buni prieteni, să aibă mereu grijă unul de altul, orice s-ar fi întâmplat. Şi şi-au pecetluit jurământul cu sânge, în mod solemn, crestându-şi degetele mari şi strângându-le unul de altul. El îşi ţinuse cuvântul dat, cu toate că Josh îl pusese la încercare de câteva ori, plecând cu alţii, şi lăsându-l singur. Dar şi el îl testase pe Josh, de mai multe ori, împingându-l să facă lucruri pe care nu le-ar fi făcut nici el singur, ca balansarea pe parapetul podului de cale ferată sau traversarea prin faţa unei locomotive cu aburi colosală, cu câteva secunde între ei şi moartea sigură sub roţile de fier în mişcare. Dar ceea ce Sammy n-a putut suporta niciodată a fost atunci când Josh a devenit interesat de fete.

– Lasă domnişoarele în pace, i-a spus el dezgustat, în timp ce Josh le zâmbea celor două tinere drăguţe care treceau. Sau: De ce vrei să ieşi cu ea? când Josh agăţase o târfuliţă nerăbdătoare, care stătea dincolo de băcănia Maypole din Kirkgate. A simţit aceeaşi gelozie arzându-l din nou, tăindu-i orice urmă de curaj până a crezut că o să moară de atâta suferinţă şi şi-a spus iar că nu se putea altfel decât să fie doar el şi Josh mereu, întotdeauna şi orice s-ar fi întâmplat.

Annie nu a putut înţelege de ce Josh devenise deodată

atât de morocănos. În fiecare seară venea de la muncă, se spăla şi se aşeza tăcut în faţa ceaiului, la fel cum făcea şi tatăl lui. Cu excepţia faptului că acesta nu era deloc asemănător lui Josh. Şi timp de o săptămână n-a ieşit afară, şi Sammy n-a venit să-l vadă. Ea bănuia că s-au certat, dar indiferent ce era, el nu vorbea şi ea observă cum tresărea de fiecare dată când cineva bătea la uşă sau cum stătea abătut privind focul, fără să se deranjeze să citească nici chiar ziarul „Yorkshire Evening Post" pe care ea i-l punea pe masă. Nu fu surprinsă de acest fapt, datorită crimei citite în ziar. Dar, ciudat, alt caz; de fiecare dată când luna era plină, era ucisă o fată. Ziarele o denumeau „Crima Lunii", şi nici o tânără din Leeds nu se mai simţea în siguranţă.

Ceasul de pe poliţa căminului – acelaşi ceas din mahon pe care tata îl cumpărase pentru mama înainte să se căsătorească – ticăia, iar când ajunse la nouă, ea, cu un oftat, puse alături lucrul de mână şi începu să-l strângă.

– Vrei o ceaşcă de ceai înainte să plec sus? îl întrebă ea oprindu-se lângă scaunul lui Josh, în drum spre bucătăria anexă, dar el negă din cap. Ea se îndreptă spre scări, ezitând, apoi se întoarse. S-a întâmplat ceva? îi spuse ea încet. De ce nu-mi spui? Nu poate fi atât de rău. Cred că te-ai îndrăgostit, sau ceva de genul ăsta. Hai, vorbeşte-mi despre ea. Poate că te pot ajuta.

Dar el clătină din cap, lăsându-se pe spate în scaunul de pluş verde, cu ochii închişi.

– Nimeni nu mă poate ajuta, spuse el cu vocea stinsă. Lasă-mă în pace, Annie, te rog.

.

Noaptea a fost deosebit de rece, gerul a format flori de gheaţă pe geamul ferestrei, şi o pală de vânt rece se strecura pe sub perdelele din catifea de culoare închisă. Annie

se dezbrăcă rapid, punându-şi apoi cămaşa de noapte din finet roz şi adăugând un pulover pe care şi-l lucrase singură. Îşi spălă faţa, îşi dădu cu peria prin părul ei castaniu şi lung, apoi se privi în oglindă. Nu-i plăcea ce vedea.

Sally Morris îi zisese că toţi povesteau despre ea. Spuneau că arată mai rău ca înainte, că are deja riduri pe faţă, un mers şleampăt şi că Frank Aysgarth o exploatase prea mult. Spuneau că avea douăzeci şi şase de ani şi nu fusese curtată. Că atunci când se va căsători Josh, acesta va fi sfârşitul lui Annie Aysgarth, pentru că atunci va rămâne cu bătrânul Frank, petrecându-şi serile şi viaţa până când acesta va muri, iar ea va rămâne, în sfârşit, singură. Va rămâne o mătuşă fată mare, uitată de fraţi. Va rămâne fată bătrână.

Se trânti pe pat, cu capul în mâini, cu lacrimile curgându-i printre degete. Avea doar douăzeci şi şase de ani şi viaţa îi era terminată. Nu mai avea nici o şansă.

După un timp, alunecă pe podea, îşi împreună mâinile şi închise ochii. Se rugă pentru mama ei moartă, pentru fraţii ei, Bertie şi Ted, şi pentru Josh, a cărui tristeţe o cufunda şi mai mult în starea în care era. Apoi se rugă pentru ea. „Oh, Dumnezeule, te rog, lasă-mă să cunosc viaţa. Fă-mă să cunosc cum e să fii iubită. Ajută-mă să cunosc aventura şi emoţia. Ajută-mă să am copii, să-l pot elibera pe Josh când va veni timpul..."

Sticla de apă caldă încălzea o parte din pat, iar ea îşi întinse picioarele îngheţate pe ea, recunoscătoare. Când în final adormi, era încă îngrijorată de Josh şi se întreba ce-i va rezerva viaţa.

Câteva săptămâni mai târziu se întâmplă că lucrurile au revenit încet la normal, Josh era din nou cu Sammy, mereu împreună prin oraş. Frank tuşea din cauza tutunului de pipă şi mormăia în legătură cu cina, ca de obicei, şi Annie nu ştia cum o să mai suporte toate astea. Îşi sacrificase

tinereţea pentru egoismul tatălui ei şi acum îl pierdea şi pe Josh. Resentimentele o înăbuşeau.

Serile de iarnă deveneau ore nesfârşite de linişte disperată lângă foc, cu tatăl în fotoliu, în partea opusă a camerei. Degetele ei bâjbâiau stângace pe lucrul de mână, pe care ajunsese să-l facă mecanic după atâţia ani, lucrând pulovere şi mănuşi groase, visând fără odihnă la un fel de lume ca cea despre care citea în ziare, unde doamnele purtau rochii de bal din satin şi dansau cu bărbaţi înalţi şi distinşi sau călătoreau în ţări străine pe vase cu aburi fabuloase şi se căsătoreau cu conţi sau cu prinţi, care le umpleau de mari giuvaeruri şi de dragoste. Ei trăiesc, îşi spunea ea invidioasă, asta făceau ei.

Josh încă nu se întorsese acasă atunci când ea se duse la culcare, îngrijorată, aşa că lăsă uşa închisă doar cu zăvorul, în aşa fel încât s-o poată deschide şi să poată intra în casă. Se trezi la cinci dimineaţa, a doua zi, ca de obicei, îmbrăcându-şi rochia de lână şi strângând-o în jurul ei, tremurând, pe când se grăbea să coboare scările cât mai pe nesimţite posibil, să facă focul. Umplea ceainicul de la robinetul din bucătăria anexă, când a auzit un zgomot la geam.

– Sammy, a strigat ea, zburând să deschidă uşa, ce te aduce aici la ora asta?

– Şşş, a şoptit el cu un deget la buze, nu aşa de tare, Annie.

S-a uitat atent la el, rămânând cu gura căscată, surprinsă de apariţia lui răvăşită, cu jacheta sfâşiată şi ghetele înnoroite. Faţa îi era pământie, iar ochii negri plini de panică.

– Este vorba de Josh, a spus el, şi brusc frica cuprinse inima lui Annie.

– I s-a întâmplat ceva?

El încuviinţă şovăitor şi ea-l strânse de braţ.

– E rănit?

Sammy dădu din cap că nu.

– Josh nu-i rănit, spuse el repede. Nu mă întreba ce s-a întâmplat, Annie. Dar e într-o mare încurcătură. Cea mai mare din câte pot exista. M-a trimis la tine şi-a spus că dacă-l iubeşti, să-l ajuţi. Ştii, Annie, Josh nu e rănit, nu tocmai...

– Ce naiba vrei să spui? bolborosi ea. Ce încurcătură, ce rană... despre ce vorbeşti, Sammy?

El trase aer adânc în piept şi spuse:

– Josh are probleme cu poliţia, Annie, îl caută. Mi-a spus că ai banii mătuşei Jessie ascunşi sub saltea. Mi-a mai spus să-ţi transmit că are nevoie de ei ca să scape. O prinse de după umeri. Trebuie să fugă, Annie, să plece departe de aici. Afară din ţară. A spus că poate pleca la San Francisco, unde a fost şi tatăl tău, să ne găsim norocul acolo... numai dacă vom putea scăpa de beleaua asta. Nu-mi pune alte întrebări, Annie, dă-mi doar banii. Voi merge şi eu cu el. Îţi promit că voi avea grijă de el cu preţul vieţii mele. Numai, te implor să nu mă întrebi de ce.

Ochii lui negri i-au întâlnit pe-ai ei, şi ea a ştiut că vorbea despre ceva mult prea cumplit ca să poată fi exprimat în cuvinte, dar tot nu putea înţelege cum avea asta legătură cu Josh. Fusese un băiat atât de bun, fusese mereu... ce putuse oare să facă de avea probleme cu poliţia, o încurcătură aşa de mare încât să-l facă să fugă, atâta drum, atât de departe până la San Francisco?

– Annie, pentru numele lui Dumnezeu, nu-i timp de pierdut.

Străduindu-se să-şi revină, ea alergă în viteză pe scări şi trase jos salteaua grea, scormonind dedesubt teancul subţire de bancnote de câte zece lire. Se grăbi înapoi jos şi i le puse în mâinile tremurânde, prea şocată pentru a-l mai întreba ceva.

– Mulţumesc, Annie, eşti o domnişoară nemaipomenită,

a spus el, înghesuind bancnotele în tăcere în buzunar şi fără alt cuvânt alergă jos pe cărare. Ea a strigat după el:

– Josh a mai spus şi altceva, un mesaj pentru mine, sau orice altceva?:..

Sammy scutură din cap.

– Trebuie să mă grăbesc, domnişoară, şopti el, balansându-şi greutatea corpului de pe un picior pe altul.

Ea încuviinţă, lacrimile izvorându-i din ochi.

– Spune-i că-l iubesc, orice s-ar fi întâmplat, murmură ea. Şi nu voi crede niciodată că a făcut ceva rău. Ochii negri şi adânci ai lui Sammy i-au întâlnit pe ai ei, pentru o clipă, şi apoi el dispăru.

Tot cartierul a fost cuprins de rumoare, când poliţia a anunţat că-l căutau pe Josh Aysgarth pentru a-l aresta, pentru uciderea a trei fete tinere.

– Josh Aysgarth? au spus ei nevenindu-le să creadă. De ce, el care n-ar fi făcut rău nici unei muşte? El e unul din inocenţii vieţii, băiatul ăsta, mereu cu capul în nori. Şi nici timp de domnişoare n-a prea avut. Era mereu cu Sammy Morris.

Dar doamna Morris a povestit tuturor cum Sammy al ei l-a găsit pe Josh stând pe trupul fetei, mai jos de Durrent's Beck, jumătate în apă şi jumătate pe mal. Ea a mai spus că Josh îi spusese lui Sammy că nu el o făcuse, şi Sammy, care întotdeauna fusese înnebunit de prietenul său, îl crezuse. Fugise la Ivy Cottage pentru a-i cere ajutor lui Annie Aysgarth. Cum putea ea să-i refuze? Ea fusese ca o mamă lui Josh, de când mama lor adevărată murise, pe când ea era domnişoară, iar în adâncul sufletului o fetiţă. Annie spusese că ea ştia că Josh al lor n-ar fi făcut niciodată un asemenea lucru şi îi dăduse lui Sammy cele o sută de lire de sub saltea, lăsate de mătuşa ei Jessie, pe care le păstrase pentru zile negre. Apoi Sammy alergase acasă pentru a-i spune mamei sale ce se întâmplase, şi că

el fugea în lume cu Josh, şi acum doamna Morris nu ştia unde se duseseră.

– N-am să-l iert niciodată pe Josh Aysgarth pentru că l-a determinat pe fiul meu să se abată de la calea cea bună, le-a spus ea vecinilor impresionaţi, ştergându-şi ochii cu un colţ al şorţului ei curat şi înflorat. Sammy al meu a plecat, şi mai mult ca sigur n-am să-l mai văd niciodată.

Şi chiar dacă ar fi ştiut unde se duseseră ei, Annie Aysgarth n-ar fi spus nimănui. Dar toţi cei care o vedeau făcând cumpărături de la Maypole sau grăbindu-se să prindă tramvaiul, sau cumpărând bere pentru cina tatălui său, exact cum făcea de obicei, spuneau că ea îmbătrânise peste noapte transformându-se dintr-o fată de douăzeci şi şase de ani într-o femeie de patruzeci de ani. Săraca Annie Aysgarth, spuneau ei, l-a iubit pe băiatul ăsta ca pe propriul fiu şi nu l-ar trăda nici într-o mie de ani.

După acele titluri scandaloase de pe primele pagini ale ziarelor, Frank Aysgarth n-a mai părăsit niciodată Ivy Cottage, părul i-a albit şi s-a retras într-o tăcere şi o singurătate totală, îngrijit doar de credincioasa lui fiică, Annie.

Capitolul 8

1905-1906

Anii grei ai copilăriei lui Francie se scurseră încet şi într-o dimineaţă se trezi şi îşi aminti că era ziua ei; împlinea optsprezece ani. Se ridică din pat, acelaşi pat în care dormise timp de cincisprezece ani, exceptând timpul pe care şi-l petrecuse la fermă şi alergă la oglindă, nerăbdătoare să vadă dacă arăta altfel. Dar aceeaşi fată o privea din oglindă, neschimbată, nici măcar cu puţin mai diferită, şi nicidecum mai liberă.

În acea după-amiază tatăl ei o chemă în birou. Ea stătea îndatorată în faţa lui, cu mâinile împreunate, cu privirea în pământ, urându-l cu fiecare fibră a trupului ei. Fruntea lui se încruntă când o privi. Ea avea optsprezece ani, nu mai era un copil şi virtual foarte greu de căsătorit. Bineînţeles, dacă el îi dădea o zestre destul de bună, putea găsi pe cineva care să i-o ia din îngrijire, dar nu-i putea permite să se mărite cu oricine. Va avea copii – nepoţii lui – şi vor trebui să reprezinte cu cinste numele Harrison. Privind-o, se întreba cum ar putea s-o facă să arate mai prezentabilă, trebuia să ştie cum să se comporte, ca să crească în ochii societăţii şi să aibă parte de un mariaj decent. Dacă planul lui cădea, atunci urma să afirme că

are probleme cu sănătatea, ca mama ei, şi-o va izgoni la fermă.

Francie stătea tăcută, privind în podea, iar el remarcă imediat cât de înaltă era. Spatele ei era drept, avea o înfăţişare delicată şi limpede şi părul ei blond strălucea. Pieptul ce i se contura sub un pulover de lână era mic, dar avea rotunjimi plăcute, iar el observă că ar putea avea parte de o cerere în căsătorie tentantă. Cu zestrea potrivită, bineînţeles. Iar în schimb, el cerea un titlu aristocratic. Nimic mai puţin.

– Deci. Astăzi împlineşti optsprezece ani, Francesca.

Ea-şi ridică ochii şi-l privi surprinsă. Niciodată nu menţionase zilele ei de naştere şi ea credea că el uitase. Continuă:

– Roag-o pe domnişoara James să vină la biroul meu la ora trei. Spune-i că trebuie să discut un lucru foarte important cu ea.

– Da, Papa.

Ea aşteptă până când el îi spuse să plece.

Ochii lui o urmăreau cântărind-o în timp ce ea se îndrepta spre uşă. Era mulţumit de planul lui, putea adăuga încă un titlu numelui Harrison, dar ştia că mai avea nevoie de ajutor. Ridicând receptorul îi telefonă doamnei Brice Leland, una dintre cele mai mari matroane ale oraşului San Francisco, îi spuse că are nevoie de ajutorul ei şi că era invitată la ceai în acea după-amiază. Îi explică atunci problemele lui, o fiică dificilă şi nesociabilă, el făcuse totul pentru a o creşte cum se cuvine, dar că fără o mamă, ea ştia cât era de greu. Francesca era o fată timidă, avea acum optsprezece ani şi trebuia introdusă în societate. Dar avea nevoie de îndrumarea unei femei.

Doamna Brice Leland zâmbi, încântată de a putea fi de folos, gândindu-se la ocazia ce i se oferea ca să le prezinte pe nepoatele ei bogatului Harmon Harrison, văduv încă de

zece ani, curtat de cele mai tinere domnişoare ale San Francisco-ului.

Şi ceva mai târziu în acea zi, domnişoara James îi spuse lui Francie că urma să-şi facă debutul în societate.

– Dar de ce? întrebă ea. Nu cunosc nici măcar un singur membru al societăţii din San Francisco. Ce le pasă de mine?

– E dorinţa tatălui tău, replică guvernanta răsfoind lista de croitori, coafori, cizmari şi marochineri, a academiilor de dans şi celelalte hârtii pe care i le trimisese doamna Brice Leland.

– Tatăl tău are de gând să dea un bal în cinstea ta, peste două luni. Trebuie să începem imediat.

În ziua următoare, Francie a fost condusă la minunatul magazin „City of Paris" pentru a fi îmbrăcată pentru diferite ocazii mondene. La instrucţiunile doamnei Brice Leland, ea cumpără fuste din lână cu jachete ce se asortau, bluze de mătase pentru amiază, rochii din şifon şi o minunată rochie de bal, cu o capă din catifea. Fiecare costumaţie avea pantofii asortaţi, mănuşi şi accesorii potrivite – pălării înflorate şi ornamente de păr. Toată viaţa ei purtase pulovere şi fuste simple din bumbac şi se simţea foarte ciudat în noile haine. Dar inima i se frânse când se privi în oglindă, îmbrăcată. Ştia că faţă de celelalte fete de la bal, ea va arăta ca un cal greoi de tracţiune, ornat cu panglicuţe de sărbătoare, într-un grajd foarte bine întreţinut.

Totuşi, nu mai era vreme pentru a-şi face griji, zilele îi erau prea ocupate. Îşi împărţea timpul între probatul hainelor şi lecţiile unde era învăţată cum să se aşeze ca o doamnă, genunchi peste genunchi, cu gambele apropiate, cum să folosească evantaiul şi cum să meargă într-o rochie cu trenă. Învăţase ritualul doamnelor, la o petrecere unde se servea ceai, şi cum să converseze politicos la cină, cum să danseze vals şi polka. După şase săptămâni s-a considerat

că e pregătită şi-a fost invitată la ceai la doamna Brice Leland, să întâlnească doamne din societate.

Purtând o rochie din mătase albastră ce se potrivea perfect cu ochii ei, ea se îndreptă spre scara mare din stejar către biroul tatălui ei, întrebându-se pentru a suta oară de ce, după toţi aceşti ani în care a ignorat-o, acum era hotărât să facă din ea o stea a oraşului San Francisco. Ea ezită în faţa uşii lui, cu un vechi şi familiar sentiment de ameninţare. Apoi, cu un oftat, îşi îndreptă spatele, împinse pieptul înainte şi bătu la uşă.

– Intră, spuse el, iar ea îşi plecă privirea în pământ.

Privirea lui critică o cercetă din cap până în picioare.

– Întoarce-te, comandă el, iar ea se răsuci pe călcâie, supusă. Pentru moment arăţi prezentabil, spuse el în final. Îi vei mulţumi doamnei Brice Leland pentru ajutor şi te vei comporta ca o doamnă. Mă aştept să reprezinţi merituos numele Harrison. Înţelegi?

– Da, Papa, încuviinţă ea.

– Atunci poţi pleca.

Ea simţi ochii lui critici privind-o când se îndepărta cu pas nervos şi îi auzi oftatul exasperat.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Francesca, nu te-au învăţat să mergi ca o doamnă? exclamă el furios.

– Ba da, Papa, murmură ea muşcându-şi buza, convinsă mai mult ca oricând că se va face de râs la petrecere.

Casa doamnei Brice Leland era un palat din piatră în stil italian, la câteva blocuri distanţă, pe California Street, între Mason şi Taylor. În interior era întunecos şi plin de mobilă din stejar Louis al XIV-lea. Şase doamne stăteau pe scaune tapiţate cu brocart, în jurul gazdei ce prezida totul ca o regină, în faţa ceştii de argint. Doamna Brice Leland era o femeie încântătoare, avea o alură regală, îmbrăcată într-o mantie roşie şi purtând diamante roz de „după-amiază". Avea şi diamante mai mari pe care le purta

seara, şi pe care pretindea că le moştenise de la strămoşii ei, deşi toată lumea suspecta asta, până şi soţul ei. Doamnele purtau rochii din mătase cu bijuterii strălucitoare, iar în interior răsunau râsete şi conversaţii, în timp ce sorbeau ceaiul chinezesc din ceşti fragile şi gustau delicatese preparate de bucătarul francez. Când majordomul o anunţă pe Francie, toate se întoarseră s-o privească.

Doamna Brice Leland zâmbi şi spuse cu voce tare:

– Ia te uită, secretul casei Harrison. Punându-şi monoclul la ochi o privi pe Francie din cap până în picioare. Pot spune că arată foarte bine acest secret. Vino aici, fata mea, spuse ea întinzându-şi braţul şi privind-o, în timp ce Francie păşea cu grijă pe covorul turcesc. O prezentă celorlalte doamne şi spuse:

– Stai lângă mine, Francesca. Am vrea să te cunoaştem puţin. La urma urmelor, tatăl tău ne-a rugat să-l ajutăm şi am făcut cum am ştiut mai bine. Trebuie să spun că eşti o mândrie pentru numele Harrison şi-i voi spune tatălui tău asta.

– Mulţumesc, doamnă, spuse Francie roşind, sorbind din ceaşcă şi refuzând un sandviş, deoarece îi era frică să nu-l scape pe jos şi de altfel era atât de nervoasă, încât ştia că nu-i va face nici o plăcere.

Nici nu a simţit când au trecut următoarele patruzeci şi cinci de minute de întrebări politicoase şi răspunsuri, dar bănuia că se descurcase, deoarece toate îi zâmbeau când plecă şi una dintre doamne spuse:

– Dau un ceai pentru fiica mea mâine, draga mea. De ce să nu vii şi tu să cunoşti câteva fete de vârsta ta!?

Spusese asta într-n mod plăcut, dar gândul de a întâlni fete de vârsta ei umplea inima lui Francie de spaimă şi ştia că ar fi fost groaznic.

Dar a fost şi mai rău. De arătat arăta ca ele, în rochia de mătase roz, când stătea cu genunchii apropiaţi şi vorbea politicos şi încet. Dar nu înţelegea la ce se refereau ele,

nu avea nici o idee despre ce sau cine discutau atât de voioase. Ea nu cunoştea nimic despre şcoli, case, prieteni, petreceri. Se simţea ca un vizitator de pe altă planetă şi ştia că şi ei gândeau la fel; putea vedea asta în privirile lor şi-n zâmbetele pe jumătate ascunse şi se simţea umilită de şoaptele secrete ce şi le spuneau între ei.

Totuşi nu refuză nimeni balul oferit de Harmon Harrison pentru fiica sa Francesca, două săptămâni mai târziu, pentru că atunci tot San Francisco-ul, cu excepţia lui Francie, ştia că milionarul căuta un soţ pentru fiica lui.

Casa a fost pregătită zile-ntregi, parchetul camerei de bal a fost lustruit de mai multe ori, enormele candelabre de cristal au fost curăţate, sutele de lumânări aprinse, buchetele imense de trandafiri roz au fost aşezate pe fiecare spaţiu disponibil. Mesele erau acoperite cu feţe de masă imaculate, platouri de caviar, iar câteva platouri erau umplute cu homar roz. Erau zeci de platouri strălucitoare de argint pline cu fripturi făcute la grătar, erau munţi de sparanghel proaspăt, turnuri de struguri enormi, piersici, şi tot felul de delicatese, tarte, soufle-uri reci şi budinci colorate. Mai era o fântână de şampanie şi o duzină de chelneri ce suplimentau personalul obişnuit al casei.

Harry, acum în vârstă de paisprezece ani, era şi el acasă şi stătea lângă tatăl lui şi Francie, aşteptând să întâmpine oaspeţii în holul de marmură. Era la fel de înalt ca Francie, cu umeri largi, o versiune mai tânără a tatălui său. Şi, exact ca şi el, nu vorbea cu Francie.

Rochia lui Francie era făcută din metri de dantelă albă şi catifea roz. Ciorapii erau din mătase albă, pantofii albi îmbrăcaţi în satin alb, iar mănuşile din piele albă, cu mulţi năsturei din satin de aceeaşi culoare. Părul ei blond era prins în vârful capului cu o agrafă de diamant.

Josh Aysgarth se gândi că arăta ca o prinţesă din poveşti. El era unul din chelnerii angajaţi special pentru acea

seară, iar misiunea lui era să ofere oaspeţilor şampanie, dar nu-şi putea dezlipi privirea de pe domnişoara Francesca Harrison. Ea reprezenta un vis irealizabil pentru unul ca el, proaspăt sosit din Anglia, fără un ban în buzunar.

El şi Sammy se considerau norocoşi că obţinuseră această slujbă, fără de care ar fi flămânzit, lucru ce nu ar fi convenit nici unuia dintre ei. Nu-şi putea desprinde ochii de la ea, şi era totuşi mirat că privirea ei era înspăimântată, faţa palidă şi ochii ei albaştri măriţi. Se întreba care era motivul ce o înspăimânta – avea tot ceea ce-şi putea dori oricine – frumuseţe, sănătate, o casă minunată şi o familie devotată.

– Mai bine nu te-ai mai holba atâta, îi şopti Sammy Morris gelos, când trecu pe lângă el, ducând o tavă de argint. E prea bogată pentru tine.

– Oricine poate fi aşa, nu crezi? îi răspunse Josh, dar ştia că Sammy avea dreptate.

Cei aflaţi la bal discutau în şoaptă, spunându-şi că era evident că Francie Harrison nu se simţea bine.

Stătea între puternicul ei tată şi fratele ei frumos, arătând bine îmbrăcată în alb şi cu o agrafă de diamant a mamei ei. Saluta oaspeţii cu un zâmbet forţat, pe un chip palid. Stătea pur şi simplu nemişcată în capul mesei şi nu se atingea de mâncare. Arăta înspăimântată atunci când dansă cu tatăl ei, apoi bătrânul conte von Wurtheim o invită la dans. De fapt, contele o acapară – din câte observă doamna Brice Leland. Bineînţeles că era destul de bătrân ca să-i fie bunic şi toată lumea ştia că nu are nici un ban, dar deţinea un titlu străvechi şi domenii vaste în Bavaria. Toţi discutau despre asta. Apoi cineva comentă cu voce mai tare:

– Toată lumea ştie că Harrison încearcă să-şi mărite fiica nebună, să-i dea un milion de dolari doar să scape de ea.

Culoarea din obrajii lui Francie dispăru, se întoarse albă ca varul şi începu să plângă, îşi ridică puţin rochia şi ieşi din sala de bal. Oamenii se dădură la o parte, privind înmărmuriţi cum fugea. Tatăl ei ieşi după ea, urmat de doamna Brice Leland, dar curând se întoarseră părând că nu o găsiseră. Dansul continuă ca şi când toţi pretindeau că nu s-a întâmplat nimic, dar de fapt pândeau şi aşteptau să vadă ce va urma.

Apoi fratele ei intră grăbit şi toţi îl urmăriră în timp ce discuta cu tatăl lui. Harmon Harrison se albi numai că de data aceasta de furie. Ieşi din sală încercând să-şi păstreze demnitatea, dar arăta de parcă ar fi vrut să ucidă pe cineva. Şi asta era să şi facă, când îşi găsi fiica în balcon, ştergându-şi ochii, în braţele unui chelner frumos şi tânăr.

În timp ce balul continua jos, Francie era din nou încuiată în camera ei. Se aruncă pe pat cu obrajii arzând de umilinţă, ştergându-şi lacrimile cu furie. După un timp se ridică şi se privi în oglindă: „fiica nebună" îmbrăcată în hainele ei prosteşti, cu o etichetă invizibilă pe umăr pe care scria „un milion de dolari". Tatăl ei o umilise în faţa întregii lumi. Toată lumea, în afară de ea, ştia că el dorea să scape de ea, toată lumea gândea că era nebună, rea, nedemnă de a intra în societate. Şi ea de abia dovedise asta.

Cu un gest de disperare îşi scoase agrafa de diamant şi o trânti de perete. Îşi scoase rochia fabuloasă şi călcă pe ea. Îşi aruncă mănuşile, pantofii de satin, corsetul şi blestemându-şi tatăl, se privi din nou în oglindă, pe jumătate goală, cu părul ei lung şi blond în dezordine, cu faţa palidă de furie şi cu pleoapele umflate de plâns.

„Asta sunt, îşi spuse, adevărata persoană din oglindă. Nu o păpuşă îmbrăcată frumos care urmează să fie dăruită unui bătrân care nu mă vrea pe mine, ci banii tatălui meu." Apoi se aruncă din nou pe pat şi plânse iarăşi.

Când lacrimile i se sfârşiseră şi durerea venind din ură mai dispăru, îşi aminti de bietul chelner care o ajutase. El o prinsese de mână când alerga orbeşte prin hol şi o condusese spre terasă. O scuturase atât de puternic, încât dinţii îi clănţănire, apoi îşi scosese haina şi i-o pusese pe umeri. O cuprinsese apoi în braţe şi o ţinuse strâns.

– E-n ordine, spusese el încet, e-n ordine, domnişoară. Nu e chiar atât de rău. Ştiu pentru că am trecut şi eu prin asta. Doare puţin, apoi lucrurile revin la normal. Hai, opreşte-te din plâns şi explică-mi. Poate că te pot ajuta.

Dar ea îşi scutura capul prea umilită pentru a vorbi. El continua să o ţină în braţe, mângâindu-i părul şi vorbindu-i până când lacrimile se opriră, apoi ea îl privi şi îl văzu cu adevărat pentru întâia oară.

Părul îi era blond ca al ei, iar ochii erau închişi la culoare şi cu gene lungi. Nasul era fin şi drept ca cel al unei statui greceşti, iar fruntea, lată. Era atât de frumos, iar expresia feţei şi zâmbetul erau atât de delicate, încât ea crezu că priveşte chipul unui înger.

– Cine eşti? şopti ea, încă în braţele lui.

– Nimeni, replică el, doar un chelner.

Lacrimile de simpatie se prelingeau din ochii ei şi spuse cu o voce scăzută.

– Şi eu sunt nimeni.

– Francesca!

Ea se întoarse şi o văzu pe doamna Brice Leland şi chipul şocat al tatălui ei, apoi fu trasă din braţele salvatorului ei pe care tatăl ei îl lovi în aşa fel încât frumosul şi bunul înger se umplu de sânge. Căzuse la pământ, iar tatăl ei îl lovea şi-l înjura; apoi se întoarse spre ea. O prinse de mână trăgând-o spre intrarea servitorilor şi mai apoi pe scări spre camera ei. Spuse cu o voce de gheaţă:

– Nu eşti demnă de o societate decentă. Eşti o nebună, o ticăloasă, o târfă, şi te voi ţine încuiată pentru totdeauna.

Ieşi trântind uşa, întoarse cheia în yală, şi ea realiză ce are de gând să facă. N-o va ţine încuiată aici, pentru a fi secretul familiei Harrison. Nu, o va trimite la spitalul de nebuni de lângă San Jose, unde erau închişi oamenii nebuni cu adevărat. Iar atunci el şi Harry n-o vor mai vedea niciodată. De fapt nimeni n-o va mai vedea. Era ca şi moartă.

Pietrificată, alergă la fereastră şi privi în noapte. Luna se zărea din ceaţă şi slabe acorduri muzicale se auzeau din sala de bal. Câţiva servitori ieşiseră în curte să fumeze o ţigară, iar un cal necheză din grajd. Îşi reaminti ochii miraţi ai lui Princess când tatăl ei îi pusese pistolul în dreptul capului şi dori s-o fi împuşcat şi pe ea atunci. Dar ştia că n-ar fi făcut-o. Ar fi bătut-o. Şi de asta nu putea să mai scape.

Fusese chemată în biroul tatălui ei la ora şapte în dimineaţa următoare. Era îmbrăcat imaculat ca întotdeauna, proaspăt bărbierit şi degaja un miros plăcut de apă de colonie. Stătea lângă birou aşteptând, cu vechea lesă de piele în mână. Ochii îi erau ca gheaţa şi spuse:

– Ştii ce să faci.

Francie stătea dreaptă şi nemişcată în dreptul uşii. Îşi spălase ochii roşii, îşi pieptănase părul şi-l legase la spate cu o panglică. Purta aceeaşi veche rochie închisă. Pregătise ceea ce avea de spus cu grijă, dar când venise timpul să vorbească era înspăimântată. Trase adânc aer în piept. Acum ori niciodată.

– Nu, Papa, spuse ea încet, nu mai sunt un copil. N-o să mă mai baţi.

Expresia lui implacabilă nu se schimbă.

– Apleacă-te pe scaun, Francesca, spuse el.

Ea îl privi cum bătea cu lesa de piele peste mână; era ca şi cum n-ar fi auzit-o.

– Nu, spuse ea tare, ţi-am spus, n-o să mă mai baţi niciodată.

El îşi închise ochii de parcă ar fi încercat să se controleze, apoi faţa i se dizolvă într-o mască de furie şi ură, şi apucând-o de păr o trase prin cameră. O aşeză pe recamier, ridică mâna şi o lovi cu toată puterea. Ea ţipă, dar o lovi iar şi iar. Fiecare lovitură mai puternică decât precedenta, într-un acces de furie, până când ţipetele se opriră şi ea alunecă, mută de durere şi de şoc pe podea.

El stătea deasupra ei respirând greu, cu lesa plină de sânge în mână, cu o expresie mulţumită. Apoi se întoarse la birou, puse lesa într-un sertar, îşi aranjă cravata, îşi aranjă părul şi se îndreptă spre uşă. Maitland aştepta în hol. Îşi privi stăpânul ce-i spuse să o cheme pe domnişoara James şi s-o ajute el s-o ducă pe Francesca în camera ei; după care plecă la birou.

Faţa guvernantei se albi când o văzu pe Francie zăcând aproape inconştientă pe covor, cu hainele rupte şi spatele gol acoperit cu semne. Privirea ei şocată o întâlni pe a lui Maitland şi spuse:

– N-am mai văzut niciodată aşa ceva. Fata are nevoie de un doctor.

Maitland spuse la rândul lui:

– E nebun de furie. Data viitoare cred că o va ucide. O vom duce la o mănăstire. Măicuţele Surori ale Milei vor avea grijă de ea şi va fi în siguranţă acolo. Mă duc în sala servitorilor să-i spun, s-o întreb dacă vrea să meargă cu mine. Nu mai lucrez pentru un om aşa de crud cum este Harmon Harrison, indiferent cât de important e sau cât de mult plăteşte.

Domnişoara James fu de acord.

– Voi lua o pătură pentru ea, domnule Maitland, apoi o ducem la mănăstire. Plec şi eu. Nu mai vreau să-i înfrunt mânia.

Capitolul 9

Două săptămâni după balul de la Harrison, Maitland a trecut pe la Barbary Saloon, pe Pacific Street, unde lucra Josh. El purta o jachetă de tweed şi pantaloni, iar prima oară Josh nu-l recunoscu, fără îmbrăcămintea lui de majordom. Dar Maitland îl recunoscu imediat.

– Se pare că Harmon Harrison ţi-a cam făcut-o! spuse el privindu-l.

Josh zâmbi indiferent.

– Ticălosul aproape că şi-a ucis fiica, adăugă Maitland, sorbind o bere.

– Fiica lui? Dar nu făcea nimic rău – plângea, asta-i tot.

– Ştiu că ai încercat s-o ajuţi, fiule, dar ai făcut-o de râs în faţa cremei societăţii din San Francisco. El urăşte toate femeile şi pe ea în special. A stat închisă ani de zile şi pe chestia asta au ieşit vorbe cum că ar fi „dificilă", un pic „nebună". Pe urmă i-a cizelat manierele, a îmbrăcat-o şi a făcut cunoscut faptul că are zestrea un milion de dolari şi era dispus să o ofere oricui deţinea un titlu aristocratic. L-a auzit pe un nătâng discutând despre ea şi bineînţeles că s-a supărat şi a fugit. Acum, toţi ştiu că a fost găsită în braţele unui chelner. Şi au mai auzit zvonul cum că Harrison a fost atât de furios, încât şi-a bătut fiica la sânge, aducând-o în pragul morţii.

Josh îl privi şocat.

– Nu poate fi adevărat, nici un tată n-ar face asta.

– Dar e adevărat. Eu am dus-o la Mănăstirea Milei. Călugăriţele au grijă de ea, dar nu speră prea mult. Harrison le-a donat puţini bani, dar n-a fost s-o vadă. Şi l-am auzit spunându-i fiului său că nu va mai pune piciorul în casa lui. Dacă supravieţuieşte, aşa va fi.

– Dacă moare, ticălosul va plăti, explodă Josh, lovind cu pumnul colţul barului.

Maitland îl privi neînţelegător şi-şi drese glasul:

– Nu în oraşul ăsta, tinere. Harmon Harrison e bogat şi puternic, practic conduce San Francisco. Oameni ca el fac regulile. Şi cei ca noi se supun.

– E vina mea, spuse Josh, îmbrăcându-se. Plec să o văd, chiar acum. Ai spus Mănăstirea Milei...

– Nu te lasă înăuntru, tinere, îl avertiză Maitland, dar Josh ieşise deja pe uşile restaurantului.

Surorile Milei reprezentau un ordin dedicat grijii pentru cei sărmani şi bolnavi, iar clădirea era mică, albă, în spatele străzii Dolores. Zidurile ce o împrejmuiau erau înalte, iar poarta de lemn masiv era bine închisă, dar asta nu l-a oprit pe Josh. Trase mânerul de oţel, tropăind din picioare să nu îngheţe, aşteptând nerăbdător ca cineva să răspundă. Trase din nou, auzind sunetul soneriei ceva mai departe. Auzi zgomot de paşi pe dalele de piatră, iar uşa de la intrare fu deschisă de una din călugăriţe, pe jumătate ascunsă sub veşmântul alb, de sub care îl privea curioasă.

– Am venit s-o văd pe Francesca Harrison. Trebuie s-o văd.

– Domnişoara Harrison n-are voie să primească vizitatori, spuse ea, cu vocea mai mult şoptită.

– Dar doreşte să mă vadă!

– Sunteţi rudă?

– Rudă? Da, bineînţeles! minţi el, disperat.

– Rudele n-au voie să o vadă, spuse ea ferm, începând să închidă poarta.

– Nu, nu, vă rog, aşteptaţi. Nu înţelegeţi. Sunt... sunt logodnicul ei, o iubesc şi mă iubeşte. Nu trebuie să moară, nu o voi lăsa eu. Sau cel puţin nu fără să mă vadă, vă implor.

Văzu că şovăia şi se grăbi să adauge:

– Urma să-mi devină soţie. Cum îmi puteţi interzice să o văd?

– Te rog să aştepţi un minut, spuse ea, întorcându-se.

El auzi din nou zgomotul paşilor ce se îndepărtau şi începu să-şi agite braţele. Noaptea de februarie era rece şi nu avea palton. Haina lui din tweed bun de Yorkshire era cam uzată, avea ziare în ghete ca să-i ţină cald şi exact cinci dolari în buzunar. Dar nimic nu conta. Frumoasa Francie murea şi el trebuia s-o salveze. O auzi pe călugăriţă revenind şi privi nerăbdător printr-o crăpătură.

– Maica Stareţă a spus că poţi intra, spuse ea descuind poarta masivă. Vrea să-ţi vorbească.

Scoţându-şi şapca, păşi în curte şi apoi intră într-o antecameră.

– Maica Stareţă a spus să aştepţi aici. Va veni imediat.

Călugăriţa dispăru, iar Josh privi camera. Era mică, podeaua era din gresie, iar la mijloc, o masă din stejar cu două scaune. Pe unul din pereţi era o figurină de lemn frumos sculptată, ce îl reprezenta pe Cristos, răstignit. Singura fereastră era atât de sus, încât nimeni nu putea privi în sau din exterior, şi era frig ca afară. Se îngrozi, gândindu-se la Francie Harrison în frigul ăsta; o fată ca ea trebuia să stea într-un loc călduros şi plin de viaţă. Şi totul din vina lui. Se gândi la sora lui, Annie, acasă în Yorkshire şi îşi dori să fie aici cu el. Ar fi hrănit-o cu supă, ar fi făcut focul şi tot ceea ce trebuia.

– Bună seara.

El se întoarse brusc, n-o auzise pe Maica Stareţă intrând. Ca şi cealaltă călugăriţă, purta o robă gri, lungă şi o glugă albă ce-i acoperea şi îi ascundea faţa. Ţinea în mână o legătură de chei şi purta la gât o cruce simplă.

– Vrei s-o vezi pe domnişoara Harrison? spuse ea cu o voce atât de suavă, încât ţi se părea ciudat s-o auzi.

– Da, Maică Stareţă. Vedeţi, ştiu ce s-a întâmplat, prin ce a trecut. O iubesc, Maică Stareţă, şi cred că o pot ajuta.

– Îmi pare rău că trebuie s-o spun, dar domnişoara Harrison e pe moarte. Cred că cel mai bine e s-o lăsăm să moară în pace. Chiar şi tatăl ei a refuzat să o vadă.

– Tatăl ei! explodă Josh, cu faţa încruntată de ură. El e cel care aproape că a ucis-o!

Se aşternu un moment de tăcere; ea îl privea de sub gluga albă şi apoi spuse:

– De ce crezi că o poţi ajuta, domnule...

– Aysgarth. Josh Aysgarth. Cu dragoste. Cu dragoste pură. Aşa cum ne-a dat-o Dumnezeu.

Tăcerea se aşternu din nou. El îşi privi mâinile învineţite de frig şi ea spuse:

– Foarte bine, domnule Aysgarth. Dumnezeu a dat iubirea. Accept că poate fi o şansă. Te rog să mă urmezi.

O urmă nerăbdător, strecurându-se pe coridoarele strâmte până la o cameră cu paturi de spital acoperite de pături groase. Numai două erau ocupate; într-unul dormea o bătrână, iar în celălalt era un băiat cam de doisprezece ani, cu faţa roşie de febră şi cu ochii măriţi. Un paravan despărţea acel colţ de cameră de restul, iar Maica Stareţă îl dirijă dincolo de el. Iar acolo, palidă, în pragul morţii, zăcea Francesca Harrison.

O tânără călugăriţă stătea la căpătâiul ei şi singurul zgomot făcut în cameră era respiraţia greoaie a lui Francie.

Josh îngenunche instinctiv, îşi împreună mâinile într-o rugăciune tăcută, abia îndrăznind să o privească pe Francie, dar când o făcu, observă paloarea morţii de pe chipul ei. Îi tăiaseră părul ei minunat pentru a-i opri febra, avea cearcăne sub ochi, obrajii îi erau supţi, iar buzele palide păreau că fac efort ca ea să respire. Mâinile numai piele şi os erau împreunate pe piept, ca şi cum ar fi fost întinsă în sicriu.

Josh îi luă mâna slabă în a lui; era rece ca gheaţa, dar simţea o bătaie nesigură a pulsului şi ştia că încă se agăţa de viaţă.

– Francie, şopti el, am venit să te ajut. Îmi pare rău că te-au rănit, Francie, dar îţi dau cuvântul meu de onoare că nu te va mai răni nimeni niciodată. Voi avea grijă de tine de acum, îţi dau cuvântul meu.

Aşteptă timp îndelungat, vorbindu-i, dar ea nu-i răspundea, iar după o oră o lăsă să doarmă.

Venea să o vadă zilnic, chiar de două ori pe zi, atunci când putea, dimineaţa, înainte ca barul să se deschidă, şi se reîntorcea înainte de programul de seară. Dar mereu era la fel. Zăcea aproape moartă, cu ochii închişi în faţa lumii ce o ura, cu buzele ferecate în faţa lumii ce nu o înţelegea, şi cu trupul dornic de evadarea dintr-un loc ce n-o dorea. Josh ştia că Francie dorea să moară, simţea dorinţa ei de eliberare şi nu ştia ce să facă. Aşa că vorbea cu ea, îi ţinea mâna, se apropia de urechea ei, povestindu-i despre el.

– Când te vei simţi mai bine, Francie, te voi duce acasă la mine. N-ai văzut niciodată ceva mai frumos ca Yorkshire-ul, căsuţa mea şi oile din valea Dales; dau cea mai bună lână din lume şi...

Se opri amintindu-şi motivul venirii lui în San Francisco, apoi oftă adânc şi adăugă:

– Da, poate că într-o zi, Francie, voi putea să te duc acolo. Când voi putea să mă întorc acasă iar.

Sammy îi spunea în fiecare seară că e un prost.

– Abia o cunoşti, spunea el, bând zdravăn bere şi stând aproape întins pe tejghea, în aşa fel încât Josh să audă ce-i spunea. Aduce numai ghinion tipa asta. Deja te costă slujba şi multe altele. Nu ţi-e de ajuns? Dacă moare, o să vină tatăl ei să-i ceară corpul, şi dacă trăieşte, ceea ce e puţin probabil, va veni s-o ia acasă şi se va asigura că nu-i va mai face greutăţi. Tu eşti cel care caută necazuri. Josh Aysgarth, aşa cum ai făcut-o întotdeauna.

Sammy trânti paharul gol de bere pe tejghea privindu-l pe Josh încheindu-şi haina, pentru a înfrunta frigul.

– Ar fi bine să mă asculţi de data asta, Josh Aysgarth, pentru că ştii ce se întâmplă când n-o faci. Îţi aduci aminte ultima oară?

Josh îl privi cum pleca nervos, întrebându-se ca întotdeauna cum puteau fi atât de buni prieteni când erau de fapt atât de diferiţi. Ţinea la Sammy, dar erau lucruri pe care el, ca prieten sau nu, nu le-ar fi înţeles niciodată.

Totuşi Sammy avea dreptate, gândi el, ştergând urmele de bere de pe tejghea; nu exista nici o posibilitate ca domnul Harrison să o lase în pace, chiar dacă nu murea.

– Visezi iar, Josh, ha? ţipă iritat şeful de sală din cealaltă parte a sălii. Bine, ţi-o spun: e pentru ultima oară. Mişcă-te şi serveşte clienţii, sau pleacă în stradă de unde-ai venit.

Speriat de ameninţare, Josh intră în acţiune, dar cuvintele lui Sammy îl urmăreau şi îşi aminti ce se întâmplase ultima oară când i-a ignorat sfatul şi a făcut aşa cum l-a tăiat capul. Îl cuprinse un fior când îşi reaminti fuga lor prin întuneric, într-o noapte ploioasă, alergând înspăimântaţi. Iar Sammy i-a promis că-l va ajuta. Dacă nu

era Sammy, el n-ar fi fost aici, n-ar fi fost în viaţă. Şi n-ar fi întâlnit-o niciodată pe Francie. Datora totul prietenului său cel mai bun, Sammy Morris.

Francie ştia că era imposibil să-şi deschidă ochii. Părea că pluteşte într-o rază de lumină plină de strălucire şi murmurul vocilor pe care le auzea îi reamintea de zgomotul vântului printre crengile copacilor de la fermă. Se gândi că poate chiar acolo era, la fermă, cu mama ei şi cu Princess. Era un loc plin de pace, numai când se mişca exploda de durere, fiecare părticică fiind ca o lamă de cuţit. Apoi auzea pe cineva ţipând şi ştia că ea era. Când durerea înceta, rămânea suspendată în timp, cu ochii închişi, în siguranţă în lumea ei albă şi plină de pace.

Auzea voci blânde ce o strigau pe nume: „Francie, dragă, deschide ochii. E o zi frumoasă, Francie. Priveşte răsăritul soarelui." Auzea adeseori voci rugându-se pentru ea, cerându-i lui Dumnezeu să-i dea puterea de a reveni din nou la viaţă. Dar ea nu dorea vechea ei viaţă, îi plăcea asta. Aici nu existau voci dure, cruzime, ură sau durere. Era un vis şi dorea să rămână aici pentru totdeauna. Apoi, într-o zi, în locul vocilor şoptite de femeie, recunoscu vocea unui bărbat.

– Francie, şoptea el, sunt Josh. Eu sunt chelnerul care te-a ajutat. Am venit să te văd. Deschide ochii, Francie, priveşte-mă.

Josh, Josh, Josh. Numele îi răsuna în minte. Atunci nu se mai gândi la nimic şi nu mai dori să-şi reamintească ce s-a întâmplat.

Îşi simţea pleoapele grele, încărcate de o greutate apăsătoare, aşa cum probabil că o simt cei care sunt pe moarte. Poate că murise şi nu putea să-i mai deschidă... dar în cazul ăsta nu-l va revedea niciodată pe Josh.

Greutatea i se ridică brusc de pe pleoape şi le ridică încet. Era ca şi când se ridica o cortină a unui teatru. Lumina zilei o izbi ca o lovitură, erau forme nedefinite, voci şi cuvinte fără legătură. Treptat, privirea i se limpezi şi un chip i se arătă în faţa ochilor. Frumosul chip al unui înger bun.

– Josh? şopti ea.

– Iată-te, draga mea, spuse el zâmbindu-i uşurat. Credeam că te-am pierdut.

Apoi îi luă mâna în a lui şi i-o sărută.

Capitolul 10

Francie a început să se simtă mai bine; obrajii ei au prins din nou culoare şi a mai pus ceva carne pe ea, zi de zi simţindu-se din ce în ce mai în putere. Călugăriţele zâmbeau când îi vedeau ochii nerăbdători când îl aştepta pe tânăr şi felul în care mâinile ei căutau mâna lui – mâna care-i fusese colacul de salvare, mâna care a tras-o înapoi din prăpastie, atunci când nimeni altcineva, nici măcar doctorii n-au putut să o mai facă.

– Tânărul a avut dreptate, şopteau ele, numai dragostea pe care Domnul ne-a dăruit-o a putut face acest miracol.

Josh venea în fiecare zi. De fiecare dată când primea salariul îi aducea câte un cadou, un buchet de violete, o piersică splendidă de seră, ciocolată proaspătă.

– Nu trebuie să-ţi cheltuieşti banii pe mine, îl admonesta ea, ai nevoie de ei pentru tine. Dar el zâmbea cu acel zâmbet dulce al său şi îi lua mâna pe care-o săruta cu delicateţe.

Sărutul inocent o făcea pe Francie să simtă fiori prin tot corpul; în toţi anii de când mama ei murise n-o mai sărutase nimeni şi ea uitase sentimentul cald al dragostei şi acela de a fi iubită. Ar fi vrut să-şi arunce braţele în jurul lui Josh şi să-l îmbrăţişeze aşa cum o îmbrăţişa odată pe Princess, să-i mângâie faţa aşa cum obişnuia s-o mângâie pe Blaize, iapa castanie, pentru că ele îi dăduseră

singurele trăiri pe tărâmul afecţiunii în toată viaţa ei, însetată de dragoste, şi altceva nu mai cunoscuse.

Dar când el pleca, fruntea ei se înnegura îngrijorată. Călugăriţele spuneau că într-o săptămână va fi destul de bine ca să poată pleca. Dar unde să se ducă? Ce să facă? N-avea o casă şi nici bani. Singurul ei prieten din lumea întreagă era Josh şi ea ştia cât de greu se străduia el s-o scoată la capăt.

În ziua următoare, în timp ce se plimbau încet prin galeriile mănăstirii, i-a spus hotărâtă:

– Am să plec în curând de aici. Trebuie să-mi găsesc o slujbă.

El s-a împotrivit, clătinând din cap.

– Fetele ca tine nu muncesc, Francie. N-au fost crescute pentru aşa ceva. Zâmbi gândindu-se cum ar fi. Pun pariu că n-ai fiert niciodată nici măcar un ou.

– Pot să învăţ, nu-i aşa? răspunse ea. Aş putea fi o bucătăreasă, aş putea învăţa să gătesc, să servesc la mese – orice.

– Nu, aici în San Francisco n-ai putea. Nimeni nu ar angaja-o pe fiica lui Harmon Harrison.

– Ei bine, aş putea învăţa să fiu infirmieră, la fel ca şi călugăriţele...

– Şi atunci nu te voi mai vedea niciodată, Francie.

– Măcar pot să brodez, asta-i tot ce am făcut în viaţă.

– Soţia mea n-o să muncească niciodată din greu, spuse el cu o sclipire de mânie.

Inima lui Francie începu să bată mai tare, ea se opri şi se uită la el:

– Soţia ta?

– Mda, domnişoară, asta am zis.

Ea se reculese şi-i spuse în şoaptă, dar cu demnitate:

– Nu trebuie să te simţi răspunzător pentru mine, Josh. Mă pot descurca şi singură.

El o cuprinse de după umeri uitându-se adânc în ochii ei.

– Dar n-am mai iubit pe nimeni altcineva înainte, Francie. Vreau să am grijă de tine şi să te fac fericită.

Brusc ea se simţi plină de fericire; la fel cum se simţise pe când era doar copil în plină libertate la fermă, gata să strige de bucurie, să ţipe şi să învârtească roţile şaretei. Nu mai iubise pe nimeni de la moartea mamei ei; dar de data asta era altceva, o făcea să-şi piardă răsuflarea şi tot trupul să-i tremure. Şi când Josh s-a apropiat şi-a sărutat-o uşor pe buze, tot ceea ce-şi dorise era ca sărutul să dureze o veşnicie.

Când Josh a venit s-o ia acasă pe Francie, în săptămâna următoare, ea purta o rochie de lână şi o jachetă, o donaţie de caritate, şi avea o bocceluţă mică cu câteva lucruri. Singurul obiect care îi aparţinea erau ghetele pe care le purtase când ajunsese prima dată acolo. Îşi acoperi capul cu un şal făcut dintr-un pled de lână şi Josh îi spuse că arăta ca o mică textilistă din Yorkshire în drum spre lucru.

Maica Stareţă a rostit o binecuvântare la adresa lor şi apoi a pus în mâna lui Francie o gentuţă de piele fină în care erau câţiva dolari.

– Te rog să iei asta, şi binecuvântarea noastră, şi fie ca Domnul să vă conducă şi să vă ajute-n drumul vostru, a murmurat ea.

Când poarta de lemn se închise în urma lor, Francie îşi privi poşeta. Umilinţa ei era completă. Nu avea nimic, nici măcar propriile haine. Avea pentru tatăl ei un sentiment de ură arzătoare şi îşi jură că îl va vedea într-o zi umilit, exact aşa cum a fost şi ea. Îşi va urî tatăl toată viaţa, şi dincolo de mormânt, în eternitate.

Barbary Saloon şi Casa Rooming erau de fapt un bloc de patru etaje pe Pacific Street, sub Telegraph Hill. Erau între sala de dans Venus şi bordelul notoriu Goldrush, şi

afacerile prosperau, deoarece aveau clienţi şi la sala de dans, şi pe cei care ieşeau din bordel. În ambele cazuri, clienţii erau înfometaţi şi însetaţi, iar mai jos, la câteva blocuri distanţă, erau muncitorii pieţii, aşa că barul era mereu plin.

Francie zâmbea aşteptându-l pe Josh pe trotuar, să plătească taxiul, amintindu-şi de plimbările nocturne secrete, când privea din afara restaurantelor; acum va vedea cum erau cu adevărat. Josh îi luase o cameră deasupra lui şi plătise deja pentru ea. Ea era hotărâtă să-i plătească datoria înapoi, indiferent ce ar fi zis el, apoi să-şi caute o slujbă. Pentru că nu putea trăi din mila oamenilor toată viaţa.

– Trebuie să fii Francesca Harrison.

Ea-l privi surprinsă pe tânărul brunet ce stătea în faţa uşii. El purta o jachetă, un fular în jurul gâtului, o şapcă, şi nu dădea nici un semn că ar fi dorit să îi facă loc. Francie zâmbi timidă şi spuse:

– Iar tu trebuie să fii cel mai bun prieten al lui Josh, Sammy Morris. Mi-a povestit despre tine.

– Poate că da, poate că nu... replică el serios.

Ei nu i se păru aşa de prietenos, dar Josh o luă de mână şi spuse:

– Văd că l-ai cunoscut deja pe Sammy.

Ea văzu în privirea lui că era mulţumit, aşa că zâmbi politicos şi spuse:

– Sunt foarte fericită să te întâlnesc, în sfârşit, Sammy.

El îşi şterse nasul, iritat de intonaţia ei manierată.

– Ce înălţător, nu-i aşa? Ei bine, trebuie să cobori cu picioarele pe pământ, domnişoară Francesca Harrison. Aici nu e Nob Hill.

– Francie ştie asta. Şi nu-şi doreşte Nob Hillul, spuse Josh împingându-l pe Sammy în casă.

Holul mirosea a mâncare şi băutură, iar Francie strâmbă din nas în timp ce urcau pe scări. I se tăie respiraţia când

ajunse la al patrulea etaj, iar Josh o cuprinse de mijloc, urcând ultimele cinci trepte împreună. Deschise uşa mândru.

Ea privi camera curată, care era mai mare decât vechea ei cameră de acasă, şi fără grilaje la geamuri. Privi patul dublu, acoperit cu un cearşaf subţire din bumbac, şifonierul cu un sertar lipsă, covorul vechi de pe podea, un scaun roşu din pluş şi o masă cu un buchet de anemone pus cu grijă în mijloc. Ea se gândi că era perfect. Camera era luminoasă şi aerisită, iar florile lui Josh o făceau să se simtă ca acasă. Era ameţită de dragoste şi fericire, dar şi de urcatul pe scări. El o privi nerăbdător şi spuse:

– Ei bine? Ştiu că erai obişnuită cu o casă mare, dar asta e tot ce am putut face. Cel puţin e departe de zgomotul salonului, iar eu locuiesc chiar la baza scărilor, să nu-ţi fie frică niciodată.

Francie zâmbi şi-l luă de mână.

– Nu-mi va fi niciodată frică alături de tine, Josh.

Sammy Morris îi privea de jos de pe trepte.

– Josh, am terminat lucrul, spuse el strângând fularul în jurul gâtului şi închizându-şi jacheta. Ne vedem mai târziu.

Fără s-o salute pe Francie coborî scările. Francie îl privi plecând şi fu sigură că n-o plăcea, dar Josh îi spuse să nu se îngrijoreze, aşa era Sammy.

– Vezi, el e obişnuit să fim noi doi. Aşa a fost de când eram mici.

N-a mai întâlnit pe altcineva ca tine, dar când te va cunoaşte o să te placă.

Francie nu era atât de sigură ca el, dar zâmbi şi se plimbă prin noua ei casă.

– Vom bea ceaiul aici, spuse ea atingând masa. Uite ce priveliştе. Practic de aici poţi vedea tot San Fancisco-ul.

Priviră împreună pescăruşii albi ce zburau pe cerul gri de martie, străzile aglomerate, apoi ea spuse:

– Nu mi-ai spus niciodată de ce ai venit la San Francisco.

Josh se întoarse tăcut şi ea adăugă repede:

– N-am vrut să te supăr, dar mi se pare foarte departe de casa ta, asta e tot.

– Am venit să-mi caut norocul, aşa cum a făcut-o şi tatăl meu.

– Tatăl tău?

– Da. Frank Aysgarth. A venit aici acum treizeci de ani în acelaşi scop. Tatăl şi mama mea erau săraci. Familia Aysgarth n-a avut niciodată prea mulţi bani, cu excepţia mătuşii Jessie şi asta numai când s-a căsătorit. Ea i-a lăsat o sută de lire surorii mele Annie, iar Annie ne-a dat banii să ajungem aici.

Josh îi spuse povestea mamei şi a tatălui lui, îi spuse despre sărăcia lor, şi cum a venit tatăl lor la San Francisco, învăţând cum să facă avere.

– Oricum, trase el concluzia, aşa mi-a povestit Annie, şi cred că ea ştie, era născută atunci. E o fată nemaipomenită. A fost mai bună decât orice mamă.

Francie se ridică de pe pat, de unde-l ascultase. Îl cuprinse în braţe şi spuse:

– Mi-ai povestit despre tine, acum te cunosc şi tu mă cunoşti. Nu mai avem secrete unul faţă de altul. Vom fi ca mama şi ca tatăl tău, vom avea copiii noştri şi o casă ca Ivory Cottage.

Curând zilele lui Francie se petreceau după şablon; Josh venea la ea şi-o trezea la ora zece cu un sărut, o ceaşcă de cafea, şi câteva felii de pâine prăjită de la o brutărie italiană. Insista întotdeauna ca ea să rămână în cameră şi

să se odihnească până când termina cu treaba la bar, dar întotdeauna reapărea la uşa ei la prânz cu o tavă cu friptură irlandeză sau de vacă, depinde ce se servea în salon în ziua respectivă. Când el termina la trei, ea era gata în aşteptare. El îi cumpărase o eşarfă lungă, albastră, ca să-şi acopere părul scurt, iar ea îşi strângea bine haina, apoi amândoi explorau San Francisco-ul, dar întotdeauna cu grijă, evitând locurile unde Francie putea fi recunoscută.

El îi arătă un oraş în care ea trăise toată viaţa şi pe care nu-l văzuse niciodată; urcară pe Telegraph Hill şi priviră ceaţa ce venea într-o masă albă de pe ocean, iar Francie îşi acoperea urechile râzând de fiecare dată când suna sirena unui vapor. Apoi admirau magnificul hotel Palace, cel mai mare din America, cu şapte mii de ferestre, prin care vedeai oraşul, şi un bar somptuos, lung de cincisprezece metri. Câteodată Josh zâmbea ascultând-o pe Francie încântată de atâtea descoperiri, dar el rămânea tăcut lângă ea, cu ochii în pământ, pierdut în lumea lui.

– S-a întâmplat ceva? întreba ea curioasă, dar el ridica din umeri şi spunea că nu e nimic, ca şi când ar fi fost un mare efort pentru el să şi vorbească. Când erau în camera ei, privea tăcut pe fereastră, ore în şir, cu privirea opacă, cenuşie ca cerul de afară. Alteori, o ţinea în braţe şi-o săruta şi toată fiinţa ei se umplea de bucurie.

Totuşi, nu era nici o îndoială, Sammy Morris n-o plăcea. Sammy lucra la o casă în construcţie, cărând toată ziua cărămizi şi petrecându-şi serile în bar cu Josh. Pe ea n-o mai întâlnise de când se cunoscuseră pe trotuar, dar într-o zi bătu la uşa ei. Ea stătea la fereastră privind luminile strălucitoare ale oraşului, amintindu-şi de anii dezolanţi ce-i petrecuse într-una din cele mai mari case din oraş, comparând totul cu noua ei viaţă pe care n-ar fi schimbat-o pentru toţi banii din lume.

Ea fugi repede la uşă păşind surprinsă înapoi când îl

văzu pe Sammy. Privirile lor se întâlniră, el îşi scoase şapca şi spuse:

– Vin direct de la muncă. Trebuie să discut ceva cu dumneavoastră, domnişoară Harrison.

– Te rog, intră. De ce nu-mi spui Francie?

– N-am venit aici să discut prostii. Am venit să discutăm despre Josh.

– Cred că înţeleg cât de importantă e prietenia ta cu Josh.

– Mai importantă decât a ta, spuse el cu o voce plină de venin. Şi mai importantă decât vei şti vreodată, domnişoară Francie Harrison.

Ochii lui erau plini de ură. Se apropie şi ea îi putea simţi mirosul şi-i văzu cimentul ca o pudră pe piele şi se lipi de uşă, departe de el. Dorea ca Josh să fie acolo, dar Sammy alesese bine momentul. Josh nu putea veni decât peste o oră.

– Josh şi cu mine ne iubim, ne vom căsători, spuse ea nervoasă. Dar putem fi toţi prieteni...

Sammy strânse şapca atât de tare, încât pumnii i se albiră. Voia s-o lovească peste faţă.

– Ce-ai făcut tu ca să te consideri prietena lui? urlă el. Nici măcar nu-l cunoşti aşa cum îl cunosc eu. N-are nevoie de tine. N-are nevoie de nici o femeie să se gudure pe lângă el. Are nevoie de un prieten care să aibă grijă de el, să-l ajute, să fie lângă el orice s-ar întâmpla. Josh n-are nimic să-ţi dea.

– Dar mi-a salvat viaţa...

– Şi era să şi-o piardă pe-a lui. Nu ţi-a povestit ce i-a făcut tatăl tău? Nu, bineînţeles că nu a făcut-o. Probabil a şi uitat. Uită întotdeauna ce e neplăcut. Întreabă-l şi vei vedea cum se va albi. Va spune mereu că n-a făcut nimic, dar eu ştiu că el a fost de vină.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti, şopti ea înspăimântată. Îl iubesc pe Josh, mă iubeşte, ne vom căsători şi asta e totul.

El făcu un pas înainte şi vocea îi deveni ameninţătoare.

– Bine, tu ai vrut-o. De ce crezi că a fugit Josh de acasă? De ce crezi că e aici în San Francisco? Crezi că ştii totul despre el, dar sunt sigur că nu ţi-a spus asta. Acum îţi voi spune eu. Fuge de poliţie.

Ghetele lui răsunau pe podeaua de lemn, în timp ce se plimba prin cameră. Pumnii îi erau încleştaţi şi fruntea i se încreţi de ură. Genunchii lui Francie se înmuiară de spaimă şi se aşeză pe scaun.

– Dar de ce fuge Josh de poliţie? întrebă ea.

Sammy îşi ridică privirea, închise ochii şi spuse încet:

– Pentru că Josh Aysgarth e un ucigaş!

Francie îl privi îngrozită. Îşi spunea că vrea s-o sperie şi că reuşise.

– Eşti gelos, asta-i tot, spuse ea tremurând.

– Am venit să te avertizez. A ucis deja trei femei, toate tinere şi frumoase ca tine. Înjunghiate.

El îşi întinse mâna, îi puse un deget pe gât şi continuă:

– În gât... unde se simte pulsul. Aşa mi-a spus: a spus că-i cel mai bun loc, spuse el privind prin fereastră luna mare şi rotundă. Şi întotdeauna se întâmplă când luna e plină. Mai bine ai pleca de aici. N-ai timp de pierdut.

Francie crezu că-i nebun şi spuse:

– Ce fel de prieten ar spune un lucru atât de cumplit?

– Un adevărat prieten. Asta nu vei înţelege tu niciodată.

Era atât de înspăimântată de el, încât crezu că o să leşine, dar spuse:

– N-o să te cred niciodată şi nu-l voi părăsi niciodată pe Josh, niciodată.

El se îndreptă spre uşă.

– Să nu spui că nu te-am avertizat.

Francie încuie repede uşa lipindu-se cu spatele de ea,

cu inima bătând. Apoi alergă spre fereastră şi privi luna ce lumina oraşul, gândindu-se la ce-i spusese el. Îşi lăsă degetele de-a lungul curbei făcute de gât şi umăr şi le opri simţindu-şi pulsul. Le înjunghia aici, spusese Sammy, era cel mai bun loc. Se aşeză pe pat şi se înveli cu o pătură, tremurând de spaimă şi aşteptându-l pe Josh. Minutele treceau încet, iar când se făcu unsprezece, auzi în sfârşit zgomot de paşi pe scări, alergă la uşă şi o deschise, aruncându-se în braţele lui.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el strângând-o. Tremuri rău.

Francie îl privi în ochi, îi privi chipul atât de bun şi ştiu că ceea ce spusese Sammy era imposibil, dar nu se putea opri din plâns. El o ridică în braţe şi o duse spre pat; se întinse lângă ea şi o apropie. Îi mângâia părul blond şi scurt, îi săruta lacrimile din ochi, apoi îi săruta gura, trăgând-o mai aproape până când ea uită de diabolicul Sammy Morris. Dorea să rămână în braţele lui pentru totdeauna.

Mâna lui îi găsi sânii, iar inima ei se opri. Tremura în timp ce el îi descheia nasturii încet, apoi îi sărută trupul gol, iar ea simţi invadând-o un sentiment de fericire. O ţinea atât de aproape, de parcă se contopiseră, şi în cele din urmă ea simţi ce înseamnă să fii iubită.

Părea atât de natural să fie în braţele lui, să-şi dăruiască trupurile aşa cum îşi împărtăşeau gândurile. Era atât de tânără, inocentă şi fericită, mai fericită decât orice femeie în braţele celui iubit.

Ziua următoare, Josh urcă repede treptele spre camera lui Francie, cu mâinile pline de narcise. Bătu nerăbdător la uşă.

– Grăbeşte-te, Francie, eu sunt, spuse el zâmbind când auzi paşii ei repezi.

Ea deschise uşa şi se priviră câteva clipe. El îşi spuse că nu mai văzuse pe nimeni arătând atât de frumos, cu părul ei blond strălucitor, cu ochii ei de safir scânteietori, zâmbindu-i pe jumătate ezitant, pe jumătate timid. Nu mai văzuse în ochii nimănui atâta căldură şi frumuseţe.

– Surpriză, spuse el dându-i buchetul.

– Narcise! Florile primăverii, exclamă ea îngropându-şi nasul încântată în flori şi inspirând parfumul delicat.

Ea îl îmbrăţişă.

– Îţi mulţumesc, îţi mulţumesc că mă iubeşti atât de mult.

Buzele lor se unir într-un sărut lung, apoi ea îl privi timidă.

– Nu voi uita niciodată noaptea trecută.

El o sărută încă o dată şi-i spuse:

– Nici eu. Dar nu pot să mai rămân, trebuie să plec la lucru, deja am întârziat.

Ea se aplecă peste balustradă privindu-l cum fugea pe scări. El se opri s-o mai vadă o dată şi lumina soarelui ce intra pe ferestre îi transforma părul blond într-un halou, iar ea se gândi cât de frumos şi cât de bun era el, ştiind de acum că Sammy Morris era cel rău. Ea zâmbi şi când se întoarse în cameră şi văzu narcisele, se gândi cât de bogată îi era viaţa, chiar dacă erau săraci.

Prin fereastra deschisă auzea zgomotul făcut de copitele cailor şi de roţile tramvaielor, precum şi strigătele băieţilor ce vindeau ziare. Vânzătorii ambulanţi strigau făcând reclamă alunelor prăjite, iar muzica abia se auzea din sala de dans Venus.

Cosea nasturii unei cămăşi a lui Josh aşteptând ca timpul să treacă până când îl va vedea din nou, gândindu-se la copilăria ei, şi la crudul ei tată. Îi dorea moartea şi nu regreta acest gând. O închisese departe de viaţă, îi furase

copilăria şi tinereţea şi-l ura tot atât de mult pe cât îl iubea pe Josh.

Josh întârzia. Ceasul bătu ora patru, apoi cinci şi el tot nu sosea. Francie privi minutele trecând până la şase, apoi nu mai putu suporta. Punându-şi şalul pe cap, coborî scările şi intră în salon.

Barul era plin de grupuri de oameni, în costume închise, bând whisky cu halbe de bere şi citind ziarele de seară la lumina lămpilor cu gaz. Fumul de ţigară era dens şi se ridica în tavan, combinându-se cu mirosul de transpiraţie şi praf. Un grup de femei de la bordel stăteau la una din mese, îmbrăcate în rochii transparente şi pălării cu boruri largi. Când trecu pe lângă ele, o femeie cu părul imposibil de roşu o privi şi strigă:

– Ce avem aicea? Orfana stabilimentului?

Bărbatul de la bar se întoarse s-o privească râzând, iar Francie strânse şalul în mâini mai puternic, căutându-l disperată pe Josh.

– Da? întrebă el. Ce vrei?

– Scuzaţi-mă, spuse ea cu voce stinsă, dar îl căutam pe Josh.

– Vorbeşte mai tare, ţipă el. Nu te-aud în bomba asta.

– Îl caut pe Josh Aysgarth, spuse ea cu voce tare.

Clienţii o priveau interesaţi, iar barmanul zâmbi atotcunoscător.

– Josh Aysgarth ai spus? Ei bine, l-ai pierdut. A terminat acum câteva ore.

– Terminat? întrebă ea neliniştită.

– Da, prietenul lui, Sammy, a venit după el şi au plecat împreună.

El se întoarse să-şi servească clienţii, iar Francie plecă dezorientată.

– Te-a părăsit, nu? ţipă femeia cu părul roşu. Nu pot spune că-l condamn când arăţi aşa. Ia-ţi o rochie nouă,

drăguță și niște noi... Femeia își puse mâna la gură șoptind ceva celorlalte care izbucniră în hohote de râs.

Un bărbat cu fața roșie ce stătea la tejghea își sorbi dintr-o înghițitură băutura, urmărind-o cu privirea pe Francie care păși grăbită spre ușă. Apoi el își luă ziarul, îi aruncă barmanului câteva monede și o urmări cu repeziciune.

Francie urcă rapid scările spre camera pe care Josh o împărțea cu Sammy și bătu la ușă. Nu-i răspunse nimeni. Bătu din nou așteptând îngrijorată, întrebându-se dacă Josh dormea sau era bolnav. Era sigură că nu ar fi plecat fără să-i spună. Nu acum. Ușa era descuiată, ea o deschise și intră. Cele două paturi erau făcute, iar fularul maro din lână al lui Sammy zăcea pe un scaun. Francie tremura, camera goală era rece și impersonală. Nu i se potrivea deloc lui Josh. Se întoarse în camera ei. Nu putea să știe unde era Josh și nici măcar dacă se mai întorcea.

Orele treceau încet, seara se prefăcu în noapte și el tot nu venea. Auzea țipetele bețivilor pe străzi, sunetul muzicii din sala de dans și-și aminti cât de fericită o făcuseră să se simtă toate acestea în acea dimineață. O rază de lună cădea pe ceasul din cameră ce arăta ora trei.

Noaptea fără de sfârșit fu mai rea decât fuseseră nopțile pe care le petrecuse în vechea ei cameră din Nob Hill. În lumina lunii, frumoasele narcise pe care i le dăduse Josh îi păreau personaje dintr-o piesă ce avusese loc cu mulți ani în urmă, nu în acea dimineață. Închise ochii și se întinse nemișcată; viața ei era întreruptă până când s-ar fi întors Josh, și dacă nu s-ar fi întors, știa că nu mai e în viață.

Luna apuse, soarele îi luă locul, iar strada se umplu iar de viață și zgomot. Dar Josh nu veni.

Francie stătea întinsă ca moartă în patul ei, înecată de emoție, neputând nici să plângă. Era ora două după-amiază

şi afară se auzeau vânzătorii de ziare strigând: „extra", „extra"; apoi auzi alt zgomot ce venea din afara uşii camerei ei, se ridică şi o deschise, dar nu era nimeni. Pe jos era un ziar pe care se putea citi un titlu scris cu litere negre, uriaş: „Femeie ucisă-înjunghiată în Barbary Coast Aly."

Francie închise ochii, fiindu-i frică să mai citească. Ea aruncă ziarul, se aşeză pe pat, dar privirea-i era atrasă de teribilul titlu. Deasupra lui, văzu scris cu creionul „să nu spui că nu te-am avertizat".

Cuvintele îi dansau în faţa ochilor, citind despre fată... doar douăzeci şi unu de ani... înjunghiată brutal, cu gâtul măcelărit...

Îşi pipăi gâtul cu mâna şi se îngrozi când îşi aminti de zâmbetul lui Josh când şi-a luat la revedere de la ea cu doar o zi în urmă. Josh nu fusese acasă noaptea trecută, şi totul se întâmplase exact cum prevăzuse Sammy.

Capitolul 11

Un nor fin de ceaţă venea dinspre golf umezind clădirile şi ferestrele lor, marile case din Nob Hill. Vaporii atingeau obrajii delicaţi ai unei femei ce se grăbea spre casă, pe străzi întunecoase şi goale, făcând-o să tremure şi să privească nervos peste umăr, ca şi când simţea atingerea ucigaşului.

Francie adormi epuizată. Nu auzi când se deschise uşa, nu simţi când Josh intră, până când nu-i simţi mâna pe a ei şi respiraţia lângă obraz.

– Ce rece, murmură el, ce rece eşti, micuţa mea.

Prea înspăimântată ca să se mişte, îl privi şi aprinse lampa cu gaz. El se duse la fereastră şi privi ceaţa cu fruntea încruntată, apoi se întoarse şi o privi pe ea. Ridică ziarul şi citi titlul.

– Sammy mi-a spus despre tine. Am crezut că e doar gelos, că totul era o minciună, şi nu l-am crezut. Dar s-a întâmplat exact cum a zis el.

El se aşeză lângă ea pe pat şi-i puse mâna sub sân.

– L-ai crezut, Francie?

Ea privi chipul omului pe care-l iubea, care i-a salvat şi nu i-a ameninţat viaţa. Bunătatea radia din el, chiar şi călugăriţele spuseseră asta. Dar Sammy ştia că va fi ucisă o fată, iar Josh lipsise toată noaptea... El spuse încet:

– Ce-ai spune dacă ţi-aş mărturisi că nu am ucis nici o fiinţă, niciodată, nici măcar o insectă.

– Dar Sammy a fost atât de convingător...

– Da, Sammy e întotdeauna aşa. De multe ori am regretat asta. Când eram mici am jurat că nu ne vom părăsi unul pe altul „la bine şi la rău", aşa am spus şi amândoi ne-am ţinut promisiunea. El o privi trist şi apoi continuă: Ţi-a spus că fugim de poliţie? N-am vrut să cred că Sammy, prietenul meu, a comis astfel de crime. Acum ştiu că e adevărat. A venit la bar ieri după-amiază, mi-a povestit ce ţi-am spus şi mi-a fost teamă pentru tine. L-am urmat din bar în bar, din sală de dans în sală de dans. L-am văzut cu o fată, apoi l-am pierdut; a dispărut pur şi simplu. Iar acum, asta. E nebun, spuse el cu ochii plini de căinţă. Te rog, crede-mă, Francie, Sammy e ucigaşul, nu eu.

– Bineînţeles că te cred Josh, întotdeauna o voi face.

El o îmbrăţişă, îi sărută părul, ochii şi buzele.

– Eşti extenuată, spuse el tandru, şi sunt sigur că n-ai mâncat. Hai să mergem la un bar.

Când ea coborî scările la braţul lui Josh, toate gândurile despre Sammy şi crimă dispărură într-un colţ al memoriei ca un vis urât. Era atât de eliberată şi fericită, încât nu-l observă pe omul cu faţa roşie care se desprinse din mulţime, urmărindu-i la o distanţă discretă pe Pacific Street.

Deasemenea, n-a ştiut că Sammy Morris i-a auzit când au plecat. El a aşteptat, cu urechea lipită de uşa camerei lui până când paşii nu li s-au mai auzit, apoi a urcat repede scările până în camera lui Francie. O mină disperată i se întipări pe faţă şi îşi acoperi ochii cu mâinile, ca să nu mai vadă patul dezordonat în care dormiseră împreună, apoi ziarul cu titlul lui groaznic, aruncat fără habar pe podea, ca şi când n-ar fi avut nici o importanţă. Îşi băgă cuţitul în buzunar şi şi-i imagină pe amândoi tolăniţi în

pat, şi cu mintea lui bolnavă de furie şi gelozie se întoarse şi ieşi din cameră.

Harmon Harrison şi tânărul şi frumosul său fiu Harry urcară treptele lui Grand Opera House de pe Mission Street. Stagiunea începuse rău, dar în acea seară se juca piesa „Carmen" cântată de tenorul legendar Enrico Carusso în rolul lui Don Jose şi cine însemna ceva în San Francisco era prezent la spectacol.

Harmon îşi saluta prietenii şi împreună cu Harry se aşezară în loja lor. Orchestra începu uvertura, candelabrele enorme de cristal tremurară şi cortina se ridică încet. Audienţa strălucitoare se aşeză mai comod în fotolii pentru a auzi vocea secolului într-unul din rolurile sale cele mai faimoase.

Deşi spectacolul era strălucitor, Harmon nu se putea concentra. Nu-şi putea scoate fiica din minte. Îşi spuse că toate femeile erau la fel, că Francie era la fel de târfă ca propria-i mamă, femeia de la Bridget Cat House, din Virginia City. Amintirea ei îl ardea precum cărbunii încinşi; doctorii lui îi spuseseră că avea ulcer, iar tensiunea crescută. Îi recomandau să se relaxeze şi să uite de toate grijile, dar el nu putea. Degetele lui băteau nervoase braţul scaunului, în timp ce ochii lui căutau prin audienţa pestriţă să vadă dacă oamenii îl priveau, dacă îl bârfeau pe el şi pe târfa de fiică-sa.

Îşi privi fiul; Harry stătea pe scaun cu mâinile pe piept ascultând marele tenor şi Harmon îşi spuse că nimic nu putea ştirbi reputaţia fiului lui. Nu-şi putea găsi odihna până când n-o vedea pe Francesca în spatele gratiilor azilului de nebuni, de unde niciodată n-ar mai fi putut terfeli numele Harrison.

După spectacol, îl luă pe Harry la recepţia cu şampanie a lui Signor Carusso de la hotelul Palace, iar apoi la o petrecere, făcându-se ora patru când s-au întors acasă.

Portarul deschise porţile scumpului automobil Stanley Steamer, iar majordomul spuse că un domn aştepta să-l vadă.

– I-am spus că veţi întârzia, domnule, dar a insistat să aştepte. A spus că şi dumneavoastră îl aşteptaţi.

Omul cu faţa roşie se arătă în fundal, cu şapca la piept, iar Harmon spuse:

– Condu-l în biroul meu, vin şi eu în câteva minute.

– Cine e, tată? spuse Harry privind surprins ciudatul vizitator.

– Du-te în camera ta, fiule. Ceea ce are el să-mi spună nu e pentru urechile tale.

Când tatăl lui intră în birou, iar majordomul dispăru în apartamentele servitorilor, Harry păşi cu grijă în hol şi trase cu urechea la uşă.

– Am remarcat fata când a intrat în salonul Barbary, spunea bărbatul. Am văzut imediat că se potrivea descrierii, domnule. Era palidă şi nervoasă şi deşi avea un şal pe cap, am putut să văd că părul ei era blond. A întrebat barmanul de un om numit Josh Aysgarth. El i-a spus că nu era acolo, dar am înţeles că lucra în salon. Bineînţeles că am urmărit-o şi am văzut-o urcând scările apartamentelor de deasupra salonului... înţelegeţi.

– Da, da, da, spuse Harmon nerăbdător să audă restul.

– Mai târziu am aflat de la barman că şi Aysgarth are o cameră acolo şi că plăteşte şi chiria fetei.

Harry auzi inspiraţia profundă a tatălui său şi sunetul pumnului lovind biroul.

– În seara aceasta, domnule, i-am văzut în sfârşit împreună. Se plimbau braţ la braţ pe Pacific Street spre un bar. Apoi s-au reîntors în aceeaşi casă. Bărbatul o ţinea de mijloc, domnule, şi amândoi au intrat în camera ei. Am aşteptat ceva timp, dar bărbatul nu a ieşit. Acum sunt acolo, domnule.

– O ucid, urlă Harmon. De data asta o ucid...

Harry se îndepărtă de uşă, alergă pe hol şi aşteptă la capătul scărilor. Puţin mai târziu văzu bărbatul care cobora din birou cu un teanc de bani în mână şi un rânjet satisfăcut pe faţă, în timp ce portarul îl zorea să iasă pe uşa servitorilor.

Tatăl său coborî în hol. Chipul îi era roşu, contorsionat de furie. Avea un pistol în mână, iar Harry îşi dădu seama ce voia să facă, realiză că nici chiar Harmon Harrison nu putea să scape aşa uşor. Îi prinse rapid braţul.

– Tată, nu... nu...

– O ucid! urlă Harmon. Nu ştii ce-a făcut...

– Ba da, ba da, ştiu, spuse Harry. Am auzit totul. Dar nu o poţi omorî, tată. Asta va stârni un şi mai mare scandal. Biciuieşte-i, închide-o în azil, aşa cum ai plănuit. Asta şi merită şi nimeni nu te va condamna.

Harry luă pistolul din mâna tatălui său, alergă în birou şi-l puse cu grijă înapoi în sertar, îl încuie şi-şi băgă cheia în buzunar. Apoi luă vechea lesă de câine, se întoarse în hol şi i-o dădu tatălui său.

– Te rog, foloseşte-o pentru amândoi, spuse el feroce, iar apoi vom fi siguri că nu-l vor mai deranja niciodată pe un Harrison.

Harmon se îndreptă spre uşă. Se întoarse şi privi la înaltul, frumosul şi inteligentul său fiu.

– Harry, m-ai oprit să fac un lucru prostesc. Ţi-ai păstrat sângele rece. Îţi mulţumesc, băiete.

Întunericul dispărea, aerul dimineţii era proaspăt, promiţând o zi minunată de aprilie, iar ceasul bisericii Sfânta Maria bătu de cinci ori, în timp ce Harmon conducea. Mintea îi era întunecată de gândul la Francie şi iubitul ei şi abia observă căruţa ce dădea colţul străzii Pacific, aproape

în calea lui. El apăsă frânele şi claxonul, dar zgomotul sperie caii ce răsturnară căruţa, blocând accesul. Căruţaşul zăcea lipsit de cunoştinţă între verze, iar Harmon îl înjura. Acum drumul era complet blocat.

Un muncitor veni alergând dinspre piaţa de produse, apucă hăţurile încercând să liniştească caii, aplecându-se apoi rapid deasupra căruţaşului şi strigă după doctor.

– Prost nenorocit, spuse Harmon furios, era să mă trântească. Ar trebui să fie mai atent. Cu greutatea căruţii ăsteia putea să mă omoare.

– Se pare că s-a omorât pe el, domnule, spuse o femeie.

– Da? Mulţumeşte-te că a murit doar unul din noi.

Mulţimea se adună, iar Harrison simţi ochii lor privindu-l, privindu-i automobilul luxos, cravata albă şi bogăţia. Îşi ridică lesa de piele şi spuse:

– Voi trimite şoferul să-mi ia maşina. Dacă cineva o atinge, va avea de-a face cu Harmon Harrison.

Lovind uşor lesa de picior, plecă arzând de dorinţa de a se răzbuna pe toate femeile din lume. Strada era plină de căruţe ce mergeau la piaţă şi el privea căruţaşii. Niciunul dintre ei nu-şi putea controla caii, animalele nechezau, dând nervos din copite de parcă înnebuniseră. Auzi un vuiet şi privi în sus aşteptând să vadă nori de furtună, dar cerul era albastru şi calm. Zgomotul crescu, ca cel al unui tren şi el privi în jur zăpăcit. Apoi, imediat, drumul se ondulă spre el ca un val uriaş crescu sub el şi-l trânti. Sări brusc în picioare şi se adăposti sub uşa unei clădiri apropiate, dar vuietul se înteţi, iar pământul se cutremura atât de tare, atât de violent, încât îl trânti din nou. Grinzile de metal cedau, iar zidurile şi casele se prăbuşeau în stradă sub ochii lui înspăimântaţi. Apoi, cu un zgomot puternic, clădirea se prăbuşi şi cu

un ţipăt de animal sălbatic, Harmon Harrison fu îngropat sub tona de dărâmături.

Francie se trezi brusc, cu un sentiment de nelinişte. Josh dormea liniştit cu o mână întinsă protector peste ea. Auzi un zgomot puternic, îşi astupă urechile cu palmele şi se ridică. Dar zgomotul creştea, camera se scutura violent, vaza cu narcise căzu la podea, iar Josh o cuprinse în braţe trăgând-o mai aproape. Apoi pământul se cutremură, camera se zgudui, iar fereastra explodă în mii de fragmente. Cu un zgomot de oţel, întreaga clădire se frânse şi, încă în patul în care făcuseră atât de recent dragoste, căzură de la etajul patru al salonului Barbary Coast în subsol.

Partea a doua

Mandarinul

Capitolul 12

1906

Lai Tsin era înalt pentru un chinez, avea faţa palidă şi proaspăt bărbierită, cu ochii negri, migdalaţi şi părul drept şi negru. Purta o haină albastră cu un guler înalt, pantaloni de bumbac de culoare neagră şi pantofi din acelaşi material. Îşi căra averea într-un săculeţ agăţat de spate şi ţinea un băieţel de aproximativ şase ani de mână. Urcau încet pe Stockton Street cu ceilalţi refugiaţi chinezi, sute ca şi el, fugind de cutremur şi flăcări.

Familiile mergeau împreună, cu taţii în frunte, soţiile cu doi paşi în urmă şi o ceată de copii gălăgioşi, urmându-i în şir câte unu ca să nu se rătăcească. Fiecare căra, împingea sau trăgea ceva – plăcuţe cu inscripţii ancestrale, tablouri, oale şi crătiţi, lenjerii şi colivii, scaune şi fotolii – erau încovoiaţi de greutate şi grăbiţi să salveze ceea ce puteau din flăcări.

Lai Tsin se opri în vârful unui deal, la colţul străzii California, şi privi înapoi la ceea ce rămăsese din San Francisco. Un nor de fum acoperea oraşul, amestecat cu un praf portocaliu sinistru. Incendiile demolaseră deja multe din clădirile importante, înghiţind zidăria ca pe lemn şi transformând lemnul instantaneu în cărbune. Porţiuni întregi de oraş dispăruseră, iar pompierii dinamitau clădiri

în calea flăcărilor într-un efort disperat de a mai salva ceva. Dar acum infernul avea propria lui viaţă, acaparând uşor acoperişuri şi străzi. Districtul fusese devorat: monumentalul hotel Palace era o ruină fumegândă, aşa cum era aproape toată Market Street şi zonele de lângă Russian Hill şi Telegraph, iar acum se vedea şi pe Kearny Street până în Chinatown.

Replicile mai zguduiră oraşul, făcând zob nervii deja întinşi până la limită, iar oamenii în linişte stăteau împietriţi pe vârfurile dealurilor, urmărindu-şi resemnaţi casele arzând.

După primul moment de haos, cetăţenii s-au avântat în misiuni periculoase, săpând ruinele, căutând răniţii şi morţii, dar spitalul fusese distrus, iar celelalte puncte erau grav avariate şi nimeni nu putea opri flăcările. Lui Lai Tsin i se păru că şi cerul era în flăcări şi ştia că până la miezul nopţii Chinatown va fi o grămadă de scrum. Faţa lui era lipsită de expresie în timp ce se plimba cu băiatul de-a lungul străzii California. Muncitorii cărau grăbiţi comori şi picturi scoase din vechea casă Mark Hopkins, care fusese donată de văduva milionarului ca şcoală de artă şi galerie de pictură. Câteva case din Nob Hill erau încă intacte, dar flăcările se întindeau ameninţător de aproape, iar pompierii se confruntau cu lipsa apei.

Neştiind unde să plece, el se aşeză pe treptele unei case şi-l luă pe băieţelul obosit şi-l puse pe genunchi. Copilul era îmbrăcat sărăcăcios, bluza lui de bumbac albastră era uzată, iar ochii închişi la culoare, măriţi de teroare. Lai Tsin îi dădu să mănânce o prăjitură de orez, dar nu aveau nimic de băut, iar copilul începu să plângă încet ca şi când i-ar fi fost teamă să facă zgomot. Lacrimile îi curgeau printre pleoapele strânse, iar Lai Tsin îl ţinea aproape, bătându-l liniştitor pe spate.

– E în regulă, micuţule Fiu, îi spuse el. Nu mai plânge după părinţii tăi. Voi avea eu grijă de tine.

După un timp copilul adormi cu mica lui şapcă multicoloră atârnând într-o parte. Atunci Lai Tsin o observă pe fată.

Faţa îi era cenuşie şi observă un bandaj sub şalul pe care-l purta strâns pe cap. Era îmbrăcată sărăcăcios, cu o bluză şi o fustă vechi, iar ochii priveau fix uşa casei de vis-à-vis.

Francie nu văzu privirea lui Lai Tsin. Ea se întoarse în timp ce o căruţă urca încet pe California Street şi se opri în faţa casei, urmărind cum un bărbat scotea precipitat targa, din spatele căruţei, aruncând o pătură roşie peste trupul întins pe ea, înainte de a-l lua şi a-l urca pe trepte.

Ochii ei se măriră când uşa se deschise şi Harry apăru în pragul ei. Faţa lui era albă şi încordată, iar ochii albaştri plini de mânie. Îl auzi spunând:

– Aduceţi-l pe tatăl meu aici, vă rog, iar omul se supuse. Au pus targa pe marea masă de stejar din hol, iar câteva minute mai târziu ieşiră din casă cu zâmbete mulţumite pe faţă, introducând în buzunare monezi de aur.

Uşile au fost larg deschise, iar Francie a putut vedea întregul personal adunat în hol, în timp ce Harry trase pătura şi îşi privi tatăl zăcând zdrobit şi însângerat, cu ochii lui stinşi privind parcă furios lumea, o lume pe care n-o mai putea vedea. Harry îşi ridică ochii prin portalul de sticlă ce strălucea ca un diamant în lumina flăcărilor.

– Tu ai făcuta asta, Francesca, ţipă el sălbatic. Dacă nu pleca după tine, era în siguranţă, acasă. L-ai ucis ca şi când i-ai fi implântat un cuţit. Şi jur pe Dumnezeu, te voi vedea moartă. E ultimul lucru pe care-l voi face.

Stând în umbră, Francie fu scuturată de un fior. Ştia că Harry vorbea serios şi că ura lui era mai puternică decât

cea a tatălui său. Dacă Harry o găsea vreodată, era sigură că-şi va ţine promisiunea.

Lai Tsin văzu bogata caleaşcă neagră a pompelor funebre sosind, şi un coşciug din argint cu încrustaţii de fildeş fu rapid adus înăuntru, apoi privi la tânăra ascunsă în umbră şi aşteptând. Ea părea nepăsătoare la rapiditatea cu care se apropiau flăcările, deşi o cantitate mare de căldură radia dinspre străziile apropiate. Privind, văzu un nor de fum negru venind dinspre casa Hopkins, apoi licărul sinistru al unei flăcări galbene de-a lungul ornamentelor, aprinzând acoperişul. Luând în braţe băiatul adormit, se ridică privind şi aşteptând. Pompierii alergau de-a lungul străzii ordonând tuturor să plece; ştiau că nu era nici o speranţă să salveze casele minunate şi comorile lor.

Francie simţea căldura focului arzându-i pielea, ochii o usturau de fum, dar nu putea să plece. Privea şi aştepta ca hipnotizată. Câteva momente mai târziu Harry deschise uşa. Scoase afară servitorii înspăimântaţi cu bagajele lor şi privi cum cei ce lucrau la grajduri lăsau liberi caii înspăimântaţi. În cele din urmă majordomul urcă din nou treptele cu încă şase oameni şi ea se apropie tainic până când putu să observe interiorul clădirii ce fusese casa ei.

– Ducem sicriul, domnule? întrebă majordomul în timp ce ceilalţi îşi scoaseră respectuos şepcile.

Harry îi supraveghea din capătul scărilor. Privi sicriul de argint de pe masiva masă de stejar, îşi scutură capul şi spuse grav:

– Această casă a fost construită de tatăl meu. E monumentul unui om mare, iar acum va fi mormântul lui.

Francie tremura şi o pală de vânt cald se simţi dinspre stradă. Fereastra hotelului Fairmont explodă, iar flăcările ieşiră prin ea.

Cu o ultimă privire spre sicriul tatălui său, Harry închise uşa şi-o încuie. Ochii lui Francie îl urmăriră în timp

ce păşea pe trepte, iar apoi de-a lungul străzii California, urmat de servitorii lui.

Lai Tsin îi privi dispărând, apoi se îndreptă spre ea. Francie privea casa de parcă ar fi aşteptat să se întâmple ceva.

– Vino cu mine, spuse el în engleză, dar ea nici măcar nu întoarse capul. Mirat, el privi casa. Toată strada ardea şi nu mai era mult timp.

Francie oftă adânc, când acoperişul începu să fumege. Izbucni un jet de flăcări şi imediat totul se aprinse.

Ea se întoarse încet şi-l privi pe chinez.

– Priveşte, spuse ea cu o voce ca un oftat. Arde. Casa aceasta oribilă moare. Am jurat că-l voi vedea în mormânt; şi el este acum acolo.

Apoi fără să mai adauge ceva, începu să meargă alături de el şi coborâră împreună strada, departe de flăcări şi căldură, intrând în noaptea necunoscută.

Capitolul 13

1906

Era o dimineaţă întunecată de aprilie, iar norii negri erau atât de grei, încât îţi dădeau impresia că stăteau pe acoperişuri. Annie ieşi afară şi-i mulţumi lui Dumnezeu că era în sfârşit o zi ploioasă. Abandonând planul de a curăţa treptele din faţă, închise uşa şi se gândi ce să facă în acea zi.

Holul acoperit cu o carpetă roşie turcească era curat, camera din faţă, unde nimeni nu stătea cu excepţia sărbătorilor şi vacanţelor, era curăţată de praf, iar bucătăria unde locuiau strălucea după orele petrecute de Annie la curăţat şi lustruit. Sus totul era curat, centimetru cu centimetru. Nu era urmă de mizerie sau haină murdară în toată casa. Era joi, deci seara trebuia să facă plăcinta pastorului. Tatăl ei mânca acelaşi fel de mâncare în zilele săptămânii şi joia mânca întotdeauna plăcinta pastorului.

Focul ardea în cuptorul bucătăriei, iar ea ridică un căpăcel al plitei, luă ibricul maro, puse în el ceai negru şi turnă apa fiartă, apoi se aşeză în scaunul ei obişnuit, aşteptând să se decanteze ceaiul.

Era devreme, iar tatăl ei era încă în pat; camera călduroasă şi curată, care fusese lumea ei timp de zece ani, o învăluia ca o capcană. Arăta la fel ca întotdeauna:

apărătoarea strălucitoare a vetrei înconjurând căminul de olane de culoare verde-închis, poliţa căminului acoperită cu catifea roşie, fotografiile sepia de familie în rame de argint, vasul de alamă plin de surcele cu care tatăl ei îşi aprindea pipa. Privea camera, apoi scaunul favorit al tatălui ei, din catifea de culoarea vinului de Bourgogne, adâncit la mijloc, după atâţia ani de folosinţă. Privi linoleumul maro şi imensul covor, decolorat de trecerea anilor într-un maro-deschis, şi masa de brad pe care pregătea hrana. Apoi scaunele Winsdor pe care stăteau când mâncau, dulapul plin de vase albe şi albastre şi, deasupra capului, rafturile din lemn, pentru haine, cu frânghia de sub el, unde în fiecare zi, hainele proaspăt spălate sau călcate atârnau în căldura focului. Fereastra mare dădea în curtea din spate, înconjurată de tufe de rhododendron, iar când venea vara, întotdeauna punea ghivece de petunii pe ea.

Annie îşi închise ochii şi oftă. Nu era nevoie să mai privească, totul era incredibil de bine imprimat în creier, ticăitul ceasului de mahon, cu sunetul lui, şuieratul slab al ibricului ce fierbea încontinuu pe plită, gata să ofere ceai oricărui vizitator, zgomotul focului de cărbuni ce era aprins în fiecare zi, indiferent de căldura verii, pentru a încălzi marele cuptor.

În mintea ei auzea zgomotul andrelelor şi îl vedea pe tatăl său pufăindu-şi eterna pipă, în timp ce şedeau tăcuţi, seară de seară, cu draperiile greoaie de catifea trase, cu timpul parcă târându-se până la ora de culcare, apoi zorile, şi aceeaşi zi identică.

Oftă. Trecuse cu greu un minut, şi nu se gândise la Josh. Singurul mesaj ce îl avea de la el era o vedere cu Barbary Coast din San Francisco. O primise cu cinci luni în urmă, ambalată cu grijă într-un plic maro în care scria simplu:

„Sunt bine, să nu-ţi faci griji. N-am făcut eu lucrurile

acelea teribile. Te rog să mă crezi. Cu dragoste, fratele tău iubitor."

O citise şi o recitise de mii de ori. Josh era cel ce dădea viaţă acestei case şi ea trăia pentru el. Când el plecase, ea a plâns ca o mamă care-şi plânge fiul pierdut şi n-a crezut niciodată, niciodată ce spuneau toţi despre el. Fraţii ei erau atât de ruşinaţi, încât veneau rar să-şi vadă tatăl, iar soţiile lor îşi ţineau nepoţii departe, ca şi cum îi ţineau departe de purtarea lui Josh – deşi erau tentaţi de banii lui Frank Aysgarth. Se întâmpla de fiecare dată când ea îi vedea pe Bertie sau Ted venind; ştia pentru ce veniseră.

– Bătrânul a înnebunit, îi spunea Bertie. Ar fi bine să continuăm noi afacerea, altfel se duce de râpă. El nu ia decizii în nici un fel, şi cum putem noi să construim dacă el nu spune da sau nu?

Ea ştia că aveau dreptate, dar ştia că puseseră mâna şi pe banii lui Frank. Ea nu putea să facă totuşi nimic, iar tatălui ei nu-i păsa, aşa că ea continua să lucreze veste mici şi bonete din cea mai bună lână de angora, pentru nepoţi. Şi nimeni nu menţiona numele Josh Aysgarth.

Sări când auzii paşii tatălui ei pe scări, turnă laptele proaspăt într-o ceaşcă, adăugând puţină sare, aşa cum îi plăcea lui. O puse pe plită să se încălzească, tăie o bucată de carne albă pe care o gătise ieri, aşa cum o făcuse întotdeauna, deşi el nu mai citea ziare de când cu ştirea teribilă despre fiul său. Ea totuşi lua „Yorkshire Post" şi îl citea târziu după-amiază, când mai termina treburile.

– Mneaţa, tată, spuse ea voioasă, trăgându-i scaunul să ia loc, turnând ceaiul. Porridge-ul va fi gata în câteva minute. Ce zici de nişte ouă prăjite?

El neagă din cap, cufundându-se în scaun cu un oftat zgomotos.

– Doar porridge, spuse el.

Privea tăcut farfuria, iar Annie oftă exasperată. Îi spusese de atâtea ori că avea încă doi fii, că avea nepoţi, că avea o afacere şi bani în bancă. Că Josh era inocent. Dar degeaba.

– Când ai un băiat care a făcut ceea ce Josh a făcut, asta e ceva pentru care Dumnezeu nu te va ierta. Şi nici eu n-o voi face, i-a spus el. Şi asta era tot ceea spusese el în legătură cu acest subiect.

Dar în dimineaţa asta era altfel. Frank împinse ziarul aşa cum o făcea mereu, numai că de această dată ceva îi atrase privirea.

„CUTREMUR MASIV DEMOLEAZĂ SAN FRANCISCO-ul" era titlul. „MII DE MORŢI ÎN INFERNUL CUTREMURĂTOR".

– Pun pariu că sunt câteva case distruse din cele pe care le-am construit, comentă el punând gem de căpşuni în porridge.

– Ce-ai spus, tată? îl întrebă ea, uimită că nu a comentat asupra mâncării sau a casei, ci asupra altui subiect.

– Cutremurul ăsta... spuse, dând la o parte porridge-ul neatins şi punând zahăr în ceai.

Annie stătea pe vine în faţa focului, prăjind pâine deasupra focului de cărbuni, cu o furculiţă. Două bucăţi erau deja gata, iar obrajii ei erau roz de căldură. Îl privi peste umăr, exasperată:

– Ce cutremur, tată?

– Cutremurul din San Francisco, aşa scrie în ziar. Citeşte şi tu.

Aruncând furculiţa cu care prăjea pâinea, fugi spre masă şi luă ziarul, citind rapid articolul. Ochii i se măriră de groază, faţa îi deveni palidă şi îşi duse mâna la inimă.

– Oh, tată, şopti ea, nu poate fi adevărat.

– Ba da... replică el, sorbindu-şi ceaiul. Când eram acolo, mereu simţeam mici cutremure.

Se aşează pe scaun, acoperindu-şi faţa cu şorţul, ca el să nu-i vadă ochii. Se gândi la Josh în San Francisco, poate mort, poate îngropat sub dărâmături sau ars în infern. Ce putea să facă? Iubitul, frumosu, nevinovatul Josh...

După un timp, îşi şterse lacrimile şi luă din nou ziarul. Tatăl ei stătea cu ceaşca de ceai în faţă, micul dejun era neatins şi îşi pufăia pipa, umplând camera de fum, ca în fiecare dimineaţă. Ea dori să ţipe la el, să-i spună că fiul lui putea zace sub un morman de ruine sau putea fi cenuşă. Dar citi din nou articolul.

Se menţiona că rapoartele erau destul de ambigue, pentru că toate comunicaţiile fuseseră întrerupte. Guvernul trimisese deja ajutoare şi principalele oraşe americane livrau hrană, pături, îmbrăcăminte şi bani, pentru a-i ajuta pe supravieţuitori. Sediul pompierilor fusese distrus, iar aprovizionarea cu apă lipsea, focul neputând să fie stins. Întregul oraş era aprins, nimic nu îl mai putea salva. Noul edificiu City Hall, în valoare de opt milioane, era transformat în ruină, cel mai mare hotel, Palace, era transformat în cenuşă, iar casele din Nob Hill erau chiar şi acum devorate de flăcări.

Faimosul star de operă, Enrico Carusso, care scăpase împreună cu compania lui într-un tren special înainte ca focul să se extindă, spunea că oraşul e „iadul pe pământ", şi jura că nu se va reîntoarce.

După primul şoc, cetăţenii ieşiseră în stradă, neştiind ce să facă. Când lucrurile se mai liniştiră, mare parte din ei se hotărâseră să-şi prepare micul dejun şi deoarece erau multe scurgeri de gaz, în curând în oraş izbucniră multe focuri. Nu exista un sistem de alarmă bine pus la punct, nici apă, iar focurile se împrăştiau rapid arzând casă după casă, clădire după clădire, atât de puternic, încât foarte curând deveni un infern născând sub vântul blestemat, atât de cald, încât topea totul în calea lui.

„San Francisco e osândit", concluziona articolul, „împreună cu mulţi din cetăţenii oraşului".

Annie n-a ştiut cum a trecut ziua. La ora patru coborî dealul până la magazinul din colţ şi cumpără ediţia de seară a „Yorkshire Post"-ului, sperând să audă veşti mai bune, dar scria că totul era mai rău, întreg oraşul era aprins. Se instalaseră tabere de refugiaţi, cu corturi, în parcurile din San Francisco şi peste golf, în Oackland, unde mulţi scăpaseră cu feriboturile. Spuneau că cetăţenii fugeau de flăcări, că femei chineze cu picioarele bandajate, incapabile să se deplaseze erau cărate pe străzi, copii înspăimântaţi alergau pe lângă părinţii lor cărându-şi jucăriile, în timp ce, cei mai în vârstă cărau câini, pisici şi colivii, tablouri şi piane; orice puteau salva.

Annie urcă încet dealul. Se gândi la toate nopţile când stătea îngenuncheată în faţa patului rugându-se pentru dovada nevinovăţiei lui Josh, ca el să se întoarcă la ea, pentru sănătatea şi fericirea lui, acolo, departe, în San Francisco, şi ştiu, fără umbră de îndoială, ce trebuia să facă. Urcă dealul cu privirea la ghetele ei negre, gândindu-se la un plan.

În noaptea de după cină, când Frank Aysgarth se cufundase în scaun aprinzându-şi pipa şi privind ca de obicei flăcările, ea spuse:

– Tată, trebuie să-ţi vorbesc. Am să-ţi spun ceva.

– Hmm... mormăi el, fără s-o privească.

– Trebuie să plec, tată, spuse ea cu voce tare.

Privirea lui se întoarse şi-şi scoase pipa din gură uimit.

– Să pleci? Te-ai prostit? Nu vorbi nevrute, Annie, spuse el pufăind din nou pipa şi privind flăcările.

– Vorbesc serios, tată, insistă ea. Trebuie să-l găsesc pe Josh. Vezi, tată, el a plecat la San Francisco şi trebuie să ştiu dacă mai trăieşte sau nu, şi dacă este mort,

atunci... voi avea grijă să fie înmormântat cum se cuvine în pământ sfânt.

– Nu vor înmormânta niciodată un ucigaş în pământ sfânt, răcni Frank. Faţa i se făcu roşie şi pufăi nervos, umplând bucătăria cu mirosul de tutun.

– Josh e nevinovat. Sammy Morris l-a făcut să fugă atât de repede încât n-a avut timp să se apere. Poliţia a crezut povestea doamnei Morris cum că Sammy l-a găsit deasupra trupului femeii.

Ea-şi privi tatăl şi văzu o lacrimă rostogolindu-i-se pe obraz, pierzându-i-se în mustaţa deasă. Apoi alta şi alta.

– Oh, tată, spuse ea neajutorată, neştiind cum să-l liniştească. N-o lua aşa. Fiul tău nu e un ucigaş, te asigur de asta. Indiferent ce spune sau nu spune Sally Morris.

– M-a terminat, Annie, spuse, ignorând lacrimile ce îi inundau faţa, Josh al nostru m-a terminat. Un om are dreptul de a-şi dori un viitor pentru fiii săi. El a fost preferatul meu, ştii doar, deşi nu i-am arătat-o niciodată. L-am tratat întotdeauna la fel. Nu mi-am dorit aşa ceva pentru familia noastră. Niciodată.

Annie îşi îndreptă privirea. Nu putea să-i vadă faţa încruntată, mâinile tremurând şi lacrimile ce nu şi le mai putea opri. Frank Aysgarth îşi permitea luxul de a-şi da frâu liber emoţiilor pentru prima dată în viaţă, iar ea ştiu că era cel mai bun lucru ce i se putea întâmpla. După un timp spuse:

– Tată, plec la San Francisco să-l găsesc. Voi lumina numele lui – numele nostru. Nu vei intra în mormânt crezând că fiul tău e un criminal. Îţi cer două lucruri, tată: primul este banii de care am nevoie să plec, iar celălalt e tăcerea. Nimeni nu trebuie să ştie unde am plecat sau de ce.

El o privi cu bărbia tremurând şi pentru prima oară în viaţa ei i-a fost milă de el.

– Vei face asta? şopti el.

– Promit.

– Atunci vei avea banii mâine. Şi va rămâne între tine şi mine. Nu va mai şti nimeni altcineva.

Ea îl privi recunoscătoare.

– Îţi promit că-ţi vei recăpăta onoarea – indiferent că fiul tău e mort sau viu.

În dimineaţa următoare, Frank Aysgarth putea fi văzut plimbându-se pe stradă pentru prima oară de când plecase Josh. Vecinii alergau să-l vadă trecând, remarcând părul alb şi mersul ezitant, întrebându-se ce făcea el, singur cu Annie, pe vârful dealului Aysgarth. „Cu atâta bănet şi mare succes, şi nu e decât un bătrân" spuneau ei dezamăgiţi.

Sally Morris, bătrână şi mai rea, ieşi pe uşă şi ţipă după el:

– Sunt surprinsă că îndrăzneşti să-ţi arăţi faţa după tot ceea ce a făcut Josh. Şi să-l faci şi pe Sammy să fugă! Tu şi bogăţiile tale mi-aţi corupt băiatul, Frank Aysgarth, şi Dumnezeu nu te va ierta niciodată pentru asta.

Vecinii îşi ţinură respiraţia alarmaţi, iar el se împiedică şi era să cadă, dar apoi îşi îndreptă spatele şi grăbi pasul, privind neclintit în faţă ca şi când n-ar fi auzit nimic.

Două ore mai târziu, l-au văzut întorcându-se din nou pe stradă şi dispărând spre casa de pe dealul Aysgarth. Puţin mai târziu, Annie Aysgarth trecea grăbindu-se, şi de data aceasta, toate capetele se întoarseră, întrebându-se ce punea la cale aşa grăbită. Şi-au fost şi mai surprinşi când, săptămâna următoare a venit un taxi s-o ia pe Annie cu toate cutiile şi bagajele ei la gară, iar Bertie Aysgarth cu soţia şi copii lui s-au mutat în Ivy Cottage, să aibă grijă de bătrân.

Capitolul 14

Lai Tsin era contrariat. De şase zile, de când o găsise pe fată, ea nu scosese nici un cuvânt. Era încrezătoare ca un copil; când el îi aducea mâncarea şi îi spunea „mănâncă asta", ea mânca; când îi spunea „urmează-mă", ea îi urma; când îi spunea „aşteaptă aici", ea îl aştepta. Şi ştia că dacă nu se întorcea la ea, l-ar fi aşteptat pentru totdeauna. Nu arăta nici un interes faţă de situaţia ei sau faţă de situaţia grea a celorlalţi două sute cincizeci de mii de oameni ce stăteau în parcurile oraşului. Stătea cu copilul în braţe, privind fix, suspendată în timp.

El oftă. Era într-o dilemă. Îşi asumase o responsabilitate faţă de ea ca şi când salvase pe cineva rănit dintr-o bătălie, temându-se să nu înnebunească din cauza şocului sau a rănilor. Dar nu putea să mai continue aşa. El era un biet „Celest" (străin, chinez) cu problemele lui. Iar ea era americancă.

– Domnişoară? spuse el aşezându-se lângă ea, atent să nu o atingă, să nu pară impertinent. Domnişoară? repetă el.

Ochii ei de safir îl priviră fără să înţeleagă; el bănuia că ea aştepta ca el să-i vorbească din nou, şi oftă.

– Trebuie să rămâi aici cu celelalte doamne americance, spuse el scoţând cinci dolari dintr-un buzunar secret şi

punându-i în palma ei. La revedere, domnişoară, spuse din nou, punându-şi geanta pe umăr, dar ea nu răspunse.

El şi copilul făcură câţiva paşi, apoi el se întoarse şi o privi. O lacrimă mare i se rostogolea pe obraz. El o privea nesigur. Lacrimile ce cădeau pe obrajii ei erau mari, strălucitoare precum cristalul, şi toată avea un aer de singurătate ce-i atinse o coardă dureroasă.

Se întoarse şi îi spuse:

– Tot acest timp n-ai plâns, iar acum o faci. De ce?

Ea dădu din cap. Lacrimile ca de cristal i se rostogoleau mai repezi pe obraz.

– Credeam că-mi eşti prieten, şopti ea dezolată, şi acum mă părăseşti.

– Nu putem să fim prieteni. Eu sunt un „celest", un biet chinez, iar tu... spuse el privindu-i rochia sărăcăcioasă, şalul şi ghetele uzate, tu eşti o doamnă.

Ea îşi şterse lacrimile cu pumnii, iar el observă cearcănele albastre din jurul ochilor ei, paloarea feţei şi fragilitatea încheieturii mâinilor. Inima i se umplu de milă, dar ştia că trebuia să plece, s-o lase în lumea ei.

Băieţelul aştepta lângă el, trăgându-şi pantalonii şi începu să plângă. El îi atinse capul, privind fata.

– Aş vrea să-ţi fiu prietenă, oftă ea.

El considera că e o problemă delicată, iar ea îl privea, neputând să-şi dezlipească ochii de ai lui.

– Va fi foarte dificil, spuse el în cele din urmă.

– Nimic nu poate fi mai dificil faţă de ce am suferit.

Vocea ei suna încărcată de păreri de rău, iar Lai Tsin adăugă:

– Atunci, să mergem, spuse el luând pe umăr geanta şi pe băiat de mână.

Ea sări în picioare şi păşi lângă el, şi cumva, el ştiu că dacă i-ar fi cerut să vină cu el până la capătul pământului, ea l-ar fi urmat. Era destinul lor.

După o milă se opriră să cumpere mâncare la o gheretă de pe marginea drumului, scoţând nişte bani din buzunarul secret, pentru a plăti. El înmână peste cincisprezece cenţi, punând cu grijă înapoi bancnotele rămase, apoi aduse supă fierbinte şi câteva felii de pâine unse cu unt, spre locul unde ea stătea pe câteva pietre căzute. Băieţelul stătea la ea în braţe, cu mâinile în jurul gâtului ei, iar ceva făcuse să se întâmple un miracol. Zâmbea.

– Mănâncă, spuse Lai Tsin, punându-i farfuria în mâini. Trebuie să te înzdrăveneşti.

O privea cum sorbea supa, închizându-şi ochii şi savurând-o. Se gândi îngrijorat la cei cinci dolari ce-i rămăseseră în buzunar. Era tot ceea ce avea. Cartea lui de credit chinezească arăta o sută şi trei dolari, şi douăzeci de cenţi în contul lui, dar banii sigur arseseră împreună cu restul San Francisco-ului. El oftă. Câştigase banii jucând „mahjong", era tot ce avea din trecut, şi averea lui din viitor. Era un „joss" rău, dar era viu şi nevătămat.

Obrajii ei prinseseră puţină culoare, mersul era mai ferm şi luă mâna copilului, zâmbindu-i, iar el încercă să ţină pasul. Oamenii întorceau privirea iritaţi, după ei, iar Lai Tsin ştia că nu erau de acord ca o femeie de-a lor să umble cu un chinez şi realiză că nu i-ar fi acceptat împreună în tabăra refugiaţilor din parc şi căută în jur după adăpost. Trecură pe lângă o tonetă, pe marginea drumului, unde se vindeau corturi mici.

– Cât? întrebă el.

Omul îl privi şi spuse:

– Zece dolari pentru „celeşti". Şi să ştiţi că e ieftin.

Lai Tsin se întoarse, iar ochii vânzătorului îi priveau cercetători când o luară din nou la drum. Se întuneca şi ştia că trebuia să găsească un adăpost. Ochii lui priveau în stânga şi-n dreapta. Când se lăsă întunericul, văzu locul. Era tot ceea ce mai rămăse dintr-o casă şi era despicată

în două, tăiată parcă de un cuţit. Pereţii camerelor de la etaj căzuseră, dar jos părea intact. Uşa dispăruse, iar el intră şi privi în jur. O perdea sfâşiată acoperea ferestrele sparte, iar o masă din lemn cu picioarele groase zăcea pe jumătate îngropată în moloz. Exista o sfoară neagră în faţa şemineului, iar un dulap de haine din stejar stătea încă în picioare, cu rafturile pline de praf, care supravieţuiseră, fiind întregi. El inspectă camera atent; erau câteva fisuri mari, dar părea destul de sigură. Era bună pentru o noapte.

El îndreptă sofaua, o scutură şi spuse:

– Te rog, ia loc, domnişoară.

Francie se aşeză mulţumindu-i, iar el îl întinse pe băieţelul obosit lângă ea. O privi apoi pe ea şi spuse nervos:

– Domnişoară, eu sunt chinez. Am venit în America fără acte. Trăiesc din jocuri de noroc. Nu am trecut şi nici viitor. Există doar prezent. E felul de viaţă cu care am fost întotdeauna nevoit să trăiesc, ca şi familia mea, înainte. Nu-ţi pot oferi nimic.

Francie se gândi atentă la ce-i spusese şi realiză că erau asemănători.

– Atunci suntem norocoşi, tu şi cu mine. Cutremurul mi-a îngropat trecutul şi mi-a răpit viitorul. Şi eu am numai prezent.

– Poate că până la urmă a fost un „joss" bun, spuse el.

În timp ce micuţul dormea, ea îl ajută să caute prin ruine pături sau lenjerie de pat, orice ca să se acopere, pentru că noaptea era rece şi era interzis să aprinzi focul. Apoi, extenuată, se întinse lângă băiat şi adormi. Lai Tsin îi acoperi cu grijă într-o pătură roz, apoi acoperindu-se cu o perdea veche, stătu de veghe până în zori.

Se gândea la ea, privind-o cum doarme. Îşi reaminti ura din vocea ei când privea casa arzând şi ştiu că trebuia să

fi suferit, deoarece nu era străin de sentimentul acesta. Trăise toată viaţa în brutalitate, singurătate, teamă şi ură. Totuşi, când ea se trezi, nu-i ceru nici o explicaţie. Ştia că va veni timpul când ea va dori să îi spună adevărul.

Ziua următoare ei se mutară, părăsindu-şi adăpostul temporar fără să-şi mai arunce o privire înapoi.

– Unde mergem? întrebă copilul în dialectul cantonez, trăgând de fusta lui Francie.

– În locul următor, răspunse Lai Tsin calm. Nu avea nici o idee unde ar putea fi acel loc, dar fusese îndeajuns ca să-l liniştească pe băiat, care nu mai plânse.

După un timp traversară un parc plin de corturi mici şi albe. Oamenii stăteau pe iarbă în soarele dimineţii, discutând sau citind ziarul, în timp ce alţii stăteau la coadă la micul dejun servit pe gratis. Era un miros de cafea caldă şi pâine, iar băiatul trase din nou de fusta lui Francie, înfometat. Ea intră în rând, pentru micul dejun, şi câteva pături, apoi mâncară repede, stând deoparte de ceilalţi. La urmă, punându-şi pătura pe umeri, Francie şi băiatul îl urmară pe Lai Tsin, oriunde s-ar fi dus el.

Următoarele câteva zile Lai Tsin avu grijă de ea ca de sora lui mai mică; îi găsea hrană, adăposturi nocturne şi îşi cheltui toţi banii. El nu punea întrebări, iar ea abia vorbea. Până într-o noapte, când stăteau în jurul focului pe care el îl făcuse. Băieţelul dormea, ruinele fumegânde ale San Francisco-ului se conturau pe cerul albastru ca cerneala, iar Francie începu :

– Trebuie să-ţi spun ceva.

Ea îşi ascunse faţa în palme, iar el aşteptă răbdător. Ştia că va vorbi. Avea nevoie să-şi descarce sufletul.

Avusese dreptate, cuvintele se revărsară, ea îi spuse numele ei, pe al tatălui ei – Harmon Harrison.

– Văd că ai auzit de el, spuse ea când văzu cum a reacţionat el când i-a auzit numele.

– Toată lumea din San Francisco îl cunoaşte, replică el.

Ea îi povesti cât de mult îl ura, şi despre fratele ei, Harry.

– Dacă va afla că trăiesc, mă va închide într-un azil, în spatele gratiilor, apoi mă va ucide, spuse ea terorizată.

Îi povesti apoi cum l-a cunoscut pe Josh, cum s-a îndrăgostit şi cum a salvat-o, şi cât de frumos era.

– Şi bun ca un înger, spuse ea cu un oftat lung. Chiar şi călugăriţele spuneau la fel.

Apoi îi povesti despre Josh şi Sammy, despre crime şi cum dorea Josh să creadă că nu Sammy era făptaşul, deşi ştia că aşa era. Îşi puse apoi mâinile în cap retrăind momentul cutremurului.

– Deodată am căzut într-un abis, şi totul cădea pe noi. Credeam că visez, că era un coşmar. Simţeam o mare greutate pe piept şi gura îmi era plină de praf, până când am crezut că plămânii îmi vor exploda. Am deschis ochii şi i-am văzut faţa lui Josh. Eram tot în pat, îmbrăţişaţi, iar greutatea ce o simţeam pe mine era de fapt trupul lui. Puţină lumină venea de deasupra, dintr-o gaură în tavan; apoi s-a auzit un zgomot îngrozitor şi o grindă enormă s-a prăbuşit pe spatele lui Josh, apăsându-l mai tare peste mine. Îi auzeam respiraţia grea. Am încercat să ies de sub el, dar era prea greu, era ţinut de grindă. Simţeam sângele şi nu ştiam dacă era al meu sau al lui, şi am realizat că aveam nevoie de ajutor. Mi-am eliberat trupul, centimetru cu centimetru de sub el. Nu ştiu cât a durat, poate minute, poate ore, dar în final m-am eliberat şi m-am ridicat în picioare. Încă mai auzeam respiraţia lui grea şi mi-am amintit că era la fel ca cea a mamei mele când a murit. Îi auzeam gemetele şi mi-am astupat urechile cu mâinile. Nu-l puteam lăsa acolo, să moară. Am încercat să ridic grinda de pe spatele lui, dar nu puteam s-o clintesc şi

atunci am îngenuncheat lângă el, mi-am pus mâinile sub umerii lui, încercând să-l trag. Pentru moment am crezut că reuşeam, apoi imediat pământul se cutremură din nou, iar grinda alunecă. A fost un vuiet, şi cu coada ochiului am văzut cum zidăria rămasă începea să se prăbuşească. Fără să mă gândesc, am sărit înapoi şi mi-am pus mâinile în cap, ca să mă salvez. Totul a căzut pe Josh. Am îngenuncheat iar lângă el, nu ştiam ce să fac. Era nemişcat, parcă murise. Deodată şi-a ridicat capul şi m-a privit.

Stătea, tremurând, privindu-l pe Lai Tsin, nedorind să-şi mai amintească, apoi continuă încet:

– Faţa aceea frumoasă ca a unui înger era o masă de sânge şi oase.

Lai Tsin era tăcut. Nu făcu nici un efort s-o liniştească. Ştiu că erau anumite lucruri ce nu puteau fi amintite prin cuvinte, lucruri teribile pe care nu puteai să le uiţi, pe care erai silit să le duci odată cu tine în mormânt.

– Nu puteam să mă mişc, spuse ea cu o voce stinsă. Am aşteptat lângă el, respiraţia îi devenea din ce în ce mai slabă... şi deodată se aşternu tăcerea, ştiam că murise. Am luat pătura de pe pat şi l-am acoperit. Apoi am plecat, părăsindu-l în mormântul lui. Nu-mi amintesc cum, dar m-am trezit în stradă. Doar că nu mai era o stradă acolo, era o ruină. Erau multe incendii, oamenii alergau, nu ştiu unde. I-am urmat... câţiva m-au ajutat... mi-au bandajat capul, mi-au dat haine. M-au dus la spital, dar spitalul nu mai exista. Erau mulţi în stradă, pacienţi, doctori, infirmiere, atâţia oameni răniţi şi bolnavi. M-am întors. Ştiam că trebuie să merg acasă. Voiam să văd ce s-a întâmplat. Şi doream din toată inima ca tatăl meu să fi murit.

Îl privi pe Lai Tsin.

– Am plecat acasă, continuă ea. Erai acolo. Ai văzut ce s-a întâmplat. Dorinţa mi-a fost îndeplinită.

El spuse grav:

– Micuţă Soră, inima mea e plină de compasiune pentru tine. Dar nu dorinţa ta ţi-a ucis tatăl şi ţi-a distrus casa. Tatăl tău ţi-a furat copilăria, dându-i-o fratelui tău. Nu l-ai ucis şi nici pe iubitul tău. Aşa a fost destinul. Acum e timpul, Micuţă Soră, să devii tu însuţi. Trebuie să-ţi uiţi trecutul şi să-ţi controlezi norocul, iar destinul bun nu te va ocoli. E momentul să iei frâiele vieţii şi să mergi mai departe.

Francie îşi şterse lacrimile din ochi. Îşi cuprinse genunchii cu mâinile, privindu-l, văzându-l de fapt pentru întâia oară. Mântuitorul ei nu era tânăr, dar nici nu putea să-i dea o vârstă. Faţa lui blândă, fruntea uşor bombată, ochii migdalaţi, iar gura largă. Era slab, cu o privire plină de bunătate, avea o prestanţă ce nu avea nimic de-a face cu hainele sărăcăcioase sau cu suma de bani din buzunare. Chipul lui exprima prin ceea ce trecuse timp de generaţii: greutăţi şi păreri de rău fără sfârşit, şi o putere adâncă, pe care ea n-o putea înţelege.

– Eşti foarte înţelept, Lai Tsin, spuse ea încet. Înţelept ca mandarinii.

El tăcu.

– Trebuie să dormi acum, spuse el. Trebuie să uiţi amintirile urâte, loviturile ce le-ai primit. Dormi ca un copil, Micuţă soră, iar mâine îţi vei începe viaţa din nou. Nu vei putea uita, dar îngroapă totul în adâncul sufletului şi nu te uita înapoi.

Ascultătoare, ea se aşeză lângă băieţel, iar Lai Tsin puse o pătură cu mare grijă peste ei. Apoi se aşeză lângă foc gândindu-se la ce ştia despre Harmon Harrison. Îşi alungă gândurile negre din minte privindu-i cum dormeau. Erau doar doi copii, se gândi el cu milă. Soarta i-a lipsit de copilărie, aşa cum i se întâmplase şi lui. Acum îi unise, pentru a înfrunta viitorul împreună. Începând de mâine.

Capitolul 15

Ploua; ploaia cădea ca un duş, rapid, iar norii grei şi mari traversau repede cerul. Francie se grăbea să urce dealul pe California Street, oprindu-se aproape de vârf, să-şi tragă răsuflarea. Obrajii îi erau roz din cauza vântului şi a picăturilor de ploaie ce i se revărsau pe şuviţele blonde, lipindu-le de faţa murdară. Trecuseră trei săptămâni de la cutremur. Trei săptămâni de când murise Josh. Şi trei săptămâni de când fratele ei lăsase trupul tatălui lor în flăcări.

Acum o urmărea fantoma lui. Citise în acea dimineaţă în ziarul *Cronicle* că urma să aibă loc un serviciu de pomenire pentru Harmon Harrison. Scria că fiul lui, Harry, ce îndura cu stoicism tragedia personală, declarase că va reconstrui casa familiei din Nob Hill, pentru a arăta lumii întregi că nimeni, nici chiar voinţa lui Dumnezeu, nu putea distruge familia Harrison.

În articol se menţiona faptul că Harmon Harrison a fost cel mai bogat om din San Francisco şi că lăsase întreaga avere fiului său. Exista o mică excepţie; o fermă în Sonoma Valley ce-i aparţinuse ultimei soţii şi care fusese cedată fiicei lui, Francesca; dar fata nu mai fusese văzută de la cutremur şi se presupunea că murise.

Se plimba încet de-a lungul Californiei Street, privind ruinele hotelului Fairmont. Muncitorii căutau metodic printre

dărâmături, punând deoparte tot ceea ce supravieţuise; mozaic, bucăţi de marmură, un pantof de satin...

Din casa Harrison rămăsese doar faţada. Francie se plimba printre coloanele dorice. pe treptele de marmură familiare, intrând în hol. Privi în sus; marele dom din sticlă nu mai exista, iar în casă ploua. Curăţă cu piciorul praful de pe marmura albă cu negru şi observă că se spărsese în milioane de bucăţele. Când privi în jur, se simţi scuturată de un fior. Undeva în cenuşa şi praful acela erau şi rămăşiţele tatălui ei şi simţea că e acolo, de parcă ar fi fost încă în viaţă. Alergă, tremurând, şi ieşi din casă, coborând dealul cât de repede putu. Era bucuroasă că nu moştenise nimic de la tatăl ei în acea casă. Mai bine sărăcă şi fericită.

Se obişnuise cu imaginile dezolante ale ruinelor, totuşi străzile aveau un aer festiv ciudat. Oamenii discutau prieteneşte, în faţa construcţiilor improvizate ce le erau adăpost, pe scaune şi canapele scoase în drum, femeile găteau pe sobe scoase în stradă. Copiii alergau printre ruine, dansând pe muzica unei flaşnete, râzând de maimuţa flaşnetarului, în timp ce vânzătorii ambulanţi îşi strigau marfa pentru cei ce mai aveau bani s-o cumpere. Oraşul distrus avea un aer de camaraderie şi bună dispoziţie. „Până la urmă", îşi spuneau ei, „toţi suntem în aceeaşi situaţie".

Ca şi ceilalţi două sute cincizeci de mii de refugiaţi fără adăpost, Francie, Lai Tsin şi băiatul luau orice le-ar fi oferit oraşul având masă pentru cincisprezece cenţi la bucătăriile ambulante sau gratuită la Crucea Roşie, când nu mai aveau bani. Dimineaţa mâncau biscuiţi calzi cu cafea, la prânz supă şi o farfurie cu legume şi o bucată de carne de vită, iar la cină, friptură irlandeză, pâine şi ceai. Locuiau într-o baracă în Chinatown.

Lai Tsin stătea pe un scaun în locuinţa lor improvizată,

arătându-i băiatului cum să numere pe un abac de lemn. Îi zâmbea lui Francie şi luând nişte bani din buzunarul lui secret îi dădu şi-i spuse mândru:

– Uită-te câţi bani am.

Ea îi numără repede, apoi îl privi uimită şi spuse:

– Dar, Lai Tsin, aici sunt mai mult de o sută de dolari.

– O sută trei dolari şi douăzeci de cenţi, spuse el. Ţinea în mână o carte mică neagră. Creditul chinez s-a redeschis, continuă el. Banii mei n-au ars, aşa cum am crezut. Azi m-au plătit.

– Oh, Lai Tsin, eşti bogat.

– În seara asta voi juca „pai-gow"[1], spuse el împăturind banii, şi mă voi îmbogăţi.

Ea îl privi şocată.

– Adică joci toţi banii aceştia?

Chipul lui deveni lipsit de expresie.

– Da, asta voi face, spuse el întorcându-se.

Ea privi după el, în timp ce pleca, făcându-şi loc prin mulţimea străzii, printre maşini de spălat şi rufe întinse la uscat, printre şifoniere şi mese de trestie, panouri colorate şi eşarfe roşii, şi sobe improvizate făcute din bucăţi de metal şi grinzi. Iar ea se gândi la ce putea cumpăra de o sută trei dolari: pantofi pentru băiat, pături, lumânări, săpun, hrană. Dădu din cap. Banii nu-i aparţineau, erau ai lui Lai Tsin şi putea face numai ce voia cu ei. Ea trebuia să se gândească la o slujbă.

Intră apoi în baracă şi începu să-i prepare masa băiatului, din pâine şi lapte, privind apoi surprinsă în sus când Lai Tsin dădu la o parte perdeaua. El îi puse cincizeci de dolari în mână şi spuse:

– Înainte eram singur. Acum am responsabilităţi. Nu pot juca toţi banii familiei. Trebuie să-i cumpărăm Micuţului Fiu nişte pantofi şi alte lucruri de care Micuţa Soră are nevoie.

1 Pai-gow – joc de noroc chinezesc.

Se întoarse brusc şi ieşi. Ea stătea jos, cu cei cincizeci de dolari în mână. Băiatul îşi ridică privirea din abac şi îi zâmbi. Lai Tsin îl numise „Micuţul Fiu". Iar ea era „Micuţa Soră" O emoţie fierbinte invadă inima lui Francie. Lai Tsin şi băiatul reprezentau mai mult decât reprezenta o adevărată familie.

El se întoarse foarte târziu în acea noapte şi în lumina slabă a lumânării observă că era trist. Oftă aşezându-se, luându-şi capul în mâini.

– Joss-ul m-a părăsit în această seară, Micuţă Soră, spuse el trist. Au, au, cum m-a părăsit!

Inima i se întristă, gândindu-se la economiile rămase.

– Oh, Lai Tsin, ai pierdut toţi banii...

El scutură din cap.

– Sunt un jucător foarte bun. Am câştigat, dar cel cu care am jucat nu avea bani să-mi plătească. Însă mi-a dat această hârtie. Spunea că valorează optzeci de dolari, poate mai mult...

Francie îi luă hârtia. Era scrisă pe un pergament subţire, cu caractere chinezeşti deasupra. Dedesubt era scris în engleză: „Cedată pe termen de nouă sute nouăzeci şi nouă de ani, formată dintr-o parcelă de pământ în districtul central al Hong-Kong-ului, între Des Voeux Road şi Qeens Road, zona exactă şi dimensiunile sunt definite în harta de mai jos".

Ea îl privi surprinsă.

– Dar, Lai Tsin, e o bucată de pământ în Hong Kong. Spune că a fost vândută de compania Mai Wu domnului Huang Wu.

El încuviinţă.

– Huang Wu a fost bunicul lui Chung Wu. El deţinea acest pământ, iar acum este al meu. Uite scrisoarea în care se precizează acest lucru.

El îi dădu o bucată de hârtie scrisă în chineză, iar ea i-o dădu înapoi.

– Trebuie să mi-o traduci, spuse ea.

El ţinea hârtia în mână, îşi drese vocea şi spuse:

– Micuţă Soră, regret mereu că nu am învăţat să citesc sau să scriu.

Francie roşi. Îl determinase să se dezvăluie ruşinos, iar acum ştia cât de importantă era pentru un chinez faţada de politeţe şi respect.

– Îmi pare rău, spuse ea.

– Familia mea era săracă, nu învăţase nimeni şcoală. Nu am avut nici bani, nici timp pentru şcoală. Ştiu doar să număr. De la patru ani am muncit pe o plantaţie de duzi, culegând recolta şi ambalând-o. Am lucrat la plantaţiile de orez, plantând, sau aveam grijă de raţe, la ferma unde erau crescute. Întotdeauna am dorit să-mi cultiv mintea în locul plantaţiei, dar nu a fost să fie aşa. Eram şapte fraţi şi o soră, şi trebuia să muncim, că fără muncă n-aveam ce mânca. Iar acum am mai mult de treizeci de ani şi sunt la fel de sărac ca la patru ani. Destinul îmi călăuzeşte paşii, Micuţă Soră. Lai Tsin n-a fost destinat şcolirii.

– Nu e adevărat, spuse Francie cinstit. Poţi deveni un om mare, Lai Tsin, mai mare decât stăpânul pentru care munceai. Poţi învăţa carte. Te voi învăţa să citeşti şi să scrii.

El zâmbi trist şi o privi.

– Eram ca tine mai demult, plin de speranţe prosteşti. Acum sunt mai bătrân şi mai înţelept şi îmi spun că sunt Lai Tsin jucătorul fără şcoală. E destinul meu. Nu sunt ca ceilalţi chinezi din San Francisco, care au venit din Toishan. Satul meu e în provincia Anhwei pe malurile fluviului Yangtze, numit de noi, „Ta Chiang", „Marele Râu", pentru că e cel mai mare din China. Vine din Tibet, trece

munţii înalţi şi văile adânci, curgând spre Sanghai şi Marea Chinei. În fiecare an, după ploile musonice, Ta Chiang se umflă şi se revarsă şi vine până la satele noastre, ne distruge recoltele şi anul e prost pentru toţi, nu avem nici hrană, nici bani. Satul meu era foarte sărac. Era stăpânit de un om căruia îi aparţinea pământul, iar ţăranii aveau grijă de el. Casele erau cărămizi arse din lut galben. Era o curte cu alei podite cu lemn ce lega camerele între ele, şi o cameră pentru gătit, unde femeile se adunau să gătească. Pe fiecare tavan erau puse două scânduri de lemn vopsite în roşu. Se spunea că alungă ghinionul, deşi nu înţelegeam cum, după atâţia ani răi.

Lai Tsin făcu o pauză. Îşi luă pipa din colţ şi o aprinse la lumânare, inhalând satisfăcut în timp ce Francie aştepta să continue.

– Ferestrele erau făcute din hârtie subţire de orez, spuse el în sfârşit, şi îmi amintesc cum tremurau în vântul rece al iernii, ce sufla îngheţându-ne. Vara abia dacă mai puteam respira de căldura umedă. Familia mea era mare. Era tatăl meu, soţia Numărul Doi şi concubina lui, şi zece copii, din care trei au murit de mici. Doi abia dacă respirau, dar Micuţul Chen, fratele meu mai mic avea trei ani şi era favoritul meu. Faţa îi era rotundă ca o turtiţă, avea ochii negri şi mă făcea mereu să râd. Eu aveam grijă de el; îl luam cu mine pe plantaţia de orez, îmi împărţeam hrana cu el, pentru că avea mereu o gură înfometată, şi dormea cu mine ca să-l încălzesc. Apoi s-a îmbolnăvit brusc de febra ce vine dinspre mlaştinile de lângă râu şi într-o zi a murit. Tatăl meu i-a anunţat pe bătrânii satului şi în noaptea următoare au venit cu un coş şi l-au luat. Era interzis să-l urmez, dar am făcut-o. Lacrimile pentru fratele meu iubit îmi inundau faţa, dar n-aveam curajul să-l plâng cu voce tare. Şi asta pentru că Micuţul Chen era atât de tânăr încât spuneau că spiritul lui nu era format

pentru înmormântare şi n-aveam voie să-l jelim. Îl lăsară în coş la poalele unui copac, în groapa sacră „fung-shiu", pradă păsărilor şi câinilor. Ştiam că bătrânii trebuiau să se întoarcă acasă înainte de răsăritul soarelui şi am aşteptat până au plecat. Apoi m-am dus la coş. L-am deschis şi i-am sărutat faţa dulce, luându-mi la revedere. Auzeam foşnetul aripilor păsărilor mari deasupra, apoi lătratul câinilor înfometaţi ce veneau în căutarea lui, şi am alergat terorizat înapoi în sat. Cum era obiceiul, familia mea n-a mai vorbit niciodată de el.

Lai Tsin tăcu. Scutură cenuşa din pipă şi o privi pe Francie.

– N-am mai mărturisit asta nimănui înainte, spuse el mirat. Viaţa mea e încuiată înăuntru, cuvintele sunt înscrise pe table de piatră în jurul inimii mele şi amintirile sunt crude, ca o spadă ascuţită. E mai bine să nu vorbesc despre asemenea lucruri, să nu-mi mai aduc aminte.

În lumina lumânării el observă strălucirea ochilor ei albaştri plini de lacrimi şi se întinse luând-o de mână.

– Ai o inimă bună, Micuţă Soră, spuse el încet. Şi poţi avea încredere în ea. Când eram ca tine, rănile erau mai adânci şi părerile de rău mai mari. Îţi promit că viaţa va continua, iar într-o zi, toate fantomele vor dispărea.

– Am încercat să alung fantoma tatălui meu în dimineaţa asta, şopti ea, strângându-şi pătura în jurul ei, înfrigurată de gând. Dar nu era bine, Lai Tsin, spiritul lui era acolo, căutându-mă.

El îşi puse pipa jos şi se apropie de ea. Îi cuprinse faţa cu mâinile lui subţiri, întorcând-o de pe o parte pe alta, atingându-i tâmplele şi lobii urechii cu degetele. Apoi îi luă mâinile şi i le întoarse, inspectând degetele şi liniile din palmă.

– Norocul tău e scris aici, spuse el la sfârşit. Aici e linia ce spune că ai fost puternică în copilărie, iar liniile

acestea întretăiate arată bolile şi necazurile. Observ abilitate şi isteţime pe chipul tău. Ai puterea de a comanda celorlalţi, iar ei se vor supune. Puterea stă în capul şi mâinile tale. Vei avea mulţi bani. Vei stăpâni pământuri, vei călători mult şi vei câştiga mult respect. Sunt şi momente grele, dar le vei depăşi, voinţa ta e mare şi eşti mai puternică decât cei care vor încerca să te doboare. Văd şi copii, poate doi...

Se opri şi o privi ciudat.

– Oh, dar nu mă voi căsători niciodată... Niciodată... spuse Francie plângând.

Ochii lui negri şi migdalaţi erau hipnotizanţi în lumina lumânării, ea nu-şi putea dezlipi privirea de a lui.

– Vor fi bărbaţi în viaţa ta, spuse el. Eşti o fată frumoasă, iar în curând vei deveni femeie. Bărbaţii nu te vor ignora, ci te vor iubi. E destinul tău.

Ea îşi aplecă privirea, uitându-se la mâinile ei ce erau încă în ale lui.

– E violenţă în norocul tău. Multă violenţă. Va veni o vreme când nu o vei putea evita şi îţi va aduce mari regrete.

– Înseamnă că norocul îmi este deja decis, spuse ea privindu-l înspăimântată.

– Soarta şi-a croit planurile. Tot ceea ce putem face e s-o păcălim. Sunt multe lucruri ce ţi le pot spune despre mine şi cum să-ţi înşeli soarta.

Ea îl privi cum îşi reaprinde pipa şi spuse:

– Te rog, nu vrei să-mi spui acum?

El negă din cap şi spuse:

– Poate într-o altă zi, Micuţă Soră.

Francie se întinse în colţ, lângă băiat. Îi privi chipul nevinovat. Băiatul îşi pierduse familia şi casa, trecuse prin cutremur şi foc şi totuşi dormea ca un înger. Ea se acoperi

cu o pătură ascultând respiraţia lui Lai Tsin ce trăgea din pipă şi în câteva minute, ca şi băiatul, adormi.

Lai Tsin stătu până în zori cu pipa şi amintirile sale. În lumina palidă a dimineţii faţa sa era cenuşie şi îngrijorată, iar ochii lui negri trădau tragediile prin care trecuse. Îşi puse pipa deoparte şi se întinse pe rogojina de lângă uşă, întorcându-şi privirea de la ceilalţi, ca şi când gândurile lui puteau să le tulbure somnul. Trecu mult timp până când ochii i se închiseră şi adormi, somnul unei pisici ce veghea să nu apară inamicii.

Capitolul 16

Annie abia dacă recunoscu locul ce era pe vederea trimisă de Josh. Stătea pe trotuar privind grămada de cărămizi şi zidărie ce fusese odată Barbary Coast Saloon, dorindu-şi să nu fi venit niciodată la San Francişco. Văzuse o listă cu cei dispăruţi şi cei ce se presupunea că erau morţi, iar numele lui Josh figura printre ei. Asta fusese casa lui şi aici murise. Lacrimile îi curgeau pe obraz, iar oamenii se întorceau curioşi s-o privească, dar ea nu-i observa.

Regrétul îi apăsa inima ca o greutate imensă, iar ea şi-l reaminti pe minunatul copil, frumosul băiat, şi înaltul şi graţiosul bărbat. Îşi reaminti bunătatea lui şi ştia fără urmă de îndoială că nu el o ucisese pe acea femeie, indiferent de ce ar fi spus Sammy Morris. Şi dacă n-ar fi fost Sammy Morris, Josh n-ar fi plecat niciodată, n-ar fi venit la San Francisco, n-ar fi murit singur şi speriat într-o cameră insalubră. Încercă să-şi imagineze ce a simţit el când s-a cutremurat pământul şi când zidurile au căzut peste el, îngropându-l sub dărâmături. Se gândi că poate fusese îngropat dar încă viu, căutând aer, aşteptând şi sperând că cineva îl va salva... apoi veni incendiul. Se cutremură punându-şi mâinile pe faţă. Era prea crud să se gândească la asta.

Francie nu voia să meargă la fostul restaurant în acea

zi, dar ceva o atrăgea acolo. Mergea încet, ţinându-l pe băiat de mână, privindu-şi ghetele vechi, gândindu-se la Josh. Lai Tsin îi spuse că dacă dorea să-şi continue viaţa, trebuia să scape şi de fantoma lui.

Remarcă femeia de la distanţă. Purta un costum albastru de lână, o pălărie largă, iar Francie se gândi că arăta diferit, parcă străină. O văzuse când şi-a luat capul în mâini, iar Francie se simţi brusc atrasă de ea. Se grăbi spre ea şi îi puse braţul pe umeri.

– Crede-mă, ştiu ce simţi, spuse ea. Şi eu mi-am pierdut logodnicul. A fost grav rănit, apoi pământul s-a cutremurat din nou, o bucată mare de mortar a căzut şi l-a lovit în cap. Mai auzisem cum îşi dă sufletul cineva înainte şi recunoscusem sunetul. Ştiam că va muri, spuse Francie închizându-şi ochii.

Annie o privi. Spuse:

– Îmi pare rău, domnişoară. Ştiu că sunt mii de oameni îndureraţi ca şi mine. Dar fratele meu era un băiat atât de deosebit, şi am făcut un drum lung sperând să-l văd în viaţă.

Francie o privi surprinsă. Era ceva familiar în felul în care vorbea... îi spusese de un drum lung... Ochii i se măriră privind-o. Era mică şi plinuţă, avea ochii mari şi căprui şi avea un zâmbet familiar. Brusc, ştiu şi spuse:

– Eşti sora lui Josh...

Annie o luă pe Francie de braţ, uimită.

– L-ai cunoscut pe Josh?

– De Josh era vorba. Eram împreună când s-a întâmplat...

Annie izbucni în plâns şi realiză că Josh murise cu adevărat. O cuprinse pe Francie în braţe şi o strânse puternic.

– Mă bucur că te-am cunoscut, spuse ea printre suspine. Cel puţin era cu cineva iubit când a murit. Am avut

coşmaruri gândindu-mă la el singur, zăcând aici şi aşteptând să-l cuprindă flăcările. Acum ştiu ce s-a întâmplat şi deşi e îngrozitor, e mai puţin rău decât necunoscutul.

Făcu un pas înapoi, privind-o pe Francesca, să vadă ce văzuse Josh la ea. Slabă, o tânără cu părul blond, o fată cu trăsături fine, cu ochii albaştri ca safirul. Îşi şterse lacrimile şi spuse:

– Deci ai fost logodnica lui Josh, înseamnă că eşti aproape un Aysgarth, nu-i aşa? Adică dacă Josh ar fi trăit, erai cumnata mea. Şi nici nu-ţi cunosc numele.

– Francie. Francie Harrison.

Băieţelul începuse să o tragă de fustă, iar Annie îl privi surprinsă pe micul chinez cu bluziţa albastră şi pălărioara caraghioasă. Avea faţa rotundă şi ochii migdalaţi şi arăta de aproximativ patru ani. Ea îl luă în braţe.

– Şi tu cine eşti, micuţule? întrebă ea, îndreptându-i pălărioara şi zâmbindu-i.

– Băiatul e orfan, explică Francie. Lai Tsin l-a găsit pe stradă, iar acum avem noi grijă de el.

– Şi cum îl cheamă?

Francie părea surprinsă. Nu se gândise la asta.

– Lai Tsin îi spune „Micuţul Fiu".

– Toţi au dreptul la un nume, exclamă Annie indignată. Ce zici de Philip? E un nume creştinesc bun pentru unul ca el. Şi cine este Lai Tsin?

– Lai Tsin este prietenul meu chinez, spuse Francie mândră, şi nu sunt păgâni, Miss Aysgarth. Lai Tsin e un gentleman. M-a ajutat după cutremur.

Annie încuviinţă.

– Ei bine, acum sunt şi eu aici să te ajut. Ai fost a lui Josh, şi el şi-ar fi dorit asta. Iar acum cel puţin îi pot scrie tatei să-i spun că Josh a fost îngropat cu alte sute de oameni din San Francisco. Până la urmă, nu-i o minciună, nu-i aşa? Ştiu că nu e îngropat creştineşte, dar cel

puţin ne-a salvat onoarea. Josh ţi-a spus, nu? Ţi-a spus de ce a fugit? Bineînţeles, nu e adevărat, şi dacă nu era Sammy Morris ar fi stat acasă, unde îi era locul, şi ştiu că ar fi fost găsit nevinovat.

Francie nu se mai gândise la Sammy de când murise Josh; îi dispăruse din gânduri ca şi când n-ar fi existat. Acum îi rosti numele cu teamă.

– Da, Sammy Morris, repetă şi Annie. Prietenul lui Josh, dacă poţi numi un asemenea om prieten. Voi verifica lista dispăruţilor din nou mâine. Cred că se va arăta dacă trăieşte.

Îşi îndreptă pălăria, privi hainele sărăcăcioase ale lui Francie, ghetele vechi şi spuse:

– Nu poţi ieşi îmbrăcată aşa. Ai nevoie de haine noi. Dar mai întâi îl ducem pe Philip chinezului.

Îşi puse braţul pe umărul lui Francie, afectuos, şi începură să meargă de-a lungul străzii.

– Se spune că Dumnezeu trimite întotdeauna ceva să-ţi compenseze durerea. Acum, te-a trimis pe tine. Aleasa lui Josh.

Lai Tsin era aplecat deasupra unei sobe de alamă, gătind legume într-o oală mică. Se aplecă respectuos în faţa femeii drăguţe de lângă Francie, iar aceasta spuse:

– Bună dimineaţa, domnule Lai Tsin. Francie mi-a spus cum ai ajutat-o. Mi-a spus că eşti un gentleman şi văd că a avut dreptate. Am dat micuţului orfan un nume englezesc Philip, iar celălalt nume trebuie să fie chinezesc.

Lai Tsin o privi cum îşi scoate jacheta şi îşi ridică mânecile bluzei albe de bumbac şi cum spune:

– E cam cald pentru îmbrăcămintea de lână de Yoorkshire. Ce găteşti, domnule Lai Tsin? Miroase bine, n-am mai simţit niciodată un asemenea miros.

El se gândea la numele băiatului, şi amintindu-şi de fratele lui mai mic, spuse:

– Chen.

– Chen?

– Celălalt nume al Micuţului Frate e acum Chen. A fost numele fratelui meu.

– Aha... Philip Chen. Mmm, da, e un nume consolidat. O foarte bună alegere, domnule Lai Tsin. Francie mi-a spus că ai ajutat-o şi îţi sunt recunoscătoare. A fost logodnica fratelui meu, Josh. Ne-am întâlnit din întâmplare pe stradă unde... spuse ea muşcându-şi buzele şi continuă repede... la Barbary Saloon. Francie mi-a spus că nu dorea să meargă astăzi acolo, dar picioarele au dus-o în acel loc. Cred că a fost destinul, nu-i aşa? Şi dacă Francie urma să devină soţia fratelui meu, acum o voi ajuta eu.

Deschizându-şi poşeta, scoase un teanc de bancnote şi spuse:

– Cred că aţi pierdut totul, domnule Lai Tsin, şi îndrăznesc să cred că ceva bani în plus n-ar strica.

Lai Tsin privi lipsit de expresie banii. Francie recunoscu acea privire şi spuse repede:

– Nu înţelegi. Lai Tsin şi cu mine am trecut prin toate împreună. Acum, el şi Micuţul Fiu reprezintă familia mea. Îţi mulţumesc pentru oferta de ajutor, Miss Aysgarth, dar voi rămâne aici, cu ei.

Annie o privi uimită. Nu-şi închipuise că o fată dorea să rămână cu un chinez, dar o admira pentru asta. Îşi dorea să fi avut curajul acesta când avea optsprezece ani şi îşi imagină cât de diferită i-ar fi fost viaţa. Se gândi la rutina zilnică, legată de Ivy Cottage, sclava tatălui ei, şi decise să nu se mai întoarcă. Nu se spunea că nu era niciodată prea târziu s-o iei de la început?

Atunci, spuse brusc:

– Ei bine, dacă aşa stau lucrurile, atunci cred că ar trebui să mă alătur vouă. Şi eu sunt singură, acum că Josh nu mai este. Ah, da, mai sunt tatăl şi fraţii mei în Yorkshire,

dar ne-am răcit unul de altul de mult. Am fost ca o roabă, o fată în casă. Mi-am petrecut viaţa având grijă de tată, dar acum e rândul altcuiva.

O privi pe Francie şi continuă:

– Josh era ca propriul meu băiat. Nu mi-a mai rămas nimic dacă nu mai e el. Cel puţin aici, cu voi, aş avea un motiv în plus pentru a-mi justifica existenţa. Doresc să rămân cu voi.

Micuţul Fiu alergă brusc spre ea; îi sări în braţe, iar ea le zâmbi.

– Casa noastră o reprezintă străzile, o avertiză Francie. N-avem bani, mâncăm la cantina comună. Nu cunoşti grijile şi necazurile noastre. Lai Tsin e chinez, n-are acte, trăieşte în afara legii. Trebuie să rămân lângă el şi să-l ajut, aşa cum m-a ajutat el. Împreună, ne vom înşela soarta crudă.

Annie încuviinţă. Se aveau unul pe altul, nu aveau nevoie de altcineva. Se ridică şi-şi scuturară fusta de praf.

– Poate asta e ceea ce mi-am dorit şi eu întotdeauna, spuse ea punându-şi pălăria, să-mi înşel soarta.

Ochii ei îi întâlniră pe cei ai lui Francie, şi parcă amândouă simţeau acelaşi lucru, dorinţa de a scăpa de trecut, iar Francie zâmbi:

– Atunci, de ce nu rămâi? spuse ea.

Capitolul 17

Lai Tsin stătea în spatele unei camere mici de pe o alee din Chinatown privind jocul.

Piesele de mahjong sunau ca un zgomot făcut de o armă, jucătorii ţipau excitaţi de joc, iar mirosul fumului de opiu se simţea în toată camera. Locul era o ruină, zidurile erau susţinute de grinzi şi nici chiar un cutremur nu-i putea opri pe chinezi să joace.

El pipăi banii din buzunar, numărându-i în minte: avea douăzeci de dolari câştigaţi de la Chiung Wu, hârtia fără valoare cu pământul din Hong Kong şi zece dolari rămaşi din suma cu care începuse şi aproape cinci dolari în monezi strânse în gentuţa lui pentru zile negre.

Privea oamenii de la masă, dispreţuindu-i. Jocul pentru ei era ca o febră. Nu jucau inteligent, aşa cum o făcea el. Creierul lui gândea fiecare mişcare, alegând figurile şi permutările în minte, atât de repede încât prevedea fiecare mişcare care urma. Singurul necaz era că cei cu care juca erau la fel de săraci ca şi el. Aşa că nu putea câştiga destui bani ca să se bucure de joc. Era, se gândi el cu părere de rău, cazul găinii sau a oului, dar în acea seară juca cu oameni de care abia dacă auzise. Jucători ale căror calităţi erau egale cu ale lui.

Se gândi la cei treizeci şi cinci de dolari şi la noile responsabilităţi. Ar fi fost mai drept să muncească din nou

la câmp, culegând mere şi pere, dar asta abia dacă îl hrănea pe el şi în mod sigur n-ar fi putut hrăni noua lui familie. Ştia că ori trebuia să facă bani, ori să renunţe. Trebuia să-şi încerce şansa cu cei mai mărunţi jucători.

Aşteptă răbdător, până când, în sfârşit, un bătrân îşi împinse scaunul cu un aer de dezgust pentru joss-ul păcătos, şi el îi luă locul în linişte. Piesele de os inscripţionate cu dragoni roşii, verzi şi albi, vânturile de est, sud şi nord, florile, anotimpurile, bambuşii, cercurile, caracterele şi numerele erau aranjate, iar când zarurile au fost aruncate cu zâmbet de satisfacţie, „zidul" lui era construit. În cinci minute, cei zece dolari se făcură şaizeci, o jumătate de oră mai târziu erau trei sute şi mai târziu, urlând furios, celălalt bărbat abandonă masa de joc.

Punându-şi câştigul în buzunar, Lai Tsin privi prin fereastra fără geamuri. O perdea brodată fusese trasă peste fereastră, protejând jucătorii de privirile trecătorilor în noapte. Şase oameni jucau un joc chinezesc de cărţi, de o imensă complexitate, la lumina slabă a unei lumânări şi fumau pipe cu opiu umplând camera cu o ceaţă albastră.

El se lipi de perete cu faţa lipsită de expresie şi îl privi. Ştia jocul, necesita o gândire rapidă şi reacţii spontane, dar avusese rar ocazia să-l joace, pentru că partenerii lui obişnuiţi de joc erau prea înceţi şi ignoranţi. Privi discret chipurile jucătorilor; erau solemni, iar cantitatea de dolari ce zăcea pe masă îi tăie răsuflarea. Erau jucători notorii din Toishan şi-şi reaminti că norocul fusese de partea lui în acea zi. Se gândi la banii din buzunarul secret şi că era o şansă rară, iar când următorul jucător renunţă, el îi luă locul.

Inima începu să-i bată mai tare când ridică primele cărţi. Doi de şase şi doi de opt, amândouă numere norocoase, dar îşi păstră aceeaşi faţă inexpresivă. Mâna nu-i tremură când puse două sute de dolari pe masă, cu stomacul

făcut ghem de nervi. Numerele i se plimbau în minte, în timp ce cărţile erau puse cu faţa în sus şi-n câteva secunde mâinile celorlalţi parteneri îi aparţineau, iar treizeci de secunde mai târziu îşi strângea câştigul.

Avu aceeaşi expresie a feţii când lăsă toţi banii în joc, deşi în interiorul său era tensionat şi văzu următoarea mână ce conţinea trei nouari şi doi aşi. Erau cele mai bune cărţi; totul îi mergea din plin în acea zi; cu nimic nu mai putea să dea greş.

Jucătorii care-i inspectaseră îmbrăcămintea sărăcăcioasă îl priviră cu respect când câştigă şi cealaltă mână. Apoi alta. Şi tot timpul lăsa câştigul pe masă, în joc. Zeii erau cu el. Cine era el, cel ce se împotrivea dorinţei lor?

Celălalt bărbat privea în jur, oftând şi gemând când vedea suma de bani de pe masă, iar Lai Tsin îşi puse la încercare norocul jucând, lăsând toţi acei dolari pe masă, multiplicându-i în mii. „Joss-ul se va întoarce cu siguranţă împotriva lui; murmurau ei, forţează norocul cu atât de mulţi bani".

După o oră, ceilalţi jucători se priviră şi îşi împinseră scaunele. Lai Tsin se ridică aplecându-se respectuos, în timp ce era felicitat de ei, dar în ochii lor de oţel se citea mânia. Luându-şi câştigul, se îndreptă spre bărbatul sărac de la care câştigase prima oară trei sute de dolari şi-i dădu înapoi banii.

– Mi-ai adus un joss bun, explică el, fără tine n-aş fi putut juca.

Când ieşi era un alt om; pentru prima oară în viaţă, vedea respect în ochii celor ce-l urmăreau cu privirea. Se îndreptă, demn, şi-şi spuse că atunci când norocul îi zâmbeşte unui bărbat, în mod sigur era binecuvântat de zei. Începuse ziua sărac şi acum era bogat.

Era aproape ziuă când se întoarse la baracă, iar Francie şi Micuţul Fiu dormeau. În lumina slabă, prin perdeaua ce

servea drept uşă, Lai Tsin începu să-şi numere câştigul, tot mai mirat când realiză cantitatea. Aproape douăsprezece mii de dolari. Atinse teancul de bani, apoi se întinse pe o scândură de lemn, gândind.

Se gândi la viaţa lui, la bătăi, la teroare şi sărăcie, la lipsa de educaţie ce-l obligase să fie servitor când ştia că de fapt era altceva. Muncise din greu toată viaţa. De copil mersese cu picioarele goale prin noroiul rece al plantaţiilor de orez şi ştia că trebuie să existe mai mult de atât. Iar acum, cu toţi acei dolari câştigaţi de la bărbatul din Toishan, în sfârşit, avea şansa să devină cineva şi nu va mai juca niciodată.

Aşteptă nerăbdător ca Francie să se trezească, dorind să existe un miracol ce-i putea descreţi fruntea şi suspinele care-i ieşeau de pe buze când dormea. Ştia că necazurile ei fuseseră adânci şi se bucura că acum o putea ajuta.

Când în final începu să dea semne că se trezeşte, el ieşi afară şi aprinse focul în sobă. Luă apă de la capătul străzii şi o puse la fiert. Luă ibricul alb-negru, puse nişte plante în el şi turnă apă fiartă. Când intră înăuntru o văzu stând şi privind uimită teancul de bani.

– Lai Tsin, ce-ai făcut? Ai jefuit o bancă?

El turnă ceaiul şi i-l oferi.

– Am avut noroc noaptea trecută, spuse el. I-am bătut pe jucătorii Toishan. Mi-am lăsat câştigul pe masă până când s-au săturat, iar când i-am numărat aveam douăsprezece mii de dolari. E o avere, Francie. Suntem bogaţi.

Francie îl privi uimită. Deşi nu dormise, ochii lui erau limpezi, încrezători. Lai Tsin arăta altfel. Douăsprezece mii de dolari era o sumă uriaşă – era mai mult decât pantofi pentru Micuţul Fiu, lumânări şi pături. Putea să îşi valorifice norocul.

– Trebuie să începi o afacere cu banii ăştia, spuse ea. Gândeşte-te la facilităţile pe care le-a creat cutremurul! E

ca pe timpul goanei după aur, când bunicul era negustor. Cumpăra şi vindea tot ceea ce era nevoie. Şi a făcut avere. Gândeşte-te la ceea ce e necesar aici, în Chinatown, Lai Tsin. Legume chinezeşti, mâncăruri specifice, haine orientale, pantofi, tutun – ei vor cumpăra totul, pentru că acum nu au nimic.

Lai Tsin îşi aprinse pipa şi ea ştiu că se gândeşte la ceea ce i-a spus. După un timp puse pipa deoparte, luă o bucată de mătase din geantă şi împături cu grijă banii în ea. Ieşi pe uşă cu geanta cu bani sub braţ, dar nu privi înapoi, iar Francie oftă. Pierduse: el se întorcea să joace din nou.

Lai Tsin îşi făcu drum printre ruine şi bătu nervos la uşa unei clădiri, printre puţinele rămase întregi. Bătrânul care locuia acolo era unul din cei mai puternici „bătrâni" chinezi din San Francisco. El controla majoritatea banilor cuprinşi în vechiul sistem chinezesc al creditului rotativ, unde membrii îşi depuneau banii şi, în schimb, aveau acces, pe rând, la o sumă mai mare. Lai Tsin ştia că opera ca un sistem al onoarei, că fiecare om ce se împrumuta se angaja personal să plătească suma, că simţul onoarei la chinezi şi dorinţa de a nu se face de ruşine erau atât de puternice, încât înşelătorii erau rari. Dacă afacerea nu mergea, atunci familiile ajutau la plata sumei. Lai Tsin avea o idee, o şansă, onoarea lui şi doisprezece mii de dolari.

O bătrână deschise uşa şi el îi spuse că vrea să-l vadă pe Onorabilul Vârstnic.

– Şi cine doreşte să-l vadă? întrebă ea îngrijorată, închizând uşa pe jumătate.

– Spune-i Onorabilului Vârstnic că Ke Lai Tsin din provincia Anhwei vrea să-i vorbească într-o problemă de afaceri.

El folosise numele de familie Ke pentru prima oară în atâţia ani şi i se părea ciudat să-l folosească. Femeia îi

închise uşa brusc în nas, iar respectul de sine al lui Lai Tsin păli cu fiecare minut ce trecea. Îşi reaminti că avea bani, că era un om cu responsabilităţi şi-şi îndreptă spatele.

Când în cele din urmă uşa se deschise, bătrâna îl pofti înăuntru, iar el o urmă într-o cameră spaţioasă de la subsol. El privi în jur, minunându-se de comorile ce le conţinea, de vasele de porţelan, de animalele sculptate în jad şi de covoarele moi, o masă de altar din timpul dinastiei Ming susţinea oglinzi de bronz Han, figurine de jad şi sculpturi Tang, scaune elegante din lemn negru erau în jurul unei mese şi multe ceasuri chinezeşti ticăiau marcând trecerea timpului. Camera întunecoasă era plină de bogăţia bătrânului, iar lui Lai Tsin îi era frică să se mişte să nu lovească ceva sau să spargă vreuna din piesele de valoare.

Un om intră în cameră; strângându-şi jacheta de mătase mai bine în jurul taliei, încercând să alunge frigul. Sprâncenele i se ridicau fioros în sus, iar mustaţa mare îi cădea peste barba lungă. Lai Tsin se aplecă de trei ori, căutându-şi curajul de a vorbi unui om atât de important şi de bogat.

– Onorabile Bunic, spuse el tulburat, numindu-l „Bunic" în semn de respect pentru vârsta lui venerabilă, am venit într-o chestiune de afaceri. Datorită cutremurului, sunt multe lipsuri în Chinatown. Oamenii noştri nu au lucruri de care au nevoie, iar negustorii care au pierdut totul intră cu greu din nou în afaceri. Dorinţa mea e să devin negustor şi să import lucruri direct din China.

Bătrânul îl privi atent, observând hainele sărăcăcioase, slăbiciunea şi dorinţa lui.

– Şi cum vrei să începi această afacere, Ke Lai Tsin? întrebă el.

Lai Tsin despături bucata de mătase:

– Cu cei douăsprezece mii de dolari, Onorabile Bunic. Şi Joss-ul norocos să fie cu mine, de asemenea cu o sumă

în plus împrumutată de la creditul rotativ şi cu tine ca onorabil bancher.

Expresia bătrânului nu se schimbă când privi grămada de bani, dar când îl privi din nou pe Lai Tsin, privirea i se înăspri.

– Şi cum a intrat un biet sărman în posesia unei asemenea sume?

Lai Tsin se îndreptă de spate şi spuse mândru.

– Doar ieri, Onorabile Vârstnic, omul pe care-l vezi în faţa ta era un jucător. Ieri el a câştigat aceşti dolari, câştigând şi prestigiu, iar astăzi, ţăranul Lai Tsin va deveni un negustor şi un om respectat.

Bătrânul încuviinţă, satisfăcut că nu furase banii.

– Spune-mi ideea ta în legătură cu noua afacere, îi comandă el, trimiţând-o pe bătrână să aducă ceai în timp ce îl asculta pe Lai Tsin.

– Onorabile Bunic, îi voi întreba pe chinezi ce au nevoie mai urgent, mă voi plimba pe străzi şi voi vedea ce lipseşte. Nu am fonduri suficiente să le reconstruiesc casele şi magazinele, dar cu asistenţa generoasă a Onorabilului Vârstnic voi putea achiziţiona bunurile de care ei vor avea nevoie. Hrană şi legume, gin seng, oale şi ceşti de ceai, pleduri şi lenjerie, lanterne, scaune, hârtie de orez pentru ferestre, pantofi şi îmbrăcăminte. Voi afla imediat ce vapoare vin dinspre Orient şi voi telegrafia o comandă pentru întreaga marfă, indiferent că acostează la New York, Seattle, Los Angeles sau San Francisco. Voi aduce toată piaţa cu următoarele transporturi în America. Voi închiria o casă şi-o voi umple cu produsele mele. Voi deschide un magazin într-o zonă optimă cu un bun „fung shui", la răscrucea drumurilor, pe unde trec oamenii. Îmi voi trata clienţii cu respect şi le voi oferi preţuri bune, pentru ca, atunci când ceilalţi negustori vor reintra în afaceri, să-şi reamintească de Lai Tsin.

Înmână banii bătrânului.

– Asta e ceea ce pot face dacă Onorabilul Bunic îmi garantează asistenţa. Şi dacă zeii sunt binevoitori.

– Şi ce te face să crezi că zeii vor fi cu tine?

Lai Tsin se gândi atent la întrebarea bătrânului şi ştiu că există un singur răspuns.

– Norocul mi s-a schimbat de când am întâlnit femeia „gwailo", spuse el cinstit. Ea mă poate învăţa multe. Ea mi-a spus că nu mai e nevoie să fiu un jucător şi mi-a arătat drumul acesta.

Bătrânul spuse furios:

– O femeie gwailo, Lai Tsin? Un „diavol străin"?

– Onorabile Bunic, protestă Lai Tsin rapid, e o orfană a cutremurului. Are o inimă bună, o viaţă tristă şi ne-am ajutat reciproc. Şi deşi este fiica diavolilor străini, a fost bună cu mine.

Bătrânul se gândi timp îndelungat sorbindu-şi ceaiul şi privindu-l îndelung. În cele din urmă acceptă.

– Cred în povestea ta şi observ că inteligenţa planului depinde de rapiditate. Sunt pregătit să-ţi împrumut o sumă egală celor douăsprezece mii de dolari ai tăi. Ce garanţii dai că vei plăti datoria?

Lai Tsin oftă.

– Nu am garanţii, Onorabile Bunic. Doar garanţia că voi reuşi.

– Sunt mulţi care vin la mine pentru bani, oameni ce nu sunt atât de cinstiţi ca tine, Ke Lai Tsin, spuse bătrânul, dar în schimbul riscului şi de asemenea pentru a-ţi achita datoria şi a împrumuta o sumă egală cu cea a creditului, în aşa fel încât şi ceilalţi să beneficieze de sistem, vei plăti, de asemenea, cinci la sută din profit până la suma de douăzeci şi patru de mii de dolari ce vor fi vărsaţi la asociaţie.

Lai Tsin se înclină din nou respectuos.

– Onorabile Bunic, spuse el solemn, ziua în care voi plăti cinci la sută va fi cea mai fericită din viaţa mea.

Annie găsise o cameră curată şi o invită pe Francie s-o împartă cu ea, dar Francie prefera noua ei viaţă de stradă.

Micuţul Fiu se juca cu prietenii şi Francie era singură. Curăţase baraca, ştersese podeaua şi adusese mai multă apă, apoi simţindu-se deodată obosită se întinsese pe saltea. Dar problema cu care se confrunta nu voia să-i dea pace şi se ridică din nou.

Privea coşul lui Lai Tsin ce zăcea în colţ. Ştia că avea în el toată averea lui şi plină de curiozitate se îndreptă spre el şi-l deschise. Comorile erau puţine: o pereche de beţişoare din fildeş pentru orez, chitanţa de titlu pe pământul din Hong Kong pe care-l câştigase la joc, o cutie lungă din lemn şi o fotografie sepia a unei fetiţe drăguţe în haine chinezeşti. Fata stătea pe un scaun, cu un sul de hârtie în mână, iar Francie o privi îndelung. Avea aceeaşi ochi închişi şi migdalaţi şi faţa ovală ca a lui Lai Tsin şi ştia că trebuia să fi fost sora lui. Luă cutia de lemn. Avea vreo zece centimetri. Ezită, ştia că nu trebuia să facă asta, dar nu putea rezista. Ridică capacul şi privi înăuntru. Pe fundul cutiei era o şuviţă de păr negru legată cu o sfoară.

– Şuviţa a fost a surorii mele, spuse Lai Tsin din uşă, iar Francie sări, vinovată.

Ea spuse, roşind:

– N-am vrut să fac asta. Nu ştiu ce m-a împins s-o fac.

– Curiozitatea câteodată trece peste bunul simţ şi uită de curtoazie. Cutia este „pernă de comori". Punem în ea valori şi bani. O punem sub cap noaptea, ca o pernă, nimeni să nu ne-o fure. Păstrez părul surorii mele să-mi amintească de ea. Era tânără şi drăguţă şi plină de viaţă.

Mama o certa, spunând că o fată atât de gălăgioasă va atrage mânia zeilor. Şi a avut dreptate, pentru că în curând zeii se deciseră să o răpească.

El puse cutia la loc în coş, iar Francie realiză că nu mai avea legătura de mătase cu banii.

– Nu te îngrijora, spuse el citindu-i gândurile. Am fost la Onorabilul Vârstnic chinez. I-am arătat cele douăsprezece mii de dolari şi i-am spus că vreau să devin negustor, să import marfă din China. A văzut că ocazia este bună şi a fost de acord să-mi împrumute alţi douăsprezece mii de dolari din credit. Numerele sunt sub auspiciul a două perechi de şesari. Douăzeci şi patru de dolari în total.

Ea zâmbi emoţionată, iar Lai Tsin adăugă:

– Nu sunt încă bogat, deoarece banii sunt împrumutaţi. Şi încă nu sunt un om cu succes, pentru că suma nu a fost câştigată prin muncă, ci la jocuri de noroc. Dar datorită înţelepciunii tale, Francie, astăzi sunt un om respectat.

Ochii lui migdalaţi erau blânzi când o privi. Îi spuse:

– Când te-am văzut, te-am recunoscut. Erai ca un suflet pierdut cum am fost şi eu odată. Acum întoarcem soarta în noroc. De astăzi nu mai sunt Lai Tsin ţăranul şi jucătorul, ci Lai Tsin, omul de afaceri.

Lai Tsin îşi începu imediat activitatea. Găsi navele ce veneau din Orient, telegrafiindu-le comenzile în Seattle, New York şi Los Angeles. El închirie o casă cu vedere spre port, care nu fusese afectată prea mult de cutremur, pentru a-şi depozita bunurile când acestea soseau, şi atârnă o oglindă deasupra uşii pentru a alunga spiritul rău şi pentru a proteja „fung shui", spiritul bun al locului. Luă un spaţiu mic de pământ în Chinatown, un colţişor la intersecţia a două drumuri, ştiind că era un loc bun pentru

afaceri. În câteva săptămâni se înălţă un magazin din lemn cu numele „Favourable Trading Company", pictat cu cuvinte chinezeşti deasupra uşii. Eşarfele roşii aveau sloganuri chinezeşti încurajante: „Viaţă lungă", „Succes", „Fericire", atârnate la ferestre, iar un semn ce invoca „Cele cinci binecuvântări" care să cadă asupra locului era agăţat deasupra uşii. „Cele cinci binecuvântări" reprezentau viaţă lungă, bogăţie, o minte limpede, un trup sănătos şi iubire în virtute.

Un tânăr servea clienţii, iar populaţia chineză se înghesuia să cumpere legumele lui Lai Tsin, ciupercile uscate, uleiul de susan. Cumpărau cărbune pentru sobe, sobe noi să pună cărbune în ele, vase de gătit să le pună pe sobe şi boluri de orez pentru a servi hrana în ele. În câteva săptămâni a fost nevoit să-şi extindă magazinul, iar viaţa lui reintră în normal, clienţii se întreceau să cumpere lenjerie, ecrane de hârtie, ceai, pantofi cu talpă de lemn.

În două luni deschise al doilea magazin şi închirie o a doua magazie, iar oamenii puteau cumpăra şi alte bunuri: mese, birouri, maşini de cusut şi scaune. Erau rafturi pline cu jachete de mătase brodate, suluri de bumbac negru şi pantaloni – orice şi oricine putea cumpăra din magazinul lui Lai Tsin „Favourable Trading Company".

Annie şi Francie se mutară într-un mic apartament recondiţionat pe Kearny Street, iar Lai Tsin luă o cameră lângă ele. Francie începu să-l înveţe engleza pe Micuţul Fiu şi îl ajuta pe Lai Tsin să scrie şi să citească. Ea era slabă şi palidă şi întotdeauna obosită, iar Lai Tsin ştia că era disperată, dar nu putea s-o forţeze să-i spună păsul. Trebuia să aştepte să-i spună ea.

Auziseră că înregistrările şi documentele oraşului arseseră şi mii de chinezi se grăbeau să declare că erau americani din naştere, iar Lai Tsin plecă şi el cu ceilalţi să-şi primească actele. Norocul îi zâmbi; datorită cutremurului devenise cetăţean american.

Timpul trecea, iar Annie voia să facă ceva. Era obişnuită să fie ocupată, avea banii tatălui ei şi îi spuse lui Francie:

– Tot ce ştiu este să gătesc şi să am grijă de oameni. Voi deschide o pensiune. Sunt o mulţime de oameni fără adăpost, care vor fi bucuroşi să aibă un loc curat şi decent unde să locuiască şi o cină seara. Am banii şi îl voi ruga pe Lai Tsin să-mi găsească locul.

Lai Tsin se întoarse după câteva zile şi îi spuse că i-a găsit o bucată bună de pământ lângă Union Square, cu rămăşiţele fostei clădiri încă existente. Fundaţia era bună şi putea organiza forţa de muncă necesară şi materialele.

Francie privea placidă vieţile lor aglomerate. Se părea că norocul surâde tuturor, cu excepţia ei şi a secretului înspăimântător ce-l deţinea.

Capitolul 18

Josh. Numele trimitea vibraţii în întregul ei trup şi apăsă mâinile pe abdomenul umflat. Se privi în oglinda pe care Annie o instalase în dormitorul pe care-l împărţeau, întorcându-se de pe o parte pe alta. Nu era nici o îndoială că burta îi creştea, dar era încă destul de mică sub veşmântul chinezesc.

Privi reflexia oglinzii. Părul ei blond era strâns într-un nod, chipul ei delicat era palid şi tensiunea i se întipărise în ochi. Se gândi la fata de optsprezece ani de acum câteva luni şi privi fata de aceeaşi vârstă acum, în salopeta chinezească strânsă pe gât şi pantalonii negri. Aparţinea altei lumi.

Se îndreptă obosită spre fereastră, privind afară la activitatea neîntreruptă. Vechiul Chinatown fusese un ghetto întunecat şi secret, un adevărat iad cu galerii imense de şobolani, şi plin de infractori de tot felul: prostituate, sclave, săli de jocuri, bordeluri, vânzători de opiu şi violenţă sângeroasă a rivalilor „tong" ce stăpâneu totul. Municipalitatea oraşului dorise să construiască un nou Chinatown la Hunter's Point, dar chinezii îi ignoraseră şi începuseră să-l reconstruiască exact unde fusese dintotdeauna. Numai că de această dată, noile clădiri erau construite în vechiul stil chinezesc, cu picturi de tot felul. Acoperişurile erau vopsite în verde şi curbate la colţuri, iar leii

sculptaţi străjuiau porţile lăcuite. Străzile miroseau a mâncare şi legume, şi se auzea aproape mereu zgomotul ciocanelor. Noile clădiri se ridicau peste noapte, iar oamenii munceau intens la restaurarea caselor şi magazinelor lor.

Francie se gândi la Annie ce supraveghea în Union Square reconstrucţia pensiunii, şi, fără îndoială, înnebunind muncitorii cu debitul ei verbal. Annie trăise într-o familie de constructori toată viaţa ei, ştia aproape totul despre asta, şi lăsa să se şi înţeleagă acest lucru. Francie fusese odată cu ea şi îi găsise pe muncitori discutând, bând bere şi fumând. Priveau interzişi la femeia bătăioasă ce îi admonesta, reamintindu-le că-i plătea din banii ei, din timpul ei, spunându-le că mai bine ar trece la treabă. Când ei se întoarseră la muncă, îi aruncară câteva priviri nu tocmai roze, dar ştiau că Annie era corectă şi că un muncitor ce se dovedea conştiincios primea întotdeauna o primă pe lângă salariul pe care îl primea la sfârşitul săptămânii.

În ziua următoare, când terminară acoperişul, Annie dădu o petrecere. Mese lungi din trestie fuseseră întinse şi acoperite cu feţe de masă albe. Deşi era praf şi ciment, lui Annie îi plăcea ca totul să arate bine. Şi invită şi familiile, dându-le mâncare şi bere la discreţie. Ei toastaseră pentru ea, râzând când spuneau că e o şefă bună, deşi era femeie.

Lai Tsin lucra mai multe ore decât putea să creadă Francie că va putea lucra, totuşi găsea timp pentru lecţiile pe care le făcea cu ea. Citea avid cărţile pentru copii, citind fiecare cuvânt tare, urmărind pe carte fiecare cuvânt. Copia lecţiile pe un caiet ce-l lua cu el peste tot. Asimila totul ca un burete şi era atât de avid să înveţe, încât ea abia ţinea pasul cu el.

Lai Tsin se decise că era bine ca Micuţul Fiu, Philip Chen, să fie crescut de o familie chineză.

– Trebuie să fie ca ceilalţi chinezi şi să le înveţe obiceiurile, spunea el. Când va fi mai în vârstă şi mai înţelept, va putea să înveţe şi obiceiurile de aici, dar acum trebuie să-şi înţeleagă obârşia.

Asta o făcea pe Francie să-şi aducă aminte de trecut şi să se teamă de viitor. Şi nu îndrăznea să-i spună lui Lai Tsin sau lui Annie despre copil, era foarte ruşinată.

Auzi un zgomot la uşă şi alergă s-o deschidă. Un băieţel o privi scurt şi îi dădu o bucată de hârtie, coborând rapid scările.

Ea privi după el, zăpăcită, apoi închise uşa şi privi bucata de hârtie. Pe ea era scris: „Dacă mă mai iubeşti, vino la aleea Gai Pao diseară, la ora nouă." Şi era semnată: „Josh".

Sângele dispăru din obrajii lui Francie, iar inima îi bătea să-i spargă pieptul. Îşi spunea că nu poate fi adevărat; era o glumă proastă. Dar nimeni nu ştia de Josh, cu excepţia lui Lai Tsin şi a lui Annie, iar ei n-ar fi făcut asta. Simţi o zdruncinătură în pântece şi îşi puse mâna acolo, simţindu-şi copilul pentru întâia oară. Poate că totuşi era adevărat şi Josh era în viaţă. „Dacă mă mai iubeşti", scria în bilet.

Ea privi hârtia panicată, dorind ca şi ceilalţi să fi fost cu ea, dar Lai Tsin muncea şi Annie avea o întâlnire cu un arhitect şi se întorcea târziu.

Se plimbă înainte şi înapoi, spunându-şi că nu trebuia să se ducă, apoi se gândi la Josh, zăcând în ruine şi îşi spuse că poate nu murise. Şi ştiu că trebuia să plece.

Îi lăsă un bilet lui Annie în care îi scrisese că pleacă, şi porni pe străzi dosnice, căutând aleea Gai Pao, iar când o găsi, văzu că era o fundătură. Era întunecată, o lumină slabă se zărea la capătul ei şi ea ezită, înspăimântată. Dori să se întoarcă şi să fugă, dar biletul o făcu să rămână. Înaintă nervoasă pe alee, privind peste umăr zidurile

dărâmate. O lumină slabă ardea deasupra unei uşi mascate de o perdea şi ea ezită din nou. Ştia că trebuia să se întoarcă şi să fugă. „Dacă mă iubeşti", scria în bilet, şi dragostea o făcu să tragă perdeaua şi să intre.

Camera era luminată de o lampă cu kerosen. Se auzea zgomotul pieselor de mahjong şi strigătele jucătorilor, se simţea mirosul de tutun, parafină, fum de opiu şi transpiraţie. Chinezii de la masa de joc se întoarseră s-o privească, nervoşi, şi ea se lipi timidă de perete. Un bărbat servea vin de orez la o masă în stânga. Se îndreptă spre ea şi spuse rapid.

– Vino cu mine. Repede. Pe aici.

Ea îl urmă trecând prin altă perdea, împiedicându-se printr-un labirint nesfârşit de culoare ruinate, până când intrară într-o cameră mică. Doar jumătate din pereţi erau în picioare, nu exista tavan, iar lumina lunii intra, din spatele norilor, scoţând în evidenţă silueta intrării şi ferestrele goale. Francie realiză că ghidul ei plecase şi că era singură. Un sentiment de teamă îi înfioră şira spinării şi privi în jur. Desluşi o formă în mijlocul camerei: era un scaun. Cineva stătea pe el. Simţi că îi plesneşte capul, iar inima îi bătea să-i spargă pieptul.

– Josh?

– Ştiam eu că nu puteai să reziştifără să nu-l vezi, auzi ea o voce familiară. O lampă străluci orbind-o pe moment şi ea îngheţă de spaimă. Nu era vocea lui Josh, ci a lui Sammy Morris.

– Da, eu sunt, spuse Sammy, ridicând lanterna să-i vadă chipul. Franciei îl privi terorizată. Intrase în capcana lui.

– Tu ai scris biletul, şopti ea.

– Da, bineînţeles că eu am fost. Josh nu mai poate să scrie. Aşa că m-am gândit să-ţi spun că încă te iubeşte.

Ochii lui negri străluciră ca întotdeauna şi zâmbi triumfător. El ridică lampa. Un bărbat blond stătea pe alt scaun.

Francie simţi că leşină; ştia că nu putea fi adevărat. Îl auzise pe Josh când a murit; îl privise. Venise din mormânt s-o găsească?

Sammy o prinse de mână şi o roti trăgând-o aproape de scaun.

– Priveşte-l, Francie, spuse el sălbatic. Priveşte-ţi iubitul. Vezi cât de frumos e acum?

Ridică lanterna în aşa fel încât lumina să cadă pe faţa bărbatului. Numai că, nu mai era o faţă, era o masă de carne vineţie. Rănile supurau gura era o grimasă grotească, iar ochii priveau undeva în sus.

Francie ţipă terorizată, iar Sammy îi strânse braţul mai tare. Îi împinse faţa mai aproape de cea a monstrului de pe scaun.

– Hai, sărută-l, Francie, de ce n-o faci? Doar tu i-ai făcut asta.

Groaza îi dădu putere şi se eliberă. El scăpă lanterna, lumina pâlpâi şi se stinse lăsându-i în întuneric.

El strigă, iar Francie alergă spre locul unde fusese odată uşa. Ieşi din alee alergând şi iar alergând. Îl simţi în urma ei apropiindu-se din ce în ce mai mult. Apoi ea se împiedică. El o prinse, ea îi simţi mirosul de transpiraţie, simţindu-i mâinile în jurul gâtului. De la distanţă ea auzi un zgomot de paşi şi pe cineva care ţipă, apoi nu-şi mai aminti nimic.

Lai Tsin simţi pulsul lui Francie, mângâindu-i mâinile reci, dându-i părul pe spate, rugând-o să deschidă ochii. Invocă zeii s-o ajute. Era prietena lui, ajutorul lui, copilul, fiica, dragostea lui şi tot norocul n-ar fi însemnat nimic fără ea. Când, în cele din urmă, ea deschise ochii, o sui într-un taxi şi-o aduse acasă.

Annie aproape leşină când îi văzu. Îi mulţumi lui Dumnezeu

că, cel puţin, avusese intuiţia de a lăsa biletul, iar Lai Tsin ştia unde s-o găsească; când o privi pe Francie, cu faţa pământie şi tremurând, abia putând să vorbească din cauza şocului, ştiu că s-a întâmplat ceva groaznic.

– N-a murit, şopti Francie, i-am văzut pe amândoi, Sammy şi Josh. Oh, Annie, e groaznic doar să te gândeşti, faţa îi era atât de hidoasă, toată frumuseţea i-a dispărut. Sammy m-a obligat să-l privesc... avea un cuţit...

Annie îşi duse mâna la inimă, iar spaima dădu naştere la speranţă.

– Vrei să spui că Josh trăieşte!

– Unde i-ai văzut? întrebă Lai Tsin încet.

– La bodega unde se fumează opiu, pe aleea Gai Pao. În bilet scria să ne întâlnim acolo „dacă îl mai iubeam".

Francie întinse mâna, iar Annie luă biletul strâns şi citi mesajul.

– Ăsta nu e scrisul lui Josh, spuse Annie, pot să jur. E al lui Sammy Morris, exact cum ai spus tu.

Străzile pe jumătate distruse ale Chinatown-ului erau pustii, iar mai târziu, Lai Tsin se reîntoarse pe alee. Ştia locul, aparţinea „Tong"-ilor, vechea societate chineză secretă ce stăpânea lumea prostituţiei, jocurilor, opiului şi violenţei. Împărţiseră oraşul în teritorii, iar răfuielile erau sângeroase şi lăsau în urmă mulţi morţi.

Se îndreptă uşor spre lumina din capătul aleii, dădu la o parte perdeaua grea de la intrare şi se strecură înăuntru. Nimeni nu-l remarcă în zgomotul de acolo. Prin norii de fum de opiu, lampa de kerosen lumina piesele de mahjong şi paharele de vin de orez.

Omul de la bar era tânăr, ochii priveau atenţi dintr-o parte în alta, iar Lai Tsin îl întrebă despre „gwailos", străinii ce fuseseră mai devreme acolo.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti, spuse el, dar Lai Tsin îi citi pe chip că ştia foarte bine.

– Cu cât te-au plătit? întrebă el, scoţând nişte dolari din buzunar, etalându-i indiferent.

Băiatul ezită, iar Lai Tsin împinse o hârtiie de zece dolari peste tejgheaua de lemn.

– Mi-au dat douăzeci, spuse bărbatul întinzându-se lacom după bani. Lai Tsin ţinea bancnota în faţa lui, tentant şi spuse:

– Când îmi vei spune tot ce ştii.

– A intrat un bărbat. Era tânăr, cu ochii negri şi părul la fel, mic şi îndesat. Mi-a spus că vrea un loc secret să se întâlnească cu o femeie gwailo, nevasta altcuiva, spuse el zâmbind, arătându-şi dinţii maro. Dacă era chinezoaică ştiai ce urma să i se întâmple, continuă el ridicându-şi tricoul şi arătându-i lui Lai Tsin urmele tăieturilor de pe piept.

– Deci?

– Deci, i-am arătat un loc printre ruine, iar el mi-a spus că acolo va veni la ora nouă, că trebuia s-o aduc şi s-o las acolo. Asta am şi făcut. Nici mai mult, nici mai puţin.

El îşi întinse mâna după bani, dar Lai Tsin spuse:

– Întâi îmi arăţi locul.

Ochii omului străluciră periculos, dar se întoarse, luă lanterna şi mormăind îl conduse în acel loc. Nu era nevoie de lanternă, luna plină răsărise, iar în lumina ei Lai Tsin putu vedea că acum camera era goală. Omul luă bacnota şi dispăru de unde venise.

Un scaun rupt zăcea în mijlocul camerei, iar Lai Tsin se îndreptă spre el şi-l ridică. Ceva zăcea sub scaun, iar el îl ridică. Era o perucă blondă, iar lângă ea, o „mască de diavol" chinezească, folosită la procesiuni şi festivaluri, numai că fusese modificată să arate mai hidos. În lumina lunii se distingeau cicatricile roşii, gura strâmbă, iar ochii erau bine pictaţi şi ar fi putut să-şi dea uşor seama că în semiîntuneric şi teamă ar fi arătat real şi terorizant.

Lai Tsin se gândi intens când se întoarse pe alee. Un om ca Sammy, care dorea să-şi ducă treaba la bun sfârşit, nu putea fi prea departe. Trebuia să stea aproape de ea, de unde o putea urmări, aşteptându-şi şansa. Iar un gwailo în Chinatown nu era greu de găsit. Croindu-şi drum prin labirintul de alei, intră într-o stradă mare, la casa Onorabilului Înţelept. Bătu la uşă şi aşteptă. Nu răspunse nimeni, iar el luă câteva pietricele şi le aruncă în ferestrele de sus.

Imediat una dintre ele se deschise şi o voce iritată exclamă:

– Cine deranjează somnul celui binecuvântat?

Lai Tsin păşi înapoi şi întâlni privirea mânioasă a bătrânului.

– Onorabile Bunic, sunt Ke Lai Tsin. Trebuie să îţi vorbesc.

Îl auzi pe bătrân mormăind furios, apoi capul îi dispăru şi după câteva clipe uşa se deschise, lăsându-l pe el să se strecoare înăuntru.

Bătrânul îşi puse un chimono albastru şi spuse:

– Afacerea a căzut, Ke Lai Tsin? De asta m-ai trezit la ora asta?

– Nu, Onorabile Bunic. Afacerea merge bine. E o problemă mai dificilă decât aceasta.

Bătrânul ascultă atent explicaţiile, apoi spuse:

– E un lucru greşit să te încurci cu un gwailos, mai ales cu o concubină. Nu te-ai convins de asta? Las-o pe fată la ai ei şi găseşte-ţi o femeie chineză. Am o verişoară de vârstă potrivită cu care aş putea aranja să te căsătoreşti: deşi e cam bătrână, părinţii ei ar fi generoşi la o căsătorie cu tine. Ţi-ar prinde bine în afaceri.

Lai Tsin replică răbdător:

– Nu înţelegi, fata nu e concubina mea. E tânără, ca

un copil. Deşi a avut necazuri m-a ajutat. Mi-a adus noroc şi e de datoria mea s-o ajut.

– Nu e datoria unui chinez să ajute o femeie gwailo.

Bătrânul vorbise tăios, iar Lai Tsin oftă. Nu era uşor să-l convingi pe bătrân.

– Este adevărat, Onorabile Bunic. Dar nu e tot atât de adevărat că trebuie să-i răsplătim pe cei ce ne-au ajutat? Cer un lucru uşor: ajutorul tău să dau de urmele unui bărbat.

Păstrându-şi vocea joasă şi tonul rezonabil, el pledă cazul jumătate de oră, până când bătrânul aprobă.

– Eşti un om bun, Lai Tsin. Asocierea ta păcătoasă cu acea fată e discutată peste tot, dar din câte-mi spui e nevinovată. Voi face ceea ce îmi ceri. Vino aici mâine seară pe la şapte şi-ţi voi da răspunsul.

Bătrânul îi ştia pe toţi. Avea pe cineva în fiecare colţişor al Chinatown-ului, iar Lai Tsin ştia că-şi va ţine cuvântul. Se grăbi spre casă satisfăcut. Deşi se lumina din nou şi el nu dormise, era plin de energie şi urcă scările rapid. Annie îl aştepta.

– Zace acolo privind în gol, spuse ea îngrijorată. E rece, deşi am învelit-o în pături.

El o privi, o strigă şi o ţinu de mână, dar ea nu răspunse, iar el era îngrijorat pentru că ştia că suferise un şoc adânc.

– Mă duc să aduc vraciul, spuse el grăbindu-se.

Se întoarse după cincisprezece minute cu un chinez ce ducea o geantă neagră. Francie privea mirată, în loc să-i asculte inima şi să-i ia temperatura, doctorul chinez testă toate punctele de unde simţea pulsul, douăzeci şi opt de locuri diferite şi îi puse diagnosticul.

– E în stare de şoc, spuse el scriind o reţetă. Trebuie să bea din poţiunea asta de trei ori pe zi. Trebuie să stea la cald şi să fie hrănită numai cu apă de la orezul fiert,

timp de două zile. Nu pot face nimic cu teama din mintea ei, dar asta-i va curăţa trupul.

Îl privi nervos pe Lai Tsin şi spuse ceva în chineză.

– De ce era aşa nervos? întrebă Annie după ce plecă doctorul.

El îi întâlni privirea; trebuia să-i spună de teamă ca Francie să nu facă ceva prostesc.

– Mi-a spuse ceea ce ştiam deja. Că Francie va avea un copil. Era nervos pentru că a crezut că eu aş fi tatăl. Şi era dezamăgit.

Annie îl privi, iar inima i se umplu de milă când se gândi la Francie şi la secretul ce se chinuia să-l ascundă.

– Copilul e al lui Josh, spuse ea.

– Aşa e. Am observat cum încerca să ascundă asta. Am aşteptat ca ea să-mi mărturisească, pentru că n-am vrut s-o fac să se simtă rău. Dar acum mă tem pentru ea. Ar putea face ceva prostesc. Va avea nevoie de ajutorul tău, Annie. Trebuie să o iei de aici, din Chinatown, din San Francisco, să o rupi de tot ceea ce ştia şi de cei ce o cunosc şi caută să-i facă rău.

Annie îl privi uimită. Veştile despre copil îi scoseseră orice altceva din minte. Dar acum îşi reaminti de Sammy. Privea şocată masca pe care i-o arăta Lai Tsin şi încuviinţă când el îi repetă descrierea pe care i-o dăduse barmanul.

– Este Sammy. Cum a putut să facă aşa ceva? Cred că e nebun.

– E nebun de gelozie. Dragostea pentru fratele tău e amestecată cu ura pentru femei. Nu e un lucru neobişnuit ca un bărbat să iubească alt bărbat, dar, de obicei, nu duce la atâta violenţă.

Annie roşi. Vorbea de lucruri de care abia dacă auzise.

– Dar Josh al nostru nu era aşa.

– Asta a fost tragedia lui Sammy. Poate dacă Josh l-ar fi iubit la fel, toate nu s-ar fi întâmplat. Acum trebuie s-o

iei pe Francie de aici. Nu e bine pentru ea să mai rămână. Chinezilor nu le place. Ei cred că e concubina mea. Când va avea copilul, ei vor crede că-i al meu. Nu le pot permite să spună asemenea lucruri despre ea. Va fi ţinută la distanţă de poporul meu, dar şi de al ei. Va trăi într-o ţară a nimănui, iar copilul ei va avea aceeaşi soartă. Ia-o. Începe o nouă viaţă cu ea. Voi sunteţi familia mea, voi avea grijă de voi şi vă voi trimite bani. Aşa e cel mai bine.

Annie simţi tristeţea din vocea lui şi-i fu milă deoarece realiză cât de mult o iubeşte pe Francie. Pe lângă asta, în adâncul sufletului era fericită, gândindu-se la copilul lui Josh. O va lua pe Francie departe de aici. Încă avea bani, puteau cumpăra altă pensiune, în altă parte, şi puteau creşte copilul aşa cum trebuie. Abia aştepta să-i spună lui Francie că în locul disperării, copilul ei urma să aducă doar fericire.

Lai Tsin o părăsi şi se întoarse în camera lui. Era singura cameră pe care o avusese vreodată, singura care îi aparţinuse, iar aceasta era prima dată când închise uşa fără un sentiment de plăcere. Despături rogojina şi se întinse. Îşi împreună mâinile la ceafă şi derulă în minte evenimentele nopţii trecute. Mâine Sammy Morris urma să fie găsit şi ştia ce avea de făcut, iar în câteva zile după ce urma să se simtă mai bine, Francie îl va părăsi.

Un sentiment de singurătate îl cuprinse; îl mai simţise de multe ori înainte; numai că acum era mai rău. Îşi spuse că, atunci când eşti singur, nu ai nimic şi deci nu poţi pierde nimic. Dar când ai savurat plăcerea unei apropieri plăcute şi a dragostei, atunci, să pierzi era cel mai rău lucru din lume. Zeii fuseseră buni cu el un timp, iar acum îşi retrăseseră favorurile. Aşa să fie.

Capitolul 19

Următoarea seară, la ora şapte, Lai Tsin merse să-l vadă pe Înţelept şi să-şi afle răspunsul la întrebări. Bătrânul îl pofti să intre şi stătu în faţa lui, pieptănându-şi barba albă şi abordând un aer solemn.

Lai Tsin aşteptă. Era lipsit de respect să îl zorească, aştepta ca el să înceapă.

– Înainte de a-ţi spune ce doreşti să afli, trebuie să-ţi aflu intenţiile, spuse el în sfârşit.

– E mai bine să păstrez asta pentru mine, Onorabile Bunic, replică el, dar bătrânul nu se lăsă convins.

– Nu ar fi bine să aduci violenţa şi să pătezi numele comunităţii chineze.

– Onorabile Bunic, vorbim despre o persoană ce e mai violentă decât orice om „tong", un om care a ucis multe femei, şi acum caută s-o ucidă pe-alta.

– Pe concubina ta, spuse bătrânul, iar Lai Tsin îşi plecă privirea.

Bătrânul gândi îndelung, timp în care Lai Tsin îşi privea pantofii şi, în final, luă decizia.

– Am cercetat povestea, spuse bătrânul calm. Ce ai spus despre concubină e adevărat. Ştiu deasemenea că provine dintr-o familie mare. Cred că pasiunea ta e puternică dacă joci asemenea jocuri periculoase cu personaje atât de importante. Ar fi mai bine pentru toţi dacă ai reda-o alor ei.

– Poate ar fi mai bine să fie ucisă!

Ochii lui Lai Tsin trădau furia, iar bătrânul ştia că vorbea serios. Sprâncenele i se ridicară, surprins, dar încuviinţă, gândindu-se intens înaintea de a vorbi din nou.

– Dacă acest ucigaş era chinez, ne descurcam în felul nostru. Dacă asta e ce ai decis, vei primi răspunsul în următoarele condiţii: orice se va întâmpla cu acest bărbat să nu se afle niciodată; nu-mi vei spune nici mie, nici altcuiva. Nu trebuie să se audă nici o şoaptă ce ar submina onoarea comunităţii chineze.

Lai Tsin se lungi în scaunul alunecos din lemn negru. Spuse:

– Sunt de acord, Onorabile Bunic.

Apoi ascultă surprins ceea ce aflase bătrânul.

Se înclină în faţa lui când plecă, mulţumindu-i, dar bătrânul se întoarse spunând:

– Cuvintele au zburat din mintea mea. Nu-mi aduc aminte de această conversaţie.

Lai Tsin se îndreptă încet spre casă, iar mintea nu-i mai stătea la afaceri, ci la ce urma să facă. Annie îl întâlni la uşă. Mânecile bluzei îi erau suflecate, iar micuţa cameră strălucea de curăţenie, iar ochii ei erau nerăbdători.

– S-a trezit agitată, spuse ea. A băut din poţiune, apă fiartă cu orez, apoi i-am spus de copil şi a plâns pe umărul meu, uşurată. Apoi i-am spus că trebuie să plecăm, dar a negat din cap şi a spus că nu te va părăsi niciodată.

– Voi vorbi eu cu ea.

Francie era întinsă în pat, cu palmele strânse. Ochii îi erau închişi, dar pe faţă i se citea tensiunea.

El spuse încet:

– Sammy Morris nu-ţi va mai face niciodată rău. Asta ţi-o promite Lai Tsin. Mă crezi, Francie?

Ea încuviinţă, dar ochii îi rămaseră închişi.

El se aşeză lângă ea şi îi luă mâna.

– E timpul să pleci, Mică Soră, spuse el. Călătoria ta prin viaţă trebuie să continue fără Lai Tsin. Ca Micul Fiu, Philip Chen, şi copilul tău trebuie adus pe lume între ai lui, să le cunoască obiceiurile.

Ea stătea tăcută, dar el continuă să-i vorbească, cu o voce caldă, explicându-i că trebuia să aibă grijă de copil, că Annie o va ajuta, că el va avea grijă de ei, că reprezentau familia lui. Dar că ea trebuia să plece. Ea îi atinse faţa cu mâna.

– Eşti prietenul meu, şopti ea. Nu te voi părăsi niciodată.

Privirile lor se întâlniră, iar el spuse:

– Atunci îţi voi spune o poveste, ca să-ţi înţelegi mai bine responsabilităţile. Ascultă-mă, şi vei vedea că nu ai de ales. Sora mea, Mayling, şi eu, ne-am născut într-o lume a sărăciei, copil de concubină, Lilin. Tatăl nostru, Ke Chungfen, avea deja şaizeci de ani, părul cărunt, era sever şi crud. Nevasta lui Numărul Unu a murit după ce i-a dat cinci fii, iar apoi el s-a recăsătorit repede, deoarece cu cât avea mai mulţi fii, cu atât bătrâneţile îi erau mai uşoare. Nevasta Numărul Doi era tânără şi drăguţă, dar deasemenea era leneşă şi el blestema ziua în care se însurase cu ea. Casa era murdară şi ea fuma opiu toată ziua şi lua tineri să-şi bată joc de el, deşi o bătea în fiecare seară, să-i dea o lecţie. Căuta prin sate o „mui-tsai", o tânără a cărei familie era dispusă să o vândă, să devină servitoare. Lilin avea treisprezece ani, iar familia ei era atât de săracă, încât au fost bucuroşi s-o dea pentru suma mizeră de patruzeci de yuani, aşa nu mai trebuiau să-i umple şi ei o farfurie de orez în fiecare seară. Avea o faţă ovală şi drăguţă, un păr negru şi lung şi ochi tot negri. N-a trecut mult până bătrânul i-a cerut mai mult, plătind tot mizerabila sumă de patruzeci de yuani, iar tânăra Lilin a devenit concubină. O trata crud, o bătea,

deşi ea lucra din greu, să-l mulţumească. Ea era obligată să cureţe camerele sărăcăcioase, să spele hainele, să le pregătească masa, să-i aştepte pe soţia şi fiii lui, ce-şi copiau tatăl, jumulind-o continuu. Iar ea putea doar să se încline şi să promită că-i va mulţumi, era plătită doar ca „mui-tsai", şi n-avea nici un drept. Când Lilin ştiu că urma să aibă un copil, se rugă să fie băiat, să aibă mai mult noroc în viaţă decât ea, şi deşi fiul unei „mui-tsai" era considerat de cea mai joasă speţă, ar fi fost mai bine decât să fie fată. Ea lucra mai mult, stând şi noaptea, curăţind pantofii din bumbac pe care băiatul lui mai mare, de treisprezece ani, îi făcea şi apoi îi vindea în piaţă. Tatăl avea grijă de raţele albe şi mari ce aparţineau stăpânului satului, iar ceilalţi fii munceau la recoltatul dudelor sau orezului, depinde de anotimp. Lilin umplea cutiile lor de lemn cu orez fiert, mâncare pentru la câmp, când o loviră durerile, ştiind că urma să nască. Când durerile deveniră prea puternice ca ea să continue munca, se întinse pe rogojină. Nimeni nu veni lângă ea, deşi soţia Numărul Doi auzise ţipetele, iar când născu, era o fetiţă. Lilin era supărată; dar copilul o îmbărbăta; acum era cineva asupra căruia îşi putea vărsa dragostea şi care îi oferea acelaşi lucru. I-a dat un nume frumos, Mayling, şi numele de familie, Ke. Acum, trebuia să lucreze mai mult, având grijă şi de copil, să-l ţină deoparte de ei, pentru că nimeni nu dorea să fie deranjat de ţipetele ei. Într-o noapte ea îl auzi pe Ke Chungfen certându-se cu soţia Numărul Doi. Vocea lor era plină de mânie. Ea râdea bătându-şi joc de el. Mirosul de fum de opiu era peste tot, vocile se intensificară, apoi brusc, se lăsă liniştea. În dimineaţa următoare bătrânul a spus că soţia lui a murit pentru că fumase prea mult opiu. Lilin a trebuit să ajute să o întindă şi observă urmele de pe gâtul ei, fiind sigură că el o ucisese. Apoi, Lilin era înspăimântată şi încerca să se ferească din drumul lui cât

mai mult posibil, dar fără nevasta Numărul Doi, el deveni mai tiran. Chiar şi fiii lui simţeau pe pielea lor vergeaua ce o folosea la câmp, pentru raţe. Fiica ei avea deja trei ani când se născu următorul copil, un fiu, căruia ea îi dădu numele Ke Lai Tsin. El i-a spus, atunci când ea i-a arătat mândră copilul, că are destui acum.

Lai Tsin se opri. Privi în podea, cu fruntea încruntată, când şi-o reaminti pe mama lui.

– Avea doar şaptesprezece ani, continuă el. Nu-l iubise pe acest om. El o luase împotriva voinţei ei, şi ea nu-şi dorise copiii. Dar acum îi iubea. Casa o ţinea curată, le spăla hainele şi le pregătea masa, iar toată dragostea o oferea lui Mayling şi lui Lai Tsin. Deşi ea mânca numai orez şi legume, întotdeauna se îngrijea să pună peşte sau carne în farfuriile copiilor ei seara, la masă. I-a învăţat jocuri şi cântece, îi săruta şi le spunea că îi iubeşte, îi chema cu nume frumoase, Mayling era „Micuţa Comoară", iar Lai Tsin „Micuţa Prună". Dormeau lângă ea noaptea şi o priveau cum îşi pieptăna părul lung şi negru în timp ce le cânta să adoarmă. Aveam aproape patru ani când se născu Chen şi îmi amintesc cum rădeam de faţa lui caraghioasă. Mayling şi cu mine îl iubeam şi aveam grijă de el, deşi munceam din greu la câmp. Dar micuţul Chen n-a fost hărăzit de zei să apuce copilăria, iar ziua în care a murit a fost cea mai tristă din viaţa mea. Un an mai târziu a murit şi mama. Aveam şapte ani, iar Mayling zece. Chiar şi acum, nu ştiu ce s-a întâmplat, doar că într-o dimineaţă, mama nu s-a mai trezit. Îmi amintesc că o priveam, întrebându-mă de ce nu-mi răspunde când îi spuneam că mi-e foame, şi remarcasem că până şi când dormea somnul morţii era obosită. Ke Chungfen o exploatase până la moarte. N-a fost îngropată aşa cum trebuia. Doar era plătită să fie „mui-tsai". Ke Chungfen spunea că e prea sărac să mai cumpere un sicriu şi atunci a fost învelită în

cearşaful pe care zăcea, legată la cap şi de picioare şi îngropată rapid. Ruşinea faţă de o asemenea înmormântare era copleşitoare. Familia n-a purtat doliu, şi noi ne-am întors imediat la muncă. Iar Mayling şi cu mine am rămas singuri, înfruntând indiferenţa şi mânia tatălui.

Se aşternu o lungă tăcere; chipul lui Lai Tsin era plin de emoţie, iar Francie plângea. Îl prinse de mână şi spuse:

– Bietul Lai Tsin. Ce crudă a fost lumea ta.

– Lumile noastre au fost la fel, numai că a ta a fost înconjurată de bogăţie, iar a mea de sărăcie cruntă. Dar cruzimea taţilor a fost aceeaşi. Vezi, Francie, dragostea de mamă, scurtă, aşa cum a fost, ne-a arătat că viaţa poate fi diferită. De asta trebuie să te gândeşti la copilul tău. Trebuie să-i dăruieşti dragoste, ca să fie puternic în interiorul său. Adu-ţi aminte că nu are tată, eşti doar tu să-l înveţi ce înseamnă iubirea. Dacă nu o faci, atunci va fi exact cum a fost cu Mayling, Lai Tsin şi Francie.

Şi Annie ascultase povestea lui Lai Tsin şi se gândi la viaţa ei, devotată grijii pentru un tată egoist. El nu-i dăduse nimic, niciodată nici un cuvânt sau un gest de afecţiune. Îl înţelegea pe Lai Tsin şi ştia că avea dreptate.

Francie încuviinţă, prea emoţionată să vorbească. Cu înţelepciunea lui, Lai Tsin îi arătase calea cea bună pentru a ieşi din starea în care era. De acum, nu se va gândi doar la ea, va avea un copil pe care să-l iubească şi să-l protejeze. Şi îi va fi etern recunoscătoare, ştia cât îl costa să se gândească la trecut. Dar ştia totodată că nu-i spusese totul, că restul poveştii lui tragice era încă încuiat în sufletul lui.

Capitolul 20

Inima lui Annie se umplu de tristeţe când şareta închiriată dădu colţul pe drumul pietruit, iar ferma De Soto îi apăru în faţa ochilor. Era mai rău decât s-ar fi aşteptat. Dar chipul lui Francie se luminase când îi povestise despre ea; spunea că e un loc special, că singurele amintiri plăcute erau cele pe care le petrecuse aici cu mama ei. Spuse cu încăpăţânare:

– Mama mi-a lăsat-o. Am citit asta în ziar când au publicat testamentul tatălui meu. N-am fost niciodată la avocaţi să mă interesez, de teamă că va afla Harry. Dar el nu vine niciodată acolo, nimeni nu vine. E frumos, e al meu, şi acolo vreau să-mi nasc copilul!

Şi după două zile, erau acolo. Locul arăta de parcă urma să se prăbuşească.

– Oh, Annie, spuse Francie oftând mulţumită, nu e cea mai frumoasă casă din câte ai văzut?

Annie privea interzisă la casa bătută de ploi şi vânt, cu geamurile sparte.

– Cred că o putem aranja.

Francie sări din şaretă şi urcă treptele. Se întoarse să privească valea, dealurile însorite, parcelele verzi. Se auzea de la distanţă măcănitul gâştelor, nechezatul cailor şi simţea vântul domol mângâindu-i pielea.

– E la fel, spuse ea fericită. Întotdeauna m-am simţit

liberă aici. E locul unde m-am simţit întotdeauna ca acasă, în timpul verilor şi iernilor, când stăteam cu mama în faţa focului.

Uşa era descuiată şi ea pătrunse înăuntru privind camerele pline de praf, zâmbind şi amintindu-şi. Parcă vedea cămăruţa cu soba încinsă şi pe mama ei stând în şezlong, ea stând în picioare şi Princess tolănită pe covoraş. În memoria ei, bucătăria mare, cu masa de brad şi oalele ei de alamă era plină de arome delicioase, de pâine coaptă şi pui prăjit, de mere mari, roşii, proaspăt culese şi struguri negri.

Camera mamei ei nu avea un aer trist; razele calde ale soarelui după-amiezii intrau prin ferestrele sparte şi parcă o vedea cu obrajii roşii şi ochii strălucitori, stând pe pernele albe, brodate, pe acelaşi pat de lemn, emanând dragoste şi fericire.

– E la fel, oftă ea. E perfect, aşa cum a fost întotdeauna.

Annie ridică din sprânceană, sceptică. Tot ceea ce vedea era o casă veche, dărâmată, cu un acoperiş probabil distrus. Era greu de spus ce mai era, ce mai rămăsese după atâţia ani, dar cel puţin Francie era fericită.

– Vom repara totul într-o clipă, spuse ea destul de veselă, dar se întristă, neştiind de unde să înceapă.

Auzi un zgomot făcut de nişte cai, pe drum.

– Ştiu cine e, spuse Francie, grăbindu-se spre uşă.

Bărbatul scund, deşirat, de culoarea nucii, îşi opri calul şi o privi, uimit.

– Zocco, strigă ea, îndreptându-se spre el. Îţi mai aminteşti de mine?

– Miss Francie?... întrebă el, nevenindu-i să creadă.

Ea zâmbi şi îl îmbrăţişă.

– Da, Zocco, da, eu sunt, după atâţia ani. Am venit din nou acasă.

Îi privi chipul. Zocco nu mai era tânărul din amintirile

ei. Acum avea în jur de patruzeci de ani, dar arăta la fel, mai avea câteva riduri în jurul ochilor şi pielea era puţin mai aspră. Engleza lui era tot şchioapă.

– Îi spun lui Esmeralda, spuse el repede. Poate ajuta să cureţe locul. Nu mai e nimeni de atâţia ani, noi nu facem nimic. Dar acum aranjez imediat. Chiar acum, Miss Francie. Şi mă bucur că te-ai întors, mă bucur că De Soto va reveni la viaţă.

Annie privea, uimită, cum el se aruncă în şa şi galopă într-un nor de praf.

– Cine e? întrebă ea.

– E Zocco. E aici de nici nu-mi mai amintesc. Când aveam şase ani m-a învăţat să călăresc fără şa, în aşa fel încât să nu cad niciodată. E prietenul meu, adăugă simplu.

Zocco se întoarse într-o jumătate de oră cu Esmeralda, soţia lui. Avea în braţe un coş plin de mâncare.

– Mă bucur să te văd, Esmeralda, spuse Annie, despachetând pâinea, carnea prăjită şi o enormă plăcintă cu mere.

Esmeralda, zâmbindu-i soţului ei, nu vorbea engleza, dar încuviinţă înţelegând că lui Annie îi plăcea ce adusese. Apoi Annie o trimise pe Francie la plimbare, iar ea cu Esmeralda îşi puseră şorţurile şi începură să cureţe praful.

Interzicându-i-se să ajute, Francie se aşeză leneşă pe malul eleşteului, râzând de gâştele ce dădeau din aripi ameninţător, spre ea; amintindu-şi apoi cum alunecau când eleşteul era îngheţat, în ultima iarnă din viaţa mamei ei. Găsi vechiul coteţ de găini unde căutase oul de Crăciun al mamei ei şi îşi spuse că mâine va cumpăra mai multe găini, ca să aibă ouă proaspete la micul dejun. Se plimbă prin grajdurile goale, inspirând mirosul familiar de fân, amintindu-şi cum împingea scaunul cu rotile al mamei sale şi cât de uşor îl simţea, deoarece Dolores fusese atât de bolnavă, încât slăbise îngrozitor. Cu un oftat, îşi spuse că

această casă nu aparţinea trecutului; era casa viitorului, a ei şi a copiilor ei. Un singur lucru lipsea să o facă din nou cum fusese – câinele mare, Princess. Şi îşi spuse că a doua zi va găsi şi un câine să-i ţină locul.

După o săptămână, casa strălucea de curăţenie. Podelele luceau, ferestrele fuseseră înlocuite, uşa fixată, şi fiecare piesă de mobilier era lustruită până ce lucea în soare. Covoarele fuseseră spălate şi agăţate la uscat, la soare, masa mare de brad era ca nouă, soba veche fusese curăţată şi aprinsă, mirosul mâncării gătite de Annie umplând casa. De Soto Ranch era din nou un cămin.

Sammy Morris vedea clădirile arse de incendiu grăbindu-se de-a lungul străzilor din Chinatown. Vântul bătea dinspre Oceanul Pacific şi era rece şi umed. Îi dădură lacrimile şi fu scuturat de un fior, ascunzându-şi bărbia în fularul de lână. O luă la stânga, apoi la dreapta, şi în final se opri în faţa unei clădiri. Punând jos coşul pe care îl ducea, se întoarse şi privi în jur. Aşteptă câteva minute, ascultând şi privind până când era satisfăcut că nu-l urmărea nimeni, apoi îşi luă coşul şi intră înăuntru, trecând peste o scară de lemn căzută, ce ducea spre etajul superior care nu mai era, intrând apoi într-o cameră din spatele clădirii. Intrarea, fără uşă, era acoperită de o bucată de pânză şi el privi încă o dată în jur, înainte de a intra.

Camera era rece, nu numai datorită vântului de afară, ci şi a frigului unui loc abandonat. Punându-şi jos coşul, el se îndreptă spre soba mică, scoase o cutie de chibrituri din buzunar şi o aprinse. Lipsise mai mult decât intenţionase, deoarece credea că fusese urmărit. Simţise asta în oase, simţise privirea aţintită asupra lui, auzise paşi în urma lui, dar de câte ori privise înapoi să-şi confrunte urmăritorul, nu era nimeni. Transpirând de teamă, el se plimbase

mult printre alei, sperând ca urmăritorii să-i piardă urma. Apoi se dusese la cantina săracilor. Acolo mâncase purtându-se ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, uitându-se mereu afară, dar nimeni nu-i arătă vreun interes.

Când plecă se întoarse din uşă să verifice. Oamenii mâncau, beau, vorbeau, nimeni nu-l privea, totuşi se îndreptă temător spre casă.

Fumul ieşea din soba proaspăt aprinsă, iar el îşi duse mâinile la gură şi suflă până când cărbunii deveniră roşii. Apoi se întoarse şi privi la Josh.

El zăcea pe patul improvizat, aşa cum îl lăsase. Se gândi că nu era nimic surprinzător, deoarece Josh era paralizat. Ochii lui orbi priveau în sus şi chiar dacă îl auzise pe Sammy intrând, nu arăta acest lucru. Josh nu mai reacţiona de când Sammy îl trăsese din flăcările ce mistuiau Pacific Street ducându-l în braţe la doctor.

Sammy îl cuprinse cu mâinile lui puternice pe Josh şi-l ridică în şezut, masându-i mâinile reci pentru circulaţie.

– Am ceva care o să te încălzească, spuse vesel scoţând pachetele din coş.

Despături o friptură de vită ţinând-o lui Josh sub nas să simtă aroma.

– Cum o făcea Annie, spuse el punând o bucată în gura lui Josh.

– Bun băiat, spuse el hrănindu-l cu lingura ca pe un copil. Îhî, e bun, Josh. Nu poţi spune că prietenul tău n-a avut grijă de tine. Şi-o să am grijă de tine până voi muri, aşa cum mi-am promis. Nu-i aşa, Josh?

Capul lui Josh căzu într-o parte, iar Sammy puse jos farfuria şi-l aşeză într-o poziţie confortabilă.

– O să-mi iau o slujbă curând, spuse el aşezându-se şi aprinzându-şi o ţigară. Sunt multe construcţii ce se fac acum; iar apoi o să găsesc o cameră frumoasă la parter, ca

să-mi fie uşor să te scot şi poate-ţi voi lua un scaun pe rotile şi te voi plimba. Poate la ocean, ţi-ar place, nu?

Ochii lui negri erau plini de durere când îl privea pe Josh, amintindu-şi de băiatul plin de viaţă care fusese odată, iar acum vorbea să-l împingă într-un scaun cu rotile, să-i arate locuri pe care nu le putea vedea, să-l ducă lângă oceanul în care nu putea înota.

Scoase o sticlă de whisky irlandez ieftin din buzunar, o deschise şi sorbi adânc, strâmbându-se când licoarea îi ajunse în stomac. Apoi se ridică şi puse sticla la gura lui Josh, satisfăcut că înghiţea.

– Aşa e bine, băiete, murmură el, îţi mai linişteşte durerile. Aş da timpul înapoi, Josh, până când eram la şcoală. Atunci era cel mai bine, Josh, nu? Doar tu şi eu distrându-ne. Da... Aş întoarce timpul, înainte de ziua aia la râu, când s-a înecat Murphy. N-am vrut s-o fac, Josh, continuă el oftând adânc, dar furia mi-a cuprins inima. Mă uitam la voi cum stăteaţi pe stâncă şi ştiam că te iubeam. Tu erai atât de atent cu Murphy, vă distraţi şi pe mine mă ignoraţi. M-am simţit ca un nimic. Nimănui nu-i păsa dacă existam sau nu. Cu atât mai puţin ţie. Nu puteam lăsa să se întâmple asta, Josh, nu după ceea ce am fost unul pentru altul. Toţi anii ăştia, jurându-ne prietenie şi loialitate. N-a fost greu să fac ce am făcut. Mi s-a părut natural. N-am crezut că tu ştiai. Nimeni altcineva n-a mai văzut.

Îl privi tăcut pe Josh, ca şi cum aştepta un răspuns, dar faţa lui rămase imobilă. Îi turnă mai mult whisky în gură, ştergând picăturile ce se scurgeau pe bărbie cu degetul, apoi se aşeză din nou.

– Ţi-e mai cald acum? întrebă el verificând focul. Ştiu că nu va fi niciodată cald aici, dar whisky-ul ajută. Sper să-ţi ia durerea, Josh, pentru că pe-a mea n-o va putea lua niciodată. După tot ce am făcut pentru tine, şi-acum uite cum arăţi...

Ochii lui se umplură de lacrimi şi dădu din cap dintr-o parte în alta.

– Vezi, Josh, dacă nu te uitai după fetele alea, nu trebuia să le omor. Nu puteam să suport gândul că le atingeai, că le sărutai... Îmi făcea rău la stomac, ştiai asta? Şi aveam sentimentul ăla arzător în inimă, dar, după Murphy, am ştiut ce să fac. Ştiam că mă suspectezi şi când se întâmpla ceva tot la mine veneai. Îţi spuneam că mă vor spânzura. Judecătorul îmi va pune gluga neagră şi mă vor spânzura de gât şi voi muri. Nu puteai să-i laşi să mă spânzure, nu-i aşa? Aminteşte-ţi cum îţi spuneam că tot ceea ce aveam nevoie era o şansă. Doar să mă ajuţi să scap te rugam. Tu ai fost de acord; m-ai trimis la Annie să iau banii, iar tu ai încercat să distragi atenţia poliţiei. Mă asiguram să fie fularul tău pe cadavre, mă asiguram să-i spun mamei că tu erai ucigaşul şi ca un bun prieten te ajutam. În acest fel te făceam să fugi cu mine.Ştiam că nu te puteai întoarce niciodată acasă, pentru că te-ar fi spânzurat. Atunci te-am avut numai pentru mine. Până când ai întâlnit-o pe Francesca Harrison.

- Se ridică şi se îndreptă spre Josh. Îngenunche şi îi privi ochii.

– Mă auzi, Josh, îţi spun adevărul, prietene. Adevărul şi numai adevărul, iar Francie Harrison trebuia să urmeze dacă n-o pierdeam. Doream s-o fac să sufere, Josh. Să sufere ca tine. Am crezut că aşa e drept.

Privi sticla goală din mână, apoi o aruncă de perete, împrăştiind-o în mii de cioburi.

– Dacă nu era ea, nu zăceai aici, Josh Aysgarth, ţipă el privindu-l disperat. Francie te-a adus în starea asta, ea te-a orbit! Ţi-a luat minţile şi te-a făcut un prost. Ea te-a făcut să înduri săptămânile astea de iad.

El alunecă pe podea cu capul în mâini. Lacrimile îi curgeau pe obraz şi continuă:

– N-o să uit niciodată când am venit să te caut. Totul ardea, dar ştiam că eşti acolo. Te-am găsit şi te-am cărat în braţe aşa cum erai, plin de sânge şi rupt. Am avut grijă de tine în timp ce ei şi-au văzut de ale lor. Am stat lângă tine şi când am ştiut că vei trăi şi că nu mai puteau face nimic pentru tine, te-am adus acasă, unde îţi e locul, Josh. Cu mine.

Se întinse după a doua sticlă de whisky şi deşurubă capacul sticlei cu mâinile tremurând.

– Eşti al meu acum, Josh, spuse el cu triumf în voce, şi nu te voi mai părăsi niciodată!

Dându-şi capul pe spate, sorbi adânc, sughiţând când alcoolul îi arse gâtul.

– Da, spuse el ştergându-se la gură cu mâneca hainei, iar când momentul va veni, femeia care ţi-a cauzat această durere îi va însoţi pe ceilalţi în mormânt.

Barul Jimmi's de pe Washington a fost rapid reconstruit. Reintrase în afaceri şi făcea treabă bună, iar atunci când Sammy nu mai putea îndura tăcerea lui Josh, venea aici să-şi înece necazurile în whisky-ul irlandez favorit, stând la barul de lemn, privind paharul, gândindu-se la Josh.

Tăcerea lui Josh umplea camera lor de tensiune. Era ca şi când cuvintele erau închise în el, lucruri ce voia să le spună, părea că se luptă cu el însuşi ca să se poată exprima. De câte ori îl privea Sammy, ochii îi întâlneau aceeaşi expresie goală. De multe ori, Sammy stătea în faţa lui după ce băuse şi ţipa: „Vorbeşte, pentru numele lui Dumnezeu, Josh. Hai, dacă ai ceva de zis, spune-mi!"

În seara aceasta, mânia lui crescuse. El îl luă de guler şi-l scutură ca pe un câine, ţipând la el să vorbească, să meargă, să se comporte aşa cum o făcea, „chiar dacă vrei

să-mi spui că mă urăşti, spune-o, dar spune ceva!"Dar capul lui Josh se bălăngănea dintr-o parte în alta, iar ochii lui terifianţi îl fixau, ca o viziune de coşmar.

Sammy îl puse înapoi în pat şi-l acoperi repede cu pături. Camera era rece, dar el transpirase. Spaima îi înfioră pielea şi ieşi alergând din casă, ducându-se la bar. Dar nu putu să stea mult acolo. Prezenţa tăcută şi sinistră a lui Josh îl atrăgea înapoi ca un magnet.

Îşi dădu pe gât băutura şi comandă alta. Josh nu era nici viu, nici mort. Lui Sammy îi era frică să se întoarcă, să-l vadă zăcând acolo, frică de propria mânie, pentru că Josh nu se mişca, nu vorbea, nu privea. Ştia că asta nu mai putea dura mult. Trebuia să facă ceva cu el, chiar dacă asta i-ar fi frânt inima. Mâna îi alunecă în buzunar şi simţi lama rece a cuţitului. Era acolo pentru Josh. Într-o zi, curând.

Era târziu când, în sfârşit, se ridică de la bar. Cerul era negru iar norii atât de joşi, încât parcă stăteau pe acoperişuri, dar Sammy nu avea nevoie de lumină să-i lumineze drumul; îl ştia ca un porumbel voiajor. Cuţitul se lovea de sticla de whisky din buzunar la fiecare pas şi era atât de pierdut în gânduri, încât nu realiza. Nu putea fi în noaptea asta, îşi spunea, va mai petrece cu Josh încă o noapte, îi va mai da o şansă. Îi va mai da nişte whisky să-i aline durerile, deşi nu-şi putea da seama dacă Josh mai simţea ceva.

Se opri în faţa intrării privind automat în jur, dar era prea întuneric să vadă ceva şi păşi înăuntru. Soba nu mai ardea, iar în cameră era întuneric. Bombănind, se împiedică de câteva ori şi aprinse focul. Apoi aprinse lumânarea de pe podea şi se întoarse să-l privească pe Josh. El nu mai era acolo.

Sammy privi din nou. Nimic. Ridică lumânarea, puse păturile pe podea, dar patul era gol. Spinarea i se înfioră

de teamă şi încercă disperat să înlăture efectul băuturii. Josh plecase. Se ridicase şi ieşise. Îl părăsise. Scăpă lumânarea şi începu să se învârtă urlând ca un animal, dar urletul se transformă într-un ţipăt de groază când văzu doi oameni ce-l priveau din umbră. Îl prinseră şi-l aruncară la podea cu mâinile la spate, ridicându-i-le până când simţi că explodează de durere.

– Lăsaţi-l, spuse o voce calmă. Braţele lui căzură, cei doi păşiră înapoi, iar Sammy îi privi respirând greu şi strâmbându-se de durere. Erau chinezi şi aveau la brâu cuţite foarte ascuţite în teci roşii. Îşi dovediseră puterea şi ştiu că nu trebuia să se pună cu ei.

– Ia loc, ordonă vocea calmă, iar Sammy se supuse repede privind umbrele nervos.

– Cine eşti? întrebă el. Ce vor chinezii de la mine?

Lai Tsin păşi înainte, ţinând o lanternă.

– O confesiune, domnule Morris.

Sammy îl privi înspăimântat. I se părea cunoscut, dar putea fi una din miile de feţe pe care le vedea în fiecare zi în Chinatown.

– Ce-ai făcut cu Josh? urlă el.

– Nu-l vei mai vedea niciodată, îi spuse chinezul încet.

O ură aprinsă cobora în creierul lui Sammy. Era aceeaşi dintotdeauna. O ură care-l făcea să-şi piardă controlul – îl luaseră pe Josh de la el, îl răniseră – îl uciseseră. Scoţându-şi cuţitul din buzunar se năpusti spre chinez.

Lai Tsin văzu strălucirea oţelului în lumina lămpii, îi simţi muşcătura în obraz, iar apoi căldura sângelui. Stătu nemişcat, iar cei doi bărbaţi „tong", angajaţi, îl trântiră pe Sammy la pământ. El se aplecă şi luă cuţitul. Spuse calm:

– Acum vei face cum spun eu.

Sammy era în genunchi, unul din chinezi îl ţinea de mâini, iar celălalt stătea cu cuţitul la gâtul lui. Lai Tsin puse hârtie, un stilou şi cerneală pe podea în faţa lui.

– Ia stiloul şi scrie ce-ţi spun.

Sammy îl privi sălbatic, apoi privi stiloul. Chinezul din spatele lui îi împinse genunchiul în spate, iar el ridică repede stiloul, aşteptând.

– Lăsaţi-l, ordonă Lai Tsin, iar bărbaţii îi dădură drumul. Sammy privi în sus. Întâlnii ochii lui Lai Tsin care îi spuse:

– Vei scrie: „Eu, Sammy Morris, mărturisesc că am ucis cinci oameni nevinovaţi".

– Nu! ţipă Sammy aruncând stiloul pe podea, n-ai să mă faci să scriu asta!

Lai Tsin făcu un semn, iar cei doi îl priviră din nou. De data aceasta Sammy simţi oţelul rece la gât, ascuţit, şi un firicel de sânge scurgându-i-se pe gât.

– Acum ştii cum se simţeau victimele tale, spuse Lai Tsin. Observi cât de terorizaţi şi neajutoraţi erau. Ia stiloul şi scrie.

Tremurând, Sammy făcu ce i se spusese.

– Mărturisesc uciderea lui Murphy, continuă Lai Tsin.

Capul lui Sammy se ridică şi privi în jur panicat. Nimeni nu ştia despre asta. Nimeni – cu excepţia lui Josh. Îi mărturisise totul orbului, tăcutului Josh. Era singurul care ştia despre Murphy.

– Scrie! comandă Lai Tsin. Cuţitul îi atinse din nou gâtul şi Sammy mâzgăli repede cuvintele.

– Mărturisesc uciderea celor trei femei, pentru care prietenul meu Josh Aysgarth a fost acuzat, continuă Lai Tsin.

Respiraţia lui Sammy deveni scurtă, înspăimântată. Josh auzise totul şi îi spusese...

Îl privea terorizat pe Lai Tsin. Un strigăt nefiresc îi ieşi din gâtlej. Acum ştia cine era bărbatul. Era chinezul care o salvase pe Francie Harrison. Ea îi spusese toate astea, ea îi trimisese la el să mărturisească, ea îl luase din nou pe Josh.

– Scrie, comandă Lai Tsin. Mărturisesc că am ucis o femeie în San Francisco.

Sammy privi terorizat hârtia şi scrise ce i se spusese.

– Semnează, îi ordonă Lai Tsin.

– Unde e Josh, ce-ai făcut cu el, ţipă Sammy. Nu-l poţi lua de la mine, suntem ca fraţii, ne iubim... l-am salvat, am avut grijă de el...

– Semnează, repetă Lai Tsin.

Mâna lui Sammy tremura atât de mult, încât abia ţinea stiloul, iar semnătura lui era mai mult o mâzgălitură pe pagină.

– Semnează din nou, ordonă Lai Tsin, dar mai citeţ.

Sammy simţea lama cuţitului pe gât şi îşi scrise numele din nou. Lai Tsin făcu un semn chinezilor şi ei prinseră braţele lui Sammy, întorcându-le la spate până când acesta ţipă de durere.

Lai Tsin ridică hârtia şi o citi. Încuviinţă, satisfăcut. Se apropie de Sammy şi îl privi în ochi. Erau ochii unui criminal. Un om ce ucisese cu sânge rece. Un om care ar fi ucis-o şi pe Francie dacă ar fi putut.

– Ştiţi ce să faceţi cu el, le spuse celor doi întorcându-se cu spatele.

– Nu! ţipă Sammy, întinzându-se după el. Nu!!!

Dar Lai Tsin dispăruse. Apoi, Sammy simţi o lovitură puternică în cap şi nu mai ştiu nimic.

Târziu în acea noapte, când întunericul era profund, oamenii „tong" îl cărau pe Sammy Morris într-o cuvertură, pe cheiul portului, într-un vapor chinezesc. Căpitanul îşi primi banii, iar cei din echipaj priviră în jur, coborându-l în magazie. Era încă în viaţă, aşa cum comandase Lai Tsin. Dar, înainte să plece, îi tăiară bărbăţia.

Capitolul 21

Şase luni mai târziu. Era miezul nopţii, iar Lai Tsin era în depozitul lui verificându-şi stocul de marfă şi făcând chitanţe pentru noile comenzi. Francie îl învăţase toate cuvintele pentru mărfurile pe care le vindea, iar el le scria încet şi precis.

Dădu din cap şi îşi puse deoparte caietul cu însemnări. Fusese singur toată viaţa, era obişnuit cu acest lucru, şi nu aştepta mai mult, dar fără Francie, totul era pustiu. Totul se schimbase de când o cunoscuse. Devenise o persoană respectabilă în proprii ochi, cât şi în ochii celorlalţi. În schimb, el dorea să ia toate poverile ei asupra lui; dorea să-i redea tinereţea şi frumuseţea; dorea să-i ofere întreaga lume. Dar întâi, trebuia să-i aparţină.

Încuie uşa depozitului şi se îndreptă încet spre casă, pe străzile întunecate şi liniştite ale San Francisco-ului, gândindu-se la viaţa lui. Nu se aşteptase niciodată să aibă un viitor, exista doar prezentul şi acesta nu avea nevoie de planuri. Acum, ştia că dacă voia să-şi îndeplinească ţelurile, trebuia să privească mai departe de magazinele şi depozitele lui. Trebuia să treacă dincolo de condiţia unui negustor obişnuit şi să devină un antrepenor, cu proprietăţi peste tot. Trebuia să treacă de San Francisco, spre Hong Kong, China, Hawaii, India, Rusia şi Orient.

Se privi în fereastra unui magazin şi ceea ce văzu era

imaginea unui ţăran obişnuit. Toţi chinezii educaţi şi prosperi stăteau acasă, în China; numai cei săraci plecau în America să muncească la căile ferate, la câmp, în spălătorii sau restaurante. Cei cu mintea agilă şi cu o sumă mică de bani deveneau negustori ca şi el, dar chiar şi vieţile lor întâmpinau dificultăţi şi pericole; acestea veneau nu doar din partea diavolilor străini „gwailos". Exista multă gelozie şi înşelătorie, iar „tong"-ii erau vicioşi şi reprezentau o ameninţare constantă. Ceilalţi negustori chinezi erau puternici deoarece erau capi ai unei familii numeroase ce îi ajuta, dar el nu avea familie. Doar pe Francie. Se gândi îndelung la ea în drum spre casă, şi deodată realiză că împreună cu Francie, ca parteneră, devenea mai puternic decât toţi. Cu Francie în fruntea companiei, putea cumpăra pământ şi putea face afaceri interzise chinezilor, nu doar în Chinatown, dar oriunde în America, oriunde în lume. Cu Francie lângă el, putea fi mai puternic decât oricare alt om de afaceri chinez.

Noaptea târziu, când se întinse pe rogojină, îşi spuse că dorea să devină mai mult decât un negustor, dorea succesul ce nici nu-l visase măcar. Şi cel mai mult, să devină un om învăţat. Deoarece doar atunci, înarmat cu marile puteri ale succesului, banilor şi învăţăturii, se putea întoarce în satul lui de pe malurile Ta Chiang-ului, să arate cât de bine o ducea copilul bietei „mui-tsai" Lilin. Dorea să-i ridice un templu în amintirea ei şi-a copiilor ei care muriseră, ca spiritele lor să aibă un cămin. Şi mai dorea ca de bogăţiile lui să beneficieze Francie şi copilul ei ce urma să se nască.

Între timp, tot ceea ce putea să-i ofere era câinele ce-l dorea. Îi găsise doi câini mari, de culoarea nisipului, cu ochi negri, iar acum trebuia să-i ducă la ea. Amâna această plecare deoarece îşi spunea că nu trebuia s-o deranjeze, dar era de fapt alt motiv; fusese în aceeaşi vale cu câţiva

ani în urmă şi îi era teamă de amintirile neplăcute ce i le-ar fi redeşteptat locul.

Îşi cumpără haine noi pentru călătorie, ca să fie mândru de el: o robă bleumarin, o haină neagră şi o pălărie rotundă, cu un buton de mătase în centru. Părul îi crescuse şi îl purta legat într-o coadă; avea geanta pe umăr şi ţinea cei doi câini cu lese din piele. Coborî în oraş, spre Ferry Building, şi luă ferryboat-ul Contra Costa, indiferent la zâmbetele superioare ale pasagerilor, când el apăru.

Inima îi era plină de teamă în timp ce Zocco îl conducea spre fermă. Îşi reaminti că era un negustor respectat şi că în curând va avea destui bani să-şi plătească datoria către înţelept. Îşi spunea că trebuia să uite trecutul, dar inima îi ardea, era plină de amintiri dureroase, în timp ce valea i se desfăşura în faţa ochilor.

Francie alergă spre poartă să-l întâmpine. Burta îi crescuse, iar ochii îi erau plini de tandreţe. El îşi zise că arăta ca un copil, cu obrajii ei roşii şi părul blond ce-i cădea pe umeri. Zâmbi la vederea câinilor ce se zbenguiau la picioarele lui.

– Doi căţei, Lai Tsin! exclamă ea.

– O căţea şi un câine. Cu timpul, vei avea mai mulţi „Mari Danezi". Sper că-ţi vor aduce bucurie.

Ea râse din nou.

– Îi voi numi Ducele şi Ducesa – în memoria lui Princess (Prinţesa). Şi acum am ceva pentru tine, spuse ea mândră. Casa mea e casa ta, Lai Tsin. E căminul nostru.

Când ea îl conduse prin camerele simple, el observă că nu existau lucruri de valoare, nu erau covoare scumpe, ornamente sau figurine de jad, picturi sau scaune negre, cum văzuse în casa înţeleptului chinez. Dar mica fermă era plină de căldură şi îi dădea sentimentul că era binevenit, sentiment ce nu-l mai trăise în altă casă.

Annie zâmbi şi veni din bucătărie să-l întâmpine. Pregătise

masa pentru el şi se aşezară la masa de brad din bucătărie, mâncând o supă din roşiile proprii, peşte prins din râu, legume din grădină, o plăcintă de mere, din mărul din curte şi o tartă făcută din laptele vacii lor. Şi, ca şi când n-ar fi mâncat niciodată asemenea mâncare, el zâmbi şi spuse că era cea mai bună masă „gwailo" pe care o mâncase.

După ce au mâncat, s-au aşezat în faţa focului, iar Annie îl privea curioasă. Hainele îi atârnau pe silueta subţire, faţa cu oasele obrazului proeminente era slabă, dar Lai Tsin avea tăria oţelului, şi ea bănuia că o căpătase îndurând greul. Francie spunea că îi era teamă să-l întrebe despre trecutul lui, dar curiozitatea lui Annie n-avea limită. Scoţându-şi pantofii, îşi întinse tălpile picioarelor încălţate cu ciorapi de lână către foc. Mişcându-le cu plăcere în căldura emanată de foc, spuse:

– Spune-ne, ce te-a adus în America, Lai Tsin?

Lai Tsin era tăcut, se întreba ce-ar putea să le spună. Afară era întuneric, noaptea răcoroasă se lăsase. El privi în jur, luminat de flăcările focului. Nu mai simţise asta înainte, siguranţa acestor pereţi şi compania prietenilor, oameni pe care-i iubea şi care ţineau la el. Răspunse cu aceeaşi voce domoală:

– Dragele mele prietene, mi-aţi povestit nereţinute şi franc despre viaţa voastră. Eu sunt străinul din lumea voastră şi aveţi tot dreptul să fiţi curioase. Vă voi spune de ce am venit în America.

Ochii lor erau fixaţi asupra lui, aşteptând să înceapă. Un buştean din foc trosni încet, împroşcând scântei, iar câinii dormeau. După un timp, el spuse:

– Unde trăiam eu, în provincia Anhwei, pe malurile Yangtze-ului, stăpânul satului deţinea totul: pământul şi casele de pe el, eleşteele cu raţe, câmpurile de orez şi de duzi. Avea totul. Tatăl meu trebuia să aibă grijă de raţe,

care erau bune pentru carnea lor. Des, stăpânul trimitea raţe la Nanking, pentru a fi sacrificate şi vândute. Sora mea şi cu mine aveam slujba de a le păstori, de la satul nostru la Marele Râu, conducându-le cu nuiele, şi eram atenţi să nu le rănim. Mayling şi cu mine eram trişti pentru ele şi câteodată ne întrebam dacă raţele îşi cunoşteau soarta, pentru că atunci ar fi încercat să zboare. Dar dădeau din aripi fără nici un efect, mergând obosite pe lungul drum spre Marele Râu şi destinul lor. Mayling, cu inima ei bună, vărsa multe lacrimi când ajungeam la râu. Întotdeauna o raţă era mai diferită faţă de celelalte. Îşi lovea penele şi scotea un sunet jalnic înainte să intre cu celelalte în apa galbenă a Ta Chiang-ului. Dar râul abia începea. Deja epuizate de drumul făcut, raţele erau forţate să înoate până la Nanking, o sută de mile. Ochii noştri se umpleau de milă când le vedeam cum înoată repede, încercând să scape de vasul negru din spatele lor, ce le forţa să continue, şi oamenii în „sampans" de ambele părţi, ce le ţineau adunate cu ajutorul nuielelor lungi. Vasul mergea mai repede decât puteau raţele să înoate, şi nu le lăsau să se odihnească până când cădea noaptea, şi atunci erau îndreptate spre mal. Dar în zori, erau din nou în râu, înotând spre Nanking. Tatăl nostru mergea la Nanking singur. În toţi aceşti ani nu ceru nimănui să-l însoţească, dar de data aceasta, ne spuse, mie şi surorii mele, că urma să mergem cu el. Aveam zece ani, iar Mayling treisprezece. Era drăguţă, ca mama noastră, cu părul negru şi lung, într-o coadă ca a unui copil. Până nu era femeie, nu-l putea purta în coc. Era încă mică şi în ciuda greutăţilor, era plină de strălucire. Vedea bucurie în cele mai neînsemnate lucruri, avea o inimă bună, râdea şi glumea întotdeauna. Râdea de câinii ce alergau în jurul cozii prin curte, punea o floare după urechea bivolilor şi era plină de încântare când primise o eşarfă roşie de la o femeie bună din sat, să-şi lege

părul. Bluzele şi pantalonii noştri erau făcute din bumbac negru cu alb, şi ca să nu ne fie frig iarna, ne îmbrăcam cu hainele vechi, din care fraţii noştri ieşiseră deja. Când duceam raţele la Nanking, nu călătoream în vas, cu Ke Chiungfen, ci în „sampan", manevrând vâslele şi ţinând raţele împreună, ca să evităm mânia şi bătaia ce am fi primit-o de la tatăl nostru. Era mult trafic pe râul de jos şi eram emoţionat să văd marile vase cu aburi străine, convoaiele de vase ce cărau sare şi marile plute de lemn pe care trăiau familii întregi. Dar ochii lui Mayling erau roşii de plâns din cauza micuţelor. Tot ceea ce cunoşteam era numai satul nostru. Nu văzusem un oraş înainte şi eram uimiţi de sutele de vapoare aliniate de-a lungul râului la Nanking şi înspăimântaţi de traficul ameţitor al străzilor înguste şi de mulţimea ce te împingea grăbită. Catâri împovăraţi de două ori mai mult decât ar fi putut duce, treceau pe lângă noi, în timp ce mânam raţele spre destinaţia finală. Vânzătorii îşi cărau mărfurile strigând să li se facă loc. Mayling se opri să privească o mare doamnă. Faţa ei roşie era machiată, iar părul negru era decorat cu ornamente de jad. Purta o rochie din brocart galben şi o haină din satin şi ştiam că trebuia să fie o membră a familiei imperiale, deoarece doar lor li se permitea să poarte galbenul imperial. Ne-am mirat când am văzut cât de subţiri îi erau picioarele când coborî din litieră şi intră într-un magazin ce vindea mătăsuri colorate şi scumpe, smaralde şi aur. Şi-am sărit într-o parte când un om apăru după colţ, bătând într-un gong uriaş, în timp ce altul alerga în spatele lui. Era un hoţ, iar mâinile-i erau legate şi la fiecare bătaie a gongului, alt bărbat îi lovea spatele gol cu o vergea de bambus, ca să-l pedepsească. Eram uimiţi de abundenţa de magazine, pline de mâncăruri pe care nu le mai văzusem niciodată, sticle de „sam-shu", vin de orez, vase cu uleiuri şi arome. Am privit cu admiraţie templele

pictate în stacojiu şi cu statuete de jad, ornamentate cu lei de aur şi lampioane agăţate, pline de oameni ce se închinau zeilor. Eram ameţiţi de mirosul a sute de beţişoare ce ardeau şi reduşi la tăcere de atâta bogăţie, ştiind cât eram noi de săraci. Minţile noastre de simpli ţărani erau pline de sunetele şi mirosul oraşului, dar triste la gândul soartei ce avea să urmeze pentru raţe, conducându-le în „godown"-ul de lemn şi abandonându-le destinului. Ke Chunfen a luat banii, apoi s-a întors spre noi şi ne-a spus să ne întoarcem la „sampan" până când va trimite pe cineva să ne ia. Mayling încă lăcrima, iar eu i-am amintit că nu mâncasem de când răsărise soarele, iar acum era cinci după-amiaza. Bombănind, a scos câteva monezi din buzunar şi ne-a spus să mergem la o casă de ceai să cumpărăm o farfurioară cu orez. Eram emoţionat când ne-am întors pe stradă căutând un loc, care era destul de ieftin. Nu fusesem niciodată într-o casă de ceai; era o mare aventură şi pentru o clipă inimile noastre au fost recunoscătoare tatălui nostru care ne oferise această şansă. Dar, în cele din urmă, cu cele câteva monezi am putut cumpăra o singură farfurioară de terci sărat. Totuşi, a fost destul pentru a ne satisface temporar foamea şi ne-am întors în strada aglomerată, ţinându-ne de mână, privind aleile pe care se vindea doar fierărie, argintărie, legume sau peşte viu. Eram înspăimântaţi de oamenii de la oraş, grăbiţi şi cu voci dure. Era prea mult pentru nişte copii de ţăran, iar când am ajuns la râu eram epuizaţi. Am urcat în micuţa „sampan", barca cu care venisem, şi-am adormit visând raţele şi trista lor soartă. M-am trezit câteva ore mai târziu, scuturat de un om ce-mi ţipa în ureche.

– Tatăl tău a ordonat să veniţi, spuse el, trezind-o şi pe Mayling. M-am gândit că se uita ciudat la noi când am coborât din „sampan" dar, oricum, l-am urmat. Noaptea se lăsase şi doar o lampă cu ulei ne lumina drumul. Ne

ţineam de mâini, privind de multe ori peste umăr. În faţa fiecărei uşi ardeau beţişoare pentru a chema zeul casei, iar mirosul lor puternic îndepărta mirosul greu ce venea dinspre canalele pline de noroi, iar bărbatul sinistru ne conduse pe nişte alei întunecate, până când în final am ajuns într-o mică piaţă. Un grup de bărbaţi erau adunaţi într-un colţ sub un felinar, iar printre ei era tatăl nostru, ce se contrazicea cu un bărbat ce purta un „cheongsam" şi o pălărie rotundă. Avea o mustaţă lungă şi ochii mijiţi şi instinctiv am simţit că nu am încredere în el. Tatăl meu spuse ceva bărbatului, iar el se întoarse să ne privească. Ochii lui o priviră lung pe Mayling, măsurând-o din vârful părului negru până la picioare, iar ea tremură, roşind sub privirea lui. El spuse ceva tatălui meu care dădu din braţe şi începu să se certe cu el, în timp ce noi îi priveam zăpăciţi. Am remarcat că fusese ridicată o mică platformă în acel colţ şi, pe jumătate ascunse, acolo era un grup de tinere fete. Bărbaţii ţipau în piaţă, privindu-le, râzând şi atingându-le în locuri intime. Am apucat-o pe Mayling de mână, terorizat. Era abia o fetiţă, n-avea nici treisprezece ani, nu era încă femeie. Deşi muncea din greu pentru tatăl nostru, el ştia că într-o zi, dacă dorea să scape de ea, trebuia să-i dea o zestre. Fiii lui mai în vârstă trebuiau să se însoare în curând şi avea nevoie de bani să le plătească nunta. Dacă o vindea pe Mayling, nu mai trebuia să poarte povara de a o hrăni până când se mărita, scăpa de zestre şi de plata nunţii. Ochii mei îi întâlniră pe ai lui Mayling şi ştiam că înţelesese. Deveni palidă şi ochii i se măriră de panică. L-am privit repede pe tata care se certa asupra preţului ei şi strângând-o mai bine de mână, i-am spus: „Aleargă, Mayling. Aleargă cu mine. Cât de repede poţi." Ne-am strecurat nevăzuţi în afara pieţei, alunecând pe noroiul rău mirositor, alergând în continuu până când inimile băteau să ne spargă pieptul, iar gâtul ne ardea ca focul.

Ne-am oprit lipindu-ne de un zid şi am ascultat, dar singurul sunet era cel al respiraţiei noastre. I-am spus să mă urmeze, am luat-o de mână şi am început să alergăm din nou, deşi nu ştiam unde, dar departe, departe de hainul nostru tată şi de bărbatul ce voia s-o împingă pe sora mea la sclavie, degradare şi prostituţie. În cele din urmă am intrat pe o stradă largă şi curând am recunoscut-o; eram lângă râu. Am sărit ca nişte gazele în „sampan" alunecând în josul râului. Nu ştiam unde mergem. Nu ştiam nimic, în afară de casa din micul nostru sat. Nu aveam bani şi nici o idee despre viaţa adevărată. Am vâslit toată noaptea, iar în zori, epuizaţi ca raţele, am tras la mal şi am adormit. Când ne-am trezit, câteva ore mai târziu, eram înfometaţi şi încă obosiţi. Am ascuns „sampanul" în ierburi şi-am luat-o pe un drum prăfuit până când am ajuns într-un sat, dar ţăranii ne-au întors spatele când le-am cerut orez. Am mers înainte, neştiind ce să facem şi în curând am ajuns la o mănăstire taoistă. Un tânăr călugăr, îmbrăcat într-o robă şi-a înclinat capul ras spre noi, salutându-ne, iar eu i-am explicat situaţia noastră. Ochii îi erau plini de milă şi ne-a invitat înăuntru să împărţim hrana. Nu era mult, deoarece nu avea bani şi trăiau din mila ţăranilor. Orezul avea un gust nemaipomenit şi ne-a încălzit stomacurile goale. În acea noapte am dormit pe rogojini într-o cameră goală şi ne-am simţit în siguranţă printre prietenii noştri. Avea să fie ultima noapte petrecută în siguranţă după atâţia ani. În dimineaţa următoare, după ce am mâncat puţin, ei s-au rugat pentru norocul nostru, iar noi am plecat. Am discutat şi ne-am hotărât să ne întoarcem la râu şi să mergem cu „sampanul" în următorul oraş, poate până la Shanghai unde puteam găsi de muncă. Noaptea deja cădea şi am răsuflat uşuraţi când am văzut că „sampanul" era unde-l lăsasem. Ceea ce n-am văzut era vasul negru ce aştepta în întuneric şi oamenii ce s-au năpustit asupra noastră

cu cuţitele între dinţi şi astupându-ne gura, încât n-am avut timp nici măcar să ţipăm. Ştiuseră că nu puteam ajunge departe. Ne-au găsit „sampanul" şi ne-au aşteptat. În câteva minute eram la bordul vasului, faţă în faţă cu tatăl nostru şi cu negustorul de carne vie. El zâmbi când ne văzu, „are curaj", îi spuse el admirativ tatălui nostru, testându-i carnea lui Mayling înainte să decidă cât valora. „Pe de altă parte", continuă el, „încă nu are sâni, bineînţeles că asta va duce la o scădere de preţ". Mayling şi cu mine stăteam unul lângă altul, iar eu am privit-o. Capul îi căzuse în piept şi roşea de ruşine, când a auzit discutându-se despre detalii intime ale corpului ei, „cât de mult dai?" a întrebat Ke Chungfen nervos.

„Băiatul va fi un servitor bun. Îţi dau trei sute de yuani pentru amândoi" a spus bărbatul încrucişându-şi braţele şi inspectându-ne de jur împrejur ca pe vite. Am privit în ochii tatălui meu şi am văzut lăcomia pentru mai mulţi bani.

„Acceptă sau renunţi", a spus negustorul întorcându-se indiferent. Ke Chungfen a oftat şi ştiam că se gândea la cei patruzeci de yuani pe care-i plătise pentru mama noastră şi regreta că primise doar atâţia bani după ce ne hrănise atâţia ani. În cele din urmă a acceptat. Acum, Ke Mayling şi Ke Lai Tsin aparţineau negustorului de carne vie. Ne-a pus lanţuri la glezne, să nu putem scăpa, iar vasul ne-a dus înapoi la Nanking, unde urma să ne îmbarcăm pe vasul negustorului. Am privit înapoi, dar tata dispăruse. Ne-au pus într-o cabină ce mirosea îngrozitor şi ne-am apropiat unul de altul în întuneric, ascultând zgomotul făcut de şobolani, aşteptând ce urma să vină. Trecu un timp îndelungat, apoi un capac se ridică şi am văzut că era ziuă. Cineva a coborât o frânghie cu un coş ce conţinea un bol de orez, o bucată de pâine şi o ulcică cu apă. Şi, în ciuda fricii, am mâncat orezul cu mâinile,

băgându-l în gură cât mai repede, de frică să nu ni-l ia înapoi. Am respirat aer proaspăt, apoi capacul s-a închis deasupra noastră lăsându-ne în întuneric. După câteva zile am fost aduşi pe punte. Lanţurile ne tăiaseră gleznele şi fiind obişnuiţi cu întunericul, lumina ne-a orbit. Lanţurile au fost desfăcute şi ni s-a spus să intrăm în cabină şi să ne spălăm. Ne-am supus întrebându-ne ce va urma. Dar n-a venit nimeni să ne vadă şi ne-am întins pe podeaua cabinei aşteptând. Veni noaptea, luna apăru şi brusc apăru şi negustorul. Râse când ne-a văzut, apoi o prinse pe Mayling de păr şi o trase în sus. Am încercat să o apăr, dar a venit un membru al echipajului şi m-a ţinut, iar el a tras-o în cabină. Marinarul stătea deasupra mea cu un cuţit în mână, iar eu zăceam neajutorat pe podea, cu ecoul ţipetelor lui Mayling răsunându-mi în urechi. Sora mea mai ţipa încă, încuiată în cabină cu el.

Lai Tsin îşi acoperi faţa cu mâinile, nemaiputând să vorbească; dar în cele din urmă continuă.

– Am aşteptat, dar Mayling nu s-a întors. Marinarul m băgat înapoi în magazie. A pus capacul deasupra şi eu am rămas singur cu gândurile mele. Zilele au trecut; ocazional, mi se dădea orez şi apă, dar eram singur, înfometat şi înspăimântat în întuneric. După ce trecu o eternitate, am auzit zgomote afară şi am realizat că ajunsesem într-un port, probabil Shanghai. Speram s-o revăd pe Mayling. Capacul se deschise şi eu am urcat, umplându-mi plămânii cu aer sărat şi uitându-mă după sora mea, dar nu erau decât cei din echipaj, care lucrau de zor pe punte. Lanţurile mi-au fost puse din nou, privirea celui ce mi le-a pus o întâlni pe a mea şi-l priveam atât de jalnic, încât ezită. Aveam doar zece ani – ce rău puteam să fac? El mi-a scos lanţurile indicându-mi să rămân pe loc. Câteva minute mai târziu l-am văzut pe negustor coborând şi urcându-se într-o ricşă ce-l aştepta. Am stat acolo până a

plecat şi apoi m-am strecurat în cabina lui. Ea nu era acolo, nu era nicăieri. Am căutat în fiecare colţ cu inima frântă de tristeţe. Ştiam că dacă a dat atâţia bani pe ea nu putea s-o omoare pentru că şi-ar fi pierdut profitul. M-am gândit „a fost coborâtă de pe vapor cu celelalte fete pe care le vindea". M-am urcat pe punte, aşteptând până când echipajul a plecat în oraş. I-am urmat, sperând să le dau de urmă. Dar ei au luat-o pe o stradă plină de miros de opiu, prostituate ieftine şi jucători zgomotoşi şi nu era nici urmă de negustor sau sora mea. M-am plimbat toată ziua pe străzile pavate cu granit până când m-au durut picioarele. Mă opream din când în când, întrebând pe cineva dacă ştia unde se vând fete. Dar ei se uitau ciudat la mine şi plecau. M-am oprit istovit la colţul unei alei şi am început să plâng. Ştiam că n-am s-o mai revăd pe Mayling. Au trecut câteva zile. M-am plimbat prin oraş cerşind mâncare, recunoscător pentru fiecare rămăşiţă ce mi se dădea. Am rătăcit ca o fantomă înfometată pe muchia vieţii adevărate, holbându-mă în faţa caselor de ceai, ascultând oamenii ce povesteau cât de grea era viaţa în China şi cât de bogaţi erau oamenii ce plecau să muncească la Gold Mountain în America. Spuneau că în America oamenii găsesc aur şi argint, construiesc căi ferate şi îşi încep propriile afaceri, că trăiau ca regii şi că aveau destui bani ca să trimită şi acasă, la părinţi, soţii şi copii. Bogăţia însemna mâncare şi m-am gândit la ceea ce spuneau. O pierdusem pe Mayling. Nu mai aveam familie. De ce să nu devin bogat în America? M-am îndreptat spre docuri şi am găsit un vapor care pleca ziua următoare spre Seattle. Era un mic vapor cu aburi ce arăta îngrozitor, iar echipajul stătea pe margine, scuipând în apă şi fumând; toţi erau murdari şi neîngrijiţi. Dar era singurul vapor ce pleca imediat şi doream să fiu pe el. Am urcat şi i-am rugat să mă ia ca băiat de cabină. Au râs şi mi l-au arătat pe

căpitan, un american gras şi cu barbă, într-o uniformă ornamentată cu însemne aurite. Avea o şapcă albă şi o sticlă de whisky din care sorbea des. A râs la fel ca ceilalţi când i-am spus că vreau să vin pe vapor. „Bineînţeles, băiete", a spus el cu burta zguduindu-se de râs, „încă unul nu contează. Dar vei munci mult să te întreţii". Tot ce doream era să nu mor de foame, iar când ajungeam în America, urma să muncesc şi să câştig bani ca bărbaţii din Toishan, în Gold Mountain. Vaporul plecă în zori şi când ajutam la strângerea parâmelor am privit înapoi, spre China ce dispărea la orizont, am îngenuncheat pe puntea de lemn atingând-o cu capul de nouă ori, în semn de respect pentru memoria mamei mele, Lylin şi a surorii mele Mayling. Apoi mi-am întors faţa către marea deschisă şi către America.

Focul se transformase în jar roşu, ce lumina feţele şocate ale lui Francie şi Annie, iar Lai Tsin, cu un oftat, spuse:

– Ce s-a întâmplat după aceea, e altă poveste.

El se ridică şi se înclină politicos.

– Acum, Lai Tsin vă roagă să înţelegeţi; e obosit şi trebuie să doarmă. Dar înainte să plec vreau să vă mulţumesc pentru darul ce mi l-aţi făcut, dându-mi prietenia voastră. N-am petrecut niciodată o noapte ca aceasta, în căldura unui adevărat cămin. Nu am simţit dragoste sau înţelegere din partea altora. În această noapte viaţa mea a fost îmbogăţită de ambele sentimente şi vă sunt recunoscător pentru bunătatea voastră.

Privirile lor îl urmară când el se înclină din nou şi ieşi din cameră, iar ele stătură mult timp tăcute, fiecare cu gândurile sale.

– Mi-am imaginat că viaţa mea a fost grea şi nedreaptă, spuse Annie încet, în cele din urmă. Acum mă simt ruşinată pentru că, în comparaţie cu cea a lui Lai Tsin, a mea

a fost un paradis. Întotdeauna am avut un acoperiş deasupra capului, mâncare, bunuri materiale.

Francie încuviinţă.

– Dar ca şi el, singurul lucru pe care nu l-am avut, şi pe care banii nu-l pot cumpăra, a fost dragostea şi prietenia.

Târziu în acea noapte, negăsindu-şi locul în pat şi neputând să doarmă, gândindu-se la povestea lui Lai Tsin, Francie îşi împreună mâinile deasupra copilului nenăscut din pântecele ei. Se gândi şi îşi jură că singurul lucru cu care nu se va zgârci, indiferent ce urma să se întâmple, va fi dragostea.

Capitolul 22

În dimineaţa următoare, Lai Tsin discută cu Francie despre ideea lui.

– Ceilalţi negustori vând deja aceleaşi mărfuri, îi spuse el. Trebuie să ofer preţuri mai bune, mărfuri mai noi, sau îmi pierd avantajul. Trebuie să renunţ la agenţi şi la mijlocitori şi să cumpăr direct din Shanghai şi Hong Kong, să îmbarc mărfurile personal. Şi nu numai la San Francisco, ci şi în New York, Chicago, Washington, în toată America. Şi nu voi cumpăra mărfuri doar pentru emigranţi chinezi, ci lucruri mai importante, care îi vor atrage şi pe „gwailos", mătăsuri din Hunan, carpete din Persia, argint vechi, oglinzi de bronz, figurine antice din fildeş, picturi frumoase şi porţelan. Viitorul meu ca negustor nu stă doar în mâna concetăţenilor mei, ci în toată lumea. Dar „gwailos" nu vor face afaceri cu un chinez. O companie ce poartă numele Lai Tsin e fără valoare. Dar cu tine, ca partener din Vest, totul va fi posibil.

Francie îl privi uimită. Era un om plin de mistere. Îl cunoştea şi nu-l cunoştea. Poate că nu-l va cunoaşte niciodată pe Lai Tsin. Totuşi, devenise călăuza ei în viaţă, şi avea o încredere oarbă în el. Era atât de emoţionată, că îi propusese să devină partenerul lui în afaceri şi simţi nevoia să-i sară în braţe, dar Lai Tsin păstra întotdeauna

o distanţă respectuoasă între ei, şi ea ştia că nu va viola acest cod.

– Va fi o onoare să-ţi fiu partener, Lai Tsin, spuse ea simplu.

În noaptea după cină, când vântul şuiera ca un lup afară, şi primii fulgi de nea cădeau în faţa ferestrei lor, iar câinii sforăiau în faţa flăcărilor, Lai Tsin îşi continuă povestea. Le spuse că, după câteva zile pe mare, realiză că încărcătura vasului nu consta din ceai, ci din oameni. Spuse:

– Magazia era plină de oameni ce se îndreptau, ca şi mine, spre Gld Mountain. Nimeni nu avea hârtii sau acte şi plătiseră greu căpitanului să ajungă în America. După un timp li s-a permis accesul pe punte şi recunoscători că au putut ieşi din magazia supraaglomerată, îşi împrăştiară ce aveau asupra lor: rogojinile împletite, păturile, pernele comoară, şi scoaseră imediat cărţile şi piesele de mahjong. Se întinseră, se rugară la zei şi începură să joace, întrerupând jocul doar să îşi ia beţele şi să mănânce orez, sau să fumeze pipe cu opiu şi, ocazional, să doarmă.

Între activităţile desfăşurate pentru căpitan, cum erau căratul mâncării, curăţirea cabinelor, aruncarea gunoiului, am asistat la prepararea hranei, spălarea vaselor, am ajutat la alimentarea cu cărbuni, am spălat puntea şi m-am ferit din calea membrilor echipajului, care erau mereu beţi. Şi am privit jocul. Ştiam mahjong, dar nu-l studiasem intens. Am privit cum se joacă fan tan, un joc ce se joacă cu boabe de fasole, şi pai gow, versiunea chineză a dominoului şi multe alte jocuri de cărţi, complexe, şi în curând ştiam că puteam să câştig. Dar nu aveam bani să joc. Când vasul întâlni un taifun, fiecare se îngriji de propria persoană. Chinezii au intrat înapoi în magazie, iar capacul a fost pus. Căpitanul stătea la timonă, sorbind whisky, în timp ce vaporul se ridica şi cobora pe munţi de valuri,

trosnind pe coama înspumată a valului şi alunecând cu o Niagară de apă în urma lui, urmând să urce următorul val. Echipajul înspăimântat se ascunsese, aşteptându-şi soarta. Ţipetele care veneau dinspre magazie erau puternice. Eu stăteam lângă căpitan, pe punte, dându-i o nouă sticlă de whisky, când cea veche se termina. Echipajul dispăruse, iar el îi blestema pe toţi, ţinându-mă strâns când vasul se înclina, şi am scăpat sticla, împrăştiind jumătate din preţioasa băutură. Eram atât de înspăimântat, încât abia am simţit că m-a lovit ceva, tot ceea ce ştiam era faptul că însuşi căpitanul stătea între mine şi moarte. Taifunul trecuse de noi când căzu noaptea, şi eram din nou în ape calme. Echipajul ieşi din ascunzători, magazia fu deschisă, chinezii ieşiră din închisoarea lor, ordonânduli-se să cureţe murdăria. Căpitanul şi cu mine ne privirăm. El scoase un dolar de argint din buzunar şi mi-l înmână.

– Ai câştigat primul tău dolar american, a spus el. E un lucru bun şi nu pot spune acelaşi lucru despre laşii ăştia de la bord.

Lovea pe oricine îi ieşea în cale, iar cei din echipaj îmi aruncau priviri ucigaşe, mormăind lucruri rele. După aceea, am stat cât mai aproape de căpitan, pentru că ei mă învinuiau pe mine de mânia lui şi le era uşor să mă ucidă şi să mă arunce peste bord. Între căpitan şi echipaj, abia dacă apucam să dorm; toate treburile umilitoare de pe navă erau ale mele. Dizenteria izbucni printre oameni şi vasul duhnea, iar eu trebuia să curăţ mereu puntea şi să ajut când cineva murea şi trebuia aruncat peste bord. Cazanele ne făceau necazuri, opream din port în port, uneori, câte un membru al echipajului debarca şi trebuia găsit un înlocuitor, iar chinezii continuau să joace. Dură trei luni până când am ajuns în California, navigam costier şi căpitanul era tăcut. Ocolisem stâncile de lângă San Francisco, îndreptându-ne spre Seattle. Era o noapte furtunoasă,

nu cu intensitatea taifunului, însă destul de puternică să clatine vasul. Ploaia cădea şi am observat că ne apropiam din ce în ce mai mult de ţărm, auzeam cum fundul navei se atingea de stânci. Imediat, căpitanul dădu ordin ca trapele de la magazii să fie ridicate, iar chinezii ieşiră pe punte. Erau adunaţi, tremurând în ploaie, privindu-l uimiţi pe căpitan, care avea o armă îndreptată spre ei. Patru marinari erau lângă el, înarmaţi, iar chinezii erau speriaţi.

– Asta e America, strigă căpitanul în chineză. Gold Mountain-ul. Aici coborâţi.

Îi ameninţa cu arma, dar ei stăteau nemişcaţi, prea înspăimântaţi ca să se mişte.

– Încercaţi-vă norocul, continuă el. Săriţi în mare, sunt câteva sute de metri până la ţărm, sau vă împuşc, şi tot în mare ajungeţi, numai că veţi fi morţi.

Oamenii din echipaj au tras o salvă, câţiva căzură seceraţi, fiind mai apoi aruncaţi peste bord. L-am privit pe căpitan, zăpăcit. Bieţii oameni strânseseră sau împrumutaseră bani să facă avere în America, să se întoarcă apoi să aibă grijă de cei săraci de acasă. Căpitanul le luase totul. Fusese salvatorul lor, iar acum îi arunca în marea întunecată şi rea, nepăsându-i dacă ştiau să înoate sau nu, iar cei care nu puteau erau împuşcaţi. Era un pirat şi un criminal şi îl uram pe negustorul de carne vie. Priveam, terorizat, cum îi forţa, unul câte unul, să sară în apă, râzând când atingeau valurile reci. Am luat dolarul de argint din buzunar şi l-am aruncat peste bord. Nu mai aveam nevoie de America. Era tot atât de rea ca şi locul pe care îl lăsasem în urmă. Căpitanul îmi observă gestul, mă apucă de păr şi mă forţă să sar. „Însoţeşte-i, ticălos chinez mic ce eşti!", a ţipat el, aruncându-mă peste bord. M-am afundat în valuri, luptându-mă cu apa. Am ţâşnit în sus cu toată puterea, iar capul îmi ieşi din apă. În jurul meu vedeam capete deasupra valurilor, urechile îmi vuiau de ţipetele

oamenilor şi de zgomotul armelor. Am închis ochii, eram prea mic şi prea slab să-i ajut şi nu suportam să-i privesc. Din zgomotul făcut de valuri, bănuiam că în faţă se găsesc stânci. Am continuat să înot, împreună cu alţii. Ştiam că suntem aproape de mal, dar apoi un val ne acoperi, învăluindu-ne într-o întunecime de gheaţă, aruncându-ne pe o plajă de stânci. M-am prins disperat de o stâncă, când valul s-a retras, trăgându-i pe câţiva înapoi, dar eu m-am menţinut deasupra, zăceam acolo, cu braţele împreunate, cu respiraţia grea. Ajunsesem în America.

Lai Tsin le privi, iar ele îl priveau terorizate.

– Furtuna s-a înteţit, continuă el. Valurile erau uriaşe, spărgându-se în tone de apă, spre locul unde mă aflam. Am zărit un cap zbătându-se în curent, apoi o mână şi mai apoi nimic. Tremurând de frig şi spaimă, am aşteptat ca şi ceilalţi, câţi ar mai fi fost, să ajungă la mal; dar singurii oameni de pe acel înspăimântător vapor ce doreau să ajungă în America erau morţi.

Era a treia zi de când Lai Tsin era aici şi încă nu le spusese nimic despre Sammy. Chiar dacă le adusese bucurie în inimi, îi era teamă că vorbind despre Josh o va răni pe Francie şi doar amintind numele celui rău va aduce un „joss" rău, adică nefericirea în ferma liniştită.

Când îl găsise pe Josh în casa întunecoasă unde îl ţinea Sammy, îl luase pe o targă şi-l dusese la un renumit doctor chinez. Omul l-a ţinut sub observaţie câteva zile, i-a făcut nenumărate teste şi când le-a terminat a dat rezultatul. Josh Aysgarth nu va mai merge, vorbi sau vedea vreodată. Explozia i-a distrus mintea; nu mai ştia de nimeni şi de nimic. Era mai mult mort decât viu şi doctorul îi dăduse de trăit cel mult o săptămână sau două.

Lai Tsin se chinuia neştiind dacă le putea spune lui

Annie şi Francie, dar în final ştiu că decizia luată este cea mai bună. Ele îl credeau deja mort, durerea trecuse, iar Francie era însărcinată şi era timpul să se gândească la viitor. Chiar dacă îl vedeau, Josh nu le-ar fi recunoscut şi ele n-ar fi simţit decât foarte multă durere.

Îl dusese într-un sanatoriu pe faleză, chiar la sud de San Francisco. Era un loc frumos, cu clădiri pastelate şi cu peluze cu flori, iar mici ambarcaţiuni pluteau pe golful din faţa clădirii. Soarele strălucea, iar briza mării adia prin părul blond al lui Josh care zăcea în pat. Trecură o săptămână, două, apoi trei. Lai Tsin îl vizita cât de des putea şi într-o zi, Josh stătea acolo ca de obicei, cu capul întors spre fereastră. Respira adânc, privirea i se îndreptă spre oceanul pe care nu-l va mai putea vedea vreodată. Apoi îşi dădu duhul.

Fusese o uşurare binecuvântată, îi spuseseră infirmierele când, după un serviciu religios simplu, l-au îngropat în curtea bisericii învecinate. Locul era marcat cu o cruce simplă cu numele lui, iar Lai Tsin se îngriji de spiritul lui într-un templu chinezesc.

Se gândise mult dacă să-i spună lui Francie sau lui Annie şi ştiuse că făcuse cum era mai bine. Dar confesiunea scrisă a lui Sammy, păstrată cu grijă în buzunarul secret, era ca un exploziv, gata să fie detonat.

În a treia seară, Francie spuse că nu avea chef de cină. A spus că o durea spatele şi că era obosită. Annie o privea îngrijorată. Mai erau câteva săptămâni până la naşterea copilului, dar durerea ei de mijloc îi spunea altceva. O aşeză pe Francie într-un scaun mare lângă foc, îi puse nişte perne la spate şi se duse la bucătărie să-i facă o ceaşcă de ceai.

Francie stătea tăcută, mâinile i se odihneau pe pântecul umflat, dar în seara aceea, copilul era liniştit.

– Câteodată mi-aş dori să nu se nască, niciodată, îi spuse

ea lui Lai Tsin. Până la urmă, ce şansă ar avea? Va fi numit bastard şi, deşi e nevinovat şi n-a făcut nimic să merite asta, aşa va fi mereu. Va suferi toată viaţa pentru păcatul meu şi pentru păcatele tatălui lui.

– Singurul păcat al tatălui său a fost să te iubească, spuse Lai Tsin direct.

Scoase declaraţia din buzunar şi i-o dădu.

– Citeşte asta şi nu pune întrebări. Acesta-i adevărul.

Francie îl privea uimită şi pe măsură ce citea, ochii i se măreau de şoc. Cuvintele îi zburau prin minte ca nişte albine, rănind-o. Era confesiunea unui nebun, a unui ucigaş.

– Nu mă întreba cum am obţinut-o, o avertiză Lai Tsin, în timp ce ea privea mirată. Trebuie doar să accepţi că acesta e adevărul.

– Dar ştii unde e Sammy?

– Nu trebuie să te mai temi de Sammy Morris. Nu mă întreba mai mult. Pentru tine şi copil, hârtia aceasta e cea mai importantă. Nu ţi-l pot reda pe omul iubit, Francie, dar îţi pot reda onoarea lui.

Francie se simţea de parcă i se ridicase o grea povară de pe umeri. Oftă, aşezându-şi părul blond pe perne, simţind copilul mişcându-se. Numele lui Josh era curat, iar copilul ei nu trebuia să mai poarte acea cumplită povară. Copilul se mişcă din nou în pântecele ei şi apoi se linişti, iar ea avu un sentiment plăcut, grijile păreau că dispăruseră.

Lai Tsin zâmbi când pleoapele ei se închiseră şi adormi.

– Copilul se va naşte mai curând decât am crezut, îi spuse el lui Annie când aceasta intră. Trebuie să-l trimitem pe Zocco la Santa Rosa după doctor.

– E un drum lung, mai mult de treizeci de mile, spuse Annie neîncrezătoare. Poate că ar trebui să aşteptăm. Până

la urmă nu cred că va naşte mai devreme de trei săptămâni.

– Copilul se va naşte în patruzeci şi opt de ore, spuse Lai Tsin încet. Ar fi bine să nu ne ia prin surprindere.

Annie îl privi curioasă şi spuse:

– Se pare că le ştii pe toate, Lai Tsin.

– Mai ştiu şi altceva, spuse el încet. Am adus un dar pentru tine şi Francie. Un dar de liniştire.

Îi înmână hârtia şi după ce o citi, ochii căprui ai lui Annie se umplură de lacrimi.

– Ştiam, spuse ea simplu, ştiam că nu le-a ucis Josh pe acele fete. Dar de ce, de ce-a făcut Sammy un lucru atât de oribil?

– Nu gândeşte ca o fiinţă normală. Trei impulsuri îl domină: gelozia, furia şi plăcerea. Nebunia din el îl făcea să simtă că e liber să distrugă pe oricine îi stătea în cale.

– Şi unde e acum?

– Nu-l vei mai vedea niciodată.

Annie îi privea chipul misterios şi se simţi scuturată de un fior; nu ştia ce voia să spună cu asta, şi-i era teamă să întrebe. Lacrimile îi curgeau gândindu-se la Josh, dar Lai Tsin nu-i spuse un cuvânt de îmbărbătare, pentru că nu ştia niciunul. Când ea se linişti, îi spuse:

– Onoarea familiei tale ţi-a fost redată. Acum trebuie să privim spre viitor, la copilul care în curând va fi parte din vieţile noastre.

După ce lacrimile i se uscară şi-şi suflă nasul, Annie ştiu că are dreptate şi mulţumită lui Lai Tsin, tatăl ei îşi putea ridica fruntea iar. Puse declaraţia într-un loc sigur, cu gândul s-o trimită poliţiei engleze şi apoi se duse să-i spună lui Zocco să se ducă la Santa Rosa după ajutor.

O durere surdă o trezi pe Francie puţin mai târziu.

– Oh, Annie, spuse ea nervoasă, cred că nasc.

Privirea îngrijorată a lui Annie o întâlni pe cea a lui Lai Tsin.

– Exact cum a prezis Lai Tsin, spuse ea. L-am trimis pe Zocco după doctor.

Se îndreptă spre fereastră şi privi îngrijorată în noapte. Vântul se înteţise de trei zile, ploaia cădea şi ea se ruga să nu se transforme în zăpadă.

Francie zăcea în patul mamei ei, cu faţa palidă şi cu ochii albaştri plini de teamă.

– Rămâi şi ţine-mi companie, o rugă ea. Roagă-l şi pe Lai Tsin să vină.

Simţind din nou o durere, Annie o privi îngrijorată şi plecă să-l aducă pe Lai Tsin. Mica lampă de parafină împrăştia o lumină difuză pe feţele lor; stăteau lângă ea, iar Francie se gândi la ajunul Crăciunului de acum câţiva ani, când stătea pe covorul din faţa aceleiaşi sobe, în timp ce mama ei îşi dormea ultimul somn în patul în care era ea acum şi îşi dori din toată inima ca mama ei să fi fost acolo s-o ajute.

Annie privi nerăbdătoare pe fereastră, ningea din nou şi inima i se strânse. Privirea lui Lai Tsin o întâlni pe a ei şi ea ştiu că înţelesese ceea ce gândea; faptul că doctorul nu putea răzbate printr-o asemenea furtună. Ridicând din umeri, îşi spuse că, de fapt, copiii se născteau în fiecare zi şi nu era nimic de făcut. Putea să facă faţă.

Francie se crispă când simţi din nou durerea.

– Vorbeşte-mi, îl imploră ea. Spune-mi şi restul poveştii tale, Lai Tsin. Te rog.

El o privi îngrijorat.

– Nu e timpul potrivit ca să auzi cruda mea poveste, spuse el.

– Ba da, te rog, mă va ajuta să mă gândesc la altceva.

El scutură din cap întrebându-se ce să-i spună. Exista o singură modalitate.

– Nu ştiam atunci, dar locul se numea Little River, renumit pentru apele sale învolburate, dar şi pentru navele pirat care aduceau emigranţi chinezi. Fluxul urca rapid pe micuţa plajă şi ştiam că sunt în pericol. M-am uitat împrejur şi am văzut faleza intrând într-un golf şi m-am îndreptat spre el, căutând un loc unde să mă caţăr pentru a scăpa de flux. În sfârşit, departe de mine, pe creastă, am văzut câţiva arbuşti stufoşi şi în spatele lor, pâlcuri de pini. M-am căţărat pe pantă, agăţându-mă de pietre, urcând centimetru după centimetru. Mâinile îmi erau rănite şi gâtul înţepenit din cauza privitului în sus, pentru că ştiam că dacă privesc în jos spre faleză, curajul mă va părăsi. În cele din urmă, am ajuns. M-am ridicat în picioare şi apoi, printre copaci, drumul nu era alunecos şi aveam iarbă sub tălpi. M-am aşezat plin de teamă, epuizat şi tremurând de frig. După un timp, mi-am făcut curaj. Şi la căderea nopţii, am început să merg prin păduri, dar copacii erau atât de deşi, încât nu puteam vedea nici măcar cerul nopţii. Am rămas într-un întuneric total. Nu puteam să merg mai departe, m-am ghemuit cât mai mult posibil, rugându-mă să nu fie tigri fioroşi sau şerpi veninoşi în pădurea americană şi extenuat am adormit. M-am trezit într-o lumină slabă ce răzbătea printre brazii înalţi; hainele îmi atârnau pe trup, reci şi ude, iar burta mă durea de foame. Am început să merg din nou, în partea opusă ţărmului. Pădurea se schimba. Erau copaci cu o circumferinţă aşa de mare, încât puteau fi cuprinşi doar de braţele a doi bărbaţi. Undeva la distanţă, am auzit zgomotul unei şarete şi am ştiut că prin apropiere trebuie să fie o fermă. Plin de teamă, am stat în spatele unui copac, gândindu-mă ce să fac.

Eram un copil chinez, mic şi terorizat. Nu vorbeam engleza, nu aveam acte care să-mi permită şederea în America, şi nici bani să plătesc mâncarea, chiar dacă aş fi ştiut cum să o cer. M-am gândit că dacă americanii mă vor găsi, mă vor ucide şi am decis să aştept căderea nopţii şi să încerc să fur nişte mâncare. Voiam să merg în fiecare noapte, până când urma să ajung la oraş şi la Gold Mountain, unde puteam începe munca cu concetăţenii mei din Toishan. M-am apropiat de sunetele ce veneau dinspre fermă şi în cele din urmă am văzut-o printre copaci. Era o clădire înaltă din lemn cu vedere spre un râu. În aer era un puternic miros de răşină şi peste tot zăceau copaci căzuţi şi bucăţi de lemn legate cu funii. Oamenii trăgeau de funiile încolăcite peste copacii căzuţi, în timp ce alţii săreau agil pe trunchiurile ce pluteau pe râu. Ştiam că aceştia erau „gwailos" – diavolii străini şi m-am retras înspăimântat. Am înconjurat ferma şi am văzut o cocioabă de lemn. Fumul ieşea din cămin şi o femeie în rochie neagră şi cu un şorţ înflorat arunca seminţe câtorva găini, în faţa uşii. Inima îmi tresări. Unde erau găini, erau ouă. Dacă eram destul de deştept şi nu făceam zgomot, aveam o masă în seara aceea. Apoi m-am înspăimântat când am văzut un câine mare şi negru mirosind tufişurile. Cu siguranţă că urma să latre şi să-şi avertizeze stăpâna. Când soarele apuse, i-am văzut pe „gwailos" îndreptându-se către case, ţipând şi râzând. Am aşteptat până când femeia îşi adună toate găinile şi le închise în coteţ, apoi îşi chemă câinele, intră în casă şi încuie uşa. Am văzut lumina lămpii prin ferestrele cu perdele şi inima m-a durut când m-am gândit la siguranţa ce mi-o oferea lumina lămpii în satul meu, lângă Ta Chiang – până când mi l-am amintit pe tata şi ceea ce făcuse – şi atunci am ştiut că nu mai aveam casă. Mi-am luat inima în dinţi şi am decis să continui. Cumva trebuia să supravieţuiesc şi să mă întorc în

satul meu ca om bogat şi doream să-l distrug pe tata cum o distrusese el pe mama mea şi pe Mayling. La căderea serii, m-am apropiat şi m-am aşezat în spatele unui copac aşteptând întunericul. Păsările îşi ciuguleau pieptul, cântau iar apoi tăcură. Totul era liniştit. M-am apropiat hoţeşte de coteţ. Găinile cotcodăciră tare, iar eu am stat acolo tremurând, lăsându-le să se obişnuiască cu mine. Apoi le-am căutat şi am găsit două ouă calde. N-am putut aştepta. Le-am spart şi le-am turnat în gura mea hămesită. Doream mai mult. Am scormonit ţărâna, găsind din seminţele pe care femeia le aruncase la găini şi le-am mâncat. Am găsit oala câinelui şi am mâncat resturile cinei lui, lingând oala. Apoi, tot înfometat, am început să merg din nou în pădure. Nu ştiu câte ore sau cât de departe am mers. Am mâncat rădăcini, am prins un iepure şi l-am ucis, jupuindu-l cu o piatră. L-am desfăcut bucată cu bucată şi l-am devorat cald, însângerat. Pădurea se rărea, am ronţăit nişte mere pădureţe căzute şi am băut apă dintr-o băltoacă. Soarele fierbinte din timpul zilei îmi uscase hainele, dar noaptea era răcoroasă şi puteam vedea cum îmi ies aburi din gură. Noaptea următoare a fost şi mai frig şi deşi mergeam repede nu mă puteam încălzi. Aveam numai pantalonii din bumbac, o bluză, iar pantofii subţiri de pânză erau plini de găuri. Am văzut o cărare şi am urmat-o, iar în curând am ajuns la o clădire lungă de lemn, cu un clopot în vârful unui turn. Uşa era deschisă şi am intrat. În lumina lunii am văzut bănci lungi de lemn şi o masă de altar cu o cruce, aşa cum văzusem la misiunea de la Nanking. Am realizat că era locul sfânt al „gwailoşilor" şi m-am apropiat de zeul străinilor atingându-mi capul respectuos de podea, ca ei să nu se supere că am intrat. Era un loc răcoros, dar ferit de vânt, m-am întins pe una din băncile de lemn şi am închis ochii. Era prima oară de când plecasem din China când m-am simţit ciudat de liniştit şi sigur, apoi am

adormit. M-am trezit imediat. Soarele strălucea şi cineva mă scutura de umăr. Era un bărbat îmbrăcat în negru, cu faţa roşie, cu ochii albaştri, cum nu mai văzusem în China.

Lai Tsin făcu o pauză. Privi în podea nemaiputând să continue, iar Francie spuse:

– E-n regulă, nu trebuie să ne spui.

– Nu-i nimic. Bărbatul era preot. Nu înţelegeam ce spunea, dar ştiam că sunt prizonierul lui. Am privit sălbatic în jurul meu căutând o scăpare, iar bărbatul a râs puternic. Ţinându-mă de umăr, m-a scos din capelă şi am mers pe o cărare până când am ajuns într-un sătuc. Erau case cu două etaje şi magazine de-a lungul drumului. Era devreme şi oamenii erau în stradă, femei îmbrăcate ca cea pe care o văzusem cu găinile, cu fuste lungi şi şorturi înflorate. Câteva purtau bonete şi îi invidiam pe bărbaţii cu bluzele şi hainele lor din lână călduroasă. Ca şi preotul, erau tăcuţi, cu privirile încruntate, şi toţi mă priveau cu gura căscată. Nu le înţelegeam limba, dar ştiam că preotul le spunea: „L-am găsit în capelă. E chinez. Dumnezeu l-a trimis la mica noastră comunitate ca să ne încerce şi accept provocarea. Îl voi învăţa pe acest băiat căile Domnului." Casa preotului era întunecoasă. Nu mai fusesem în casa unui „gwailo" înainte şi asta mă înspăimânta. Era atât de diferită de ceea ce ştiam, plină de ceasuri ce ticăiau, picturi cu oameni cu privirea încruntată, cu mobilă grea şi perdele de catifea şi altfel de ferestre. Dar era un foc ce ardea, iar bărbatul îmi dădu drumul. M-am îndreptat spre foc şi am întins mâinile. Am stat acolo cu obrajii încălziţi de căldură, simţindu-i privirea tot timpul. Apoi spuse ceva şi mă luă din nou de umăr. Am ieşit afară spre un jgheab făcut dintr-un tub de zinc. Mi-a indicat să-mi scot hainele. Eram înspăimântat şi am refuzat. Am încercat să fug, dar era prea puternic. Ţipa la mine cu faţa roşie de furie. Mi-a scos hainele şi m-a suit în jgheab. Am stat acolo, gol şi

ruşinat, neputând să-l privesc. Umplu jgheabul cu apă şi apoi o turnă peste mine. Era ca gheaţa, am ţipat şi m-am zbătut, dar mă ţinea cu degetele înfipte adânc în piele. A luat o bucată de săpun, m-a făcut să mă spăl, turnând apoi apă rece peste mine. După ce am terminat, mi-a dat o bucată de pânză să mă şterg, cu care m-am acoperit, cu dinţii clănţănind de frig şi de teamă. Apoi se deschise o uşă şi intră o femeie. Ţipă când mă văzu, dar el îi explică repede, iar ea ieşi revenind în curând cu câteva haine. Mi-am pus hainele „gwailo" pe mine. Totul era gri. Cămaşa de piele, flanela, pantalonii, puloverul de lână, numai ghetele erau negre, mari şi cu tocuri înalte. Erau grele şi-mi răneau picioarele. Femeia încălzi puţină supă şi o puse într-o farfurie în faţa mea pe masă. Am crezut că leşin la mirosul ei. Am luat-o şi am început s-o beau, dar ea ţipă la mine. Deşi nu-i înţelegeam cuvintele, ştiam că spunea că trebuia să folosesc lingura şi-mi dădu una cum nu mai văzusem înainte. Bărbatul stătea la celălalt capăt de masă. Privirea lui nu mă părăsea şi avea un zâmbet ciudat. Mă hrănise şi mă îmbrăcase, dar nu aveam încredere şi nu-mi plăcea de el. Când am terminat supa, femeia a venit spre mine. Mi-a împreunat mâinile, mi-a aplecat capul, iar ea şi pastorul au făcut acelaşi lucru în timp ce el recita nişte rugăciuni „gwailo". Apoi el m-a luat din nou de umăr şi am urcat scările. A deschis o uşă şi m-a băgat înăuntru. Am auzit cheia şi am rămas singur. Am privit în jur. Camera era mică, zidurile întunecoase. M-am uitat la patul acoperit cu un cearşaf alb. Toată viaţa dormisem pe podea, pe o rogojină, nu mai văzusem un astfel de pat. Simţeam că sunt în pericol. Nu puteam rămâne. Am deschis fereastra şi am privit afară. Era o ţeavă de metal de-a lungul zidului, m-am lăsat pe ea şi am coborât. M-am strecurat şi în curând eram din nou printre copaci. În câteva minute eram din nou la drum, incomodat de ghetele mari şi

îmbrăcămintea nepotrivită. Dar îmi era cald, mâncasem şi mă simţeam mai puternic. Şi ştiam că scăpasem de un rău pe care nu-l înţelegeam. Am mers toată ziua şi noaptea următoare, oprindu-mă doar să caut mâncare – rădăcini, mere, ciuperci. Aş fi murit fericit pentru o farfurie de orez fierbinte. Nu ştiam dacă ceea ce mâncam era otrăvitor şi eram atât de flămând, încât nu-mi mai păsa. Dacă soarta îngăduia, trăiam, dacă nu, muream. Copacii se răriseră, iar peisajul devenise mai deschis. În locul pădurii erau dealuri înverzite. Mă ascundeam în tufişuri ziua şi umblam noaptea. Într-o dimineaţă m-am trezit lângă un sat la fel cu cel dinainte. Numai că era mai mare, casele mai mari, grădini cu flori şi magazine, iar în jurul gardurilor erau arbuşti ciudaţi. Muncitorii din câmp erau chinezi. Ochii îmi ieşiseră din cap de uimire. M-am gândit că putea fi Gold Mountain, unde oamenii Toishan făceau avere. Am privit în jur căutând bucăţi de argint şi de aur, dar tot ceea ce vedeam erau arbuşti ciudaţi şi oamenii care lucrau. Am alergat bucuros spre ei, ţipând şi dând din braţe, iar ei priviră uimiţi pe micuţul chinez în ghete mari şi negre. Erau cu zecile şi s-au adunat în jurul meu. Le-am spus povestea şi murmurau când au auzit de vaporul cu care am venit. Îl numeau pe căpitan „diavol" şi „fiu de târfă". Mi-au spus că nu era Gold Mountain, ci un loc unde cultivau strugurii şi făceau vin. I-am înţeles cu greutate. Nu erau îmbrăcaţi în mătăsurile oamenilor bogaţi, purtau veşminte simple din bumbac, lucrau la câmp, aşa cum făcuseră şi acasă. I-am întrebat unde e Gold Mountain. Au dat din umeri; nu-l găsiseră niciodată. M-au luat cu ei în acea seară să le văd stăpânul. Spuneau că sunt tânăr, puternic şi puteam săpa mai mult decât oricine. Stăpânul era mare, ca toţi diavolii străini. Purta haine elegante şi călărea un armăsar negru. Pământul îi aparţinea şi acum îi aparţineam şi noi. „Puneţi-l la muncă şi apoi vom vedea", spuse el

rece. Am plecat cu ceilalţi chinezi în casa unde dormeau şi mâncau. Se pregătea mâncare chinezească, erau farfurii cu orez şi legume şi începuse să-mi plouă în gură. Am devorat două farfurii şi-am simţit că stomacul îmi va exploda. Apoi, neavând o rogojină, m-am ghemuit într-un colţ şi am adormit. M-am trezit înainte de răsăritul soarelui şi cu puţin grâu încolţit şi pâine în stomac i-am urmat pe ceilalţi la grote. Şeful de echipă îmi dădu o lopată şi am intrat printr-un pasaj adânc în pământ. La capătul cavernei, oamenii săpau în stâncă. Într-o oră muşchii îmi ardeau, iar inima îmi spărgea pieptul. Eram plin de transpiraţie şi mizerie, dar n-am îndrăznit să mă opresc. Lucram cu ceilalţi, lovind cu târnăcopul şi apoi înlăturând pietrele. După câteva ore ne-am oprit, iar ei au scos farfuriile cu orez şi au început să mănânce. Dar eu n-aveam nimic şi m-am îndepărtat, ca ei să nu se simtă stânjeniţi şi obligaţi să-şi împartă masa cu mine.

M-am aşezat într-un colţ, pipăindu-mi umerii ce mă dureau, eram epuizat şi voiam să plâng, dar ştiam că trebuia să fac faţă ca să mi se dea slujba. Trecu o săptămână, fiecare zi urmată de alta la fel. Dar eram tânăr, durerile începeau să dispară. La sfârşitul săptămânii mi se dădu salariul. Am primit cele câteva monede şi m-am gândit că era pentru prima oară când câştigasem bani, deoarece nu socotisem dolarul de argint pe care-l aruncasem în mare. Brusc, ştiam ce voi face cu banii. În noaptea de după cină, bărbaţii se strângeau ca în fiecare noapte şi scoteau cărţile şi mahjongul. Am luat loc în cerc, stând pe podea, şi am pus miza lângă a celorlalţi. Voiam să testez lecţiile pe care le luasem pe vapor când priveam jocul în fiecare noapte. În câteva minute pierdusem tot. Am încercat din nou, iar şi iar, până am învăţat. Apoi am început să câştig. Ştiam că eram deştept şi că puteam câştiga mereu, dar oamenii fuseseră buni cu mine şi nu le puteam lua banii. Când

munca în grote s-a terminat, am lucrat cu ceilalţi la câmp până când, în cele din urmă, am plecat la San Francisco. Mi-au spus că acolo era o biserică baptistă ce ţinea o şcoală de duminică, unde-i învăţau pe chinezi despre Dumnezeul lor, dar, deasemenea şi engleza, aşa că am învăţat. Şi munceam pe unde apucam.

El se opri şi le privi grav.

– Aşa mi-am petrecut viaţa până acum, spuse el în final.

– Acum îl cunoaştem pe adevăratul Lai Tsin, spuse Francie. Sper ca şi curajul meu să fie la fel de mare ca al tău.

– Să nu-ţi fie frică, micuţo, spuse el, curajul tău este mai mare decât al meu.

Noaptea părea mai întunecată, iar Francie intră într-o lume a durerii. O apuca brusc, apoi dispărea, aşteptând ca un animal sălbatic să o atace din nou.

Orele treceau, Annie îi ştergea fruntea, îi masa picioarele îngheţate. Înteţi focul şi privea neajutorată când Francie ţipa.

Veniră zorile şi doctorul nu apăru. Ziua trecu şi veni iar noaptea. Transpiraţia îi umplea fruntea, ea lupta cu durerea şi Lai Tsin îi luă mâna în a lui.

Francie îl privi şi simţi energia lui scurgându-se în ea. Avu un sentiment ciudat şi deodată simţi că era în afara trupului. Mama ei stătea lângă ea, zâmbindu-i cu dragoste şi chemând-o. Se privi cum zăcea în patul mamei ei, cu Lai Tsin ţinând-o de mână şi Annie plângând şi îşi văzu copilul, un băiat, păşind în lume. Era plină de fericire.

Acum zăcea epuizată în pat, cu fiul ei la sân. Zâmbea obosită. Puterea lui Lai Tsin o salvase, ştia asta. Exact ca după cutremur când dorise să moară. Nu mai era o fată neajutorată, acum era mamă; era femeie şi era puternică.

Annie aproape că uită de pensiunea ei pe terminate în

San Francisco. Îşi alungase trecutul din minte şi se bucura de noul-născut, căruia îi dădură numele Oliver. Semăna atât de mult cu Josh, încât se întoarse în timp, când avea treisprezece ani şi avea grijă de el. Iar acum avea grijă de fiul lui.

Ea şi Francie nu se mai gândeau decât la copil. Se minunau de progresul ce îl făcea zilnic, admirându-i zâmbetul, părul blond şi ochii verzi. Îl îmbăiau, îl hrăneau, îl schimbau, iar Annie împletea bonete şi jachete pentru iarnă. Când sosi Crăciunul, decorară un brad cu conuri de brad, panglici colorate şi lumânări. Îi invitaseră pe Zocco şi Esmeralda la vin şi friptură de gâscă, făcută de Annie, rumenită pe afară şi cu carnea fragedă înăuntru. Făcuse tot felul de prăjituri, cu fructe şi nuci. Copilul îngurgita fericit bunătăţile, parcă ştiind că era Crăciunul, în timp ce căţeii, Ducele şi Ducesa, se zbenguiau la picioarele lor.

Lai Tsin plecase, le era dor de el, dar le spusese că trebuia să muncească din greu să-şi plătească datoria către înţelept cât mai curând.

Veni Anul Nou, apoi trecu, iar Annie tot rămânea. „Voi pleca în curând" spunea, dar totodată îşi spunea că Francie şi copilul aveau nevoie de ea. În februarie, Lai Tsin le scrisese că îşi plătise datoria. Înţeleptul îi ascultase noua propunere şi îl girase cu o nouă sumă din creditul rotativ. Pleca săptămâna următoare la Shanghai şi urma să treacă multe luni până când îl vor revedea. Francie citi scrisoarea mândră, ştiind cât de mult îi trebuise să ajungă să scrie atât de frumos şi clar în engleză. Ea îl luă pe Oliver şi îl îmbrăcă gros în haina lui albastră, cu bonetă şi cu un fular la gură. Apoi îl puse în căruciorul pe care i-l luase Lai Tsin din San Francisco şi îl plimbă pe aceleaşi alei înverzite pe care se plimbase ea cu mama ei, privind fericită norii albi ce treceau pe cerul limpede, dorind de la viaţă doar să fie mama lui Oliver.

Annie se reîntoarse la San Francisco în primăvară.

– Nu-mi place să te las singură, spuse ea în timp ce Zocco îi urca bagajul în şaretă. De dragul lui Oliver voi investi toţi banii în Pensiunea Aysgarth şi va fi un succes.

Francie privi până când şareta dispăru şi se întoarse în casă, simţindu-se pierdută. Trecu copilul pe celălalt umăr; devenea din ce în ce mai greu şi zâmbea, mândră că se arăta un băiat atât de frumos şi puternic.

Se plimbă în casă, cu câinii alergându-i la picioare, privind camerele goale şi bucătăria. Prăjiturile pe care le făcuse Annie stăteau în dreptul ferestrei, camera mirosea a vanilie şi şi-o imagină pe Annie, de parcă era acolo. Târziu în acea noapte, stătea singură în faţa focului. Copilul adormise în camera ei, iar câinii îi stăteau, ca de obicei, la picioarele. Casa era tăcută, se auzea ticăitul ceasului şi murmurul focului, era atât de linişte, încât îşi auzea inima bătându-i în piept. Dar nu îi era frică şi nu era singură.

Savura momentul de pace adâncă şi fericire, la mica fermă, aşa cum se întâmplă şi în următorii patru ani, când împreună cu ei nu mai dorea nimic decât să fie cine era: Francie Harrison, mama lui Oliver şi prietena lui Annie şi Ke Lai Tsin.

Partea a treia

Harry

1911-1918

Capitolul 23

1911

Harry Harrison se plimba agale de-a lungul Californiei Street, peste drum de Fairmont Hotel, reconstruit, savurând momentul. Se opri şi privi vis-à-vis, la casa lui reconstruită, simţindu-se ca şi când s-ar fi întors în timp, cu cinci ani. Arăta exact ca înainte de cutremur; aceaşi faţadă crem, cu treptele de marmură, coloanele dorice şi domul din sticlă. Îl costase de două ori mai mult decât milionul pe care îl dăduse bunicul lui când a construit-o, dar merita şi ultimul cent.

Bineînţeles, câteva lucruri erau altfel: grajdurile erau acum garaje, exista un lift în hol, iar balustrada era din onix. Dar era casa Harrison. Îi păstrase arhitectura, arătând ca un monument al familiei, al puterii acesteia.

Luminile străluceau la fiecare fereastră şi un covor lung şi roşu se întindea din faţa treptelor, portarii în livrea, aliniaţi, aşteptau sosirea oaspeţilor. Harry împlinea douăzeci de ani şi veneau toţi care însemnau ceva în San Francisco. În seara asta, tânărul Harry prelua ceea ce-i lăsase tatăl lui.

Traversă drumul şi intră în noua şi magnifica lui casă. Un portar sări să-i deschidă uşa, iar noul majordom, Fredericks, stătea în hol, aşteptând ordine. Harry privi

domul magnific, din sticlă colorată, pe care îl comandase unui artist din Veneţia, având încorporate portretele celor trei bărbaţi Harrison, bunicul, tatăl şi el, cu un spaţiu liber pentru fiul lui. Ornase domul cu litere de aur la bază, cu motto-ul pe care îl concepuse chiar el: „Ei supravieţuiesc prin valoare şi putere".

Zâmbi încântat, plimbându-şi mâna de-a lungul balustradei negre de onix, urcând câte două trepte acoperite cu un covor bleumarin, până la suita de apartamente din holul superior, lambrisat cu plăci de stejar. Valetul îi pregătise baia şi hainele de seară. O sticlă de şampanie „Perrier şi Jonet" era cufundată într-o frapieră de argint, şi el îşi turnă un pahar. La numai douăzeci de ani, deja avea preferinţe pentru vinuri şi mâncăruri bune, era un gourmet, şi deasemenea pentru femei. Zâmbi iar, îşi scoase hainele şi intră în apa aromată cu santal. Era un tânăr ce ştia exact ceea ce-i plăcea şi direcţia în care se îndrepta. Era milionar, lumea era a lui şi avea intenţia să se bucure din plin de ea.

Un singur lucru îl deranja încă. Nu găsise dovada morţii surorii lui. Verificase registrele oraşului de sute de ori după cutremur, dar nu era nici o menţiune cu privire la numele ei şi se presupunea că dispăruse în incendiu cu iubitul ei, Aysgarth. Dar în mintea lui exista o frică, era posibil ca într-o zi să apară, să-i umbrească viaţa şi să-i păteze numele.

Ieşi din cadă, iar valetul îi înmână prosopul. Această seară era un aranjament perfect pentru ca sora lui să apară. Îşi spusese că era nebunesc, dar îl trimisese pe Fredericks să pună gărzi la fiecare uşă şi să nu admită pe nimeni fără invitaţie. Îşi reaminti că tatăl lui ar fi putut să fie aici în această seară, să vadă casa Harrison în toată splendoarea ei, dacă nu era Francie. Îşi reaminti jurământul făcut când aduseseră trupul tatălui său în locul de odihnă. Să-şi vadă

sora moartă chiar de ar fi cel de pe urmă lucru pe care ar trebui să-l facă. Şi dacă ea se reîntorcea, îşi va respecta jurământul.

Cele mai frumoase fete din San Francisco aşteptaseră luni de zile să vadă casa şi să vină ziua lui Harry şi nu fuseseră dezamăgite. Minunata clădire era singura casă particulară de pe stânga Nob Hill-ului şi strălucea ca un brad de Crăciun. Erau flori peste tot în faţa casei, iar holul era plin de trandafiri roşii catifelaţi.

Mulţimea se adunase pe trotuar să vadă oaspeţii sosind, iar flash-urile reporterilor ziarelor *Chronicle*, *Call*, *Post*, *Bulletin* şi *Examiner* nu mai conteneau, iar mărimile societăţii din San Francisco îl felicitau pe Harry, ce stătea în capul treptelor.

Francie se simţea ciudat de calmă privind marea casă, ridicată ca pasărea Phoenix din cenuşa tatălui său. Ziarele erau pline cu veşti despre petrecerea lui Harry şi măreţia noii lui case, şi deşi ştia că nu trebuie, era incapabilă să se mişte. Parcă se aşteptase să-l vadă pe tatăl ei stând lângă portal să-şi întâmpine oaspeţii, aşa cum o făcuse la petrecerea Harrison-ilor – balul ei – şi respiră uşurată gândindu-se că nu mai era pe lumea asta. Harmon Harrison nu se putea întoarce din morţi; casa lui făcuse acest lucru. Dar în locul lui era Harry.

Harry semăna cu tatăl lor în tinereţe – înalt, cu umeri largi şi bine clădit, cu o curbă senzuală a buzelor, cu o expresie sigură – în timp ce scruta mulţimea. Era tânăr şi frumos şi cu o arogantă siguranţă de sine.

Ea îşi trase pălăria pe ochi, apropiindu-se de covorul roşu. Deodată o limuzină neagră, strălucitoare, trase în faţa casei şi o femeie cu părul cărunt ieşi din ea. Diamantele ei străluceau în lumina blitz-urilor. Era doamna Brice Leland, iar lângă ea stătea o minunată fată într-o rochie de bal extraordinară şi cu o diademă de diamante strălucind

în părul ei blond. Francie tresări. Parcă era ea în urmă cu cinci ani.

Harry le sărută mâinile cu mănuşi albe, le pofti în casă şi se întoarse din nou în uşă să îşi întâmpine următorii oaspeţi. Ar fi trebuit să-şi conducă oaspeţii în casă, dar îi plăcea rolul pe care îl juca. Îi plăcea să fie admirat şi fotografiat. Dorea să fie văzut de tot San Francisco-ul şi ştia că Harrisonii îl bătuseră pe Dumnezeu în propriul lui joc. Casa era un templu al tatălui său şi dorea ca toţi să afle acest lucru.

Limuzinele îşi aşteptau de-a lungul străzii rândul la intrare, din ele ieşind fete frumoase în mătăsuri şi satinuri, cu tineri bine îmbrăcaţi, care le escortau. Dură aproape o oră să-i întâmpine pe toţi, iar când ultima maşină plecă, Harry oftă uşurat. Acum, petrecerea putea începe.

Se întoarse să zâmbească mulţimii şi deodată, privirea lui o întâlni pe cea a lui Francie. Ea îşi trase pălăria mai bine pe ochi şi se întoarse brusc, dar el ştia că era ea. Un moment, rămăsese şocat. Apoi alergă pe trepte spre ea, dar ea dispăru în mulţime ca o fantomă.

Căuta în mulţime şi ei îl priveau, întrebându-se ce se petrece. Dar îşi reveni ridicând din umeri. Probabil că se înşelase, că i se păruse, că se sugestionase că Francie avea să vină la petrecere. Se comportase prosteşte, fata probabil că semăna cu ea, cu aceiaşi ochi albaştri ca de safir. Francie era moartă şi el spera că oasele şi cenuşa ei fuseseră împrăştiate de vânt, ca nici o urmă din ea să nu mai rămână. În acea seară era petrecerea lui, triumful lui, şi dorea să se bucure de fiecare minut.

Francie se ascundea în spatele portalelor şi coloanelor hotelului Fairmont, aşteptând ca mâna lui Harry s-o atingă pe umăr. Parcă auzea vocea lui triumfătoare spunând: „Iată-te în sfârşit, Francesca." Inima îi bătea şi abia mai putea să-şi tragă sufletul.

– Totul e în regulă, domnişoară? o întrebă o voce îngrijorată.

Ea se întoarse speriată şi aproape că leşină. Nu era Harry, era portarul de la Fairmont.

– Am avut senzaţia că leşin, replică ea. Mulţumesc, acum cred că mi-e mai bine.

Portarul o privi curios. Ea nu arăta prea bine, era palidă şi avea privirea fixă. În mod normal, nu trebuia să-i permită unei femei să stea în faţa intrării Fairmont, dar era frumoasă şi bine îmbrăcată şi era fără îndoială o lady.

– Vreţi să chem un taxi, domnişoară?

Francie încuviinţă recunoscătoare, iar el o ajută să urce în taxi.

Ea privi din nou casa, când trecu pe lângă ea. Uşile de bronz masive, ca ale unei catedrale, erau închise, dar mulţimea încă aştepta, privind luminile şi ascultând muzica orchestrei.

Francie tremura, încrucişându-şi braţele în jurul umerilor. Harry o văzuse, o recunoscuse, şi acum ea ştia că o va căuta.

Când se întoarse acasă, la pensiunea Aysgarth, urcă repede scările până în camera lui Ollie.Băiatul, în vârstă de patru ani, dormea liniştit, având în braţe un tigru de jucărie. Lumina nopţii făcea ca părul lui blond să strălucească, iar genele lungi trimiteau umbre rotunde de-a lungul obrazului. Ea stătu mult timp să-l privească, cu mâna pe inimă. Îşi spuse că nu mai era o fată najutorată, că avea douăzeci şi trei de ani, că avea prieteni care o iubeau, pe ea şi pe copilul ei. Îşi spuse că Harry n-o mai putea acuza de nebunie şi n-o mai putea închide după gratii. Era o femeie în toată firea, avea bani şi prieteni, iar el nu-i putea face nimic. Dar când se întoarse, o umbră de îndoială persista

în mintea ei, iar când închise uşa camerei scumpului ei fiu care dormea, încă îi era frică.

– E ca pe vremuri, Harry, îi spuse doamna Brice Leland, când el o învârtea pe ritmul primului vals. Cât de mândru ar fi tatăl tău de tine. Ce triumf, să reconstruieşti această casă minunată. Şi fără îndoială, când îţi vei termina studiile la Princeton, îi vei lua locul, în consiliul băncii?

– Am luat deja locul tatălui meu, doamnă Brice Leland, replică el zâmbind, ca şef al tuturor companiilor. Am simţit că era de datoria mea să fac aşa. Ea încuviinţă când muzica se opri, iar el o conduse înapoi la locul ei.

– Un cap inteligent pe nişte umeri tineri, declară ea, zâmbindu-i aprobator.

Harry dansă cu toate matroanele societăţii, fermecându-le. Apoi dansă cu fiecare fată, pe rând. Câteva erau frumoase, altele drăguţe, altele mai puţin atractive, dar cu cele urâte nu dansă. Nu-şi permitea aşa ceva. Oricum, fetele erau prea tinere pentru el, lui îi plăceau roşcatele cu priviri atotcunoscătoare şi trupuri ameţitoare, care ştiau ce dorea el şi ce să-i ofere. Fetele de aici zâmbeau şi flirtau, dar ochii lor erau limpezi şi nevinovaţi, miroseau a puritate şi nu a sex, şi doreau un soţ, nu un iubit.

Lui Harry îi plăcea petrecerea. Îi plăcea spectacolul, mâncarea şi şampania, florile ce erau peste tot, miile de lumânări arzând în candelabre uriaşe, viorile ţigăneşti şi valsurile, bijuteriile şi numele aristocratice. Era standardul următoarelor petreceri. Iar când oaspeţii plecară, el ştia încotro se îndreaptă.

Invitase şase prieteni din est la petrecerea lui, îl aşteptau în bibliotecă bând whisky şi înveselindu-se comentând serata şi fetele. Harry intră în cameră şi bătu din palme, cerând linişte.

– Am o surpriză pentru voi, spuse el. Urmaţi-mă, domnilor.

Băieţii erau de vârsta lui, aristocraţi, chipeşi, plini de bani de aruncat, şi îl urmară în automobilele ce aşteptau, gata de aventură.

Harry se sui la volanul marelui Courmont. Conduse repede pe California Street şi intră în Chinatown. Şampania şi whisky-ul îi curgeau prin vine în timp ce străbătea străzile în zig-zag, râzând de chinezii ce fugeau îngroziţi din calea maşinilor. O luă pe o alee întunecoasă şi opri în faţa unei uşi lăcuite, cu un mic grilaj. Un felinar atârna deasupra ei, luminând chipurile tinerilor. O uşiţă în spatele grilajului se deschise, apărând o faţă orientală ce-i privea. Apoi uşa se deschise şi ei pătrunseră în altă lume.

Stăteau apropiaţi, privind în jur. Câţiva orientali stăteau tolăniţi pe divane roşii, în camera slab luminată, fumând pipă, iar mirosul tutunului umplea camera, amestecându-se cu cel de opiu. Harry îşi privi prietenii.

– V-am spus că e o surpriză, spuse el, în timp ce orientalul bătu din palme să aducă fetele din spate. Este cadoul meu pentru voi, prieteni. Am auzit o mulţime de lucruri despre chinezoaice şi acum vom vedea dacă e adevărat!

Ei râseră, înghesuindu-se să privească fetele. Erau tinere, drăguţe şi exotice în „cheongsams"-urile strânse pe corp. Părul lor moale era lung, negru şi mătăsos, ochii migdalaţi parcă invitau, iar buzele erau colorate în roşu seducător. Ele îşi împreună mâinile, aplecând uşor capul când erau prezentate. Harry ştia pe care o dorea; era mai înaltă decât celelalte, fundul ei era provocator şi avea o strălucire aparte a ochilor. El o prinse de mână.

– Eşti a mea, spuse el, iar ea îl conduse triumfătoare, lăsându-i pe ceilalţi să aleagă.

Camera ei era mică, cu un divan acoperit cu brocart,

o masă joasă cu o sticlă de vin de orez pe ea şi un scaun de lemn. Felinarul cu sticlă roşie trimitea o lumină difuză, iar băutura de orez aprinse un foc în trupul lui Harry, amestecându-se cu şampania şi scotch-ul pe care le băuse.

Fata îi scoase haina şi o aşeză grijulie pe scaun. Îi desfăcu cravata şi îi scoase pantofii. Harry mai luă o înghiţitură, iar ea îşi ridică ochii spre el, privindu-l cunoscătoare. Apoi se ridică şi îşi scoase încet „cheongsamul". Îl lăsă să alunece la picioare şi rămase goală în faţa lui. Era tânără, graţioasă şi atotcunoscătoare în ceea ce privea sexul, ştia să mulţumească un bărbat, iar Harry ştia ce voia. Voia ca ea să-l stăpânească, să-l domine, să-i întindă nervii şi rezistenţa ca o coardă. Voia să experimenteze totul şi să reziste cât mai mult momentului final, acest lucru permiţându-i chinezoaicei să îşi pună la bătaie toate cunoştiinţele.

În sfârşit, când termină şi rămase zăcând extenuat pe divan, ea aduse o oală cu apă caldă şi îi spălă trupul. Apoi aduse o pipă şi o lampă cu spirt. Harry privea leneş cum lua opiu, îl încălzea pe lampă şi apoi îl punea în pipă.I-l oferi, spunând:

– Acesta este cel mai bun şi cel mai scump opiu chinezesc, stăpâne. Plantele au fost culese la răsăritul soarelui când fructele sunt cele mai bune, iar savoarea şi puterea lui îţi vor aduce multă plăcere. Ea se tolăni lângă el şi îi arătă cum să fumeze, inhalând profund şi ţinând fumul în plămâni.

– Încearcă, şopti ea zâmbind convingător, numai încearcă, stăpâne.

Împărţiră o pipă cu opiu, apoi alta, apoi mai multă băutură şi în final Harry se întinse pe divan, iar ea îl satisfăcu din nou, dorind ca noaptea să nu se mai termine.

În ziua următoare, înapoiat în minunata casă, se gândi dacă o văzuse într-adevăr pe Francie sau dacă visase.

Prietenii lui Harry au dormit până târziu, iar el îşi luă micul dejun singur, în sala imensă. Nici o urmă din petrecerea din noaptea trecută nu fusese lăsată, cu excepţia unui buchet de trandafiri în mijlocul mesei. Nici un fel de oboseală pe chipul lui Harry; era proaspăt şi cu privirea limpede, mânca ouă şi pâine prăjite şi privea prin ediţia de dimineaţă a ziarelor.

Zâmbi când văzu fotografiile cu chipul lui frumos, casa minunată şi pe oaspeţii săi în toate ziarele. „Harrisonii s-au întors" erau titlurile în timp ce o poză îl înfăţişa stând pe treptele acoperite de covoare roşii, iar limuzinele aliniate. Apoi se povestea despre moartea tatălui său.

„Dar acum Harry Harrison e pregătit să repete performanţa uimitoare a tatălui său, atât în domeniul social cât şi în afaceri. După un an, când tânărul Harrison termină Princeton-ul, va lua locul tatălui său multimilionar în fruntea imperiului de afaceri Harrison. Priviţi fotografia unui tânăr în culmea succesului. Are tot ceea ce viaţa îi poate oferi, tinereţe, imagine, bani şi succes asigurat.

Ce poate dori un om mai mult?"

Harry zâmbi satisfăcut, sorbindu-şi cafeaua. Apoi văzu o fotografie în *Examiner*. Fotografia era neclară şi întunecată, dar acolo, în mulţime, era Francie. Pălăria îi era trasă pe ochi, dar putea jura că era ea.

Împingându-şi scaunul în spate ieşi din cameră şi se duse în birou. Puse mâna pe telefon şi sună la „Examiner" spunându-le să îi aducă fotografia imediat. Apoi se înfundă în fotoliul de piele, cu mâinile pe birou, gândindu-se ce să facă.

Îşi reaminti de noaptea când se întorsese cu tatăl lui de la operă şi de detectivul cu faţa roşie ce îl aştepta cu veştile despre Francie şi iubitul ei. Îi luase pistolul tatălui său, să-l oprească să n-o ucidă. Acum ştia ce simţise tatăl

său, deoarece, dacă femeia din poză era Francie, atunci dorea ca ea să moară.

Se ridică, plimbându-se prin birou, nerăbdător. Toţi presupuseseră că era moartă, era o persoană dispărută, nimeni n-ar mai fi căutat-o. Cum să facă? Se gândi la bordelul chinezesc: era condus de un „tong" şi ştia că aveau reputaţia de ucigaşi plătiţi. Puteau să-i dea omul de care avea nevoie.

Auzi o bătaie în uşă, iar apoi Fredericks apăru cu un plic pe o tavă de argint.

– De la *Examiner*, domnule, spuse el, iar Harry îl luă imediat.

Privi chipul pe jumătate vizibil, sub pălărie. Ştia chipul lui Francie ca pe al lui. Era gura ei, părul ei, putea să jure. Iar acei ochi ca de safir, pe care îi întâlnise atunci pentru o secundă, erau ai lui Francie.

Luând telefonul, sună la şeful poliţiei, îi spuse cine era şi îi ceru numele unei redutabile agenţii de detectivi.

– E o treabă măruntă, minţi el, cu o voce veselă. O chestiune de securitate la bancă.

În câteva minute, avea numele şi numărul de care avea nevoie, iar o jumătate de oră mai târziu, un irlandez înalt, cu părul cărunt, era angajat să găsească femeia din fotografie.

– Imediat, îi spuse Harry impacientat. Ai patruzeci şi opt de ore.

Capitolul 24

Pensiunea Aysgarth era înalt şi orientat spre partea sudică a Union Square-lui. Jumătatea de jos a clădirii era cărămizie, iar partea superioară albă. Avea jaluzele de culoarea mărului verde la ferestre, o uşă verde în faţă, cu un chip de leu pentru bătut în ea, şi un semn în fereastra din stânga treptelor sculptate în piatră pe care scria: „Nu mai sunt locuri".

Existau patru motive întemeiate pentru existenţa acestui semn cu „Nu mai sunt locuri": primul, casa era imaculată: mirosea a lavandă şi nu a săpun ieftin şi dezinfectant. Al doilea: era nemaipomenit de confortabilă şi primitoare, cu covoare deschise la culoare şi podele lustruite, fotolii de club în hol, unde oricine se putea afunda confortabil să citească ziarul şi paturi bune, cu lenjerie albă. Al treilea, instalaţiile tehnico-sanitare erau bune, apa caldă din belşug şi întotdeauna un foc bun în şemineu, în serile reci. Al patrulea, şi cel mai important, mâncărurile Annei Aysgarth erau renumite.

„Aşa cum le face mama – dar mai bune", se spunea despre fripturile de miel cu carne suculentă, între arome vegetale şi cartofi copţi deasupra. Simplul pui prăjit cu cartofi pai, de dimensiunea băţului de chibrit, aurii, cu garnitură şi felii subţiri de ceapă, era ceea ce bunica ţi-ar fi gătit acasă, iar duminica, carnea de vită se servea cu

budincă de Yorkshire „adevărată", făcută după o reţetă simplă. (Două ouă în loc de unul, spunea ca întotdeauna, făină, lapte şi doar puţină sare, grăsimea încălzită până scotea puţin fum, apoi turnat untul repede şi totul se coace într-un cuptor până devine pufoasă, creşte şi e uşoară ca un fulg.) Se servea imediat, bineînţeles cu garnitură uşoară de ceapă. Cozonacul de la Annie era extraordinar, făcut cu lapte şi ouă amestecate cu vanilie, acoperit cu puţin zahăr, plin de stafide aurii şi nuci, copt în „bain-marie" patruzeci şi cinci de minute, până când devenea uşor, ca un soufflé şi pufos ca spuma de ou.

„Ar trebui să deschizi un restaurant" îi spuneau clienţii admirativ, umplându-şi stomacul fericiţi. Dar Annie nu dorea doar un restaurant. După patru ani, ridicase Aysgarth-ul, învăţase să conducă un stabiliment de douăzeci de camere şi era gata să ia două sute. Dorea să-şi deschidă propriul hotel.

– Cu aceleaşi standarduri şi aceeaşi bucătărie, dar bineînţeles, nu voi face eu totul, îi spusese lui Francie la o cafea de dimineaţă. Dar sunt gata să încerc.

Capul blond al lui Francie era aplecat asupra ziarului „Examiner", iar Annie o privea. Se gândea că Francie era o fată drăguţă când o cunoscuse, dar acum era o femeie frumoasă. Părul ei lung, blond, îi încadra faţa, ochii ei albaştri erau minunaţi, cu gene lungi, iar pielea fină şi albă. Şi nu mai era cu forme slab conturate; trupul ei avea noi curbe şi era înaltă, iar mersul era graţios. Annie se gândi că Francie avea totuşi douăzeci şi trei de ani, era atât de tânără şi atât de frumoasă. Bărbaţii o priveau admirativ, ea putea cuceri cu uşurinţă pe oricine, dar nu era interesată. Îi dăruia toată dragostea fiului ei, Ollie.

Uşa de la bucătărie se deschise, iar băiatul de patru ani alergă şi i se sui în braţe lui Annie.

– Annie, spuse el, zâmbindu-i strengăreşte şi punându-şi braţele în jurul gâtului ei, pot să iau o prăjitură?

Ochii lui dulci o priviră. Semăna cu Josh, iar inima ei bătu mai puternic. Spuse:

– Se zice: „Te rog, pot lua o prăjitură", nu „pot să iau o prăjitură". Şi oricum, n-ai voie. Poţi lua totuşi un măr.

El oftă şi se lipi şi mai mult de ea.

– De ce eşti atât de rea, Annie? se plânse el. Tot ce vreau e o prăjitură.

– O să capeţi una la ora ceaiului, cu lapte, promise ea zâmbindu-i. Şi într-o zi, te vei privi în oglindă şi vei vedea ce dinţi frumoşi şi puternici ai, şi îi vei mulţumi mătuşei Annie că nu ţi-a dat prăjituri de fiecare dată când ai cerut.

Ollie oftă, ştia că fusese înfrânt. Annie o privi pe Francie, care aplecată deasupra ziarului, nu remarcase prezenţa fiului ei. Pleoapele i se ridicară mirate. Francie de obicei era atentă cu Ollie, dar în această dimineaţă, gândurile îi erau la milioane de kilometri.

– Pariez că n-ai auzit nimic din ce-am spus, exclamă ea. N-ai mai fost atât de interesată de ziare de ani de zile. Ce e atât de fascinant?

Francie părea înspăimântată şi îi dădu tăcută ziarul lui Annie.

Fotografiile cu petrecerea de la Harrison acopereau două pagini, iar altă pagină descria detaliile şi lista invitaţilor, decorul fabulos de flori, şampanie scumpă, mâncăruri delicioase servite pe tăvi de argint de servitori cu mănuşi albe, şi reînvierea casei Harrison. „Phoenix House" era titlul scris deasupra fotografiei casei. Porţile erau larg deschise, iar Harry, îmbrăcat elegant, îşi întâmpina oaspeţii. „Un om de vază al San Francisco-ului s-a reinstalat cu cea mai magnifică petrecere"...

Annie o privi repede pe Francie. Îi luă mâna, peste masă.

– Acolo ai fost azi-noapte, nu? spuse ea cu compasiune. N-ai putut să te abţii.

Francie încuviinţă.

– E mai rău decât atât, spuse ea. L-am văzut pe Harry.

– Ei bine, Harry s-a întors în oraş, şi cu toate că nu frecventaţi aceleaşi locuri, totuşi lumea e mică, mai devreme sau mai târziu îi vei ieşi în drum, mergând pe stradă, la un colţ sau într-un magazin.

– Annie, nu înţelegi. M-a văzut! Privirile noastre s-au întâlnit.

– Poate nu te-a recunoscut. Până la urmă, au trecut ani de zile...

– Oh, m-a recunoscut. Şi dacă nu, asta îi va confirma.

Francie îi indică fotografia cu chipul ei în mulţimea din faţa casei Harrison.

– Ai dreptate, admise Annie. Dar nu ştiu de ce te temi, Francie. Lucrurile s-au schimbat. Eşti o femeie în toată firea, nu mai eşti copil. Harry nu-ţi mai poate face nimic.

Francie scuturâ din cap; îşi spusese aceleaşi lucru, dar nu putea să creadă.

– Îl cunosc pe Harry. Niciodată nu mi-a ţinut partea în faţa tatălui nostru, se simţea superior, marele fiu şi succesorul marelui Harmon Harrison. Harry a dorit să fie întotdeauna replica tatălui lui şi, crede-mă, că este – până la ultima picătură de ură. Are bani şi putere şi va folosi aceste lucruri împotriva mea, prin orice mijloace.

– Şi atunci ce vei face? întrebă Annie, temându-se pentru ea.

Ollie sări din braţele lui Annie şi alergă spre Francie, când aceasta se ridică, scuturându-şi fusta.

– Unde te duci? întrebă el.

Ea îl mângâie pe păr, simulând un zâmbet.

– Mă duc să-l văd pe Lai Tsin, îi spuse ea.

Biroul lui Lai Tsin era în spatele depozitului de lângă chei. Pereţii erau plini de rafturi cu cărţi şi cataloage;

detaliile despre curse şi transporturi erau notate într-un caiet şi o hartă a lumii era marcată cu rute ale cargourilor curente. Un uriaş safe de oţel, de la care exista o singură cheie, găzduia acte cu datele fiecărei tranzacţii pe care le făcea. Contabilitatea, o considerabilă sumă de bani şi o cutie de lemn, „perna cu comori", în care era o şuviţă de păr şi o fotografie sepia a unei fetiţe.

Lai Tsin stătea la un birou de lemn, cu degetele zburând pe un abac de lemn şi verifica coloanele din acte. În spatele scaunului pe care stătea mai era un scaun, o sobă mică pe care o aprindea rar, pentru că nu simţea frigul şi o masă neagră de altar cu două statui de jad, una a lui Kwan Yin, Zeul Milei, şi una a Zeului Bunului Noroc.

În adâncurile cotloanelor din depozitul lui erau stocate sute de mii de dolari în bunuri de toate genurile: mătăsuri, lacuri, vopsele, covoare şi antichităţi din toate părţile Asiei, şi multe bunuri casnice. Un al doilea depozit conţinea doar lăzi enorme cu ceai, din fiecare fel şi aromă. Lai Tsin luase banii ce-i primise în ajutor şi îi multiplicase de mii de ori, dar nimeni nu ştia lucrul acesta, deoarece firma nu activa sub numele lui. Francie era proprietara lui „L. T. Francis Company", dar Lai Tsin făcea toată munca. El fusese cel ce se oprise în Hawaii când s-a întors din Orient, cumpărând o plantaţie de ananas falită, transformând-o într-o afacere profitabilă. El cumpărase furnizarea de marfă către vapoare, pe cheiul din San Francisco şi a făcut din asta cea mai bună şi cea mai mare afacere din port. Investise într-o fabrică de funii în China, o fabrică de covoare în Hong Kong, o cresc̆ătorie de viermi de mătase China, şi cumpărase oi cu lâna cea mai bună în Australia. Lai Tsin dusese muncă de lămurire cu negustorii San Francisco, Los Angeles şi Seattle şi îi convinsese îl lase să fie agentul lor, organizase cea mai mare reţea

de transport de-a lungul coastelor, angajase agenţi să caute antichităţi şi comori. Transformase piaţa de ceai importând arome speciale pentru gustul vesticilor. În ochii celorlalţi chinezi, Lai Tsin reprezenta succesul, afacerea îi crescuse considerabil. Dar pentru el nu era destul, ajunsese la un nivel de unde nu se putea opri.

Auzi un ciocănit în uşă şi o privi pe Francie intrând. El îi zâmbi şi-i spuse:

– Eşti persoana pe care aveam nevoie s-o văd.

Apoi îi văzu privirea şi ştiu că s-a întâmplat ceva. Îi oferi un scaun.

– Ţi-e frig? o întrebă el. Aprind soba.

Francie negă din cap. Nu mai avu putere să aştepte şi îi spuse toată povestea despre Harry, cum fusese la el acasă, cum l-a văzut, iar acum el ştia că ea trăieşte şi îi era teamă că o va căuta.

Lai Tsin tăcu un moment după ce ea termină. Ştia că dacă cineva avea răspunsul la problemele ei, el era acela şi aştepta nerăbdătoare ca el să înceapă.

– Harry va avea fotografia şi te va căuta, spuse el în fine. Nu eşti destul de puternică să-l înfrunţi. Trebuie să pleci din San Francisco pentru un timp, până când se va sătura să te caute şi te va uita din nou.

– Mă întorc la fermă, spuse Francie. Lui Ollie îi place acolo şi...

– Există o şansă să-şi amintească de fermă şi să te caute acolo. Nu, Francie. Trebuie să pleci departe de aici, de California. Trebuie să pleci în China.

Capitolul 25

Harry aruncă raportul detectivului, bătut la maşină, pe birou. Se duse la fereastră privind nervos California Street. Prostul nu fusese capabil s-o găsească pe Francie, dar Harry ştia că trebuia să fie pe undeva, simţea asta.

Se întoarse, neliniştit. Era iritat, supărat; trebuia să se întoarcă la Princeton pentru semestrul de primăvară, dar n-avea nici un chef să facă asta. Se săturase de colegiu, de San Francisco, se săturase să se gândească la blestemata de soră-sa. Avea nevoie de o schimbare. Avea nevoie de vin, femei şi muzică. Buna dispoziţie îi reveni când se gândi la idee, se hotărî imediat, urcă treptele şi îi ordonă valetului să împacheteze. Plecau la Paris.

Îl sună pe Buck Wingate şi îl invită să-l acompanieze, rezervă două apartamente pe pasagerul ce pleca spre Franţa şi ordonă ca vagonul personal să fie ataşat de trenul Southern Pacific spre New York.

Buck Wingate era cu trei ani mai în vârstă decât Harry. Terminase Princeton-ul şi lucra la firma de avocatură a tatălui său din Sacramento, câştigând experienţă înainte de a continua studiile în drept la Harvard, şi imediat după aceasta dorea să intre în politică. Avea douăzeci şi trei de ani şi fusese votat drept cel mai frumos bărbat al colegiului. Era înalt, cu părul negru şi ondulat, ochi căprui şi un corp atletic. Înota, juca polo şi golf. Dar pasiunea lui era

„Betsy Bee", un iaht de patruzeci de picioare cu care naviga cât de des putea la Newport, unde familia lui avea reşedinţa de vară.

Nu era sigur că excursia la Paris cu Harry Harrison era exact pe gustul lui, dar tatăl lui insistă să plece. Jason Wingate avea grijă de afacerile lui Harmon Harrison, iar după moartea lui tragică în cutremur, continuă să aibă grijă de băiat, ca un tată. Şi asta în detrimentul lui Buck, ce trebuise să-l salveze pe tânărul Harry de autorităţi nu numai o dată. Ultima escapadă fusese când a fost prins de poliţie, într-un raid, într-un bordel notoriu din New York. Buck îl scosese de la poliţie şi Jason era îngrijorat deoarece Harry nu acorda prea multă atenţie studiilor, iar absolvirea putea să-l coste.

– Mai bine aş lua o pauză de la Princeton, domnule Wingate, îi spusese Harry. Am nevoie de timp să-mi revin după moartea tatălui meu şi să mă adun.

Buck îşi ridică privirea când auzi asta – trecuseră cinci ani de când Harmon murise şi nu băgase de seamă că Harry ar fi suferit. Dar nu spuse nimic. Iar acum împachetă şi îl însoţi pe Harry la bordul vaporului „Normandie".

Când se gândi mai bine la excursie, îşi dădu seama că avusese dreptate; nu era stilul lui. Harry Harrison era un tânăr arogant, cu un obicei prost de a-şi trata servitorii ca pe sclavi, aruncând bani în stânga şi-n dreapta. Buck fusese în Europa de câteva ori şi erau câteva locuri şi lucruri pe care dorea să le revadă. Vilele Palladio din Italia, Veneţia în lumina lunii, când pieţele erau tăcute şi goale, iar el se simţea de parcă s-ar fi întors în timp, castelele de pe Rhin şi munţii din Bavaria, frumuseţile fără vârstă ale Parisului, cu Sena şi podurile romantice, Louvre-ul plin de capodopere, pieţele şi arcadele Londrei pe care timpul

nu-şi pusese amprenta. Erau multe lucruri de văzut şi de simţit împreună. Dar Harry dorea numai să se distreze.

Harry insista să locuiască la cele mai mari hoteluri, dormea toată ziua şi refuza să vadă frumuseţile Europei, cu excepţia femeilor. Mânca la cele mai bune restaurante, bea cele mai vechi vinuri şi cea mai bună şampanie, frecventa cele mai la modă bordeluri.

Cumpărase şase automobile, un Rolls Royce, un Bugatti, un Hispano Suiza, un Benz, un Dion Bouton şi un De Courmond. Le refinisă cu culorile familiei Harrison şi le placă cu fildeş şi argint. Cumpără un iaht de două sute de picioare de la un magnat al ceaiului din Anglia, ordonă să fie refurbisat de la prova la pupa şi-l echipă cu un echipaj permanent de patruzeci de oameni. Trimitea brăţări de diamant femeilor cu care se împrietenea şi smaralde celor ale căror favoruri îi făceau plăcere.

Buck privea cu buzele strânse felul de viaţă dezordonat al lui Harry; care însă se desfăşura la un nivel princiar, iar când Buck protesta, el râdea şi spunea că-şi putea permite. Şi puţini oameni, cu excepţia lui Buck, ştiau de beţiile şi preferinţele lui pentru opiu. Harry era destul de prudent să păstreze secretul. Dispărea câte o noapte, dar întotdeauna revenea în după-amiaza următoare, proaspăt spălat şi bărbierit, îmbrăcat impecabil. Orice ar fi făcut, nu se vedea pe faţa lui.

Familia Wingate avea bani pentru trei generaţii, ca şi Harrison-ii. Aveau o casă frumoasă în San Francisco, un apartament în New York şi o reşedinţă de vară în New Port, pentru croaziere pe mare. Trăiau bine, dar Buck nu mai văzuse niciodată pe cineva să cheltuie atâţia bani pe băutură şi femei ca Harry. După câteva săptămâni, se săturase. Îi telegrafie tatălui său că urma să revină acasă, şi-l lăsă pe Harry cu orgiile lui costisitoare.

Rămas singur, Harry intră furios în barul Ritz şi o dată

se împrieteni cu nişte tineri englezi într-un week-end la Paris. Se plictisea fără compania lui Buck şi sătul de aceleaşi chipuri, când onorabilul Morgan Tilmarsh îl chemă în vizită, el acceptă cu plăcere.

Tilmarsh Hall era un domeniu înconjurat de câteva sute de hectare de locuri de vânătoare în Gloucestershire. După ce Harry parcusese drumul de trei mile în Bugatti-ul său, un portar în livrea bleumarin veni prompt, îi deschise uşa şi-i luă bagajul.

– Domnul Morgan îşi ia ceaiul cu domnişoara Louisa în mica încăpere de desen, domnule, îi spuse majordomul cărunt lui Harry. Vă rog să mă urmaţi, domnule, vă aşteaptă.

Harry privi în jur impresionat, urmându-l pe majordom printr-un hol medieval, de patru ori mai mare ca al lui. Un foc ardea într-un şemineu enorm, iar secole întregi îşi puseseră amprenta pe zidurile ornamentate cu capete de cerbi împăiaţi. „Micuţa sală de primire" avea douăzeci de metri, în ea erau câteva canapele şi mese mici pe care erau fotografii cu rame de argint, înfăţişând casa regală şi copiii ei. Zece câini pătaţi stăteau tolăniţi în faţa focului şi pe canapele, iar când majordomul îl invită pe Harry în cameră, câinii se repeziră la el, aproape să-l dărâme.

– Jos, Ace, jos, Jack! Rex, Smarty, potoliţi-vă. Purtaţi-vă frumos!

Un picior elegant atingea câinii şi se auzi o voce încântătoare.

– Îmi pare rău, mi-e teamă că sunt puţin cam agitaţi. Au fost azi la vânătoare.

Harry îşi ridică privirea de la câini şi văzu cea mai frumoasă femeie din lume.

– Sunt Louisa Tilmarsh, spuse ea zâmbindu-i şi întinzându-i mâna.

Harry i-o luă, dorind să nu-i mai dea drumul vreodată.

Dorea s-o ţină mai aproape de el, ca să-i poată privi mai bine chipul, zâmbetul şi privirea caldă a ochilor ei. El spuse:

– Sunt Harry Harrison. L-am întâlnit pe fratele tău, Morgan, la Paris.

Ea zâmbi în timp ce Morgan îi strângea mâna lui Harry.

– Mă bucur că ai putut veni, spuse el cald. Ai venit la timp pentru ceai. Louisa îl va pregăti.

– De-abia ne-am întors după o zi de vânătoare, spuse ea oferindu-i o ceaşcă. Vânaţi, domnule Harrison?

– Nu încă, dar sunt dispus să învăţ.

– Ea îşi dădu capul pe spate şi începu să râdă.

– Atunci ar fi bine să începem puţină practică. Mâine vom aranja totul şi veţi veni cu mine ca să simţiţi pământul.

Ea muşcă dintr-o prăjitură ştergând firimiturile din jurul gurii cu degetele lungi şi delicate. Harry nu-şi putea dezlipi privirea de la ea. Părul ei lung cădea peste umeri, ondulându-se delicat în jurul feţei, avea nişte ochi limpezi şi minunaţi, o privire de englezoaică complexă. Purta încă hainele de călărie ce-i puneau în valoare trupul, iar cizmele înalte din piele neagră şi cămaşa de mătase, bărbătească, o făceau să arate al naibii de sexy.

La cină, în acea seară, se schimbă, purtând catifea verde, cu o petunie în părul strâns în vârful capului. „De la serele noastre am cules-o" explică ea, când Harry o întrebă.

Lordul şi Lady Tilmarsh erau aristocraţi, englezi până în măduva oaselor, dar îl făcuseră pe Harry să se simtă binevenit şi îi încurajau avansurile pe care acesta i le făcea Louisei. Iar când după o săptămână realiză că trebuia să fie politicos şi să plece, abia dacă putu suporta gândul despărţirii de ea.

– E incredibil, îi spuse el lui Buck când se întoarse în

New York. N-am sărutat-o niciodată şi e totuşi cea mai sexy femeie pe care am cunoscut-o.

Nu se putu abţine, uită de Princeton şi traversă şi retraversă Atlanticul atât de des, încât stewarzii de pe liniile transatlantice îl cunoşteau deja. Louisa era însă distantă, lucru cu care el nu era obişnuit. Când el împlini douăzeci şi unu de ani, ea arăta atât de frumoasă şi sexy, îmbrăcată în negru, încât el nu se putu abţine şi o sărută. Mirosea delicios a Mitsuko, iar el fu copleşit de pasiune. Ştia că nu putea să aibă o relaţie cu ea şi o ceru în căsătorie.

Nunta Tilmarsh – Harrison a fost evenimentul londonez al anului 1921. Ceremonia s-a ţinut la St. Margaret's Westminster şi a fost onorată de prezenţa unei prinţese, a doi duci, doisprezece lorzi şi alţi trei sute de oaspeţi. Louisa arăta magnific într-o rochie de satin albă, de Worth, iar garda de onoare de la biserică îmbrăcată în roz. Recepţia avu loc la Ritz, orchestra avea treizeci de instrumentişti, tortul cinci etaje, şi era atâta şampanie, încât toţi invitaţii puteau bea timp de un an – totul plătit de Harry, deoarece se părea că familia Tilmarsh rămăsese fără bani de câteva generaţii.

– Toţi banii i-am investit în cai, îi spuse Louisa mândră. Caii noştri sun cei mai buni din Irlanda.

Prima noapte a lunii de miere o petrecură la Ritz, iar Louisa se îmbăie şi se schimbă într-o cămaşă simplă de noapte. Se întinse în pat lângă Harry, care o aştepta nerăbdător.

– Sunt obosită cum sunt câinii după o zi de vânătoare, mormăi ea, punându-şi capul pe pernă şi adormind instantaneu.

Harry o privi supărat. Cum putea să doarmă când el aşteptase atât clipa asta? Se ridică şi se îmbrăcă nervos. O privi încă o dată, sperând, înainte de a ieşi, dar Louisa

sforăia încet, iar el ieşi din cameră, coborî cu liftul, îndreptându-se spre Soho-ul londonez, la acele femei dispuse să-i satisfacă dorinţele.

În după-amiza zilei următoare, se plimbară pe Tamisa cu iahtul lui, iar seara, înainte de cină, îi oferi un cadou. O haină de blană cu nasturi de smarald.

– E minunată, iubitule, spuse ea punând-o pe umeri şi apropiindu-şi obrazul de blană.

Harry nu dăruia de obicei haine de blană cu smaralde până când nu-şi satisfăcea plăcerile, şi chiar mai mult decât atât. În acea seară reuşise, Louisa fusese a lui. El se plimbase pe puntea umedă, lăsându-i o groază de timp să se dezbrace şi să se pregătească, apoi coborâse în apartament cu o sticlă de şampanie rece.

Ea purta o cămaşă de noapte din satin alb şi îl privea stând în pat şi aşteptând, cu ochii ei minunaţi.

– Sunt gata, iubitule, spuse ea încet.

– Nu vreau să te zoresc, spuse Harry, oferindu-i un pahar de şampanie.

Ea clătină din cap.

– Nu, mulţumesc, spuse ea, cred că mai bine mi-aş păstra mintea limpede, să ştiu ce fac.

El o privi zăpăcit. Bineînţeles că era virgină, dar oare nu trebuia să bea puţin, în loc să aibă mintea limpede?

– Mă aştept să fie ca la vânătoare, explică ea senină.

Harry îşi sorbi şampania şi se lungi în pat, lângă ea. O cuprinse în braţe, iar ea rămase tăcută. El o sărută, şi ea îl lăsă. Îi atinse trupul gol, iar ea se crispă. Stătea îngheţată şi tăcută când buzele lui îi atinseră sânii şi coapsele, şi ţipă terorizată când el îi descoperi dulcea virginitate.

Harry îşi consumă căsnicia în acea noapte, dar în săptămânile următoare realiză că, pentru Louisa, sexul era o îndatorire plictisitoare, pe care o practica doar de dragul

viitorilor copii, şi chiar şi aceştia ar fi fost pe planul secund faţă de favorita ei: vânătoarea. Greşise când crezuse că fata care arăta sexy în haine de vânătoare şi cizme era adevărata Louisa. Se gândea, vorbea şi trăia numai pentru cai, până când el se întrebă de ce nu miroase a grajd în loc de Mitsuko.

După câteva luni îi spuse că dacă va învăţa vreodată să călărească un bărbat, la fel cum o face cu un cal, atunci probabil că va fi capabilă să păstreze un soţ. Dar nu pe el.

El rezolvă totul englezeşte: plăti o noapte de dragoste cu o însoţitoare drăguţă într-un hotel din Brighton. Louisa prezentă dovezile necesare unui judecător şi obţinu divorţul. Iar Harry reveni la San Francisco, doar cu un an mai în vârstă, însurat, divorţat, şi mai sărac cu câteva milioane de dolari.

Capitolul 26

Francie nu se aştepta să se îndrăgostească la bordul navei „S.S. Orient", în drum spre Hong Kong; de fapt, la început, nici nu era sigură dacă era dragoste. Îşi spuse că era doar o aventură la bordul unei nave, sau poate doar un flirt. Sau poate nici asta – era doar faptul că Edward Stratton era un bărbat drăguţ cu o femeie ce călătorea singură.

Ea stătuse pe punte privind cum San Francisco-ul dispărea la orizont. Plângea, gândindu-se la Ollie, ce rămăsese cu Annie. Era prima oară când se despărţea de el şi deja îi era dor de el, ştiind că îi va fi din ce în ce mai mult.

Bărbatul care stătea lângă ea îi spuse:

– Prea târziu să mergi înapoi, iar ea se întoarse, îndepărtându-şi lacrimile cu degetele. El scoase o batistă imaculată şi i-o oferi. Priveşte lucrurile altfel, continuă el, zâmbind. În faţă sunt insulele Hawaii şi după ele, China. În direcţia aceea trebuie să priveşti.

Ea încuviinţă, inspectându-l cu atenţie; era un bărbat mai în vârstă, chipeş, de înălţime medie, cu părul negru pieptănat pe spate. Avea gene lungi şi ochi albaştri, era bărbierit şi avea un accent englezesc.

– Edward Stratton, spuse el, întinzând mâna.

– Francesca Harrison, replică ea, încercând să zâmbească. Îmi pare rău. De obicei nu plâng în public.

– Despărţirile sun întotdeauna dificile.

– Oricum, mulţumesc pentru ajutor, spuse ea, întorcându-se şi îndreptându-se către veranda de sticlă de pe punte.

Ea se întoarse spre el; stătea sprijinit pe balustradă privind-o şi îşi ridică mâna s-o salute.

„S.S. Orient" era un vapor de lux, iar pasagerii erau un amestec de oameni de afaceri şi diplomaţi care se întorceau la Shanghai, negustori de ceai în drum spre Colombo, Manila şi Penang. Camera lui Francie era de lux, placată cu lemn de nuc, covoare fine şi un pat mare acoperit cu mătase şi perne mari. Erau flori peste tot, bagajele erau despachetate şi începu să se simtă ca acasă.

Înainte de a pleca, Annie, protestând, o duse la magazinul Paris House din San Francisco. „Nu poţi călători jumătate din lume fără o îmbrăcăminte decentă şi vreo şase rochii de seară", o avertiză ea. Iar în seara aceasta, când se îmbrăcă pentru cină într-o rochie simplă de catifea verde-închis, îi fu recunoscătoare. Îşi prinse părul şi adăugă un medalion de briliante.

Îşi răsuci nervoasă verigheta; se decisese ca, de dragul lui Ollie, să fie cunoscută ca doamna Harrison, o văduvă, şi până la urmă, nu era o minciună. Ea şi Josh s-ar fi căsătorit dacă el trăia.

Dar nu la Josh se gândea când îşi făcu drum pe coridoarele mochetate ale „S.S. Orient", spre salonul restaurant. Şeful de sală o escortă la masa ei şi ea zâmbi salutându-i pe ceilalţi pasageri, aşezându-se. Îl căută cu privirea pe Edward Stratton şi îl văzu la masa căpitanului; arăta foarte bine cu un smoking de catifea neagră; ea roşi când privirile lor se întâlniră, iar el îi zâmbi.

După cină, se duse direct în camera ei. Mirosul florilor îi umplea cabina, ea se întinse pe pat, gândindu-se la Edward Stratton, la lungul drum ce-l avea de făcut, la Hong

Kong şi Lai Tsin care o aştepta acolo şi la afacerea de care trebuia să aibă grijă.

După micul dejun, în dimineaţa următoare, ieşi să se plimbe pe puntea superioară. Vaporul trecea printr-o ceaţă deasă, iar vântul bătea, tăindu-i respiraţia.

Edward Stratton o privea, cu un zâmbet pe buze. Ea îi zâmbi în timp ce vântul îi răvăşi părul blond.

– Cred că se înrăutăţeşte vremea, doamnă Harrison, spuse el.

– Mai rău decât atât? întrebă ea, cu ochii măriţi.

El privi spre cerul plin de nori ameninţători.

– Barometrul scade rapid, va ploua şi va fi vânt puternic. Nu cred că vei mai vedea mulţi pasageri deseară, la masă.

Francie râse, gândindu-se la furtună.

– E emoţionant, doar marea, cerul şi vântul. Mă fac să trăiesc din nou.

Cerul se întunecă, vântul începu să bată, iar marea deveni agitată când ei intrară înăuntru.

– Nu cred că jucaţi poker, doamnă Harrison? întrebă el zâmbind.

– Nu, nu cred. Nu este lucrul pe care îl învaţă domnişoarele binecrescute la şcoală. Pot să învăţ, dar nu ştiu cât de bine.

– Hmmm, vom vedea. Am sentimentul că se poate.

Când intrară în salon, el îi declară:

– Cum ţi-am spus, deja am pierdut câţiva pasageri.

– Dar nu şi pe mine, spuse ea amestecând cărţile şi începând să joace.

Mâinile lui erau puternice, îi exprimau perfect personalitatea: puternic şi încrezător, acesta era Edward Stratton.

Nu au jucat prea mult poker, el povestindu-şi viaţa; îi spuse că era Lord Stratton, că moştenise titlul la vârsta de cincisprezece ani, când era încă elev la Eton. Era văduv,

soţia lui, Mary, murise în urmă cu cinci ani, el avea patruzeci şi doi de ani şi trei copii între şapte şi paisprezece ani. Avea o casă mare în Chester Square, în Londra, iar casa familiei Stratton era în Scoţia, lângă Inverness, în nord, unde sunt cele mai bune râuri cu somon din ţară şi cele mai frumoase privelişti din Europa. Dar Francie nu-i spuse nimic despre ea, deoarece nu ştia ce să spună.

– Ne vedem la cină? întrebă el, privind-o nerăbdător, iar ea zâmbi, dorindu-şi să nu roşească.

Când ajunse înapoi în cameră, era îngrijorată despre ce avea să-i spună. Era o impostoare, călătorea ca văduvă, cu numele de doamna Harrison şi ştia că, dacă-i spunea adevărul, el n-ar mai fi vorbit cu ea. Îşi spuse de sute de ori că va lua masa în cameră. Se plimbă prin cameră privind ceasul. Era aproape opt. La opt fără un sfert renunţă. Se îmbrăcă într-o rochie albastră de mătase, cu un decolteu larg, îşi puse un trandafir roz pe umăr, îşi prinse părul într-un nod şi se privi în oglindă. Îşi spuse că n-o putea nimeni acuza că se îmbrăcase pentru a se face plăcută de el; se îmbrăcase în exact zece minute şi arăta ca o femeie de afaceri. Aruncându-şi un şal bleumarin pe umeri, se îndreptă spre salon. Nu întâlni altă persoană în drum, iar când intră în salon, erau doar şase bărbaţi acolo. Căpitanul Laird o întâmpină personal.

– Luaţi loc la masa mea, doamnă Harrison, spuse el vesel. Am rămas puţini în această seară şi ne bucurăm de încântătoarea dumneavoastră prezenţă.

Salonul arăta minunat, iar masa căpitanului era frumos aranjată. Totul era bine ancorat. Căpitanul Laird stătea în dreapta ei, Edward Stratton, în stânga.

– N-am crezut că vei veni, şopti el.

– Eram gata să n-o fac, spuse ea, şi mai adăugă de ce.

Căpitanul Laird îi privi cu înţeles; era un bătrân lup de mare, era căpitanul propriului vas de peste douăzeci de ani

şi înţelese totul. Ştia cum începe o relaţie pe navă şi spera că tânăra doamnă Harrison ştia ce face. Totuşi, Edward Stratton era un gentleman.

Francie se simţea bine; sorbi puţină şampanie şi gustă puţin caviar, ascultând povestirile căpitanului despre mare, povestea unui diplomat francez despre viaţa politică în Shanghai şi cea a unui om de afaceri în Hong Kong şi Singapore. Erau atât de siguri de importanţa lor masculină, încât ea era sigură că se gândeau la ea ca un accesoriu decorativ şi valora în ochii lor cât valora şi trandafirul din centrul mesei.

Apoi Edward se întoarse spre ea şi spuse:

– Şi care e motivul pentru care mergeţi la Hong Kong, doamnă Harrison?

– Oh, replică ea inocent, mă duc să cumpăr un vapor.

Tăcerea se aşternu în jurul mesei şi toţi o priviră.

– Un vapor, doamnă Harrison? o întrebă căpitanul Laird politicos.

– Da, un vas de marfă. Am nevoie pentru afacerile mele.

– Şi pot să vă întreb ce fel de afaceri aveţi, doamnă Harrison? întrebă diplomatul francez ce stătea în partea opusă ei, privind-o admirativ. În opinia lui, femeile care arătau ca ea nu trebuiau să se ocupe de afaceri, orice bărbat ar fi fost fericit să-i dea destui bani numai pentru ca ea să spună că era a lui.

– Sunt femeie de afaceri, monsieur Delorges. *L.T.Francis Company. Import şi export din şi spre Orient.*

Bărbaţii din jurul mesei o priviră cu respect. Auziseră de L.T.Francis Company.

– Felicitări, madame, spuse francezul. Sunteţi o femeie inteligentă dacă aveţi succes în faţa unei asemenea concurenţe.

– Trebuie să mărturisesc că primesc sfaturi foarte bune,

spuse ea privind în jurul mesei cu un zâmbet şi adăugă: de la un bărbat.

Ei râseră şi ea îşi împinse scaunul urându-le noapte bună.

– A fost o cină încântătoare, domnilor, le spuse ea zâmbind. Mi-a făcut plăcere compania dumneavoastră.

Luându-şi poşeta de mătase albastră, le aruncă încă un zâmbet şi ieşi din încăpere, lăsând un miros de parfum în aer.

Edward Stratton privi după ea. Dacă ar fi fost francez, ar fi spus că a fost un „coup de foudre", dar în limba lui spunea că e ameţit. Era îndrăgostit de doamna Francesca Harrison. Fusese un soţ devotat. După ce nevasta lui murise, ţinuse doliu mai mult de doi ani, sechestrându-se în castelul scoţian, cu amintirile tinerei lor iubiri. Viaţa lor împreună a fost liniştită, anotimp după anotimp. Fiecare cu aceleaşi amănunte mondene şi aceleaşi chipuri pe care le ştiau din copilărie. El crezuse că vieţile lor vor continua la fel de fericit. El şi Mary le dăruiră nepoţi familiei Stratton. Nu prea se schimbase nimic în familie de secole: viaţa lua acelaşi curs: sigură şi lipsită de evenimente. Şi de aceea Francesca Harrison fusese ca un trăznet pentru el.

Stând singur în bar după cină, după patru săptămâni de călătorie, el se întrebă de ce. Bineînţeles, era frumoasă, cu acea simplă, aproape clasică frumuseţe de blondă, ce-l copleşea. Era imprevizibilă: o dată era timidă şi nesigură, altă dată o femeie de afaceri sigură pe ea. Era o lady, o văduvă şi o mamă. Totuşi avea inocenţa unei fetiţe. Era un întreg mister; părea că-i spunea totul şi totuşi, când analiza, mai târziu, realiză că nu-i spusese decât nişte banalităţi. Era frumoasă şi independentă. Toate aceste elemente veneau să adauge faptul că Francesca era diferită.

Edward era un călător de sezon. Fusese în jurul lumii de multe ori. Navigase pe vase mari şi pe iahturi particulare

şi ştia totul despre pericolele unei relaţii de acest gen. Se gândi la cei trei copii ai lui; era un tată iubitor şi devotat, iar bunăstarea lor a fost cea mai importantă grijă a lui. Oricât ar fi iubit pe cineva, nu se putea recăsători fără acceptul lor.

Zâmbi sorbindu-şi paharul de whisky, privind stelele ce străluceau şi luna în creştere, imaginându-şi că era în turnul din piatră gri din Stratton Castle, la şapte mii de mile depărtare. Cum ar fi putut copiii lui să n-o iubească pe Francie la fel ca el?

Mai rămăsese o săptămână de călătorie şi el dorea să-şi petreacă cât mai mult timp cu ea – se oferise să-i arate Hong Kong-ul – dar ea nu prea fusese în apele ei atunci şi-l refuzase. Se gândise mult la asta, uimit, pentru că putea să jure că şi ea era atrasă de el.

Stătuse treaz mult timp în acea noapte, întrebându-se cu ce a greşit. În concluzie se gândise că era prea absorbită de ideea de a fi o femeie de afaceri.

Şi Francie era trează, gândindu-se la Edward. Cabina era cufundată în întuneric, iar mirosul florilor o copleşea. Se ridică şi aprinse lampa.

Îşi spuse pentru a suta oară că era doar un flirt la bordul unui vapor şi că nu putea ieşi nimic din asta. Putea doar să pretindă că era văduva Harrison şi realiză că adevărul nu i-ar fi plăcut lui Edward Stratton. Se gândi cum să-l facă să nu se mai simtă atras de ea. Apoi îşi spuse că Lai Tsin o făcuse puternică. Şi totuşi aici se purta ca o femeie slabă, gata să renunţe la tot pentru că era îndrăgostită.

Clopotul vaporului bătu de patru ori, iar ea oftă. Problema i se părea de nerezolvat. Era conştientă de faptul că toţi de la bord vorbeau despre ei, le simţea privirea la cină, atunci când se plimbau pe punte şi ştia că nu-şi putea permite să fie subiectul unui scandal pentru a doua oară

în viaţa ei. Nu exista un răspuns la problemele ei. Se gândi ca în cele câteva zile rămase de călătorie să se comporte mai discret şi în viitor să păstreze la distanţă pe Edward Stratton.

În noaptea dinainte ca vasul să acosteze la Hong Kong, căpitanul dădu o recepţie de gală, de rămas-bun. Timp de o săptămână, Francie abia dacă ieşise din cabină, cu excepţia unor plimbări ocazionale şi când era sigură că Edward era ocupat. I se servise masa în cabină şi-şi petrecuse timpul citind un volum de Dickens, împrumutat de la biblioteca vaporului, citind şi recitind fiecare paragraf, deoarece mintea nu-i era la David Copperfield. Edward îi trimisese câteva mesaje, iar ea îi răspunsese că era obosită şi că se odihnea înaintea sosirii la Hong Kong.

Dar nu putu refuza cererea specială a căpitanului Laird de a sta la masa lui şi îşi îmbrăcă cea mai frumoasă rochie. Şifonul crem cădea ca o cascadă pe picioarele ei cu ciorapi de mătase, iar tunica aurie cu decolteu larg, lungă până aproape de genunchi, îi făcea mersul mai interesant. Nu purta bijuterii, doar un trandafir proaspăt, aproape de umăr şi altul în păr. Îndreptându-şi umerii în timp ce mergea pe coridor, se hotărî să stea liniştită şi să-şi ia la revedere de la Edward.

Salonul era festiv, plin de panglici colorate în roşu, alb şi albastru, iar stewarzii îmbrăcaţi cu jachete albe serveau şampanie.

– Doamna Harrison, se auzi vocea căpitanului răsunând în toată încăperea, iar oamenii se întoarseră s-o privească; mă bucur să vă văd din nou. Vă simţiţi mai bine, sper.

El îi sărută mâna galant, iar ea zâmbi uitându-se după Edward, dar el nu era acolo. Sorbi şampanie şi conversă

politicos cu diplomatul francez, care rămăsese pentru restul călătoriei spre Shanghai.

– De fapt, în această seară este adevăratul rămas-bun, spuse el, când încântătoarea noastră femeie de afaceri va părăsi vaporul. Mă tem că fără minunata dumneavoastră prezenţă, ne vom scufunda sub un val de plictiseală.

Francie râse. Era încântător şi era sigură că flirta cu orice femeie drăguţă pe care o întâlnea. Dar Edward încă nu era acolo.

O jumătate de oră mai târziu, când plecară să cineze şi el tot nu venise, se gândi supărată că n-ar fi trebuit să se deranjeze şi să se îmbrace pentru el. Apoi, imediat, îl auzi scuzându-se pentru întârziere, stând lângă ea.

– Francesca, spuse el şoptit, am fost atât de îngrijorat pentru tine.

– Nu era nevoie, spuse ea rece, întorcându-se să vorbească cu căpitanul.

Se gândi că cina este interminabilă, şi imediat cum isprăvi, spuse un scurt „noapte bună" şi cu o privire fugară spre Edward plecă grăbită spre camera ei. Privi în podea gândindu-se la el şi ieşi pe punte.

Furtunile fuseseră lăsate în urmă şi navigau în Marea Chinei de Sud, iar noaptea era caldă şi calmă. Cerul strălucea în milioane de stele, iar sunetul cvartetului de corzi cântând Mozart în salon răzbătea până la ea.

Scrută întunericul să vadă ţărmul Chinei, spunându-şi că era sfârşitul fanteziilor ei. Brusc, îl simţi în spatele ei şi se întoarse să-l privească.

– Mă eviţi, spuse el încet.

Ea ridică din umeri delicat.

– E sfârşitul călătoriei. Nu e timpul ca aceste flirturi la bordul navei să ia sfârşit?

– Flirturi? spuse el, iar în lumina stelelor i se putea citi durerea din ochi. Pentru mine a fost mai mult. M-am

îndrăgostit de tine. Vreau să te întorci cu mine şi să-mi cunoşti familia. Vreau să-ţi arăt domeniile. Ştiu că ţi-ar place foarte mult acolo şi nu vei mai fi capabilă să-mi spui „nu".

El o sărută, iar ea îşi închise ochii, simţind asprimea pieptului lui pe pielea ei, simţind mirosul de citrice al ape lui de colonie. Trupurile li se contopeau într-un fior de plăcere; dorea să-l mângâie, să-l ţină aproape. Îl dorea pe Edward Stratton şi nu-l putea avea. Ar fi fost cât se poate de simplu.

– Trebuie să plec, spuse ea retrăgându-se din braţele lui.

– Spune-mi că ne vom revedea, o imploră el. Voi fi în Shanghai două săptămâni şi apoi mă voi întoarce în Hong Kong. Te rog, lasă-mă să te revăd, Francesca.

Ea oftă îndepărtându-se de el.

– Poate, spuse ea peste umăr.

„S.S.Orient" ancoră în golful Hong Kong dimineaţa devreme şi o mică şalupă albă a hotelului Hong Kong se îndreptă către vas să-şi ia oaspeţii şi să-i transporte la Pedder's Wharf. Francie simţi privirea lui Edward când coborî în şalupă şi-l privi. Stătea pe punte, într-un costum alb tropical şi o pălărie Panama şi arăta atât de frumos, încât inima îi tresăltă. El îşi ridică braţul în semn de rămas-bun, iar ea făcu acelaşi lucru. Apoi îşi întoarse faţa către Hong Kong şi către adevărata ei viaţă.

Capitolul 27

Hotelul Hong Kong era amplasat pe colţul Pedder Street, colţ cu vedere spre port. La dreapta era Praya, o lungă esplanadă cu birourile „Hongs" marile companii comerciale. Steagurile fluturau în briză, iar şalupele erau acostate în faţa clădirilor, gata să transporte puternicii taipani către şi de la vapoarele lor. Un turn de ceas înalt de o sută cincizeci de picioare domina Pedder Street şi se spunea că ceasul suferea de „indispoziţie" datorită climatului şi nimeni nu îşi potrivea ceasul după el. Dealurile verzi înconjurau faleza, pline de pini şi eucalipţi şi vile uriaşe din marmură albă. Golful albastru era plin de vapoare de toate tipurile: vechi corăbii şi enorme vase albe cu aburi, şalupe şi chinezi care aşteptau în bărci cu motor să care bagajele la hotel.În spatele lor, aşteptând-o pe Francie, era Lai Tsin. Purta obişnuitele lui haine albastre, o pălărie de mătase cu boruri largi, şi ea se gândi, pentru prima oară, că arăta de parcă acolo i-ar fi fost locul. Capul lui se aplecă salutând-o, cu ochii zâmbitori, amândoi bucuroşi de revedere. Merseră împreună la hotel şi apoi el îi spuse că va reveni peste o oră.

Hong Kong Hotel era descris ca fiind cel mai comod şi cel mai bun hotel din estul îndepărtat; era construit solid

şi confortabil, în stilul colonial britanic, cu dormitoare luminate cu gaz, cu băi şi apartamente, lifturi hidraulice, restaurant şi bufet ce servea fripturi la orice oră. Francie îl inspectă critic gândindu-se la planurile lui Annie pentru noul hotel şi îşi spuse că Annie ar fi făcut mai multe aici. Totuşi, serviciile erau remarcabile, bagajele duse în apartamentul ei înainte ca ea să fie acolo; o abundenţă de flori, fructe şi apă îmbuteliată. Singurul necaz era că chinezii nu erau acceptaţi, cu excepţia servitorilor.

Lai Tsin o avertizase de acest lucru, iar ea refuză imediat să stea acolo, dar el insistă. „Nu e potrivit pentru o femeie din Vest să stea într-un hotel cu chinezi", îi spusese el ferm.

El o aştepta într-o ricşă neagră şi curând lăsară străzile pavate în urmă, trecură prin alei pline de oameni şi coborâră într-o zonă de pe malul apei. Portul era plin de nave, iar cheiul era plin de chinezi. Bărbatul cu ricşa îşi făcu drum prin spatele docurilor şi se opri în faţa unui depozit din lemn. Lai Tsin coborî şi îi dădu mâna.

– Asta am vrut să vezi, spuse el deschizând uşa mândru. Propriul nostru „godown" în Hong Kong. Am fost norocos să-l găsesc atât de aproape de port, deoarece marile companii deţin tot pământul. L-am cumpărat pe numele tău, Francie. Uite, trebuie să semnezi aici.

Îi arătă nişte hârtii scrise în chineză.

– Acesta-i începutul. Taipanii marilor „hong"-uri ne-ar elimina imediat dacă am încerca să concurăm cu ei. Doar pentru că suntem mici avem o şansă. Şi ne vor considera prea mici să-şi bată capul cu noi. Şi dacă acest „godown" nu e pe măsura lui „L.T.Francis Company", să ţii minte asta: discreţia arată mărire. Lipsa de ostentaţie ne va permite

să acţionăm hoţeşte şi să distrugem concurenţa, iar într-o zi îi vom răsturna cu puterea noastră.

Francis îl privi impresionată. Părea mic şi fragil, pielea îi era întinsă ca pergamentul pe oasele proeminente ale obrazului, dar ochii lui negri şi migdalaţi străluceau de inteligenţă şi atotcunoaştere. Era mentorul ei, ghidul ei în viaţă şi ştia totul.

Lai Tsin îi luă mâna şi o invită înăuntru. Rafturile de lemn erau acoperite de praful anilor şi o rază subţire de soare intra printr-un geam spart al unei mici ferestre. Arăta trist şi dezolant, iar el îi promise:

– Data viitoare, când vei vedea din nou asta, va fi plină până la refuz cu bunurile noastre.

Pe chei activitatea era în toi. Peste tot chinezi hakka, dezbrăcaţi până la brâu, cărau, ridicau, alergau, se grăbeau, încovoiaţi sub greutatea de două ori mai mare decât a lor, formând lanţuri umane, încărcând şi descărcând marfa pe vapoarele ancorate la chei. Transpiraţia le cădea în ochi, dar n-aveau timp s-o şteargă.

Francie privea curioasă cum munceau ca maşinile, să încarce vapoarele, dar nu băgă de seamă când un chinez se opri din muncă, privind-o pe ea şi pe Lai Tsin. Şi nici când se strecură din lanţul uman, îndreptându-se spre ei.

Chinezul avea oasele lungi şi era foarte slab, spatele îi era încovoiat şi avea o privire plină de teamă. Era scund şi deşirat, iar faţa îi era ascunsă sub o pălărie chinezească. Avea părul ras în faţă şi era legat la spate într-o coadă, era îmbrăcat cu pantaloni negri din bumbac, ca şi ceilalţi. Pielea îi era arsă, maroniu-închis, şi numai ochii îl trădau, erau ochii unui om din Vest şi erau plini de ură şi mânie. Erau ochii lui Sammy Morris care o priveau uimiţi pe Francie.

Dacă vreodată dorise mai mult ceva, atunci dorinţa a fost s-o revadă pe Francie. Când îl luaseră, aruncându-l pe

jumătate mort în magazia unui clipper chinez, s-a gândit că va muri. Dorea să moară – de ce ar mai fi trăit? Să sufere durerea trupului însângerat? Să trăiască ştiind că Josh era mort? Să simtă şobolanii lingându-i rănile însângerate, aşteptându-şi rândul să-l mutileze? Când i-au adus apă şi orez, îi întrebase, pe jumătate conştient, de ce? „Nu trebuie să mori", i-au spus ei. „Astea sunt instrucţiunile". Şi aşa, în ciuda rănilor oribile şi a dorinţei lui de a părăsi acea lume a durerii, ei îl forţaseră să trăiască, pentru a suferi umilirea sărăciei şi a disperării, când existenţa însemna o viaţă de chinez, rupându-şi spatele pentru câţiva yuani cu care îşi putea cumpăra o farfurie mizerabilă de orez seara şi dimineaţa şi un locşor de dormit, pe care îl împărţea cu alţii şi care în timpul zilei era închiriat altui chinez.

De multe ori a dorit să se sinucidă. Ar fi fost atât de uşor să lase durerea în urmă, să fumeze o pipă cu opiu, apoi să se lase purtat de curenţii apei, sau să se arunce de pe o clădire înaltă, sau să cumpere o poţiune de substanţă letală din farmaciile chinezeşti. Dar în final, n-o făcu. Deoarece o ambiţie ardea în trupul lui frânt. Dorea să se răzbune pe Francesca Harrison. Dorea s-o facă să sufere aşa cum a suferit Josh şi cum suferea el acum. Îl condamnase la cinci ani de iad când îl lăsaseră pe vasul chinezesc, neaşteptându-se să-l revadă. Greşeala ei a fost că nu l-a ucis, ci l-a trimis în China. Duraseră ani până când a ajuns la Hong Kong. Şi acum, soarta a făcut s-o întâlnească.

Ea era atât de elegantă, ca o regină ce-şi supraveghea supuşii, gândi el, cu inima bătându-i puternic. Ignorând strigătele nervoase ale şefului de echipă, îi urmări, asigurându-se. Îi văzu când s-au urcat în ricşă şi o luă după ei, alergând în ritmul celui de la ricşă, dar păstrând cu grijă distanţa.

În ciuda spatelui frânt şi a rănilor teribile, anii de muncă îl căliseră şi nu era prea obosit când se întorseseră pe Pedder Street. Se amestecă prin mulţime, privind-o cum cobora din ricşă şi intra în hotel.

Se gândi mult când se întoarse la culcuşul lui plin de şobolani. Îşi cumpărase o farfurie de orez şi legume şi o mâncă lipit de zid, gândindu-se. Şi când mai târziu îţi aprinse o pipă cu opiu, mulţumi acelei providenţe ce i-o scosese în cale. Se decisese că oricare ar fi preţul, de data aceasta o avea pe Francesca Harrison. O va tortura, aşa cum fusese el, iar apoi va fi îngăduitor. O va ucide.

Francie era în Hong Kong de o lună şi la prima vedere lucrurile păreau să meargă bine. Găsiseră un vapor de vânzare, era cam vechi şi nu prea rapid, dar era bun. Totul a fost gata în câteva zile, au angajat un căpitan american, iar echipajul era chinez. Acum stătea la ancoră, gol, şi aşteptând prima încărcătură. Asta era problema.

Afacerile pe care dorise să le facă cu bogaţii „hong" nu s-au materializat. Nu făceau afaceri cu chinezi, îi spuseseră ei. Iar când Francie a fost să se întâlnească cu taipanii, aceştia îi închiseseră uşa, instruindu-i pe compradori, managerii lor, să-i ofere un pahar cu vişinată şi un biscuit dulce şi să-i spună că ei nu făceau afaceri cu femei. Ea le răspunse că era pierderea lor, şi plecă, dar adevărul era că nu ştia ce să facă.

Părea imposibil să penetrezi solidul lor cartel, totul era împărţit între „hong"-jardin-ii, swires-ii şi alţii.

„Godown"-ul lor fusese curăţat şi era gata să adăpostească baloţii de mătase şi bumbac, cutiile cu ceai, covoarele preţioase, porţelanul şi jadul, dar era încă aproape gol. Şi ştia, privindu-i ochii lui Lai Tsin, că nu reuşise să facă afaceri cu „hong"-ii. El spusese că vaporul va fi umplut

cu propria marfă, dar ea ştia că vor avea puţin profit. Inima lui Francie era îndurerată – în loc să-i fie de ajutor lui Lai Tsin, îl încurcase.

Când se întoarse la hotel, găsi un mesaj de la Edward Stratton. Scria: „M-am întors, stau la Casa Guvernului. Vrei să fii drăguţă şi să iei cina cu un biet călător, deseară?"

Ştia că nu trebuia să-l mai vadă. Era o situaţie imposibilă – viaţa ei era plină de complicaţii, în timp ce a lui era dreaptă, de la A la Z. Totuşi, gândul la el îi făcea pulsul mai rapid şi ştia că nu putea să reziste. Stând la birou, scrise că acceptă şi dădu biletul micuţului curier.

Un uriaş buchet de flori sosi imediat după; trandafiri. „Îmi amintesc de tine cu aceste superbe flori în păr" scria Edward, „numai că nu sunt atât de superbe ca tine. La şapte şi jumătate sunt la hotel la tine".

Francie era atât de nervoasă, încât a fost gata la şase şi jumătate: purta rochia albastră de mătase şi îşi puse un trandafir în păr.

Se plimbă nervoasă prin cameră, până la ora şapte, apoi cu o ultimă privire în oglindă, coborî la lift. Respiră adânc când coborî, spunându-şi că era ultima oară când îl va vedea. Apoi, grilajul metalic se deschise, iar el se îndreptă spre ea, cu un zâmbet pe chipul minunat.

– Arăţi exact ca prima oară când te-am văzut, spuse el luându-i mâna şi ducând-o la buze.

– E din cauza minunatelor tale flori, murmură ea. Ţi-ai amintit de trandafiri.

Nu realizase cât de intim era vehicolul numit ricşă, până când nu se plimbă cu Edward. Îi ferea de toate privirile, când îi simţi braţul cum o cuprinde.

– Unde mergem? întrebă ea emoţionată.

– Te duc la restaurantul meu favorit, spuse el zâmbind.

Ricşa îi duse în port, lângă un mic doc, unde îi aştepta

un „sampan". Ea îl privi întrebător când păşi în el, dar el spuse misterios:

– Aşteaptă şi vei vedea.

Soarele apunea, roşu, scoţând în evidenţă siluetele navelor. Bătrâna ce vâslea „sampan"-ul îl manevră cu grijă până la o platformă a unui vas unde o scară ducea spre punte. Ea îi zâmbi lui Francie şi îi spuse ceva, atingându-i obrazul cu mâna şi mângâindu-i părul.

– Ce-a spus? întrebă Francie, privind după bătrâna ce dispărea.

– A spus „femeia străină a domnului e foarte frumoasă, dar are prea multă putere pentru el".

– Mă tem că a greşit.

– Oh, n-a greşit, spuse el luând-o de mână, şi urcând împreună treptele, în timp ce doisprezece chinezi îmbrăcaţi în pantaloni negri şi haină albă apărură să-i întâmpine. Aceşti oameni pot citi chipurile cum citim noi cărţile.

Ancora a fost ridicată, iar ei navigară încet prin golf, printre insuliţele pe care erau mici temple. Soarele dispăru în marea albastră, iar un băieţel se grăbi să aprindă lanternele atârnate, în timp ce altul aducea o sticlă de şampanie, într-o frapieră de argint. Paharele de cristal fură umplute, iar el spuse:

– Nu mă pot gândi la altceva, decât că nu aş putea petrece momentul ăsta cu altcineva în afară de tine.

Stelele erau la fel de strălucitoare ca felinarele, iar Edward îi zâmbi fericit. Apoi, chinezii apărură purtând platouri cu mâncare.

– Poate că suntem predestinaţi să ne petrecem vieţile pe vase, spuse Francie visătoare, aşezându-se pe pernele puse în spatele ei, privind stelele. Vapoarele – permanenţii călători ai lumii.

– Ţi-ar place asta? o întrebă Edward aşezându-se lângă ea.

Ea negă, scuturându-şi încet capul. Faţa lui era atât de aproape de a ei, încât vedea stelele în ochii ei. Discret, chinezii strânseră masa şi traseră perdelele, lăsându-i singuri în lumea plină de perne şi luminile lămpilor.

Apoi Edward o sărută, şi ea îl dori într-un fel cum nu-l dorise pe Josh. Nu căuta alinare în braţele lui Edward Stratton, îl dorea aşa cum îl dorea o femeie.

Ea îl împinse şi se ridică, aranjându-şi părul şi prinzându-l. Cu părul legat, se simţea mai puternică, parcă avea un control mai bun asupra ei.

Edward era un om al tradiţiilor, îngenunche în faţa ei, o luă de mână şi îi spuse:

– Vrei să te măriţi cu mine, Francesca?

Ea era uimită, blocată, interzisă.

– Dar nu pot, spuse ea. Ne cunoaştem de atât de puţin timp. Mă cunoşti atât de puţin...

– Asta poate fi uşor remediat. Vino în Scoţia cu mine, stai la reşedinţa familiei Stratton, cunoaşte-mi copiii. Adu-ţi fiul, să ne cunoaştem. Spune da, Francesca. N-am simţit asta pentru nici o femeie, inclusiv Mary. Ea era prietena mea din copilărie, am cunoscut-o de mică; dar tu eşti altfel. Sunt înnebunit după tine, Francesca. Te rog, spune că te vei mărita cu mine!

Ea era atât de tentată, că abia mai gândea corect.

– Nu pot spune da, murmură ea cu voce slabă. Poate într-o zi, te voi vizita la Stratton.

El oftă. Cel puţin, realizase pe jumătate din ce-şi propusese.

– Te avertizez, te voi mai cere în căsătorie, spuse el, iarăşi şi iarăşi, până când vei spune „da".

Capitolul 28

Lai Tsin se întorsese de multe ori la Nanking în ultimii ani, şi de fiecare dată mersese de la malul râului până la piaţa unde negustorul de carne vie îi cumpărase. Dar niciodată n-a putut să-l mai găsească.

Îşi spuse că era imposibil, că nu-l va găsi niciodată, şi că era norocos, pentru că asta însemna că sufletul lui nu va fi pătat de crimă. Pentru că dacă îl găsea, cu siguranţă că l-ar fi ucis.

În tot acest timp şi în călătoriile lui prin China, căutând cele mai bune surse de aprovizionare pentru afacerile lui, nu se întorsese niciodată în satul natal de pe malul râului Ta Chiang. Acum ştia că nu mai putea amâna. Trebuia să se întoarcă şi să exorcizeze demonii, sau dacă nu, să trăiască în continuare cu mintea tulburată.

Lungul drum în amonte, pe micul vas cu aburi era plin de amintiri, iar el stătea pe punte privind peisajul. La Wuhu, punctul final al călătoriei vasului, debarcă şi închirie alt vas pentru a ajunge în sat. Când se apropie, el intră în mica lui cabină şi se îmbrăcă într-o robă albastru-închis, ce semnifica faptul că era un om de căpătâi şi nu un simplu muncitor la câmp. Îşi puse pălăria de mătase, cu un buton nu de mătase, ci de jad. Îşi puse pantofii noi din piele neagră şi apoi ieşi pe punte în timp ce vaporaşul făcea manevre de acostare.

Când văzuseră că vaporaşul acostează lângă nesemnificativul lor sătuc, oamenii veniră alergând să vadă cine era, privindu-l respectuos pe bărbatul important în hainele lui albastre. Câţiva îşi înclinară capul când el coborî şi păşi pe pământul natal. Lai Tsin nu-i privi, le aruncă nişte monede şi păşi mai departe, dar îi auzea certându-se, bătându-se pentru monedele aruncate, şi merse către sat, pe acelaşi drum pe care duseseră raţele pe ultimul lor drum spre Nanking.

Drumul era plin de praf şi încins, o fâşie galbenă de praf aşternându-se peste câmpurile de orez. Văzu copii în plantaţie, căutând prin noroi cu coşurile lor mari, plantând orez şi rugându-se pentru o recoltă bună.

Cimitirul „fung shui" era în afara satului, spre vest, şi acolo se îndreptă prima oară. Merse încet, căutând locul unde micuţul lui frate, Chen, fusese lăsat pradă câinilor şi păsărilor. Chiar şi după atâţia ani, acea noapte groaznică rămăsese adânc întipărită în mintea lui; recunoştea şi copacul, îngenunche în faţa lui şi îşi aplecă privirea, rugându-se zeilor pentru sufletul frăţiorului care fusese considerat prea tânăr să aibă un suflet. Deşi Lai Tsin ştia mai bine.

După un timp, plecă de la mormântul „fung shui" şi se îndreptă către sat. Nimic nu se schimbase. La stânga, era reşedinţa stăpânului satului, cu aceleaşi raţe albe şi un om care le păzea. Lai Tsin îl privi, dar nu era tatăl său şi merse mai departe, amintindu-şi că tatăl lui avea vreo şaizeci de ani când plecase el şi probabil că era mort de mult.

Satul era format din mici case galbene, identice cu celelalte case de-a lungul fluviului Yangtze, dar cunoştea fiecare centimetru. Câţiva oameni se opriseră şi îl priveau, iar el îi saluta politicos şi le ura o zi bună.

Casa tatălui său, Ke Chungfen, era la capătul satului,

iar paşii lui se încetiniră când se apropiară de ea. Un copil de aproximativ trei ani se juca în praful din faţa uşii şi un zgomot de voci răzbătea dinspre casă. Nu era tatăl lui, dar putea să fie; era acelaşi ton arţăgos, aceleaşi cuvinte violente. Intră pe uşă şi strigă:

– Ke Chungfen?

Se aşternu o lungă tăcere. Apoi, se auzi o voce:

– Ke Chunfen a plecat la strămoşii lui cu mulţi ani în urmă. Cine îi strigă numele?

– Fiul lui „mui-tsai" Lilin, replică el calm. Lai Tsin.

Se auzi un zgomot înăuntru, uşa se deschise şi fiul lui Ke Chungfen, cu soţia Numărul Unu, stăteau acolo, privindu-l. Era scund şi bine făcut, ca şi tatăl lui, faţa lui avea aceleaşi trăsături brutale; era îmbrăcat sărăcăcios, iar mâinile îi erau bătătorite de muncă. Înfăţişarea i se schimbă la apariţia prosperă a lui Lai Tsin.

– Ia te uită, cine-i aici! Ce te aduce după atâţia ani? spuse acesta păşind înapoi şi invitându-l înăuntru. Bine ai venit, Lai Tsin.

Chemându-şi soţia, îi spuse să pregătească ceai şi continuă:

– Ai procedat greşit când ai fugit lăsându-ţi fraţii să facă munca în plus necesară traiului şi să avem grijă de Ke Chunfen în ultimele lui zile. Dar acum te-ai reîntors să-ţi repari greşelile.

– Nu voi lua ceaiul cu tine, Frate Mai Mare. Nici nu voi discuta afaceri cu tine. Am venit să-ţi cer o favoare pentru care te voi plăti bine. Mamei mele, „mui-tsai" Lilin, nu i s-a acordat înmormântarea la care se aşteptau strămoşii ei. Ei sunt furioşi şi supăraţi că sufletul ei se plimbă departe de ei. Mi-au cerut să construiesc un templu unde spiritul ei se va uni cu cel al fiului ei, Micuţul Chen, ca să fie pomeniţi pe acest pământ pentru totdeauna şi spiritul lor să se bucure de compania înaintaşilor.

Scoase din buzunar un portofel din piele.

– Aici sunt suficienţi bani să cumperi cele mai bune materiale şi să plăteşti o construcţie bună. Cunosc aceste lucruri şi nu pot fi păcălit. Deja am cumpărat o bucată de pământ pe vârful dealului, iar în şase luni mă voi întoarce să văd ce-ai făcut. Dacă sunt mulţumit, te voi plăti foarte bine şi voi trimite o sumă în fiecare an pentru întreţinerea templului. Dacă încerci să mă înşeli, te voi alunga din sat şi te voi da la câinii la care a fost dat şi Micuţul meu frate.

Fratele lui încuviinţă. Nu-i venea să creadă de norocul ce dăduse peste el.

– Cât de mult mă vei plăti, Ke Lai Tsin?

Lai Tsin îl privi reamintindu-şi anii când dormea pe rogojină lângă mama lui în micuţa cameră rece, cu ferestre de hârtie, cu stomacul înfometat şi mâinile durându-l de munca câmpului, în timp ce Ke Chungfen şi fiii lui dormeau lângă soba încinsă acoperiţi cu pături, îmbuibaţi de orez şi carne. Aruncă o mână plină de monede pe podeaua de pământ, privind cum fratele lui le strângea, mişcându-şi buzele bucuros în timp ce număra banii.

– Eşti generos, Micuţule Frate.

Lai Tsin dădu din cap cu părere de rău când ieşi pe uşă. Cunoştea sărăcia foarte bine. Ştia că putea transforma oamenii în diavoli, vânzându-şi sufletul pentru mâncare, adăpost sau opiu. Dar omul din faţa lui îşi vânduse sufletul cu mulţi ani înainte, pentru mai puţine motive, iar el îl dispreţuia.

– Nu uita, mă voi întoarce la Templul Ancestral, după şase luni.

– Va fi făcut, Onorabile Frate Mai Mic, exact aşa cum doreşti.

Când Lai Tsin se întoarse, oamenii ieşeau din case să privească la bărbatul bogat în haine de mătase, şi cu butonul

de jad la pălărie. „E un mandarin", şopteau ei, „un om învăţat şi puternic. A realizat mult ca fiu al unei mui-tsai plătite".

Dar Lai Tsin îi ignoră şi se îndreptă spre Ta Chiang, întorcându-se să mai arunce o privire către sat. „Curând", îşi spuse el, „toate acestea nu vor mai exista. Vântul va sufla totul, soarele va usca câmpurile şi plantaţiile de orez. Totul se va transforma în praf, iar vântul îl va lua, până când marele Ta Chiang va acoperi totul. Şi apoi nu va mai rămâne nimic în afară de templul în memoria femeii Lilin şi a copilului ei. Aşa ar trebui să fie."

Întorcându-se, păşi mai departe indiferent. Vasul îl aştepta la malul râului şi el urcă la bord şi, fără o privire înapoi, plecă spre Wuhu şi Nanking şi Shanghai. Apoi spre Hong Kong şi Francie.

Francie era singură cu Edward Stratton. Îi spusese problemele ei legate de greutatea de a obţine mai multă marfă să-şi umple noul vapor.

– Nu vrem să furăm afacerea „hong"-ilor şi oricum e imposibil, spuse ea. Putem umple jumătate de vapor cu marfa proprie, dar trebuie să-l încărcăm pe tot sau altfel vom pierde banii.

– Te voi ajuta, îi promise Edward, dar cu o condiţie: să vii deseară cu mine la recepţia guvernatorului.

Ea râse. Ştia că n-ar fi trebuit, dar spuse da.

Casa guvernatorului era o clădire impresionantă, din granit alb, înconjurată de grădină. Felinarele străluceau în copaci, un cvartet de corzi cânta, iar guvernatorul britanic, Sir Henry May îi spuse lui Francie, râzând, că Edward era un băiat bun şi că ar fi fost bine ca ea să grăbească răspunsul ei, pentru a-l scoate din starea în care era.

– Toată lumea e aici în seara aceasta, îi spuse Edward

scrutând mulţimea cu un ochi expert. Toţi taipanii care te-au refuzat se vor răzgândi în această seară. Tot ceea ce trebuie să faci este să-i farmeci.

Era adevărat. Toţi bărbaţii care-şi trimiseseră servitorii să-i ofere vişinată şi biscuiţi erau bucuroşi de a-i fi prezentaţi la reşedinţa guvernatorului Sir Henry May. Femeile frumoase erau o raritate în Hong Kong, îi explicară ei. Edward menţionă mica ei dificultate în afacere, nevoia de a umple vaporul, iar ei îi promiseră imediat ajutor, chiar dacă nu ar fi avut ei înşişi marfa, dar erau o grămadă de comercianţi chinezi mai mici care ar fi avut nevoie de spaţiu pe un vapor ce pleca spre San Francisco.

Când Lai Tsin se întoarse o săptămână mai târziu, Francie îl luă şi-l duse la „godown". Ea descuie noul lacăt şi deschise uşa, arătându-i rafturile pline de bunuri. Îi povesti totul, iar el o felicită pentru primul şi marele ei succes.

Rămăseseră două lucruri pe care Lai Tsin trebuia să le facă înainte de a se întoarce la San Francisco. Dimineaţa următoare se întâlni cu Francie şi o luară pe De Voeux Road, trecând pe lângă nişte clădiri înalte, până când ajunseră într-un loc în care erau mici magazine şi chioşcuri unde se vindeau gustări. Aroma mâncărurilor se simţea peste tot, iar chinezii care strigau concurau cu zgomotul traficului şi al ciocanelor, ce venea dinspre construcţiile de peste drum. Chipuri curioase îi priveau, în timp ce ei se uitau la hârtia pe care Lai Tsin o câştigase de la Chung Wu cu ani în urmă.

Priveau bucata de hârtie în care scria că pământul le aparţinea, nevenindu-le să creadă. În apropiere, era Chater Road şi Statue Square, la câteva blocuri în spate era

Victoria Park cu casa guvernatorului, iar deasupra, Grădina Botanică şi vilele fastuoase ale taipanilor. De jur împrejur erau impresionante clădiri cu birouri.

Se priveau unul pe altul, ştiind că ceea ce fusese o bucată de pământ înconjurată de „godown"-uri, când bunicul lui Chung Wu îl cumpărase pentru optzeci de dolari cu mulţi ani în urmă, era acum o adevărată bogăţie.

– Stăm pe o comoară, spuse Francie. Poţi vinde asta mâine, Lai Tsin, devenind om bogat.

El îşi scutură capul, având în minte viziunea clădirilor albe cu numele Corporaţiei Lai Tsin înscris pe ele, ca toată lumea să le vadă, şi leii de bronz de afară, păzindu-le bunul Joss.

– Nu vom face avere vânzând. Acesta este locul pe care ne vom construi averea.

Luară o ricşă către docuri şi apoi o barcă spre golf, unde vaporul era încărcat, gata de plecare. Avea înscris la prova numele „Francie".

– Va fi primul din flota noastră, spuse el în timp ce se plimbau pe punte inspectându-l mândri. Şi totul datorită ţie.

Îi dădu un plic şi spuse:

– Am în schimb un cadou pentru tine. L-am cumpărat cu primii bani pe care i-am câştigat în urmă cu cinci ani şi l-am păstrat până când ai fost pregătită. Acum îţi aparţine.

Francie deschise plicul, scoţând un strigăt de uimire când văzu ce era: un titlu de proprietate asupra unui lot de pământ, în Nob Hill, la câteva blocuri distanţă de vechea ei casă, pe partea opusă, pe California Street.

Lai Tsin spuse:

– Curând te vei întoarce în San Francisco. Nu te poţi ascunde mereu din cauza fratelui tău. Nu te mai poţi considera o fiică fără valoare şi o soră în umbra lui. Nu vei

fi la mila nimănui. Îţi vei construi casa pe mândrul Nob Hill şi te vei arăta din nou lumii. Iar Harry Harrison nu-ţi va putea face nimic.

Lai Tsin se îmbarcă pentru San Francisco în acea seară. Francie trebuia să plece în dimineaţa următoare şi-şi petrecu ultima zi cu Edward. El o luă la piaţa de păsări unde mii de papagali şi canari ţipau în cuşti de bambus. Sammy Morris păşea încet în spatele lor, încălţat cu pantofi de bumbac chinezeşti; îi urmări prin aleile zgomotoase ale Kowloon-ului, pe lângă magazinele ca nişte găuri în zid, ce vindeau tot felul de mărfuri. Îi aşteptă până când luară cina într-o simplă casă de ceai şi îşi spuse că dacă era necesar ar fi aşteptat pentru totdeauna să se răzbune.

Luară micul tramvai spre Peak să vadă tot Hong Kong-ul şi insulele lui, privind cum ceaţa se rostogolea ca în San Francisco.

Edward îl privi pe bietul chinez care aştepta la capătul liniei aruncându-i o monedă când se urcară într-o ricşă să-i ducă înapoi la hotel. Îl privi din nou surprins când plecară; putea să jure că nu era chinez.

Era ultima noapte petrecută împreună şi cinară devreme în restaurantul Hong Kong, privind portul şi luminile lui strălucitoare.

Francie ştia că e sfârşitul. Jocul se terminase, iar actorii trebuiau să se întoarcă la realitate.

Întunericul căzu, iar portul strălucea în mii de lumini. Erau tăcuţi, fiecare cu gândurile lui, până când ea nu mai putu suporta şi îi spuse că trebuie să plece.

El îi luă mâna privindu-i verigheta trist şi-i spuse:

– Francie, de ce nu mă laşi să înlocuiesc asta? Vin cu tine la San Francisco.

Ea negă, simţindu-se cuprinsă de panică, gândindu-se la el în San Francisco. Trebuia să-l îndepărteze.

– Poate că a fost doar o simplă conversaţie pe vapor. În câteva săptămâni mă vei uita. Voi fi doar femeia pe care ai întâlnit-o pe „S.S.Orient".

– Nu-i adevărat, spuse el vehement. Ştii ce simt pentru tine.

Se îndreptară încet spre foaier, iar el îi sărută mâna şi ea plecă. Urcă încet scările de marmură şi se întoarse cu mâna pe balustradă să-l privească. Apoi urcă scările spre camera ei.

Edward aşteptă până când ea îi dispăru din vedere. Strângându-şi umerii îşi afundă mâinile în buzunare şi ieşi în Padder Street. O mişcare a unei umbre lângă hotel îi atrase privirea şi observă un chinez privindu-l, care imediat după aceea dispăru. Era ciudat, dar putea jura că era acelaşi pe care-l văzuse la capătul liniei tramvaiului. Tuşind, el se întoarse, prea absorbit de propriile emoţii, pentru a se mai gândi la altceva. Totuşi îşi spuse că faţa pe care o văzuse nu era de chinez.

În dimineaţa următoare, Francie păşi în şalupa albă a hotelului Hong Kong ce urma să o ducă pe „S.S.Aphrodite" care era ancorată în golf. Portul era plin de chinezi şi ea nu putu să-l vadă pe cel ce o privea atât de intens în timp ce şalupa traversa golful către vapor. Ea se reîntorcea la San Francisco şi el ştia că dacă dorea să-şi împlinească răzbunarea, trebuia să plece şi el.

Se întoarse şi o luă pe străzi spre docurile unde muncise, încărcând şalupe ce aprovizionau vasele de marfă din golf. Era imposibil pentru unul ca el să facă parte din echipajul unui vapor de marfă, dar se gândi să plece cu unul din vasele mai mici, rău mirositoare, indiferent în ce port l-ar fi dus; iar de acolo, chiar şi în jurul lumii, port după port, până când ar fi ajuns în San Francisco, la Francesca Harrison.

Capitolul 29

Harry se întoarse la casa de pe Nob Hill pe care Louis
n-o văzuse niciodată, deoarece refuzase să-şi părăsească c
ii. Era obosit de pajiştile englezeşti verzi şi fără de sfârşi
sub o ploaie deasă. Spera să nu mai vadă niciodată un c
cu excepţia curselor şi jurase să nu mai cunoască nici
femeie în cizme de călărie. Tânjea iar după străzile or
şului şi plăcerile urbane.

Se decise să schimbe rolul. Se va duce la muncă. I
ziua următoare se trezi la ora şapte şi jumătate; îmbăia
îmbrăcat, cu stomacul plin şi ajunse la Harrison Buildir
pe Market Street exact la ora nouă.

Portarul în uniformă sări să deschidă uşa când Rolls-
se opri. Îşi scoase şapca şi spuse:

– Bună dimineaţa, domnule Harrison. Mă bucur să
văd, domnule.

Harry încuviinţă distant. Rar punea piciorul în clădir
dar astăzi dorea să-şi facă simţită prezenţa. Parterul clădi
avea ferestre imense şi podele lucioase, din granit roz. Te
ghelele din mahon lustruit erau împărţite în două de grila
de oţel pentru a separa clienţii de funcţionari şi era o a
mosferă în care se simţeau marile tranzacţii şi afaceri
serioase.

Lui Harry îi plăcea să se plimbe prin propria-i ban
şi să-i vadă pe funcţionari sărind în picioare respectuos.

plăcea când capetele se întorceau după el şi când auzea comentarii admirative, cum că „tânărul domn Harrison s-a întors". Etaj după etaj inspectat, îşi făcu simţită prezenţa şi îi plăcea cum toată lumea, de la cel mai neînsemnat băiat de birou, până la managerii uzinelor Harrison, cele de ulei, de oţel, de zahăr sau căi ferate, se aplecau sub privirea lui, sorbindu-i fiecare cuvânt.

Când ajunse la ultimul etaj, unde erau birourile directorilor, camera consiliului şi propriul apartament, îi plăcu marele lui birou şi pupitrul solid, fotoliul de piele şi zidurile pline de cărţi legate în piele. Dar când se aşeză în fotoliu contemplând priveliştea, ceea ce îi plăcu mai mult fu sentimentul puterii.

Frank Van den Plass, administratorul de încredere al tatălui său, a fost primul care a bătut la uşă. De-abia ţinuse o conferinţă cu doi directori adjuncţi, decizând o strategie. Intră cu mâna întinsă şi roşu în obraji.

– Harry, băiatule, spuse el strângându-i mâna cordial. Nu-ţi pot spune cât de bucuros sunt să te revăd şi cât de rău mi-a părut să aud de divorţul tău. Totuşi, a fost o greşeală la vârsta ta, de care sper că ai uitat. Şi-acum ai venit să te alături nouă?

Luă loc privindu-l întrebător pe Harry, aşteptând un răspuns. Spera că răspunsul va fi nu, pentru că tânărul nu făcea altceva decât să aducă necazuri.

– Mă bucur să te văd, Frank. Da, cred că e timpul să mă ocup de companie, aşa cum şi-a dorit tata.

– Nu puteai să-mi dai o veste mai bună, băiatule! Şi acum de unde vrei să începem?

– Dacă tot voi fi şef, ar fi bine să nu îmi mai spui „băiatule". „Harry" ar fi mai bine.

Dorise să-i spună bătrânului bufon să-l cheme cu numele de „domnul Harrison". Dar era un vechi coleg al tatălui său şi pentru moment avea nevoie de el. Dar îşi

spuse că-l va face să şi sară pe geam când el îi va ordona. În curând le va arăta cine era şeful.

– Vreau să ştiu exact cum stă compania din punct de vedere financiar, spuse Harry. Vreau să ştiu cheltuielile şi profitul anual, precum şi indicii de creştere. Cred că e un punct de plecare bun. Nu-i aşa, Frank?

– Corect, Harry, încuviinţă Frank. Îi voi chema pe contabili cu registrele lor şi ne întâlnim aici în jumătate de oră. Între timp voi trimite secretara să aibă grijă de tine până când îţi vei angaja una nouă. Şi ceilalţi directori vor veni să te salute. Vor fi la fel de încântaţi ca şi mine să ştie că avem din nou la cârmă un Harrison. Harry se încruntă. Frank şi ceilalţi directori, Marshall şi Wallis, erau contemporanii tatălui său. Erau în companie de patruzeci şi cinci de ani şi ştia exact cum erau: de modă veche, precauţi în afaceri. Frank era un ticălos bătrân, iar Harry era sigur că acesta i-ar fi sabotat ideile, încă înainte să se nască. Trebuiau daţi afară. Trebuia să-şi angajeze proprii oameni care să lucreze pentru el, nu pentru ei, şi care să-i urmeze instrucţiunile. Între timp, dorea să ştie cu exactitate cum stătea compania. În exact jumătate de oră, managerul băncii bătu la uşă, urmat de o echipă de zece contabili şi şase funcţionari încărcaţi de hârtii conţinând rapoartele companiei şi balanţele.

Frank îi instruise bine.

– Să-i spuneţi totul, le spuse el, până la ultimul detaliu blestemat, până când capul i se învârte şi n-o să mai ştie unde-i cerul şi unde-i pământul.

După cinci ore, Harry ceru o pauză.

– Bine, urlă el ridicându-se cu capul înotând în numere şi proiecte. Nu mai vreau porcării. Spuneţi-mi rezultatul. Care companii au succes şi care nu.

– Mă bucur să spun că toate companiile Harrison au succes, spuse managerul. În special căile ferate şi oţelăriile,

deşi avem mari speranţe pentru cea de ulei după prospectările în teritoriile nordice.

– Valoarea netă, urlă Harry impacientat. Care e valoarea netă a Harrisonilor, la dracu!

– Trei sute milioane de dolari.

– Şi a mea personală?

– Aproape o sută cincizeci milioane de dolari, domnule. El încuviinţă.

– Bine, puteţi pleca.

Aşteptă până când îşi strânseră hârtiile şi se aşeză extenuat în fotoliu. La dracu, tot ceea ce ceruse era ce companii erau profitabile. Nu avea nevoie de toate conturile. Dar era mai bogat decât ar fi crezut.

Nu era aşa de simplu să preia afacerea pe care bunicul lui o începuse şi tatăl lui o extinsese. Trebuia să facă ceva pe cont propriu, ceva asupra căruia Frank, Marshall sau Wallis nu aveau control. Ceva pe care tatăl său nu-l crease. Trebuia să-şi facă propriul nume în San Francisco.

Privi pe fereastră la băieţii ce vindeau ziare pe stradă. *Examiner*-ul lui Hearst concura în San Francisco cu *Chronicle* şi cu ediţiile mai târzii ale lui *Daily News*, *Call* şi *Buletin*. Harry se gândi admirativ la Hearst şi la imperiul lui ziaristic, se gândi la Scripps-Howard şi lanţul lor, se gândi intens la puterea şi prestigiul faptului de a fi un gigant al presei. Se gândi cum să facă. Întotdeauna banii vorbesc. Putea să cumpere editorii şi reporterii celorlalte ziare mituindu-i cu salarii uriaşe, le putea angaja fotografi, putea instala ultimul echipament, putea scoate ziarul înaintea tuturor, le putea da cititorilor ceea ce doreau. Şi ce voiau ei? O foaie acolo, la cel mai ieftin preţ. Un ziar de un cent. La naiba, va fi un alt Hearst. Îl va numi *Harrison Herald*, va consemna fiecare scandal, fiecare incendiu, fiecare crimă, şi pe orice stea de varieteu le-o va arăta în fotografii. Va face acelaşi lucru în Los Angeles. De fapt,

va înființa un nou *Herald* în fiecare an, în alt oraș, și în zece ani îl va bate pe Hearst la propriul lui joc. Va fi „Harrison, regele presei", iar numele lui va fi pe buzele tuturor, ca cel al lui Hearst. Avea bani să facă asta și nimic nu-l putea opri.

Chemă înapoi pe managerul băncii și pe contabili, dar nu îl chemă pe Frank și pe ceilalți directori. Era treaba lui, și ei nu aveau nimic de-a face cu asta. Dădu ordine: Să se găsească echipament, să se afle costurile, să se găsească numele celor mai buni editori și reporteri, nu numai pe coasta de vest, ci și în New York, Philadelphia, Chicago și Washington. Orice mijloace murdare trebuiau folosite, trebuia să se afle sumele de bani ce le ofereau ziarele rivale, cine era în profit și care erau pierderile celorlalți. Poate că putea să le preia. Și încă ceva. Dorea totul săptămâna asta.

Îi privi, zâmbind, își închise haina și spuse:

– O după-amiază plăcută, domnilor.

Buck Wingate asculta îngrijorat când Harry îl sună, explicându-i entuziast planurile lui.

– Cred că ar trebui să fim mulțumiți că face altceva decât să alerge după fuste și să cheltuiască bani, îi spuse el tatălui său.

Chiar dacă și-l închipuia pe Harry cheltuind bani, nu era nimic în comparație cu sumele pe care le aloca pentru începerea afacerii.

Cumpără o mică imprimerie la Mission, o extinse într-o clădire alăturată și instală cinci prese noi. Eliberă trei etaje de la mijlocul clădirii Harrison pentru birourile *Harrison Herald* și îi ordonă lui Frank să găsească loc pentru angajații la celelalte etaje. Instală un lift particular pentru biroul pe care îl redecoră. Angajă un editor din New York, un editor din Philadelphia, fură reporteri, fotografi și muncitori experimentați de la celelalte ziare din San Francisco.

Personal făcu designul lui Herald. Un răsărit de soare în spatele unei păsări Phoenix ce apărea deasupra primei pagini a ziarului. Deschise filiale în toate oraşele mici din California. Cheltuise milioane, dar avea ce-şi dorise. Ce era mai bun. Acum trebuia să-l poată vinde.

În ziua când prima ediţie fusese pregătită, stătea în imensul său birou editorial, cu o ţigară între dinţi, citind fiecare poveste ce ieşea din maşina de scris şi examinând fiecare fotografie înainte de a-şi da acceptul, în timp ce adevăratul editor fuma în cabina lui, încercând să scrie titlurile. În acea noapte, Harry dădu o petrecere uriaşă la tipografie. Locul era plin de debutanţi, stele de cinema şi playboy şi el însuşi apăsă butonul ce punea în funcţiune tiparniţa. Dopurile de la sticlele de şampanie săreau şi el privea satisfăcut cum primul *Harrison Herald* ieşea la lumină.

Buck Wingate dădu din cap – era un loc de petrecere, nu un loc unde se putea spune că se muncea din greu, să înfrângă concurenţa. Spera ca Harry să ştie ce face şi ştia că n-avea rost să dea sfaturi pentru că oricum nu le-ar fi ascultat.

Se părea că de astă dată se înşelase. Harry muncea din greu. Făcea vizite, pentru publicitate, la toate birourile Herald, ţinea cuvântări la colţ de stradă în fiecare oraş, etalând virtuţile noului ziar în care chipul lui apărea zilnic pe prima pagină a propriului ziar. Vânzările ziarului depăşiră orice aşteptări, „o sută de mii după o lună", anunţau titlurile mândre, „o sută douăzeci şi cinci de mii în două luni, o sută cincizeci de mii..." Chiar dacă nu era adevărat, Harry gândea că arăta bine, şi pe lângă asta, oamenii întotdeauna credeau ce citeau în ziare. Deşi povestirile şi fotografiile din Herald erau la fel de bune ca şi ale celorlalte ziare, nu ieşeau cu nimic în evidenţă. Oamenii erau loiali anumitor ziare, iar vânzările scăzură.

Lui Harry îi plăcea să treacă pe la birou noaptea, scoţându-şi haina şi sorbind whisky în timp ce scria povestiri, dându-le reporterilor să le transcrie, iar schimbul de noapte îl privea furios. Un ziarist îl numea „tânărul Harrison Hearst" şi zvonurile se răspândiră în San Francisco, cum că nu putea să se abţină fără să pipăie femeile care erau angajate şi să-şi bată joc de bărbaţi. „Să reguleze şi să incendieze, asta e tot ce ştie să facă Harry", spuneau ei.

Izbucni un fel de război; cei care împărţeau ziare erau bătuţi, iar ziarele erau rupte şi aruncate în vânt. Harry se chinuia să-i găsească pe bătăuşi, dar în mod straniu, chiar şi şeful poliţiei nu fusese în stare să afle cine o face.

Harry începu din nou publicitatea. Spuse publicului că Herald se va extinde.

Un mic anunţ din coloana financiară a ziarului propriu îi captă atenţia. Se spunea că „L.T.Francis" devenea cea mai bogată companie din San Francisco. Se spunea că printr-un bun şi de viitor management, compania – care achiziţionase prima din ceea ce promitea a fi o flotă de vase – era în mod ferm capabilă să devină cea mai de succes din San Francisco.

Harry se întrebă surprins de ce nu auzise de ea. Îl chemă pe Frank, îl întrebă, iar acesta îi răspunse că nici el nu auzise. Interesat, îl chemă pe jurnalistul care scrisese şi-l întrebă de unde are informaţia.

– „L.T.Francis" este o companie chineză, explică omul, şi are birourile şi depozitele pe malul golfului. Totul e un mister, cu excepţia succesului lor. Zvonul este că un chinez cu o femeie din Vest, care-i este parteneră, sunt proprietari, iar ea îl reprezintă în afaceri. Nimeni nu ştie dacă e adevărat, dar dacă este, e o idee destul de bună.

– O parteneră vestică? spuse Harry gânditor. Şi ce înseamnă asta?

– Bănuiala dumneavoastră e întemeiată şi cred că îi e concubină.

Harry râse.

– Se pare că e povestea care ne trebuie pentru Herald. Uite ce e. Ce-ar fi să mai faci nişte săpături, să afli mai mult despre concubina asta şi despre misteriosul chinez. Încearcă să faci şi nişte poze şi le vom oferi cititorilor un scandal suculent. Vom avea grijă de „L.T.Francis Company". Ţine minte. Profiturile lor vor scădea la zero în clipa în care un scandal de coloratură sexy va scoate urâtul la suprafaţă.

Nu se mai gândi la altceva în legătură cu acest subiect până când reporterul veni, după câteva săptămâni, cu mai multe informaţii şi fotografii. Se gândi că îl privea cam ciudat când îl invită să intre şi-i oferi un scaun, dar el era mai interesat de fotografii. Minutele treceau, iar ziaristul se simţea inconfortabil în scaun, cât timp Harry nu-şi ridică privirea. În final spuse:

– Ce alte informaţii mai ai?

– Nu prea multe, domnule. Şeful e chinez, dar are acte americane, probabil obţinute după cutremur. E cunoscut ca „Mandarin", datorită hainelor lungi chinezeşti pe care le poartă. Nu e implicat în chestiuni chinezeşti şi politică şi nu are contact cu „ting"-ii. Munceşte din greu şi se spune că e extrem de inteligent. Afacerea e curată şi înfloritoare.

– Iar femeia?

Privirea lui Harry era ca gheaţa, iar ziaristul căuta nervos prin hârtii.

– E tânără, are un băiat de cinci ani, locuieşte la pensiunea Aysgarth pe Union. La fel şi Mandarinul. E implicată financiar şi în pensiunea care am înţeles că în curând va fi „Aysgarth Hotel".

– I-ai descoperit numele?

Ziaristul tuşi dregându-şi vocea.

– Păi... am înţeles că e doamna Harrison, domnule. Iar numele copilului e Oliver.

Harry rămase împietrit.

– Un copil chinez?

– N-aş putea să spun. Nu l-am văzut.

– Şi ştii cine-i această femeie?

– Nu, domnule. Doar că se numeşte doamna Harrison.

Dar privindu-l în ochi, Harry înţelese că ştia cine era doamna Harrison şi că toţi angajaţii ştiau acum că sora lui tâmpită era concubina unui chinez.

– Poţi să pleci, spuse el rece. Oh, şi să nu uit... ridică-ţi banii în drum spre ieşire. Eşti concediat.

Ziaristul îl privea uimit. Harry se aşeză în scaun privind fotografiile cu Francie.

– Ticălosule, urlă bărbatul, meriţi tot ceea ce e mai rău!

Harry îl ignoră, iar uşa se trânti violent. Împrăştie fotografiile pe birou şi se aplecă asupra lor. Fără îndoială era Francie. Şi trăia în păcat cu un chinez şi cu un bastard la câteva blocuri distanţă. Mâinile îi tremurară când introduse fotografiile în plic, iar furia îl cuprinse. Nu mai putea suporta... va pleca să se convingă cu proprii lui ochi.

Aruncând fotografiile în sertarul biroului, îl încuie. Sună la redacţie şi spuse ca articolul să nu mai apară. Apoi intră în liftul personal şi coborî la parter. Portarul îl salută, dar Harry nici măcar nu-l văzu când ieşi în stradă, în direcţia Union Square.

Era o seară întunecoasă, iar lămpile erau deja aprinse. Focul ardea în camera lui Francie, unde Ollie stătea pe covor, cu braţele cuprinzând câinii, ascultând atent în timp ce Francie îi povestea despre Hong Kong.

– Vin cu tine data viitoare, îi spuse el autoritar. Mi-ai promis. Şi vreau să văd şi eu.

– Bineînţeles că aşa va fi. Numai că acum trebuie să facem baie, aşa că hai. Şi s-a întâmplat să aflu că Annie a făcut negrese azi după-amiază. Prăjiturile tale preferate.

El îi zâmbi, iar inima ei tresări. Avea aproape şase ani, era înalt pentru vârsta lui şi poate puţin plinuţ, ceea ce dovedea apetitul pentru prăjiturile lui Annie. Ochii îi erau candizi ca ai tatălui său şi era vesel, veselie ce-i fermeca pe toţi cei pe care-i cunoştea. Totuşi, rememoră ea repede, el nu era plin de virtuţi. Era un băiat obişnuit, care ura să facă baie, venea adesea de la şcoală cu genunchii juliţi şi-şi cheltuia banii de buzunar pe soldăţei de marmură.

Gândul lui Francie se întoarse spre Hong Kong şi la scrisoarea de la Edward Stratton pe care o avea în buzunar. Trecuse exact un an şi trei luni de la întâlnire. O bombarda cu scrisori şi telegrame, dar ea refuza să-l vadă. Acum el refuzase să mai fie refuzat şi era la bordul unui vas spre New York, urmând ca, în câteva săptămâni, să fie la San Francisco. „Insist să te văd, Francesca", scria el. „Chiar dacă spui nu, eu voi insista. De ce eşti atât de încăpăţânată? Ştii prea bine că nu a fost doar o întâmplare şi am intenţia să te cer în căsătorie, de data asta nu mai accept un «nu» sau alte scuze ca răspuns".

– Sună foarte convingător, spuse Annie când văzu scrisoarea. E un bărbat care ştie ce vrea şi intenţionează să şi obţină. Şi dacă eram în locul tău, draga mea, săream să mă mărit cu el. Tu şi cu Ollie aţi avea o viaţă minunată. N-ai greşit cu nimic. Nu trebuie să ştie ce s-a întâmplat. O să-i spun că ai fost căsătorită cu fratele meu, şi cine ar dezaproba lucrul acesta? Mariajul tău a fost distrus de cutremur, ca şi al altora. Eşti o proastă, Francesca Harrison, dacă-l refuzi.

Francie se gândi la Edward, îl dorea atât de mult, să-i

vadă chipul, să-i audă vocea, să-l atingă. Dorea să se mărite cu el mai mult decât orice altceva, dar nu-l putea dezamăgi.

– Îl voi vedea, spuse ea până la urmă. Dar trebuie să-i spun adevărul şi să-l las pe el să decidă. Nu te poţi baza într-o căsătorie pe minciună.

Annie oftă exasperată.

– Eşti o proastă. Fă-o prima dată şi pe urmă spune-i. După ce se va căsători cu tine, n-o să te mai lase. Şi pe lângă asta, la atâtea mile depărtare, în Scoţia, cine va bănui ceva?

Ollie terminase baia şi era în pijama când sună soneria, iar Annie se duse să răspundă. Bărbatul ce stătea pe trepte spuse arogant:

– Am venit s-o văd pe Francesca Harrison.

Annie îl privi zăpăcită. Îl cunoştea, dar nu ştia de unde să-l ia.

– Grăbeşte-te, femeie! urlă el, iar ea deodată realiză cine era.

– Nu e nici o Francesca Harrison, spuse ea ferm, încercând să închidă uşa. El îşi puse repede piciorul în deschizătură şi deschise larg uşa. Atunci, doamna Harrison, dacă aşa o numeşti, spuse el intrând în hol. Spune-i că fratele ei Harry a venit s-o vadă.

Annie ridică din umeri, bucuroasă că nu avea şorţul pe ea şi că purta fusta de lână bună. Nu că i-ar fi păsat de Harry Harrison, dar cel puţin nu arăta ca o servitoare.

– Să văd dacă-i acasă, spuse ea cu voce sigură, deşi genunchii îi tremurau. Te rog să aştepţi aici în hol.

Harry o privi urcând scările; era mică, avea forme rotunde şi era atractivă. Dar mintea îi era în altă parte. Mânia îi ajunsese la paroxism când se gândi la sora lui, care în casa aceasta avea un copil bastard şi o relaţie ilicită cu un chinez, chiar sub nasul lui. Tot San Francisco-ul ştia – cu excepţia lui.

Annie intră în camera lui Francie şi închise uşa în urma

ei. Se lipi de ea, cu genunchii tremurând, iar Francie o privi surprinsă.

– E Harry. E jos. Ştie că eşti aici.

De şoc, ochii lui Francie se măriră, o privi pe Annie, apoi căută un refugiu.

– Nu poţi, spuse Annie citindu-i gândurile. Trebuie să-l vezi. Trebuie să-l înfrunţi, o dată pentru totdeauna. Nu poate să-ţi facă nimic, Francie. Nimic. Îţi aminteşti ce ţi-a spus Lai Tsin? Eşti femeie acum. Fratele tău nu e paznicul tău. Ai douăzeci şi cinci de ani. Înfruntă-l, iar apoi îţi poţi continua viaţa liniştită.

– Nu pot, spuse Francie terorizată, iar Ollie alergă înspăimântat lângă ea. Ea îl îmbrăţişă şi-l ţinu strâns.

– Ba da, poţi, insistă Annie. Şi trebuie! Adu-ţi aminte de Lai Tsin. Aminteşte-ţi vorbele pe care ţi le-a spus. Şi gândeşte-te şi la Ollie, gândeşte-te ce-ar însemna pentru el să se elibereze de stafiile Harrison-ilor.

– Ce stafii, mămico? ţipă Ollie înspăimântat.

Francie îşi privi fiul şi ştiu că trebuia să-şi înfrunte trecutul de dragul lui.

– Nu-i nimic. E o discuţie între oameni mari. N-are nimic de-a face cu tine. Du-te în bucătărie şi ia-ţi o prăjitură şi nişte lapte. Trebuie să văd pe cineva.

Annie deschise uşa, iar Ollie ieşi. Francie privi bluza albă şi fusta de lână gri pe care le purta, iar Annie spuse:

– Arăţi bine. Nu-i nevoie să te îmbraci pentru el. Păstrează asta pentru Edward Stratton.

– Invită-l în biroul tău, se decise Francie repede. Cobor într-un minut.

Ea îşi pieptănă părul dorind ca mâinile să nu-i mai tremure, dar toate temerile o copleşeau. Îşi reaminti singură frica şi durerea, bătăile şi ferestrele cu grilaje, mânia tatălui şi indiferenţa lui Harry. Apoi îşi spuse că era proastă, că Annie şi Lai Tsin aveau dreptate. Era propria ei stăpână

şi la naiba cu Harry. Nu putea să-i facă nimic.Totuşi, era încă înspăimântată când coborî scările spre biroul lui Annie. Annie, ce aştepta lângă uşă o privi încurajator, iar Francie intră.

Harry stătea la birou. Arăta la fel ca în noaptea în care-l văzuse la petrecere, înalt, chipeş şi arogant, şi nu puteai să nu observi că-şi ascundea mânia.

– De ce eşti aici, Harry? îl întrebă ea calmă, iar Annie, cu urechea lipită de uşă, strânse pumnii şi o încurajă în gând.

– Ai tot dreptul să întrebi, spuse el apropiindu-se. În sfârşit, ţi-ai făcut simţită prezenţa în San Francisco. Ce s-a întâmplat cu marea şaradă a morţii, micuţa mea soră?

Francie se încruntă, amintindu-şi că şi Lai Tsin o numea aşa.

– Cred că e mai bine dacă am uita că suntem frate şi soră. Am reuşit să ne evităm toţi aceşti ani şi nu doresc să te revăd.

– Nici eu, spuse el prinzând-o de umeri şi privind-o cu ură. Cum îndrăzneşti să stai aici şi să-mi spui că nu vrei să mă mai vezi. Mie – Harry Harrison! Când n-ai făcut nimic în afară de a defila cu numele de familie. Prima dată fugi cu un chelner, iar acum eşti concubina unui afurisit de chinez – şi cu un fiu bastard, am auzit. Ce drept blestemat ai să porţi numele Harrison, te întreb?

– Îţi reamintesc că am drepturi egale să-l folosesc. E numele meu.

Degetele lui apăsau adânc în umerii ei, privind-o ameninţător. Ea adăugă:

– Trebuie să-ţi reamintesc, Harry, că de actele de violenţă – făcute chiar şi de un Harrison – nu poţi scăpa atât de uşor în aceste zile. Dacă-mi dai voie, pot suna la poliţie.

El îi dădu drumul brusc şi păşi înapoi. Francie ar fi vrut să-şi maseze umerii, dar nu dorea să-i acorde satisfacţia

de a ştii că o doare. Îl înfruntă calm, încercând să ignore inima ce i se zbătea în piept.

– Pentru un singur lucru nu te voi ierta, spuse Harry în sfârşit. L-ai ucis pe tata, ca şi când i-ai fi pus un pistol la tâmplă. După tine venea, după tine şi amantul tău. Trebuia să fie acasă, să doarmă în patul lui şi nu să alerge pe Pacific Street după o târfă şi bărbatul ei. Iar acum i-ai adus şi un nepot nelegitim. Dumnezeule, cred că se răsuceşte în mormânt.

– Sper să fie aşa. Dacă vreodată un om a meritat iadul, atunci el este acela.

– Bănuiesc că băiatul e chinez, spuse Harry furios.

Ea nu-i răspunse, iar mânia lui izbucni din nou.

– Aşa este? întrebă el, prinzând-o de braţe.

– Dacă asta vrei să gândeşti, spuse ea încet.

El îi lăsă mâinile, privind-o înfuriat.

– Când tata a fost ucis, am jurat că te voi vedea moartă, spuse el întorcându-se din uşă spre ea. Nu s-a terminat totul între mine şi tine. Niciodată să nu-ţi închipui asta. Vorbesc serios, Francesca.

Annie se îndepărtă de uşă când el ieşi din casă. Alergă la Francie şi o îmbrăţişă.

– Ai fost minunată. Atât de puternică şi curajoasă. Şi, mai mult, ai avut dreptate.

Francie se aşeză tremurând pe un scaun. Simţi că îi venea să plângă, dar îşi spusese cu mulţi ani în urmă că nu va mai plânge, că fuseseră destule lacrimi în viaţa ei.

– Cel puţin s-a terminat, spuse Annie încurajator.

Francie o privi cu ochii plini de lacrimi care nu curgeau.

– Oh, nu cred, Annie. Nu, nu cred că s-a terminat. E doar începutul.

Lai Tsin ascultă grav când Francie îi spuse povestea întâlnirii ei cu Harry, iar el ştiu că avea dreptate: nu se terminase.

– Nu se va „termina" niciodată? spuse el, dar vrei să trăieşti mereu aşa? Ai de gând să aştepţi şi să vezi ce decide Harry să facă? Sau să pui problemele de-o parte şi să trăieşti ca şi noi. Îţi reamintesc, Francie, că numai celor tineri li se pare că viaţa e lungă. Când îmbătrânim, ne gândim cu regret la acele momente pe care le-am irosit şi acele momente se adună în minute, ore... şi în final, ani. Am încercat să te învăţ ceea ce ştiu, cât de puţin ar fi asta, să te ajut să devii mai puternică. Iar acum trebuie să-ţi foloseşti cunoştinţele aşa cum vrei. Viaţa ta e numai a ta. Eşti propria ta stăpână. Foloseşte-ţi viaţa pentru propria fericire.

Se gândi la aceste cuvinte câteva săptămâni mai târziu, când Edward îi telefonă din New York. Linia telefonică era proastă, parcă era la milioane de mile distanţă, dar era vocea lui.

– Iau trenul spre Chicago chiar acum, spuse el. Mâine sunt în „Super Chief", şi ajung la tine în câteva zile.

În câteva zile... şopti ea.

– Marţi la ora opt, mai sigur, spuse el cu o voce veselă. Aş vrea să fie chiar mai curând. Francie, ştii cât de dor mi-a fost de tine?

Ea roşi, ţinând receptorul mai aproape, abia îl auzea.

– Într-adevăr? şopti ea.

– Ştii prin câte am trecut lunile astea? Când nu m-ai lăsat să te văd? Ei bine, n-ai de ales. Stau la Fairmont şi voi veni la Aysgarth la ora opt. Îmi promiţi că vei fi acolo?

– Te aştept, promise ea.

– Ştii ce îţi voi cere? Te rog, răspunsul să fie „da", Francie. Pierd trenul. Trebuie să fug. Ne vedem marţi, draga mea.

Ea puse receptorul în furcă, ameţită de fericire. Harry îi zbură din minte, ca şi când nici n-ar fi existat. Edward

venea să o ceară în căsătorie, iar ea urma să accepte. Era „draga" lui Edward Stratton, toată viaţa lor împreună era în faţa ei şi nu avea de gând să irosească o singură clipă din ea.

Edward se instală în apartamentul lui din Hotel Fairmont, apoi coborî California Street spre Union Square, unde avea o întâlnire de afaceri. Clubul, ce era găzduit în casa James Flood, era cel mai snob bastion din San Francisco, iar în acea seară era plin. Afacerea lui a fost repede încheiată, iar el îşi privi impacientat ceasul. Mai era o oră şi jumătate până la întâlnirea cu Francie. Se gândi să meargă la Aysgarth imediat şi s-o surprindă, dar apoi zâmbi şi îşi spuse că n-ar fi fost drept. Din experienţă ştia că femeilor nu le place să fie surprinse. Fără îndoială că se făcea frumoasă pentru el şi îşi frână nerăbdarea în numele politeţii. Dar abia suportă aşteptarea. Se afundă într-un fotoliu de piele comandând un scotch de la un steward ce era în trecere şi apoi privi în jur. Aşteptase mult timp, ce mai conta o oră. Dar de data asta nu voia să-i permită lui Francie să-i spună „nu". De când o întâlnise nu şi-o putuse îndepărta din minte pentru o secundă; era femeia perfectă, frumoasă şi pasională – toate calităţile pe care un bărbat şi le-ar fi dorit într-o soţie.

Bărbatul de lângă el răsfoi paginile ziarului şi apoi îl aruncă dezgustat pe masă, dându-şi băutura pe gât.

– Sper că nu sunt ştiri proaste, întrebă Edward zâmbind.

– Ştiri proaste? răspunse Harry. Sunt proprietarul acestui blestemat ziar care pierde o grămadă de bani. Nu mă întreba de ce Dumnezeu ştie că bag destul timp şi bani în el ca să dau peste cap celelalte companii. Îşi privi interlocutorul, dar acesta nu-l recunoscu. Eşti nou pe aici?

– Doar în vizită. Numele meu e Stratton. Edward Stratton.

– Harry Harrison.

El îi întinse mâna, iar celălalt bărbat i-o strânse ferm.

– Lasă-mă să-ţi ofer ceva de băut, spuse Harry, oprind un steward, dar Edward îşi scutură capul negând.

– Bourbon şi apă, ordonă Harry privind în jur să vadă cine era în apropiere. Nervii îi erau întinşi, se plictisise de ziar, de San Francisco şi de aceleaşi chipuri. Începu să creadă că oamenii îl priveau ciudat. Îi suspecta că vorbeau despre el pe la spate, că circulau zvonuri despre sora lui blestemată şi amantul ei chinez. Trebuia să plece de aici pentru un timp, avea nevoie de lumini strălucitoare şi plăcerile Manhattanului, ca să îl aducă pe linia de plutire.

– Eşti din New York? îl întrebă el pe străin, dar Edward râse.

– Londra şi Scoţia. Deşi am fost şi în New York pentru afaceri.

– Afacerile te-au adus în San Francisco?

– Nu, nu chiar. De fapt am venit aici să mă însor. Asta dacă ea mă vrea. M-a refuzat de atâtea ori, că nu pot fi sigur.

Harry râse.

– Eşti norocos. Femeia pe care am cerut-o, m-a acceptat şi m-a costat o avere. Şi ea era englezoaică. Femeia cu care vrei să te însori e din San Francisco?

– E ciudat că are acelaşi nume ca şi tine. Poate o cunoşti.

Harry îl privi tăcut. Îşi puse paharul pe masă. Zâmbi satisfăcut i spuse:

– Nu e deloc surprinzător Stratton, din moment ce femeia în cauză este sora mea.

Expresia feţei lui Edward se schimbă în surpriză, iar Harry continuă:

– Mai bine mi-ai spune ce ştii despre ea, apoi permite-mi să-ţi spun adevărul.

– Adevărul?

– Crede-mă, Stratton, sunt lucruri despre Francesca pe care nu le-ai fi bănuit niciodată. Să-ţi spun câteva.

Edward stătea tăcut în timp ce Harry vorbea. La început crezu că a întâlnit un nebun, dar privindu-l – chipeş, prosper – ştia că nu era aşa. Ceea ce spunea Harrison părea plauzibil, deşi încă nu putea crede că vorbea despre Francesca. Îl privi blocat când acesta încheie triumfător:

– E adevărat, Stratton. Întreabă pe oricine din acest târg ce ştie despre sora mea – ei vor confirma ceea ce ţi-am spus. Tata o ţinea încuiată când era copil pentru că şi atunci făcea lucruri nebuneşti. Era incontrolabilă, dar el nu a putut suporta s-o trimită la azil. Iar ea l-a răsplătit afişându-se cu amantul în faţa lui şi acum – cu copilul bastard. Crede-mă, îţi va fi mai bine fără ea. Te va ruina pe tine şi familia Stratton, ţine minte.

O viziune a ochilor albaştri şi inocenţi ai Francescăi trecu prin mintea lui Edward şi se întrebă disperat dacă puteau ascunde răutatea pe care o auzise descrisă. Se gândi la copiii lui. Era un conservator şi ştia că nu putea risca fericirea lor pentru dorinţele lui. Deziluzionat, împinse scaunul şi se ridică. Îl privi trist pe Harry şi spuse:

– Îţi mulţumesc, domnule, pentru informaţii.

Harry îl privi cum pleca, cu acelaşi zâmbet, savurând dulcele gust al răzbunării. Privea un om distrus.

Francie ştia că arăta cel mai bine. Nu era numai datorită rochiei din catifea bleumarin sau a trandafirului din păr, era fericirea interioară aprinsă pe chipul ei. Era emoţionată când verifică şi reverifică eleganta masă pregătită pentru doi, netezind faţa de masă din damasc, îndreptând

argintăria şi vaza de cristal din mijlocul mesei, plină de trandafiri. Un foc ardea în şemineu, făcând ca ochii ei să se asorteze la culoare cu rochia.

Totul decursese cum planificase; Ollie era în pat, Annie ieşise, iar Lai Tsin era la birou. Era opt fără cinci, iar Edward trebuia să sosească. Se duse la fereastră trăgând perdeaua şi râzând de nerăbdarea ei. După atâtea luni de refuzuri, era ridicol că nu mai avea răbdare cinci minute să-l vadă. Se îndreptă către foc şi se întoarse cu spatele la el. Nu dorea să se aşeze, ca să nu-şi şifoneze rochia, dorea să arate impecabil în faţa lui.

Ceasul bătu ora opt şi ea îşi ţinu respiraţia, aşteptând să sune clopoţelul de la intrare: Edward era întotdeauna punctual.

Dar nu sună, iar după un timp se duse la fereastră şi trase perdeaua, căutând printre trecători o figură familiară, spunându-şi că poate a fost reţinut de afaceri. Inspectă încă o dată masa, întorcând sticla de şampanie în frapiera de argint şi parcurgând încă o dată, în minte, meniul: Caviarul care lui îi plăcea atât de mult stătea în cupa de cristal rece, pe masă; faimosul somon preparat de Annie ce aştepta în bucătărie să fie adus de servitoare când ea suna şi „crème brulée"-ul, ce urma cu cafeaua. Francie oftă: dorea ca totul să fie perfect pentru el, pentru că el era bărbatul perfect.

Privi ceasul. Opt şi cincisprezece minute. Se duse la fereastră, privind afară şi apoi se întoarse, uimită. Edward nu întârzia, cel puţin nu fără să telefoneze. Totuşi, se întâmplau atâtea, poate nu putuse să ajungă la un telefon. Spunându-şi să nu se îngrijoreze, că mâncarea nu se strică şi nu era nici o grabă, se plimbă prin cameră, aşteptând.

La ora nouă, expresia de bucurie se transformă în nerăbdare şi privi pe fereastră, îngrijorată. La zece, se aşeză pe scaun lângă foc rugându-se să sune clopoţelul. Sări ca

arsă la unsprezece când auzi zgomot de paşi afară, dar uşa se deschise şi recunoscu paşii lui Annie când aceasta se îndrepta discret către camera ei. Se gândi să telefoneze la hotel, dar mândria o reţinu; în mod sigur putea să-i transmită un mesaj dacă s-ar fi întâmplat ceva.

Nu mai numără minutele şi orele ce trecură. N-avea rost. Ştia că Edward nu va veni. Cu capul în mâini se gândi disperată, de ce? Îşi puse aceeaşi întrebare de mii de ori. Nu sunase el şi îi spusese că dorea să se însoare cu ea, indiferent de ce se întâmpla? Se plimbă din nou prin cameră. Trase draperiile şi se uită în noaptea tăcută şi fără de sfârşit, întrebându-se şi mirându-se. La ivirea zorilor, odată cu ceaţa gri ce se lăsa, se aşeză extenuată pe scaun. Ştia că pentru a doua oară în viaţă, îl pierduse pe omul pe care-l iubea.

Annie o găsi acolo la ora şapte când veni să verifice dacă masa fusese curăţată. O privi pe Francie ce stătea în scaun, fixând masa elegantă.

– N-a venit, spuse ea sec.

Ochii lui Francie erau la fel de nemişcaţi ca şi cenuşa din şemineu.

– E vina mea, Annie. Nu trebuia să-i sugerez să vină aici, nu trebuia să-i permit să se gândească la căsătorie. Cred că am greşit. Nu poţi construi fericirea pe o temelie mincinoasă. Nu ştiu ce s-a întâmplat, dar ştiu că nu-l voi mai vedea niciodată.

Se ridică şi se îndreptă către uşă. Rochia scumpă de seară era şifonată, iar umerii i se lăsaseră sub povara înfrângerii.

Annie spuse:

– Francie, de ce nu-i telefonezi, să afli ce s-a întâmplat? Trebuie să existe o explicaţie...

– Nu vom şti niciodată.

Dar mai târziu în dimineaţa aceea, două bilete au fo trimise, din care unul de la Hotelul Fairmont.

„Francesca, am petrecut o noapte întreagă gândindu-m bine şi am ajuns la concluzia că ai avut dreptate şi că bine să nu ne mai vedem. Te rog să mă ierţi."

Era semnat simplu: „E."

Al doilea bilet, era de la *Harrison Herald* şi îi spune că Harry se gândise că a fost înţelept să-i informez pretendentul despre trecutul ei şi că va face orice îi va st în putere să oprească această căsătorie. Era semnat tot l fel de simplu, H. Harrison.

Harry şi Lord Stratton erau în acelaşi tren, Pacifi Pullman, spre New York în acea după-amiază. Ei se sa lutară, iar Harry zâmbi, dar Stratton nu-i vorbi, iar Harr nu-l mai văzu tot restul călătoriei.

Capitolul 30

1912-1917

Când era la New York, Harry trăgea întotdeauna la Hotelul Astor, la intersecţia Broadway-ului cu Fourty-fourth Street. Îi plăcea aşezarea, luxul şi atmosfera aristocratică şi, pe lângă Sherry's, Rector's şi Delmonico, Astor Roof Garden era locul lui preferat de întâlnire cu femei. Roof Garden avea fântâni strălucitoare, gazoane de flori şi arbuşti. Harry stătea singur, bând whisky, când o văzu pe roşcată. Spatele însoţitorului ei era îndreptat spre el, iar el o privi şi privirile li se întâlniră. Ea lăsă privirea în jos, zâmbi, şi apoi îl privi din nou. Harry ridică paharul toastând şi zâmbindu-i.

Îl chemă pe chelner şi îl întrebă cine era.

– Este baronesa Magda Muntzi, îi spuse el.

Harry îi trimise un bilet, privind-o lacom cum îl citea. Ea îi zâmbi, un zâmbet discret, invizibil pentru însoţitorul ei, dar care însemna promisiuni. Află unde stătea, iar în ziua următoare îi trimise flori, cu un alt bilet, prin care o invita să cineze cu el. Ea fu de acord, iar când s-au întâlnit, el a fost copleşit.

Magda era unguroaică. Era strălucitoare, cu buclele ei roşcate, ochii verzi şi caracter nestatornic. Era mai în vârstă decât el, dar avea genul de corp pe care el îl adora,

plin de forme apetisante. Sânii îi tresăltau când mergea, avea picioare lungi şi un apetit sexual sănătos. Deţinea un apartament, cedat ei, sau cel puţin aşa susţinea, de către fostul ei soţ, şi îşi cumpăra lucruri scumpe aşa cum cumpărau oamenii obişnuiţi hrană. Şi asta în fiecare zi.

El uită de Francie şi de Edward Stratton. Harry era înnebunit după Magda, plătea preţul pe care ea i-l cerea, finanţând-o în cumpărăturile ce şi le făcea la Lucille, Mainbocher, Cartier şi Tiffany. Cumpără o casă cu treizeci de camere în Sutton Place şi îi dădu frâu liber să le decoreze. Iar când ea îi acceptă cererea de a-l lua în căsătorie, el uită de ziar şi de afacerile din San Francisco.

Se însură cu Magda, iar timp de doi ani a fost iubitul atent, iar ea amanta nemaipomenită, fiind prezenţi la toate evenimentele sociale şi barurile de noapte din Manhattan.

Doi ani mai târziu, se trezi într-o dimineaţă, plin de mândrie masculină şi virilitate, şi făcu dragoste cu ea. Ea stătea ca o piatră sub el până când termină, iar apoi spuse rece:

– M-am plictisit, Harry. Vreau să divorţăm.

El se holbă la ea, observând indiferenţa din ochii ei, iar apoi enormitatea cuvintelor ei îl copleşi. Se privi, încă transpirat, iar apoi o privi pe ea, trântită, ca o efigie de marmură, cu buzele strânse în aşteptarea răspunsului. Apoi el o lovi. Tare.

Magda n-a plâns. Şi-a dus mâna la gura însângerată şi a spus:

– Asta o să te coste, Harry!

Şi aşa a şi fost. Mai dură încă doi ani şi cheltui jumătate din avere ca s-o facă să tacă şi să-şi salveze reputaţia. Ea obţinu divorţul şi, după război, plecă să trăiască în Monte Carlo pe banii lui, cu un conte rus, unul dintre mulţii ei amanţi, în timp ce averea lui seca.

Cei trei ani cu Magda, ca iubită şi soţie, fuseseră scumpi,

numai casa din Sutton Place costa zece milioane când fusese gata, decorată cu antichităţi şi picturi celebre. Şi chiar şi la preţul acesta, arăta ca reşedinţa unei târfe unguroaice. Lucru care, se gândea el dezgustat, era adevărat.

Când în final s-a întors în San Francisco, arătând cu zece ani mai în vârstă faţă de cei douăzeci şi şapte pe care îi avea, era buhăit de băutură, avea expresia unui om care văzuse totul şi avu parte de o surpriză. Când şoferul conducea pe California Street, Harry se întoarse să privească noua casă ce ocupa locul vacant din faţa casei lui.

– A crescut peste noapte? comentă el leneş. Cui aparţine, ştii?

Şoferul se abţinu să-i amintească faptul că lipsise cinci ani. În schimb spuse:

– N-am auzit de care casă vorbiţi, domnule?

Minţea, nu voia să fie el cel ce trebuia să-i spună domnului Harrison că sora lui notorie îşi construise o casă peste drum de el, în care locuia cu fiul ei – un blond simpatic – cu un băiat chinez şi cu milionarul chinez căruia i se zicea Mandarinul.Nimeni nu-i vizita aici; trăiau într-o splendidă izolare, toţi servitorii erau chinezi şi nu exista bârfă. Totuşi, femeia era elegantă şi întotdeauna zâmbea când ieşea. El îi deschise uşa lui Harry să coboare, iar majordomul coborî scările să-l întâmpine; tot oraşul vorbea despre casă, Mandarin şi concubina lui, şi era sigur că domnul Harry va fi nebun de supărare când va afla.

Camera lui Francie era la parter şi avea ferestre mari ce dădeau în California Street. Era destul de mare pentru a-i satisface nevoile – cărţile ei, biroul, scaunele, sofaua – dar avea acel sentiment de gol dat de un loc nou. Casa era în mod deliberat ostentativă. Era făcută în stilul Georgian-englez, cu o faţadă dreaptă, avea o uşă mare, neagră,

cu o mică fereastră încrustată în ea, şi singura marmură pe care o vedeai era cea din care erau construite treptele şi masa din bucătărie. Podelele erau din scânduri de salcâm, lustruite şi lăcuite. O scară interioară fără suport ducea la galeria semicirculară, până la primul etaj. Ferestrele mari umpleau toată casa de lumină. Arhitectul englez îi spuse lui Francie că era proiectul unei case londoneze, din Mayfair, iar simplitatea ei elegantă era cu siguranţă diferită faţă de casa copilăriei ei şi replica monstruoasă a lui Harry de peste drum.

Când Edward Stratton o părăsise, Francie nu plânsese şi nu se autocompătimise. Acceptă faptul că avea dreptul de a se răzgândi; i-ar fi spus adevărul, dacă ar fi avut şansa să o facă, dar Harry i-o luase înainte la acest capitol. Harry îi decisese soarta, iar tristeţea ei se transformă în mânie.

În final, ea construi casa, care cu cât creştea, cu atât îşi recăpăta încrederea în sine. „L.T.Francis Company" deveni „Lai Tsin Company", acum avea o flotă compusă din şaptesprezece vapoare, ce transportau mărfuri în Liverpool, Los Angeles, Bombay, Singapore, Istambul şi Hamburg; numele lor figura în toate analele de navigaţie în fiecare ziar al lumii.

Lai Tsin avea misteriosul avantaj de a se afla în locul potrivit la timpul potrivit şi deşi nu avea prieteni între afaceriştii din San Francisco sau taipanii din Hong Kong, nu mai era tratat ca un simplu chinez. Nu mai purta haine din Vest: înveşmântat în roba lui albastră şi brodată avea acel respect şi demnitate pe care o insufla celor cu care făcea afaceri şi ar fi fost greu să găseşti la el vreo afacere proastă sau un act de nedreptate.

De la fereastra ei, Francie văzu când sosi Courmontul, faţa fratelui ei, curioasă, dar nu avu satisfacţie. Trecuseră cinci ani de la acea noapte când Harry îi distrusese viaţa, dar spre surprinderea ei, tot ceea ce simţea pentru el era

indiferenţă. Văzu când şoferul îi deschise portiera şi când majordomul coborî repede scările să-i ia bagajele. Harry nu făcuse un pas toată viaţa lui fără servitorii ce executau totul şi ea se întrebă dacă el mai ştia să-şi pună pasta de dinţi pe periuţă sau să se bărbierească. Cu ochii umflaţi şi cu kilogramele în plus, arăta mult mai bătrân.

Ea se întoarse, întrebându-se ce va zice el când va afla că ea este noua lui vecină, dar de fapt nici nu-i păsa. Acum, Harry nu-i mai putea face nimic. Bunăstarea ei poate că nu o atingea pe a lui, dar dacă zvonurile despre averea lui ce se diminua erau adevărate, atunci averea ei creştea, iar a lui scădea. Erau nişte poveşti în coloana bârfelor despre cum trebuise el să-şi vândă partea din afacerea cu căile ferate, şi toată lumea ştia că ziarul pierdea foarte mulţi bani. Şi de când îi concediase pe colegii de afaceri ai tatălui său, întreprinderile Harrison aveau mari necazuri.

Se auzi un strigăt din hol, Francie şi-l scoase din minte pe Harry, iar Ollie intră pe uşă, cu exuberanţa obişnuită ce o afişa când scăpa de la şcoală.

– Mamă, pot să mă duc la depozit cu Philip?

– Şi tema? oftă Francie.

– Da', mamă, o fac mai târziu, spuse el zâmbind, iar ei îi reaminti de tatăl lui. Promit, adăugă el, îmbrăţişând-o.

Acum, la unsprezece ani, îmbrăţişările deveniseră o raritate, iar ea, ridicând o sprânceană întrebă:

– Cui datorez această onoare, maestre Oliver?

– Oh, nu ştiu, arătai cam „singură", cred. Pe curând, mamă.

Philip Chen aştepta în hol.

– Îl aduc la şase, Soră mai Mare, spuse el, de politeţe.

Ea ieşi în uşă privindu-i cum coborau strada. Ollie era înalt pentru vârsta lui, iar părul blond îi cădea în ochii care semănau cu ai lui Josh şi avea zâmbetul lui, precum

şi acea „joie de vivre" a lui Josh. Ollie aproape că alerga, cu trupul plin de energie, în timp ce Philip Chen era controlat.

Philip Chen, de optsprezece ani, era un chinez american cu obiceiuri vestice, purta părul tuns scurt şi se îmbrăca după moda vestică chiar şi la festivalurile chinezeşti. Lai Tsin dorise ca el să nu-şi uite originea chineză şi, o bună bucată de timp, Philip trăise cu o familie chineză şi urmase o şcoală chineză, dar după-amiaza, un profesor îl învăţa istoria Americii şi a Europei precum şi cultura vestică. A părăsit şcoala la şaisprezece ani, muncind pentru Lai Tsin pe care îl numea respectuos „Onorabile Tată", şi învăţă toate chichiţele afacerilor. Îl însoţea în călătoriile sale în Orient, Mandarinul îl trata ca pe propriul fiu şi exista o strânsă legătură de dragoste şi încredere între ei.

Ollie privi chipul serios al lui Philip Chen când alergaseră să prindă tramvaiul pe Market Street. Philip Chen era idolul lui. Era mic de statură, serios, cu pielea palidă şi părul negru. Ochii lui aveau o expresie enigmatică. Îi spunea lui Ollie „Micuţule Frate", era tăcut şi misterios, iar Ollie nu ştia la ce se gândeşte, dar bănuia că era ceva important, deoarece Philip nu-şi încărca memoria cu scoruri la baseball sau cu altele. Philip părea că se gândeşte la lucruri mai serioase, ca de pildă valoarea dolarului din Hong Kong faţă de cel american. Aceasta era cauza pentru care Ollie îl însoţea la birou. Dorea să înveţe totul despre afaceri. Voia să meargă la Hong Kong cu Mandarinul şi Philip, să vadă cum se încarcă vapoarele, să navigheze pe Marea Chinei de Sud şi să viziteze toate porturile.

Alt motiv era că Philip era singurul lui prieten. Banii vorbeau, aşa că Ollie urmă una dintre cele mai bune şcoli din San Francisco, dar nu se integră total. Deşi juca fotbal, glumea cu ceilalţi băieţi, nu era niciodată invitat la ei acasă. Desigur, asta durea puţin, dar ştia că familia lui era

diferită şi era mândru de ea, deşi câteodată îi era greu. Încercă să depăşească acest obstacol, iar de când Philip Chen venise să stea cu ei, pentru prima oară în viaţă avea un prieten.

O ceaţă subţire venea dinspre ocean când se apropiară de docuri, iar Ollie o mirosi avid, ca un marinar.

– Ştii ce, Philip, spuse el când împingeau uşa de lemn. Într-o zi voi comanda propriul meu vapor. Va fi nava amiral a flotei noastre şi îi voi pune numele de „Mandarinul".

Philip încúviinţă.

– Dacă asta e dorinţa ta, Micuţule Frate... Eu voi rămâne în Hong Kong să umplu vapoarele cu marfă.

– Când eram copil, adăugă Ollie, am vrut să mă fac pirat, dar Mandarinul mi-a spus că nu este o meserie onorabilă. Cred că nu este, dar părea distractivă.

Magazia crescuse din primul depozit pe care Lai Tsin îl cumpărase cu ani în urmă într-un complex de birouri şi locuri de depozitare, dar era totuşi modestă, şi nimeni n-ar fi crezut că aparţine unei companii multimilionare.

Ca de obicei, Lai Tsin era în birou. Purta aceeaşi robă, iar camera era un model de curăţenie. În faţa lui erau numai hârtii. Ridică privirea când băieţii bătură la uşă şi îi invită înăuntru.

Philip intră urmat de Ollie; nu-şi amintea ca Mandarinul să-l fi îmbrăţişat vreodată, chiar şi când era mic. Lucrurile se desfăşurau întotdeauna după ritualuri chinezeşti. Dar ochii Mandarinului se aprinseseră când îl văzură, iar el ştia că îi făcea plăcere.

– Bine ai venit, Ollie, spuse el în chineză, sper că prezenţa ta nu înseamnă că-ţi neglijezi temele?

– Nu, domnule, replică el în aceeaşi limbă, i-am promis mamei că le voi face mai târziu.

– Atunci, dacă tot eşti aici, îţi voi da ceva de făcut.

Îi dădu abacul spunându-i să verifice coloanele de pe un act. Ollie zâmbi. Totul era scris în chineză şi ştia că Mandarinul dorea să îi verifice cunoştinţele la chineza scrisă. Învăţase chineza de la cinci ani şi o vorbea aproape la fel de bine ca engleza. Luă lucrurile şi îl urmă pe Philip în anexa de lângă birou.

După o jumătate de oră, un vapor suna sirena undeva, în golful scufundat în ceaţă, iar el privi spre fereastră, scoţând un sunet când văzu un chip în ea. Scăpând creionul, sări şi se duse să vadă dacă era cineva, dar nu văzu pe nimeni.

– Ce e? întrebă Philip.

– Oh, nimic. Am crezut că e cineva la fereastră, dar cred că m-am înşelat.

Philip îşi continuă munca fără să comenteze, iar Ollie îşi termină treaba ducând actul înapoi Mandarinului.

– Chineza ta se îmbunătăţeşte, Ollie. Dar mama te aşteaptă şi trebuie să-ţi respecţi promisiunea.

Ollie ieşi din birouri în depozitul înalt. Era locul lui preferat, plin de mirosuri exotice, şi dacă închidea ochii, putea să creadă că naviga pe Oceanul Indian, pe lângă nişte insule exotice.

Reîntors în stradă, i se făcu frig, iar valurile de ceaţă îi îndepărtară repede visurile despre insule însorite. Grăbi pasul, încercând să se încălzească. Ştia bine drumul spre staţia de tramvai, ceaţa nu îl deranja, dar auzi ecoul paşilor lui în spate. Amintindu-şi de chipul din fereastră, privi înapoi peste umăr, dar strada era liniştită şi era numai valul de ceaţă. Nervos, o luă la fugă, respirând uşurat când tramvaiul iluminat îi ieşi în faţă şi se sui în el, îndreptându-se spre casă.

Capitolul 31

Chipurile din jurul mesei consiliului de administraţie al Harrison Enterprises Incorporated erau serioase când Harry luă loc. Îi privi morocănos şi apoi trecu peste rapoartele lor financiare, bătând cu degetele suprafaţa lustruită a mesei de mahon şi spunându-i secretarei să-i aducă imediat o cafea.

– Ei bine, domnilor, spuse el, să începem.

– Sunt multe de discutat, domnule Harrison, spuse şeful contabil. Trebuie să profităm de ocazie că sunteţi în San Francisco şi să trecem în revistă conturile fiecărei companii şi să decidem ce trebuie făcut. După cum ştiţi, domnule, unele dintre acestea, incluzând *Herald*, nu stau prea bine.

– Cât de rău? întrebă Harry, afundându-se în fotoliu şi sorbindu-şi cafeaua.

– *Herald* e în pierdere din faza incipientă, domnule Harrison. Pierderile se ridică până acum la treizeci de milioane de dolari.

Harry se holbă, buimăcit:

– Treizeci de milioane? Cum se poate?

– Aţi lipsit cinci ani, domnule. Şi aţi lăsat ordinul să se continue cu întregul personal şi cu producţie de vârf indiferent de ce se întâmplă. De asemenea, acţiunile dumneavoastră la

Union Railroad au fost vândute, iar banii au achitat costul divorţului cu baronesa.

– Blestemată târfă mâncătoare de bani! spuse Harry nervos.

Turnându-şi şi mai multă cafea, ascultă pe jumătate atent povestea dezastrului ce afecta întreprinderile Harrison – noile câmpuri petroliere în care băgase o grămadă de bani şi care erau obsedant de seci; oţelăriile a căror producţie era distrusă de greve, plantaţiile de zahăr din Hawaii arse de muncitorii sătui să trăiască din salariul de mizerie şi a căror cerere de mărire a salariului n-a fost ascultată.

– V-am ţinut la curent cu aceste chestiuni, domnule, spuse contabilul-şef, dar eraţi atât de departe, iar după ce domnul Frank şi domnul Wallis au plecat, ei bine, domnule, n-a mai fost conducere. Mă iertaţi, domnule Harrison, dar o companie cu atâtea zone de operaţii are nevoie de o mână forte. Altfel...

Harry era tăcut. Privi hârtiile cu pierderile companiei şi spuse:

– Cum e cu banca?

– Mă bucur că pot să vă spun că stăm bine, domnule. Oamenii şi-au menţinut încrederea în stabilitatea ei.

Harry încuviinţă, uşurat.

– Bine, deci care e starea curentă?

– După toate acestea, domnule Harrison, s-au pierdut o sută optzeci de milioane în patru ani. Asta lasă o valoare netă de o sută douăzeci de milioane.

– Ei, la dracu,. omule, nu e chiar aşa de rău, nu? Am crezut că ne-am dus dracului!

– Precum v-am spus, domnule Harrison, câteva companii au necazuri mari. Deşi totuşi se înregistrează un mic profit, valoarea netă e mai mică de jumătate faţă de cât era când a murit tatăl dumneavoastră.

– Daa? spuse Harry oprindu-se lângă uşă. Şi averea mea personală?

– Investiţiile dumneavoastră s-au dovedit rentabile. Deşi, bineînţeles, cu căsătoriile, iahtul, casele, maşinile şi cheltuielile mari, ei bine, mă tem că a scăzut la...

– Cât? spuse Harry cu o voce care îl făcu pe contabil să sară şi să răspundă repede:

– Şaizeci de milioane, domnule. Mai puţin de jumătate din cât a fost.

Harry îl privea, întrebându-se dacă putea fi adevărat. Putea să fi cheltuit atât de mult în atât de puţini ani? Bănui că datorită cheltuielilor enumerate era posibil. În sfârşit, îngrijorat, se gândi să se apuce din nou de treabă.

– Bine, domnilor, uite ce vom face. Întâi închidem *Herald* – mâine.

– Pot să vă sugerez vineri, domnule? Banii sunt deja viraţi pentru această săptămână şi n-ar fi bine pentru imaginea financiară să fie închis imediat. Zvonurile, ştiţi... adăugă el vag.

– Bine, atunci vineri, răspunse Harry, luând următorul raport. Vindem plantaţia de zahăr. Blestemaţii ăia de chinezi sunt mai mult o belea decât muncitori.

– Nu e bine să vindem acum, domnule, spuse contabilul. Dacă am ajunge la o înţelegere rezonabilă cu forţa de muncă...

– Vinzi, repetă Harry rece.

Consultă raport după raport, ordonând ce să fie vândut şi ce să nu fie, spunându-le că restul va intra la piaţa de mărfuri.

– Producţia nu are viitor, le spuse el. Intenţionez să înfiinţez un birou pe Wall Street şi să mut baza operaţiilor noastre acolo.

Chipurile uimite din jurul mesei îl priveau când el plecă, dar Harry deţinea nouăzeci şi cinci la sută din Harrison Enterprises şi nu puteau face nimic. Cuvântul lui era lege.

Vineri ediţia finală a *Harrison Herald*-ului a apărut, iar un ziar i-a fost adus personal acasă lui Harry. Îl deschise în timp ce îşi lua micul dejun, devorându-l cu obişnuitul apetit, până când văzu articolul de pe prima pagină. Îşi pierdu brusc orice poftă de mâncare când îl citi.

„Achiziţionarea triumfătoare de către Corporaţia lui Lai Tsin a ultimei şi celei mai rapide flote comerciale din lume" era titlul anunţat deasupra unei fotografii cu Francesca şi fiul ei pe ultimul vapor cumpărat. Era descris succesul companiei, cu litere îngroşate, iar în final, scria:

„Partenerii Corporaţiei Lai Tsin sunt chinezul Ke Lai Tsin, cunoscut în lung şi-n lat ca Mandarinul şi domnişoara Francesca Harrison, sora proprietarului *Harrison Herald*, şi fiică a răposatului Harmon Harrison. Se înţelege că domnişoara Harrison şi Mandarinul se bucură împreună de viaţă în încântătoarea şi noua casă de pe Nob Hill, aproape de cea a fratelui ei, deşi se ştie că ea şi fratele ei nu şi-au mai vorbit de mulţi ani. Domnul Harrison nu a comentat succesul surorii lui în afaceri, dar zvonurile cu privire la declinul lui financiar sunt dese în sânul companiilor lui şi evidenţiate de închiderea imediată a acestui ziar."

Harry aruncă ziarul la pământ. Înşfăcă telefonul şi formă numărul biroului de la Herald.

– Concediaţi-l pe ticălos, oriunde ar fi, urlă el la telefon.

La celălalt capăt o voce spuse:

– Aţi uitat, domnule Harrison, că deja ne-aţi concediat pe toţi? Apoi telefonul i-a fost închis.

Harry se îndepărtă de telefon, blestemând şi înjurând. Înghiţea pentru ultima oară. Trebuia să i-o plătească Francescăi – şi amantului chinez. Îi va vedea pe amândoi în iad.

Sammy citi articolul aplecat peste gălăgiosul bar de la Barbary Coast. Purta o haină de lână soioasă şi pantaloni

şi o cămaşă pe care le achiziţionase de la Armata Salvării, în Liverpool, Anglia, în drumul spre San Francisco. Nu-şi putuse permite să mai dea şase penny pentru o haină mai groasă şi în acea iarnă, când aştepta un vapor să-l ia ca marinar sau orice – orice l-ar fi adus mai aproape de California şi Francie – credea că va muri de frig. Dar refuză să renunţe. Nu putuse. Nu încă.

În timpul acelei ierni în Anglia, se gândise să meargă în Yorkshire la mama lui, dar nu ştia dacă mai trăia, şi oricum, poliţia l-ar fi prins imediat. Dar principalul motiv a fost că nu dorea ca mama lui să vadă ce ajunsese: un nimic, nici măcar bărbat.

Numără monezile din buzunar comandând încă o băutură şi gândindu-se la următoarea mişcare. Francesca Harrison era cea mai cunoscută femeie din San Francisco, trăind cu un chinez în Nob Hill. Şi se spunea că are un fiu – Sammy îl văzuse cu proprii ochi – deşi de la distanţă – şi atunci îşi făcu planul. O urmărea pe Francie de săptămâni, îi ştia mişcările şi ştia că joia ieşea pe înserat pentru câteva ore. Atunci era momentul să lovească.

Barmanul îl privi curios când îi dădu băutura; chiar şi în zona rău famată în care era amplasat barul nu mai văzuse un tip arătând atât de fioros. Privea de parcă ar fi vrut să înjunghie pe cineva. Păşind discret în spatele barului, telefonă la poliţie spunând că e un tip ciudat în barul lui. Îl privi pe Sammy când se întoarse şi ochii lor se întâlniră. Barmanul privi repede în altă parte, fluierând nervos o melodie. Cu o intuiţie dobândită în ani de practică, Sammy simţi pericolul; puse jos whisky-ul şi cu o privire ameninţătoare spre barman, ieşi.

Poliţia înţelese faptul că era ceva serios. Rar se întâmpla ca un barman din Barbary Coast să dea telefon la ei şi de aceea se grăbiseră să ajungă. Dar Sammy Morris era de mult plecat înapoi la gaura din zid sau pe pragul uşii ce urma să-l adăpostească încă o noapte rece.

Capitolul 32

Lai Tsin îşi dedică viaţa muncii sale, călătorind frecvent la Hong Kong, şi de fiecare dată se reîntorcea pe pământul natal, călătorind pe râul Yangtze, să viziteze Templul Ancestral pe care Fratele mai Mare îl construise conform instrucţiunilor lui.

Fratele mai Mare se îngrăşase cu banii pe care îi primea lunar de la el, dar cel puţin Lai Tsin avea satisfacţia că nu-i mai vedea copilul şi soţia murind de foame. Templul de lemn fusese construit pe un deal, în cea mai favorabilă „fung shui" poziţie, adăpostit de înălţimile a două dealuri apropiate, cu faţa spre râul lin curgător, aşa că primea cea mai bună „chi", sau respiraţie cosmică. Era întreţinut imaculat, deşi Lai Tsin se îndoia că fratele lui să aibă ceva comun cu asta, şi întotdeauna strecura nişte bani în plus în mâna bietei soţii, câştigându-i recunoştinţa nemuritoare.

Templul lui Lilin era mic, cu marginile acoperişului răsfrânte, şi era vopsit în roşu, strălucind ca o flacără în peisajul gri-verde. Sătenii şi călătorii de pe râu se opreau să privească frumuseţea lui, făcând o rugăciune pentru spiritul mamei lui Lai Tsin şi a copiilor ei.

Când se întoarse la San Francisco, îl chemă pe Philip Chen, acum în vârstă de nouăsprezece ani, în biroul lui şi în chineza mandarină pe care o vorbeau mereu îi spuse:

– În doi ani, te-am învăţat tot ceea ce ştiu în materie de afaceri. Am decis că este timpul să pleci la Hong Kong. E momentul să le arătăm marilor „hong" puterea noastră, să le arătăm că am venit aici ca să şi stăm şi că nu mai avem nevoie de firimiturile de la masa lor. Acum, continuă el triumfător, ne vom construi reprezentanţe din granit alb, ca ale lor, cu numele inscripţionate în aur, să le vadă tot Honh Kong-ul. Vei călători săptămâna viitoare, cu vaporul ce-ţi poartă numele, luând cu tine toate responsabilităţile şi onoarea noii tale poziţii, cea de *Comprador* al companiei.

Îl privi afectuos pe „fiul" lui şi continuă:

– Vei fi cel mai tânăr *Comprador* din Hong Kong. Mulţi vor încerca să te înşele, dar ştiu că încrederea în abilităţile şi loialitatea ta nu-mi va fi înşelată.

Vocea lui Philip Chen tremura de emoţie când realiză că era managerul unei uriaşe companii. Îi mulţumi lui Lai Tsin:

– Onorabile Tată, onoarea ce o acorzi umilului tău fiu e copleşitoare. Voi face tot ce-mi stă în putere să reprezint interesele companiei şi să o păzesc de geloziile şi vicleniile marilor „hong". Voi face totul să mă asigur că bunul „joss" rămâne cu noi şi-mi voi folosi mintea şi mâinile, cât timp e necesar, zi şi noapte, să merit onoarea pe care mi-ai acordat-o cu atâta generozitate.

Lai Tsin încuviinţă satisfăcut:

– Atunci, s-o vizităm pe a ta Onorabilă Mamă Numărul Doi, spuse el, numind-o aşa pe buna femeie chineză la care Philip locuise după cutremur. Să-i spunem despre succesul tău.

Automobilul discret, negru, al lui Lai Tsin, cu şofer chinez, aştepta afară pentru a-i duce în Chinatown. Sammy Morris privi cum luminile acestuia dispărură din raza lui vizuală, apoi se îndreptă către cel mai apropiat bar şi dădu

un telefon la reşedinţa Mandarinului, din Nob Hill. Băiatul chinez răspunse la telefon, notă mesajul şi i-l înmână lui Ollie. Mandarinul îi ceruse lui Ollie să vină la biroul lui cât mai repede; avea ceva foarte important să-i arate.

Ollie ridică privirea din lecţii încântat. Ştia că trebuia să-i spună mamei lui, dar nu se întorsese încă de la Annie, şi nu avea timp de pierdut; Mandarinul îi spusese cât mai repede. Aruncându-şi haina pe umeri, ieşi pe uşă.

Era ora şase, era o seară rece de februarie. Întunericul se lăsase repede, dar luna răsărea, iar vântul împrăştia norii de pe cer, lăsându-l limpede şi plin de stele. Ollie se grăbi spre tramvai şi de acolo parcurse drumul până la chei. Se opri câteva momente să admire silueta vapoarelor conturate pe cer înainte de a se îndrepta spre birouri. Privi clădirea, uimit; era cufundată în întuneric, nu era lumină nici la fereastra Mandarinului. Încercă uşa, dar era încuiată, şi făcu un pas înapoi, întrebându-se dacă nu întârziase.

Zgomotul pe care i-ar fi făcut paşii lui Sammy practic nu exista. Se descălţase, iar Ollie nu-l auzi când el se apropie din spate, punându-i un tampon îmbibat în eter pe gură şi pe nas, lăsându-l fără cunoştinţă în câteva secunde.

Noul hotel al lui Annie era mic, dar foarte şic, cu şaptezeci de camere şi douăsprezece apartamente, toate minunate. Avea aerul confortabil al unei case de ţară englezeşti şi totuşi avea cel mai nou design, de la duşuri la încălzire, de la lifturi la lustre. Şi bineînţeles mâncarea era extraordinară: o versiune cosmopolită a mâncărurilor ei de la ţară, folosind cele mai bune ingrediente de sezon, perfect gătite şi prezentate.

Pentru Annie, munca era o joacă de copil. Era ceea ce făcuse dintotdeauna, numai că acum însemna mai mult. Zilele îi erau aglomerate şi în fiecare seară se îmbrăca în ce avea mai bun şi cobora să-şi întâmpine oaspeţii personal, făcând puţină conversaţie sau bând un pahar de şampanie şi recomandându-le mâncăruri din meniul pe care îl alcătuise ea însăşi.

Hotelul Aysgarth era ocupat în proporţie de nouăzeci la sută, iar restaurantul era cel mai popular şi mai faimos din oraş. Banii zburau în safe-urile lui Annie şi avea motive întemeiate să fie mulţumită; muncea din greu, nevoile clienţilor erau pe primul plan; angajaţii erau bine plătiţi şi fericiţi şi ea deja vorbise cu Mandarinul despre deschiderea unui hotel în New York şi a altuia la Hong Kong.

O privi cu afecţiune pe Francie, care sta vis-à-vis la masa de ceai. Se gândea că pentru o femeie de treizeci de ani, care trecuse prin atâtea, arăta bine, nu avea nici un singur rid pe faţă, care s-o trădeze. Încă îşi purta părul lung şi devenise una din cele mai inteligente femei din San Francisco, îmbrăcată imaculat în haine comandate la Paris, deşi nu fusese niciodată acolo. Avea puţine, dar bijuteriile ei erau impresionante, ca de exemplu colierul de perle din Marea Sudului pe care îl purta întotdeauna sau enormul inel cu rubin Burmese, care se asorta rochiei.

„Calitate" era cuvântul cu care Annie o descria pe prietena ei şi asta nu însemna interpretarea din Yorkshire pentru ceva „aristocratic", ci un sens mai profund al calităţilor lui Francie ca persoană. Annie ştia că zilele ei erau pline de întâlniri de afaceri şi de timpul petrecut cu Ollie. Francie era o prietenă loială şi o mamă iubitoare, dădea atât de mult celorlalţi, păstrându-şi puţin pentru ea. Dar Edward Stratton plecase de mult şi era timpul ca Francie să întâlnească alţi bărbaţi.

– Alţi bărbaţi? Cred că visezi, Annie. Uiţi cine sunt. Cine crezi că vrea să fie văzut cu Francie Harrison de tristă notorietate?

Annie oftă exasperată:

– Nu sunt sigură că a fost o idee bună să locuieşti cu Mandarinul; asta dă loc la bârfe.

– Cel puţin le dă ceva concret de discutat. Ce crezi că urăsc ei mai mult – faptul că e chinez? Sau că e bărbat?

– Le dai două motive.

Francie oftă.

– Mai bine mă întorc să văd dacă şi-a terminat Ollie temele, spuse ea cu ochii plini de afecţiune când se gândi la el. Îl ştii doar, ar face orice ca să scape de ele. Vii cu noi la fermă în weekend? Şi nu mai vreau să aud că eşti ocupată iarăşi. Hotelul ăsta îţi umple toată viaţa.

– Aşa îmi place, replică Annie ferm. Şi mă voi gândi la fermă, Francie. În weekend-ul ăsta, hotelul va fi plin. E o întâlnire a Partidului Republican şi ştii cât de exigenţi sunt politicienii.

– Nu-i pot condamna că au ales să stea la Aysgarth. Cred că e cel mai drăguţ hotel din lume.

– Oh, nu ştiu. Poate că în Paris ar mai fi altele. Dar la mâncare nu mă bate nimeni, nici măcar cele din Paris, râse Annie.

Francie merse pe jos de la Aysgarth – ura să ia maşina pe distanţe mici şi oricum îi făcea bine plimbarea. Era şapte şi un sfert când ajunsese acasă, iar băiatul o salută în hol spunându-i că Ollie fusese chemat de Mandarin. Surprinsă, ea telefonă la birou şi, când nimeni nu îi răspunse, bănui că erau în drum spre casă şi urcă să se schimbe pentru cină.

Coborî după cincisprezece minute, zărind când simţi aromele de la bucătărie; bucătarul chinez prepara în fiecare seară ceva special pentru Ollie.

După câteva minute sună telefonul. Ea era în dormitor, îl ridică repede şi spuse:

– Ollie?

Bărbatul de la celălalt capăt râse, un sunet scurt şi urât, care nu era deloc amuzant.

– Ollie e aici, cu mine, Francie, spuse el. La depozit.

– Cine eşti? întrebă ea, înspăimântată.

– Nu ştii? Nu-ţi aminteşti? Nu cred că nu, nu-i aşa? De fapt credeai că m-ai terminat cu ani în urmă, nu-i aşa? Dar, iată-mă, m-am întors din mormânt, Francie, să te vânez, aşa cum mă vânează Josh pe mine.

Faţa lui Francie păli, strânse receptorul atât de tare, încât mâna i se albi.

– Sammy Morris, şopti ea.

– Ollie te aşteaptă aici, Francie. De ce nu vii să-l iei? Numai să nu aduci iar chinezii de data aceasta. Şi nici poliţia. Altfel ştii ce te aşteaptă.

Linia se întrerupse, iar ea privi în gol câteva secunde, apoi aruncă receptorul alergând spre uşă, aruncându-şi haina pe umeri. Ollie era în pericol de moarte, era singur în depozit cu Sammy Morris. Se întoarse alergând, luând un mic pistol din sertarul de lângă pat. Mandarinul i-l dăduse pentru protecţie cu ani în urmă când „tong"-ii se amenin-ţau unii pe alţii şi el simţise că ea putea fi în pericol. Acum avea de gând să-l folosească împotriva lui Sammy Morris.

Strada din faţa depozitului era cufundată în întuneric, iar Sammy îl lăsă pe băiat pe jos, în timp ce el sparse o fereastră şi se îndreptă spre birou. Găsise telefonul, aprinse lumina şi o sună pe Francie, atât de copleşit de emoţie la auzul vocii ei, că abia mai putea vorbi. Dar simţi un real triumf când realiză cât de înspăimântată era şi râse tare.

Nu se spune că inima unei femei este copilul ei? De data asta, inima lui Francie era în mâinile lui şi avea de gând s-o facă bucăţi. Doar atunci ea va şti ce-a simţit el pentru Josh.

Ieşi din nou afară să ia băiatul, împiedicându-se în întuneric. Luându-l pe băiatul inconştient, îl aruncă pe umăr şi îl duse în birou. Îl puse pe un scaun şi îl privi.

Doza de eter fusese mare, nu dorea să aibă necazuri, iar băiatul era încă inconştient. Capul îi era dat pe spate, iar ochii pe jumătate deschişi. Când îl privi, faţa lui Sammy păli. Arătă exact ca Josh când era tânăr. O parte a minţii lui îi spunea că era fiul lui Josh, iar cealaltă parte refuza să creadă lucrul acesta. Se întoarse în timp la Montgomery Terrace, cu cel mai bun prieten al lui, Josh; ar fi făcut orice pentru Josh, şi Josh orice pentru el. Simţind dureri în creier, pulsul i se acceleră şi simţind că îi va exploda capul, căzu, inconştient ca şi Ollie, la podea.

Mirosul de kerosen înţepându-i nările, se ridică, tuşind. Camera era întunecată şi se ridică să-l atingă pe Josh, bucuros că era încă acolo: Cel mai bun prieten nu-l părăsise, până la urmă. Îşi ridică fruntea, mirosind aerul, simţind pericol. Văzu un flash al unei lumini slabe şi depozitul izbucni în flăcări. Privi blocat câteva secunde şi apoi se lăsă în genunchi. Totul ardea, flăcările se îndreptau spre el aruncând umbre ciudate pe chipul mai tânărului Josh şi ştiu că trebuia să-l salveze.

Îl ridică pe umăr şi ieşi pe coridor, într-un val de căldură. Un val de fum negru veni spre el şi el îşi aplecă fruntea, luptând împotriva fumului ce-i umplea plămânii. Mai erau câţiva metri, câţiva paşi, până la scăpare. Greutatea băiatului deveni mai mare şi genunchii lui se înmuiară, nu mai putea respira, dar ştia că trebuie să continue,

trebuia să-l salveze pe Josh de această dată. Apoi, fumul negru îi invadă plămânii şi capul, şi el nu mai ştiu nimic.

Harry era gata să plece. Valetul îi făcuse bagajul pentru o călătorie lungă peste hotare, iar şoferul aştepta în Courmont, gata să-l ducă la Union Station. Timpul trecea, trenul pleca peste o oră, totuşi Harry se plimba pe hol, nervos, uitându-se în fiecare minut la ceasul lui de aur. Era alt cadou scump pe care şi-l făcuse, dar n-avea chef acum să-l admire. Privea măsuţa telefonului din hol, dorindu-şi ca telefonul să sune. Ardea de mânie, datorită articolului din ziar, cu Francie, şi acum aştepta să ştie dacă primul act al răzbunării împotriva ei fusese îndeplinit.

Se gândi la planul lui, amintindu-şi cât de deştept fusese folosind proprii oameni ai Mandarinului împotriva acestuia. „Tong"-ii angajaţi trebuiau să-şi fi terminat treaba acum, dar întârziau să-l sune şi se întrebă dacă nu se întâmplase ceva. Sigur, nu-i luaseră banii fără să respecte înţelegerea.

Se opri din plimbare după zece minute. Valetul lui, aşteptând lângă uşă, îi reaminti că trenul pleca în jumătate de oră.

– Ştiu, să-l ia naiba! urlă el.

Apoi, telefonul sună. Traversă holul, luă receptorul şi un zâmbet i se întipări pe faţă, în timp ce asculta raportul bărbatului de la celălalt capăt.

Puse jos receptorul fără un cuvânt şi ieşi pe uşă, încă zâmbind. Răzbunarea avea un gust dulce.

În taxiul ce o ducea spre port, Francie văzu de la distanţă lumina roşie pe cer, auzea sirenele maşinilor de pom-

pieri şi luminile maşinilor de poliţie ce goneau trecând pe lângă ei.

– Se pare că sunt necazuri în faţă, doamnă, spuse taximetristul.

Ea simţi primul fior de teamă în inimă.

– Grăbeşte-te, te rog, grăbeşte-te, îl îndemnă ea, rugându-se să nu fie depozitul, dar cumva, ştia că era. Un poliţist opri taxiul la distanţă, dar ea, ignorând protestele lui, alergă spre incendiu. Un al doilea poliţist o prinse, iar ea se întoarse spre el, ţipând:

– Fiul meu e acolo, hohoti ea, trebuie să-l găsesc... ajută-mă, te rog, ajută-mă.

Zbătându-se să iasă din strânsoarea lui, fugi spre ofiţeri. Căldura se îndrepta spre ea în valuri mari şi ea se opri, uimită de infern. Tot complexul era o flacără, acoperişul ardea deja ca o torţă.

Lai Tsin, chemat de poliţie, o văzu de la capătul străzii şi alergă spre ea. Luând-o de umeri, o ajută să meargă. Tremurând de frică şi sub şoc, îi spuse de telefonul lui Sammy şi că se temea că Ollie era acolo, dar el nu crezu că erau înăuntru.

Ea ţipă când el încercă să o ia de acolo, spre maşină, spunând că nu pleacă şi că va rămâne pentru Ollie, dar până la urmă urcă lângă el în maşină, ascultătoare ca un copil, iar Lai Tsin îşi reaminti de noaptea când a cunoscut-o. Acum însă o ducea spre propria casă din Nob Hill, şi dacă ceea ce spunea era adevărat, atunci tragedia o lovea pentru a doua oară.

O îmbrăţişă tandru, ajutând-o să urce treptele camerei ei; îi chemă pe servitori s-o urce în pat, iar un doctor îi făcu o injecţie s-o facă să doarmă.

– Ce să fac? începu ea să plângă, în timp ce Mandarinul stătea lângă ea, aşteptând ca tranchilizantul să-şi

facă efectul. Privirea avea ceva sălbatic, de groază, iar el nu ştia ce să-i spună.

– Lasă totul în seama mea, Francie, spuse el calm. O să-ţi găsesc fiul.

Dar când ochii ei se închiseră sub influenţa drogului, după mulţi ani, Lai Tsin simţi frica în inimă.

Focul era atât de puternic, încât distrusese întregul complex, totuşi pompierii reuşiseră să prevină întinderea lui către clădirile adiacente. La miezul nopţii se terminase. Nu mai rămăsese nimic din depozit sau din comoara lor de mărfuri. Mai târziu, când cenuşa se mai răci, pompierii descoperiră dovezile incendierii premeditate, locul fiind îmbibat cu kerosen.

Şi mai târziu în acea dimineaţă confirmară că rămăşiţele a doi oameni fuseseră găsite în ruine, un bărbat şi un adolescent.

Chipul lui Lai Tsin era plin de tristeţe când urcă scările s-o vadă pe Francie. Ea avea nevoie doar să-l privească în ochi pentru a afla adevărul şi îl privi tăcută. El se îndreptă spre ea să o îmbrăţişeze, dar ea îl respinse. Se aruncă pe pat, ţipând şi dând din mâini disperată.

– Harry a făcu asta, ţipă ea, cu faţa plină de lacrimi. Ştiu că a fost el. El l-a ucis pe Ollie – nu Sammy Morris. A fost o prostie să-l aduc aici.

Îl privi, iar el se aşeză lângă ea şi pentru prima oară de când se cunoşteau o îmbrăţişă. Părea mică şi fragilă, plângând pe umărul lui. Nu găsea cuvinte să o liniştească şi nu-şi putu stăpâni lacrimile, împărtăşind aceeaşi durere ca şi ea. Lai Tsin ştia că o dezamăgise pe Francie. Făcuse un lucru oribil când nu le-a permis chinezilor de pe vas să-l ucidă pe Sammy Morris în urmă cu atâţia ani, deoarece, dacă Sammy nu-l răpea pe Ollie, acesta ar fi fost acum în viaţă.

În trenul spre Chicago, Harry citea titlurile ziarelor de

dimineaţă, iar zâmbetul satisfăcut i se schimbă într-o expresie de stupoare. Îşi spuse nervos că nu dorise să-l ucidă pe puşti şi se întrebă cum dracu' era să ştie că el era acolo? Îi spuseseră că Mandarinul plecase şi că locul era încuiat pe timpul nopţii.

Reciti articolul, apoi se ridică, îşi aranjă cravata în oglindă şi plecă spre vagonul restaurant. Dar micul dejun nu îi pria, aşa că se reîntoarse în compartimentul său particular şi comandă o sticlă de Bourbon şi apă. Apoi îşi chemă valetul şi îi spuse să anuleze şederea de o săptămână în New York şi să ia locuri la primul vapor ce pleca spre Europa. Oriúnde în Europa, nu conta unde. Dorea ca între el şi San Francisco să fie câţi mai mulţi kilometri până când speculaţiile şi scandalul luau sfârşit.

Partea a patra

Buck

Capitolul 33

1927

Buck Wingate era în biroul său de avocatură de pe Wall Street, aşteptându-l pe Harry. Trecuseră nouă ani de când nu îl mai văzuse, de când refuzase să îl mai reprezinte într-un caz de calomnie după focul dezastruos ce-l ucisese pe fiul Francescăi Harrison. Ziarele erau pline de zvonuri despre un telefon misterios dat pentru a-l chema la birouri, iar poliţia confirmase faptul că focul fusese pus intenţionat, dar ce-l incrimina pe Harry era animozitatea cunoscută a acestuia faţă de sora sa. Şi de asemenea existau zvonuri precum că Francesca Harrison l-ar fi acuzat pe Harry că i-a ucis fiul. De la o distanţă sigură, din vilele lui din Monte Carlo, Harry îşi exprimase surprinderea şi şocul la auzul tragediei, dovedind că în acea seară fusese în trenul spre New York şi că nu ştia nimic despre incendiu până când nu aflase din ziare.

Poveştile şi zvonurile umpluseră ziarele săptămâni în şir, fiind arătate fotografii ale domnişoarei Harrison, ale prietenilor apropiaţi şi ale partenerilor de afaceri, ale Mandarinului, la înmormântare. Chipul lui Francie era ascuns sub un voal negru, era la braţul Mandarinului şi a prietenei sale, Annie Aysgarth, părând că stă să leşine.

Buck se gândea că nu-l putea acuza pe Harry de un

asemenea lucru. Când acesta veni pentru proces, el îi spuse sec:

– Dacă vei duce chestiunea în tribunal, vor scoate la iveală toată mizeria şi tot scandalul dintre tine şi sora ta. Va fi tipărit în toate ziarele din ţară. Şi cum trecutul tău nu e aşa de curat, sfatul meu e s-o laşi moartă.

– Ce vrei să spui – trecutul meu? întreba Harry nervos. N-are de ce să-mi fie ruşine.

Privirea lui Buck i-o întâlni pe a lui, şi Harry adăugă nesigur:

– Vreau să spun, n-am nimic de-a face cu incendiul, absolut nimic.

– Las-o baltă, Harry, spuse Buck.

– La dracu', credeam că-mi eşti prieten, ţipă el, împingându-şi scaunul în spate. Dacă asta înseamnă prieten, cred că o să-mi caut alt avocat.

– Cred că ar fi bine, Harry. Pentru că sunt sigur că n-o să mă bag în asta.

După atâţia ani, Harry îi dăduse telefon în dimineaţa aceea, cerând să-l vadă. Îi spusese că erau probleme în legătură cu averea tatălui său.

Firma de avocatură Wingate era veche; bunicul întreprinzător al lui Buck, un biet emigrant din Irlanda, îşi făcuse o mică avere, la douăzeci de ani, în Alaska. Apoi, sătul de nordul friguros, îşi încercă norocul la construcţia de căi ferate până când deveni suficient de bogat pentru a-l satisface standardul de viaţă, dar se plictisi din nou. Orfan, cu puţină educaţie, urmă la douăzecişi doi de ani un colegiu, permiţându-i-se să devină student. Reuşise să se acomodeze repede şi absolvi cu onoruri, „summa cum laude", doi ani mai târziu. Apoi se înscrise la Harvard, la Drept.

Când primi gradul de Doctor în Drept, părăsi lumea comerţului şi se devotă noii pasiuni şi responsabilităţi. Se

căsători cu fiica unui bogătaş şi speră să aibă mulţi urmaşi, dar avu un singur fiu, Jason. Jason urmă paşii tatălui său, extinzând firma de avocatură din Sacramento la San Francisco, stabilind un bastion la New York, iar acum fiul lui, Buckland Aldrich Wingate, trebuia să ducă totul mai departe. Dar pasiunea lui Buck era politica şi lăsă firma mai mult pe seama partenerilor, continuându-şi cariera ca senator al statului California. Ţinu câteva întâlniri ale Comitetului Senatorial, în special în sectorul comercial, în care era expert.

Jason Wingate muri după câţiva ani, dar prezenţa lui se făcea în continuare simţită printr-un portret din biroul din New York. Când îl privea, îşi amintea cât de mult îl dispreţuia tatăl lui pe Harry Harrison – şi ştia că avea motive întemeiate. Totuşi, aveau grijă de averea familiei Harrison încă de la începuturi şi trebuia să-şi facă datoria.

Harry întârziase, ca de obicei. Când intră în biroul lui, Buck se gândi că arăta rău, dar faţa lui era bronzată, era încă chipeş, purta un costum Savile Row impecabil şi o cravată franţuzească de mătase. Era proaspăt bărbierit, arăta excelent, chiar şi pantofii îi străluceau. Privi imaginea gentleman-ului englez şi zâmbi cinic; sub această faţadă, el îl ştia bine pe adevăratul Harry.

– Bună dimineaţa, Buck, spuse Harry întinzând mâna şi zâmbind ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat. Îmi pare rău că n-am venit la nuntă, dar eram în Monte Carlo. Sau în Londra? Am uitat. Totuşi, cum e soţia ta?

– Maryanne e bine, merci, Harry.

– Am auzit că arată bine, are bani şi e de viţă aristocratică. O combinaţie imbatabilă, aş spune.

– Oare, Harry? Şi cu proiectele tale de căsătorie cum stai?

Ştia de escapadele lui Harry cu staruri şi actriţe, ştia că nu prea îşi mai putea permite aşa ceva.

– Ah, la dracu' cu toate femeile. Am venit pentru că am nevoie de ajutorul tău. M-am trezit într-o încurcătură financiară şi vreau să ridic nişte bani. Bineînţeles, temporar. Ştii cum e piaţa de mărfuri în ultimul timp. E o urgenţă, Buck. Ştii tu cum e.

– Din câte îmi amintesc, jumătate din creditul tău nu-ţi poate fi încredinţat până la patruzeci de ani. Şi mai ai câţiva ani de dus până atunci.

Harry îşi aprinse o ţigară şi spuse:

– Bineînţeles că n-o să lăsăm patru ani între mine şi banii mei. Tata mi i-ar fi dat dacă aş fi avut nevoie. Şi am nevoie, Buck. Acum.

– Creditul e blocat până când împlineşti patruzeci de ani. Aşa a vrut tatăl tău şi mai sunt patru ani. Mi-e teamă că nu pot face nimic.

Harry oftă, contemplându-şi ţigara egipteană.

– Ştiam că vei spune aşa ceva. Pot să fac un împrumut girând creditul, nu?

– La o dobândă exorbitantă.

– Sunt sigur că Harrison Mercantile îmi va oferi un împrumut de câteva milioane la o dobândă rezonabilă.

– Uite ce e, Harry. Băncile au regulile lor. Cum tu eşti proprietarul băncii, nu sunt sigur de legalitatea sugestiei tale. Te sfătuiesc să ai grijă.

Harry râse, dar nu era amuzat.

– Ei bine, mulţumesc mult, prietene. Sunt sfaturile pe care le-a primit familia mea de-a lungul anilor. Totuşi, n-o să lăsăm ca aceste lucruri să ne strice prietenia, nu? Ne cunoaştem de copii, Buck. Îţi aminteşti călătoria la Paris? Dumnezeule, ce ne-am mai distrat, nu? Femeile alea sexy din bordelurile franţuzeşti? Eu n-am uitat. Tu?

– N-am uitat escapadele *tale* la Paris.

– Ce sunt zvonurile astea că ţi-ai depune candidatura ca republican? Cred că e o idee bună. Cu Maryanne Brattle lângă tine, cum poţi să dai greş? Princeton, Harvard, soţia perfectă şi familistul perfect. Voi fi primul care te voi felicita, spuse el zâmbind pisiceşte şi apoi continuă: Îmi pare rău că n-am putut face afaceri azi. Poate altă dată, Buck? De fapt, ce-ar fi să mă inviţi într-un weekend? Mi-ar place să o văd pe Maryanne şi copiii.

Ieşi, lăsând uşa deschisă, iar Buck oftă. Harry Harrison nu se schimba niciodată.

Maryanne Wingate folosea casa din Washington pentru scopuri politice, dar alesese să trăiască la New York. Prietenii ei erau acolo, copiii mergeau la şcoală acolo şi acolo se retrăgea când „provincialismul" Washington-ului o călca pe nervi – timp de patru zile în fiecare săptămână.

Apartamentele familiei Wingate de pe Park Avenue formau trei etaje, deşi Maryanne transformase unul din etaje într-un hol, cu o scară ce cobora, în două curbe perfecte, dintr-o galerie centrală. Zidurile aveau portrete, iar masivul şemineu, în care ei îi plăcea să facă focul din prima zi de toamnă până în prima zi de primăvară, era din argint. Zâmbea şi le spunea vizitatorilor că în adâncul sufletului era o fată de la ţară, că trebuia să plătească preţul de a-l ajuta pe Buck în carieră şi că îi părea rău că nu putuse să aducă şi caii.

Cei trei câini îşi ridicaseră nasul în aer, dând leneşi din cozi când Buck intră, dar nu alergară să-l întâmpine, aşa cum făceau cu Maryanne; erau câinii ei şi ai nimănui altcineva.

Maryanne refuzase să aibă majordom, spunând că era un obicei prost, şi o servitoare în uniformă îi luă haina şi îi spuse că Doamna trebuia să se întoarcă repede.

În spatele marelui hol era camera de primire şi biblioteca cu o colecţie de cărţi rare şi hărţi vechi, iar după aceasta, bucătăria. Primul etaj avea camerele lui şi ale lui Maryanne, fiecare cu budoar şi baie, cameră de aşteptare şi biroul lui.

Buck sui scările, câte două, până la camera copiilor, Grace Juliet Margaret Brattle Wingate, în vârstă de şase ani, cunoscută ca Miffy, îl privi cu un zâmbet când el intră.

– Oh, bună tati, spuse ea.

Era un ton ciudat în vocea ei, pe care Buck îl ştia foarte bine, şi spuse:

– Bună, Miffy. Asta e tot ce poţi să faci când îl saluţi pe bietul tău tătic?

Se îndreptă spre ea, cu braţele desfăcute, iar ea zâmbi şi sări în braţele lui.

– Tată, eşti atât de exuberant, spuse ea, copiind cuvintele mamei sale.

– Parcă ai fi maică-ta. Deci? Ce s-a întâmplat?

El o privi gândindu-se cât de drăguţă era. Avea părul mamei ei, blond şi drept, gura lui Maryanne şi ochii ei mari, cu gene lungi şi închişi la culoare; era înaltă pentru vârsta ei şi avea un charm care făcea să obţină tot ce dorea. Dar el bănuia că nu dorea să facă ceea ce-i spusese mama ei şi deci se plânse că nu vrea să se îmbrace şi să coboare pentru a-i saluta pe oaspeţii de la cină.

– Nu vreau, spuse ea, sunt atât de plictisitori, al naibii de plictisitori.

– Mă bucur să văd că ai învăţat o aşa de bună engleză la şcoala domnişoarei Beale, spuse Buck sarcastic.

– Nu vreau, repetă ea.

Buck ştia că Maryanne dorea să-şi arate scumpa fiică vizitatorilor; i-ar fi plăcut să fie şi James acolo, dar Jamieson Alexander Buckland Wingate avusese un puseu de

oreion şi era cu infirmiera la casa de la ţară, în New Jersey. Invitaseră câţiva politicieni şi oameni de afaceri influenţi, iar după cină, preferinţa lor pentru Buck şi partidul republican urma să fie decisă în marea şi sumbra bibliotecă.

Buck muncise mult pentru partid, făcând campanie, neobosit, pentru ultimele alegeri prezidenţiale, iar Maryanne muncea şi mai intens, soţie perfectă de politician, atentă la poziţia ei politică. Nu existau pete în caracterul lui Maryanne; vieţile celor din familia ei erau cărţi deschise. Fuseseră în Senat de generaţii, iar acum îi susţineau cariera lui Buck. La patruzeci de ani, fusese sfătuit să facă o tranziţie graduală de la senator la candidatura de preşedinte.

El se decise să nu-i strice micile plăceri în timp ce ea stătea îmbrăcată într-o rochie scumpă cumpărată de mama ei.

– Ce-mi dai dacă vin? întrebă Miffy.

– Ce-ţi dau? Îţi dau luna, stelele...

– Serios, tată, mai bine un iaht nou.

El oftă.

– Nu există pic de romantism în sufletul tău, spuse el plecând, gândindu-se că era exact ca mama ei.

Intră în camera lui Maryanne în drum spre hol. Aveau camere separate de când se născuse primul copil, deoarece ea dorise aşa. „Până la urmă, ne putem vizita, nu?" spusese ea zâmbind, acelaşi zâmbet ca al fiicei ei când dorea ceva. Lămpile erau aprinse, iar menajera lui Maryanne îi călca hainele, în timp ce ea se îndrepta spre baie. Din baia de marmură italiană ieşeau aburi când el intră şi spuse:

– Pot să intru?

– Oh, chiar este necesar, Buck? N-ar trebui să te schimbi pentru cină? Vor veni în patruzeci de minute.

El o privi cum stătea în cada mare, plină de apă parfumată.

– Ce e, Buck? întrebă ea. Am întârziat şi sunt o grămadă de lucruri de făcut.

Ieşind din cadă, întinse mâna şi spuse:

– Dă-mi prosopul.

El i-l dădu tăcut, gândindu-se că Maryanne goală fusese cea mai mare dezamăgire a vieţii lui. Era una din acele femei ce arătau uluitor îmbrăcate, dar fără haine avea un piept mic şi era osoasă. Avea încă treizeci şi unu de ani: era întotdeauna încântătoare, bine îmbrăcată şi nu ridicase niciodată vocea. Era o mamă destul de bună, iar el făcea ocazional dragoste cu ea. Dar nu era câtuşi de puţin îndrăgostit.

Când îi dădu prosopul şi o văzu cum se ştergea pe picioare, se gândi că fusese doar o atracţie şi că greşise în dragoste. În şapte ani de căsnicie el şi ea nu avuseseră parte de aventuri extraconjugale, deşi ştiau că multe cupluri făceau acest lucru; în schimb, toată energia şi-o canalizau spre politică. Maryanne nu dorea sex cu o persoană străină; nici chiar cu soţul ei; tot ceea ce dorea era să-l vadă în ascensiune şi poate, în final, la Casa Albă.

– Mai bine te-ai îmbrăca, îi spuse ea din nou, acoperindu-şi goliciunea cu un halat de mătase. M-am gândit să fac un meniu simplu în această seară. Îi ştii pe politicienii aceştia, nu doresc decât friptură, friptură, friptură. Cred că ar îmbogăţi restaurantele din Chicago. M-am decis aupra Chateau Leoville Las Cases – ei cunosc un vin bun când îl degustă. Vinul din 1870 s-a decantat şi... oh, Dumnezeule, uite cât e ceasul, Buck, du-te te rog şi pregăteşte-te.

– M-am întâlnit cu Harry Harrison azi.

Ea îl privi scurt.

– Necazuri?

– De când a murit tatăl lui e un nimic. Voia tot contul şi i-am spus nu.

– Destul de corect. Din câte am citit, oricum i-ar fi cheltuit pe femei.

Buck oftă lăsând-o în faţa oglinzii încercând să-şi prindă un colier de diamante şi întrebându-se dacă nu trebuia să-şi pună perlele. Mergând pe hol, el se gândea dacă meritau toate astea.

Era gata şi aştepta la şapte şi jumătate, focul era aprins, câinii leneveau în faţa lui, iar Maryanne arăta regal în rochia lungă şi roşie de mătase şi diamantele familiei la gât.

– M-am gândit că ar fi bine să le amintesc cu cine au de-a face, şopti ea, aranjându-i cravata neagră. Ce cuplu minunat suntem noi doi, adăugă ea, satisfăcută.

Doisprezece oameni influenţi împreună cu soţiile lor fuseseră invitaţi la cină, iar liderul Camerei Reprezentanţilor şi soţia lui sosiră ultimii.

– Salutări de la Casa Albă, îi spuse el lui Maryanne, sărutând-o pe obraji. Preşedintele Coolidge spune că bunicii lui şi ai tăi s-au cunoscut.

– Într-adevăr, spuse ea, cred că au fost la şcoală împreună.

Ea avusese grijă ca invitaţii să fie serviţi cu whisky-ul preferat, deşi nu era de acord cu asta, înainte de cină, oferi doamnelor şampanie; iar apoi micuţa Miffy îşi făcu intrarea zâmbind ruşinoasă, când era prezentată.

Cina fusese simplă, făcută după ideea Maryannei: supă, peşte, carne de vită, ciocolată ca desert şi brânză, toate perfect gătite şi servite, acompaniate de cel mai bun vin franţuzesc. Imediat după asta, ea invită doamnele în salon unde au discutat despre copii, despre casele de la ţară şi iahturile soţilor, în timp ce Buck i-a condus pe bărbaţi în bibliotecă, unde se aşezară pe canapele de piele în faţa

focului, bând vin bun şi discutând despre viitor. Pe la ora unsprezece, zarurile erau aruncate; ei vor susţine generos partidul, punându-şi influenţa personală în slujba senatorului Buckland Aldrich Wingate, care, în schimb, le va reprezenta interesele. Iar când va veni timpul, ei vor fi interesaţi să-l susţină în campania prezidenţială. Urma să dureze mai mulţi ani şi să necesite un mai mare efort, dar Maryanne obţinuse ceea ce-şi dorea. Pentru moment.

Capitolul 34

Annie conducea micul ei Packard de-a lungul drumului din Sonoma Valley spre De Soto Ranch. O dată cu trecerea anilor, Francie cumpărase mai mult pământ în jurul celor patruzeci de acri, iar acum pământul se întindea mai mult decât puteai cuprinde cu privirea, o sută patruzeci de acri cu pajişti şi stejari. Vaci de Jersey care păşteau, trei sute de capete de vite, îngrijite de cowboy mexicani, iar de cealaltă parte a fermei, viile şi trandafirii, care în această perioadă a anului înfloriseră pentru a doua oară. Francie inspecta trandafirii în fiecare dimineaţă, iar Annie bănuia că iubea aceste flori foarte mult. Şi ferma crescuse: era locuinţa lui Zocco şi a menajerei, apartamentele muncitorilor şi micuţa cramă.

Anii ce trecuseră de la moartea lui Ollie au fost nişte ani tăcuţi pentru Francie. Annie abia dacă îndrăznea să-şi amintească de primele luni după tragedie: Francie se cufundase în solitudine ca un animal rănit ce căuta un loc liniştit, unde să moară. Dar moartea nu vine aşa de uşor, iar ea era forţată să îşi amintească mereu de noaptea incendiului, până când ei credeau că ea va înnebuni.

Se retrăsese la fermă, locul unde venea întotdeauna să-şi lingă rănile, şi timp de doi ani nu mai plecase de acolo. Zocco şi soţia lui aveau grijă de ea, deşi ea abia dacă le vorbea, nu pleca nicăieri şi nu se întâlnea cu nimeni.

Devenise fantoma unei femei şi deşi şi inima lui Annie era îndurerată de pierderea lui Ollie, nu mai putu suporta. Opri maşina şi intră pe uşă; Francie stătea pe scaun în faţa sobei de la bucătărie, cu câinii lui Ollie la picioare şi îşi ridică privirea indiferentă, să vadă cine era.

– Ia-o, spuse Annie, luând o puşcă de pe perete şi punând-o pe masă. De ce n-o faci, în loc să ne tragi pe toţi în agonie şi moarte, încetul cu încetul? M-am săturat, Francie Harrison. Şi m-am săturat să-ţi văd faţa asta întristată. L-am iubit mult pe Ollie, dar el nu mai e, tu eşti tânără şi bogată, probabil mai bogată decât te-ai gândit vreodată. Sunt mii de copii săraci, nevoiaşi în San Francisco, care au nevoie de cineva ca tine. Dar dacă tu preferi să mori decât să-i ajuţi, atunci fă-o şi nu ne mai chinui.

Spunând acestea, izbucni în lacrimi.

– Oh, Doamne, ce-am spus... cum am putut să fiu atât de crudă? N-am vrut, Francie, n-am vrut... Nu vreau să mori... numai că te rog, te rog, vin-o înapoi.

Francie se ridică şi se îndreptă spre masă. Ochii căprui ai lui Annie se măriră, îşi duse mâinile la gură, scoţând un mic strigăt când Francie luă arma. Era blocată de groază când Francie o deschise şi o verifică. Privirile lor se întâlniră, Francie închise arma şi o îndreptă spre sine; trecură secunde nesfârşite. Apoi o puse pe masă şi spuse calmă:

– Asta arată cât de multe ştii despre lucrul la fermă, Annie Aysgarth, puşca n-are gloanţe.

– Oh, mulţumesc lui Dumnezeu. N-am vrut-o cu adevărat. Numai că nu ştiu ce să mai fac.

Francie privi pe fereastră la soarele ce se reflecta în acoperişul grajdului şi luând-o pe Annie de braţ spuse ca şi când ar fi fost cel mai normal lucru din lume:

– Hai să facem o plimbare până la grajduri, să vedem calul lui Ollie. Bietul animal a fost prea mult timp neglijat.

Annie privea admirativ cum mângâia calul care fusese favoritul fiului său. Gestul ei reprezenta un început de drum în viaţă.

În acel an, Francie şi Mandarinul înfiinţaseră Oliver Harrison Memorial Foundation prin care ajutau copiii bolnavi şi nevoiaşi, fundaţie pe care Francie o conducea. Francie vizita în fiecare săptămână noua anexă pe care o donaseră lui Children's Hospital, aducând jucării, jocuri şi cărţi, pe care le citea micuţilor pacienţi. Stătea ore în şir lângă paturile suferinzilor, lucra neobosită luni în şir, iar numele ei apărea rar în ziare. Când epuizarea o copleşea, se întorcea întotdeauna la fermă.

Crama era noua ei pasiune, iar Annie zâmbi când trecu pe lângă ea; vinurile lui Francie erau prelucrate până aproape de perfecţiune şi deşi producţia era mică, aproape trei mii de sticle, vinul ei roşu era bun.

– Bun – dar nu destul de bun, spuse Francie mai târziu, când se plimbau prin vie. Priveşte, spuse ea indignată, de ce sunt mai bune în Franţa? Avem acelaşi soare, aceeaşi ploaie. De ce nu putem produce un vin la fel de bun ca al lor?

Annie râse şi îi spuse:

– Întreabă-i pe francezi, nu pe mine.

– Poate că voi face asta. Într-o zi.

Annie ştia că glumea şi spuse:

– Atunci, înainte de a te aventura atât de departe, de ce n-ai veni la petrecerea mea, săptămâna viitoare? E timpul să faci ceva ce-ţi place... să schimbi ceva. E timpul să ieşi şi să cunoşti câţiva oameni.

Francie o privi gânditoare; Annie era întotdeauna ocupată, avea mulţi prieteni; era şefa unui minunat hotel şi toată lumea dorea s-o cunoască. O privi cu o privire întristată şi o invidie. Spuse repede, înainte de a se răzgândi:

– Bine. Voi veni.

Annie era uimită, iar Francie râse. Dar mai târziu, când îşi făcea bagajele era mult mai serioasă. Viaţa ei fusese ca a unei călugăriţe. San Francisco crescuse din oraşul mic al tinereţii ei, într-un oraş imens şi câteodată, când se întorcea acasă de la masa luată la Aysgarth, cu Annie, privea invidioasă mulţimea ce ieşea din baruri şi teatre, simţindu-se ca o fetiţă cu nasul presat pe fereastră, în timp ce adevărata viaţă se derula în faţa ochilor ei.

În acea săptămână, preşedintele dădea un bal pentru a mulţumi californienilor care munciseră neobosiţi pentru cauza partidului. Oraşul era plin de oameni veniţi din afară; la fel şi hotelul Aysgarth. De-a lungul anilor, Annie găzduise mulţi dintre politicienii Washington-ului, iar înainte de bal dădu o mică recepţie cu şampanie.

– Propria „recepţie inaugurală" îi spuse ea emoţionată lui Francie, pe când aşteptau oaspeţii. Arăt ca Prima Doamnă a lumii hoteliere?

– Arăţi perfect, o asigură Francie, şi într-adevăr aşa era.

Părul ei castaniu era aranjat în bucle fine, iar ochii îi străluceau de emoţie. Purta un colier de smaralde cu cercei asortaţi şi un inel de topaz.

– Nu vreau să concurez cu diamantele lor, draga mea, îi spuse ea lui Francie.

Apoi râse când se gândi la preţurile pe care le practica la Aysgarth.

Dar Annie nu fusese niciodată răutăcioasă; pregătise tot ceea ce era mai bun pentru oaspeţii ei; şampanie Roederer – aceeaşi care era băută de Ţarul Rusiei – caviar din Persia, cel mai bun somon din Scoţia şi un delicios homar de pe coasta Maine.

– N-am fi fost serviţi mai bine nici la Casa Albă, domnişoară Aysgarth, îi spuse preşedintele.

Încăperea era plină de femei frumoase, dar Annie era în centrul atenţiei, iar accentul ei din Yorkshire şi râsul

puternic puteau fi auzite peste zumzetul zgomotos ce marca o petrecere de succes.

Francie stătea lângă uşă, cu paharul de şampanie în mână, răspunzând politicos când era prezentată de Annie şi dorindu-şi să nu fi promis niciodată că vine. În viaţa ei nu fusese la o asemenea petrecere şi se simţea ca un peşte ieşit din apă.

Ochii experţi ai Maryannei Wingate, când o întâlniră, remarcară faptul că era necunoscută şi începură să caute persoane mai importante. Dar ochii lui Buck erau fascinaţi. Se gândi că arăta minunat, dar distantă şi de neatins, ca şi când ea avea un zid invizibil în jur, ce spunea „stai la distanţă". Rochia ei era discretă ca un nor şi scumpă ca la Paris, iar perlele reprezentau o mică avere. El se îndreptă spre ea şi spuse:

– Arăţi de parcă ai dori s-o ştergi pe uşă. Petrecerea nu ţi se pare reuşită?

Ea îl privi, uimită.

– Oh, nu, deloc. E o petrecere minunată şi reuşită.

El îi întinse mâna.

– Sunt Buck Wingate.

– Francesca Harrison, murmură ea roşind.

A fost rândul lui să fie uimit.

– Dar îl cunosc pe fratele tău, exclamă el. Ea îngheţă, privirea îi deveni distantă, buzele i se strânseră şi nu răspunse. Tatăl meu, continuă el, a fost avocatul tatălui tău. Adică, vreau să spun că acesta este singurul motiv pentru care îl cunosc. În profesia mea aveam relaţii cu el.

Ea încuviinţă şi spuse rece:

– Mda...

– Domnişoară Harrison, spuse el, nu eu l-am ales pe fratele tău ca client, l-am moştenit. Ştii, păcatele tatălui tău...

Ea îi zâmbi, respirând uşurată şi spuse:

– Nu te scuza pentru faptul că îl cunoşti pe Harry, domnule Wingate. E ghinionul dumitale, nu al meu.

El încuviinţă, încercând să schimbe subiectul, dar în mintea lui căuta informaţiile pe care le ştia despre ea. Nu avea un amant chinez şi o corporaţie multimilionară? Şi bineînţeles moartea tragică a fiului ei în incendiu. Trecutul ei nu era prea curat şi se gândi din nou cât de frumoasă era.

– Ce te aduce la o petrecere politică, domnişoară Harrison?

– Annie Aysgarth e o veche prietenă. Ea a dorit să-i cunosc pe toţi invitaţii.

– E Annie, o recunosc, întotdeauna îi place să fie apreciată în special pentru prăjiturile ei de Yorkshire.

Francie râse:

– Sunt cele mai bune – şi probabil cele mai scumpe. Dar Annie poate mult mai mult decât atât.

– Aşa e. O cunosc de zece ani. Cum de nu te-am cunoscut mai înainte?

– Cum, nu ştii? Sunt cel mai strict secret al oraşului. Celebra soră la lui Harrison, care trăieşte în păcat cu amantul ei chinez în Nob Hill, peste drum de ilustrul ei frate, Harry. Nimeni nu vorbeşte despre mine, domnule Wingate, decât pe la spate.

– Buck? spuse Maryanne luându-l de braţ, iar el se întoarse.

– Maryanne, ea este domnişoara Harrison .

– Într-adevăr? spuse ea, fără a-i întinde mâna. Ce mai faceţi, domnişoară Harrison? Şi fără să aştepte un răspuns continuă: Buck, mă tem că trebuie să plecăm, altfel întârziem la bal.

Apoi ieşi fără să-i mai arunce o privire lui Francie.

Buck o privi furios.

– Scuz-o pe soţia mea, are maniere mai nereuşite decât fiica ei de şase ani.

– Nu-ţi face griji, domnule Wingate, spuse Francie întorcându-se.

El o privi cum se îndepărta graţios spre Annie; rochia îi scotea în evidenţă trupul minunat, iar lumina încăperii făcea să-i strălucească părul şi perlele minunate. Se gândi că arăta ca cea mai singură femeie din lume.

Francie ştia că nu mai putea să îndure; aşteptă până când recepţia se termină şi îi spuse lui Annie că o durea capul şi că pleacă acasă.

Annie o privi neîncrezătoare:

– Cel puţin ţi-ai făcut apariţia. Bănuiesc că a fost un început. Să începem de aici, bine?

Annie a fost surprinsă când Buck Wingate o sună în dimineaţa următoare şi mai surprinsă când întrebă de Francie.

Îl cunoştea pe Buck de mult timp, reşedinţa lui oficială era în Sacramento, dar locuia la Aysgarth's când era în San Francisco, lucru care se întâmpla aproape în fiecare lună. La început fusese suspicioasă deoarece simţea că un bărbat atât de frumos şi încântător ca el nu putea să fie prea bun. Dar Buck Wingate nu se juca; era un soţ bun, deşi soţia lui era o femeie rece; era unul dintre cei mai tineri senatori, iar viitorul lui era deja asigurat de oameni importanţi, ce puteau influenţa acest lucru. Deci de ce suna şi se interesa de Francie?

– Maryanne s-a întors acasă, explică el, dar eu a trebuit să rămân pentru o întâlnire. Voi fi singur şi tu eşti singura femeie din San Francisco căreia i s-ar face milă să cineze cu mine deseară. Şi domnişoara Harrison, bineînţeles, adăugă el repede.

– Sunt ocupată, spuse ea, dar să văd ce pot face.

Punând telefonul jos, îşi puse haina şi se grăbi să ajungă la Francie. Apoi stând cu braţele încrucişate şi cu un zâmbet pe faţă spuse:

– Deci, Francesca Harrison, ce i-ai spus lui Buck Wingate de l-a făcut să fie atât de „prins"?

– „Prins"? răspunse Francie roşind. Greşeşti. Mi-a spus că-l cunoaşte pe Harry şi am fost răutăcioasă cu el. Apoi m-a prezentat soţiei lui şi ea a fost răutăcioasă cu mine.

– Maryanne e răutăcioasă cu toată lumea până când nu i se face un serviciu. Şi răutăcios sau nu, Buck Wingate doreşte compania noastră la cină deseară – fără soţia lui. Şi probabil că i-ar place mai mult dacă n-aş fi nici eu.

– Atunci mai bine i-ai spune domnului Wingate că nu pot accepta invitaţia lui. Oh, Annie, nu am destule necazuri şi fără soţul Maryannei Wingate?

– Oare? spuse Annie. Mă gândeam că ai vrea să ştii că lumea nu trece indiferentă pe lângă tine. Dacă Buck Wingate e interesat, atunci şi alţi bărbaţi vor fi – dacă tu le acorzi o şansă.

Dar Francie negă, dând din cap. Nu era o femeie obişnuită şi ştia asta. Căsnicia şi fericirea nu erau destinul ei. Oricum, se gândea la Buck în timpul lungului drum spre fermă.

Imaginea femeii singure în rochia gri de culoarea norilor rămăsese adânc întipărită în mintea lui Buck. Era un om ocupat, dedicat muncii lui şi miilor de îndatoriri ale poziţiei lui de senator de California, firmei de avocatură şi petrecerilor pe care Maryanne le dădea „doar pentru carieră, dragule". Intrase în politică ca un tânăr idealist şi deşi idealurile erau temperate de motive şi circumstanţe, întotdeauna rămânea „un om al oamenilor, pentru oameni".

Ura petrecerile lui Maryanne, deşi uneori admitea că avea dreptate, şi multe afaceri şi alianţe erau încheiate la masă, la cină.

Casa lor de pe K Street era plină de femei de comitet la masa de prânz sau de vizitatori importanţi la ceai, sau politicieni influenţi la una din cinele la lumânare, pentru care Maryanne era recunoscută.

– Poţi să crezi, iubitule, exclamă ea, râzând, oamenii încearcă să-mi mituiască prietenii pentru a fi invitaţi? Nu e uimitor?

Buck o privi prezidând masa de cină în stil georgian, deasupra căreia era un candelabru Paul Storr din secolul al XVIII-lea, serviciul de masă din argint, paharele de vin, din cristal şi aranjamentul floral şi ştiu că ea era în elementul ei. Dar nu era nici un bărbat la masă în acea seară şi se simţea la fel de singur ca femeia în rochie gri.

– Hai să ne invităm prietenii la Broadlands de Crăciun, îi spuse el lui Maryanne când oaspeţii plecară. Erau în dormitor, iar menajera punea la loc rochia pe care ea o purtase.

Maryanne îmbrăcă cămaşa de noapte roz şi se aşeză în faţa toaletei, zâmbindu-i în oglindă în timp ce-şi dădea faţa cu cremă. Dacă îi plăcea mai mult ceva, acel lucru era casa ei din copilărie, oferită de bunicul ei.

– Bineînţeles, iubitule, ce idee bună. Crăciunul la ţară cu copiii şi prietenii. Ce poate fi mai minunat? Voi face mâine lista invitaţilor şi voi da instrucţiuni menajerei să pregătească totul.

– Ar fi mai bine pentru noi să fim împreună cu copiii, spuse el serios. Îi văd atât de puţin zilele acestea.

Ea oftă.

– Bineînţeles, dragul meu, e adevărat, dar cred că ar fi mai bine să stea unde sunt acum. Nu e loc în căsuţa aceea şi oricum e mai bine să stea cu guvernanta şi şcoala lor.

Şi suntem atât de ocupaţi... spuse ea oftând din nou şi întinzându-se, şi sunt atât de obosită la sfârşitul unei zile, încât nu ştiu de unde am energia pentru a înfrunta dimineaţa următoare.

Privirile lor se întâlniră în oglindă, iar el văzu privirea ei lipsită de expresie şi se întrebă ce se întâmplase cu mariajul lor; vieţile lor erau dedicate activităţii lui şi ambiţiei ei în privinţa lui, totul sub aparenţa unui cuplu perfect. Dacă nu erau copiii şi cariera politică, el ar fi fost tentat să-i ceară divorţul chiar atunci, pe loc. Dar îi spuse

– Noapte bună, Maryanne, şi închise uşor uşa în urma lui.

New York-ul cu două săptămâni înaintea Crăciunului era locul favorit al lui Buck. Îi plăceau sunetele scoase de clopoţeii pe care „Moşi Crăciunii" îi zdrăngăneau în faţa magazinelor şi mirosul alunelor prăjite ale vânzătorilor de la colţ de stradă; îi plăcea aerul rece, care îl făcea să-şi strângă mai tare fularul şi îi redeştepta amintiri din copilărie, când patina pe iazul îngheţat al gâştelor sau se rostogolea pe pantele alunecoase ale Strawberry Hill, lângă casa părintească din New England unde familia îşi petrece Crăciunul. Privea trenuleţele şi animalele de pluş din fereastrele magazinului de jucării, amintindu-şi de dimineţile sărbătorilor de iarnă trecute, cu focul arzând în sobă, cu zăpada căzând afară şi cadourile misterioase, încă nedesfăcute. Îşi amintea de râsetele familiei şi ale prietenilor de mirosul bunătăţilor din bucătărie, dorindu-şi să se întoarcă în timp, s-o ia iar de la capăt.

Ultima persoană pe care Francie se gândea s-o întâlnească era Buck Wingate. Ea se opri un moment să privească, cu un zâmbet pe faţă, gândindu-se dacă să-l salute

Abia se decise să n-o facă şi imediat el se întoarse, observând-o.

– Îţi aminteşti de mine? spuse ea ruşinoasă. Francesca Harrison – ne-am întâlnit la petrecerea lui Annie Aysgarth, la San Francisco,continuă ea întinzând mâna şi adăugând cu un zâmbet:

– Arătai ca un puşti cu nasul presat pe vitrină.

El o privi, surprins. Ea purta o haină de caşmir cu un guler imens de vulpe şi o mică pălărie, obrajii îi erau îmbujoraţi de frig, iar ochii de un albastru intens. Arăta minunat.

– Chiar se observa? Îmi aduceam aminte de Crăciunurile trecute. Bineînţeles că te-am recunoscut. Cum aş putea să te uit? Ce faceţi în New York, domnişoară Harrison? adăugă el, lăsându-i mâna pe care i-o ţinuse într-a lui, iar ea îi spuse că era în oraş să caute o proprietate pe care Corporaţia Lai Tsin o cumpărase şi să facă cumpărături de Crăciun.

El privi pachetele pe care ea le căra şi spuse:

– Se pare că ai avut mai mult succes decât mine. Eu încă n-am găsit nimic pentru Maryanne – soţia mea.

Francie se gândi la Maryanne, cea atât de sigură pe sine.

– Bijuterii, sugeră ea.

– Încă o pereche de cercei pe care i-ar folosi ca ornament de brad.

Francie râse şi el se gândi surprins cât de diferit arăta când era fericită.

– Ştiu ce mi-ar place de Crăciun, dac-aş fi în locul soţiei tale. L-am văzut într-o galerie şi m-am îndrăgostit de acel lucru.

– De ce nu-mi arăţi? întrebă el, bucuros de compania ei.

S-au plimbat de-a lungul Fifth Avenue şi dădură colţul

intrând în micuţa galerie. În vitrină era un portret semnat Morrisot reprezentând un copil blond, cu faţa serioasă şi ochi miraţi. Francie oftă.

– N-ai convingerea că a captat esenţa copilăriei?

El se gândi la copilăria lui şi înţelese că ea avea dreptate.

– Mă tem că lui Maryanne nu i-ar place, spuse el cu regret. Poate o să-i cumpăr nişte perle gri.

El privi primii fulgi de nea ce începuseră să cadă; era ora patru şi se întunecase.

– Cel puţin lasă-mă să te invit la ceai să-ţi mulţumesc pentru ajutor.

– N-ar trebui, am atâtea de făcut.

El era sigur că nu avea nimic de făcut la ora patru într-o după-amiază de joi înaintea Crăciunului şi spuse autoritar:

– Nu accept nici un refuz, şi o luă de braţ şi intră în noul Sherry Netherland Hotel.

Cafeneaua era plină, iar sunetul paharelor se amesteca cu al viorilor din cvartet şi cu zgomotele copiilor emoţionaţi, care mâncau îngheţată şi prăjituri de ciocolată.

Francie se gândi tremurând la Ollie; Crăciunul era întotdeauna cea mai grea perioadă şi de aceea se retrăgea în New York, să scape de amintiri. Dar nu era întotdeauna posibil să reuşească. Se gândi tristă că el n-ar mai fi fost un copil şi poate el ar fi putut s-o însoţească la ceai, în locul lui Buck Wingate.

– Văd că şi tu întâmpini Crăciunul singură, spuse el încet.

Ea îl privi cu ochii plini de tristeţe, iar el dori s-o îmbrăţişeze şi să-i spună că într-o zi totul va fi bine, dar nu putea face asta. Nimic nu putea compensa pierderea fiului ei.

– Ce bine se distrează copiii, spuse ea zâmbind. Priveşte cât de mult se bucură.

– Şi noi ce luăm? O prăjitură mare de ciocolată, un nunte de îngheţată, prăjitură de vişine, Millefeuille sau eşti ipul de femeie care mănâncă sandwich?

– Dacă vrei să ştii adevărul, sunt tipul de femeie care nănâncă brioşe, se confesă ea.

– Atunci brioşe să fie, spuse el dând ordin chelnerului să le aducă, continuând: vezi cât de multe am învăţat despre tine într-o oră? Ştiu că tu cumperi proprietăţi în Manhattan, ştiu ce cadou îţi place de Crăciun şi ce-ţi place la ceai. În curând îţi voi şti toate secretele.

– Dar eu n-am secrete. Viaţa mea e o carte deschisă. Toţi ştiu absolut tot despre mine.

– Oh, nu. Sunt sigur că sunt puţini cei care o cunosc pe adevărata Francesca Harrison.

Francie îl privi nervoasă. Privindu-l în ochii căprui îşi spuse că descoperiseră prea mult pentru o simplă întâlnire. Annie îi spusese că Buck Wingate era frumos şi avea dreptate.

Chelnerul aduse ceai şi brioşe coapte cu unt, iar el schimbă subiectul povestindu-i despre munca lui. Îi spuse că îl atrăgea lumea politicii de când era copil şi că Senatul îi stăpânea viaţa şi n-avea timp să se gândească la altceva. I spuse că abia mai avea timp să-şi vadă copiii, că dorea să petreacă Crăciunul cu ei la ţară şi că-i era teamă să nu-l trateze ca pe un străin.

– Şi unde-ţi petreci Crăciunul? întrebă el când terminară masa.

– Oh, voi fi la fermă cu Annie şi Lai Tsin.

Privirile lor se întâlniră. Ea nu mai simţise vreodată nevoia de a defini relaţia ei cu Mandarinul, dar acum spuse:

– Lai Tsin este prietenul meu.

Buck încuviinţă. El înţelegea.

– Îl invidiez pentru prietenia voastră.

Ea nu-l lăsă să o conducă la Ritz Tower unde stătea şi încă o dată el o privi îndepărtându-se, croindu-şi drum prin mulţime. O privi până dispăru şi se gândi că poate greşise şi că el era cel singur până la urmă.

Cu câteva zile înainte de Crăciun, un minunat colet adresat domnişoarei Francesca Harrison a fost livrat la casa din Nob Hill. Abia aşteptă să-l deschidă, desfăcând ambalajul ca un copil emoţionat. Înăuntru era o mică pictură pe care o admirase într-o galerie din New York şi un mesaj de la Buck Wingate care spunea: „Este al tău. Mă voi gândi la tine de Crăciun."

Francie pipăi pictura, apoi o privi observând că era la fel de frumoasă ca şi prima dată când o văzuse. Apoi îşi spuse că era un cadou prea scump, că el n-ar fi trebuit să-l cumpere şi că, bineînţeles, nu se va gândi la ea de Crăciun. El era cu familia şi prietenii lui, în minunata casă de la ţară, la mare distanţă. Ea se duse la birou şi-i scrise un bilet, mulţimindu-i pentru scumpul dar şi că, în schimbul generozităţii lui, ea va dona jucării orfelinatelor din ţară, în numele lui, ştiind că el se va gândi cu plăcere la cea care le oferise asta în dimineaţa de Crăciun.

Apoi luă minunata pictură şi o puse lângă noptieră, fiind ultima imagine pe care-o vedea seara, înainte de culcare.

Crăciunul l-a petrecut în casa de la ţară a familiei Wingate, Broadlands, şi era o problemă de tradiţie şi eleganţă. Bradul era imens, bogat împodobit, cu lumânări aprinse, cu munţi de cadouri, iar focul era aprins în fiecare cameră.

Maryanne îl invitase pe fratele ei cu soţia şi copiii, câţiva republicani importanţi cu soţiile lor pe care Buck abia dacă-i cunoştea.

– Nu pot să spun cât de mulţumiţi au fost cu toţii că i-am invitat, îi spuse ea fericită. A fost o idee foarte bună de-a ta, dragul meu. Ideea de a petrece Crăciunul cu politicieni nu fusese nicidecum fericită pentru el. În dimineaţa Crăciunului, după ce Maryanne îi dădu cadoul scump, degetele lui atinseră biletul de la Francie Harrison, ce-l ţinea în buzunar; nu era nevoie să-l citească din nou. Îl citise atât de des, încât îl ştia pe de rost. Se gândi la copiii orfani cărora ea le trimisese daruri şi zâmbi. Apoi şi-o imagină pe ea, la fermă, cu prietenii ei, aşa cum zisese că va fi.

Capitolul 35

Lai Tsin Corporation din Hong Kong era o clădire c cincisprezece etaje. Cei mai buni arhitecţi studiaseră ater solul şi se pronunţaseră, iar granitul alb era înălţat în c loane paralele cu strada, uşile erau plasate în centrul cl dirii, pentru a împiedica bunul „chi" să fugă. Opt trepte c marmură, un număr norocos, duceau la uşile lăcuite în r şu, străjuite de lei de bronz fioroşi, sala de recepţi magnifică, era pavată cu diferite nuanţe de marmură, i minunat mozaic, statuete şi covoare. Biroul lui Lai Ts nu era la ultimul etaj, ci la parter, unde putea fi uş accesibil tuturor celor ce doreau să-l vadă, de la ma taipani, la cei mai umili muncitori, şi era la fel de simp ca şi biroul din depozitul din San Francisco.

Trecuseră mai mult de zece ani de când Francie fuse în Hong Kong, iar de data aceasta, stătea cu Mandarin în vila lui albă cu vedere spre Repulse Bay. Faţada era stil neoclasic, dar în interior totul era chinezesc, cu panc la ferestre şi mobilă din lemn negru şi colecţia lui vec de tablouri, caligrafii, porţelanuri şi picturi. Francie crea casa din Nob Hill, dar era moştenirea lui Lai Tsin.

El o studie atent într-o seară, la cină. Ea fusese în Ho Kong timp de o săptămână, iar el îi arătase clădirile fi moase, flota de vapoare – nu mai erau vaporaşele vec ci ultimele noutăţi ale şantierelor din Anglia precum

cele mai rapide din lume. Îi arătase locuinţa lui, toate comorile, şi acum îi spunea umil:

– Tot ceea ce vezi îţi aparţine, Francie. Fără tine, n-aş fi fost nimic.

Ea îl privi şocată:

– Bineînţeles că glumeşti.

Se lăsă tăcerea când servitorii le luară tacâmurile, punându-le ceştile de ceai în faţă.

– Mâine vom merge la Shanghai, spuse el, iar de acolo vom merge în satul meu natal.

Ea îl privi uimită, pentru că în toţi aceşti ani nu-i propusese niciodată acest lucru.

– Doresc să-ţi arăt satul meu şi Templul Ancestral al lui Lilin, pentru a înţelege mai bine ce vreau să-ţi spun. Călătoresc acolo de două ori pe an, pentru ca să-mi aduc aminte de umilele mele începuturi, să ştiu că luxul ce mă înconjoară e vremelnic. Trebuie să-mi curăţ inima de impurităţi şi să-mi reîmprospătez sufletul. E important să vii cu mine.

El îşi lăsă privirea în ceaşca de ceai, iar ea îl privi, zăpăcită. Nu-l mai văzuse niciodată atât de nervos şi nesigur.

– Bineînţeles că voi merge cu tine, spuse ea. Sunt onorată că doreşti să-mi arăţi aceste lucruri.

Au plecat spre Shanghai în dimineaţa următoare, iar când ajunseră acolo, se îmbarcară pe micul vas cu aburi „M.V.Mandarin". Când călătoreau în amonte, Francie se sprijinea pe balustradă, scoţând sunete de uimire la vederea priveliştii, dar Lai Tsin era misterios şi tăcut.

Când au ajuns la Nanking, el o luă pe mal şi merseră împreună pe aceleaşi străzi pe care odată alerga cu sora lui fugind de negustorul de carne vie. Francie simţea durerea din vocea lui când vorbea de Mayling şi bănuia că

el, de fiecare dată când făcea această călătorie, spera s-o găsească, deşi era imposibil.

Când se apropiară cu vasul de satul lui, Lai Tsin se schimbă în roba albastră şi îşi puse pălăria cu buton de jad. Minunatul vaporaş alb intrase cu prova în mal, iar marinarii săriseră să îl lege.

Mulţimea se adună, iar Lai Tsin şi Francie păşiră pe mal. Oamenii priveau uimiţi la femeia străină cu părul deschis la culoare şi ochi albaştri, întorcându-şi privirea înspăimântaţi, pentru că nu mai văzuseră o femeie „gwailo" înainte. Mulţi îngenunchează în faţa lor, iar Lai Tsin le aruncă câteva monede. Apoi, cu Francie lângă el, îşi începu familiara plimbare prin sat.

Pe drum, îi arătă toate lucrurile ce i le menţionase în noaptea în care Ollie s-a născut: iazul raţelor ce lucea ca o lamă de oţel sub norii cenuşii, şi raţele, mormântul „fung shui" dezolant, unde trupul micuţului Chen fusese lăsat pradă păsărilor şi câinilor şi la distanţă, strălucind ca o icoană, pe deal, Templul Ancestral al lui Lilin.

Zidurile galbene ce înconjurau satul erau acum o grămadă de pietre. Doar casa Fratelui mai Bătrân avea hârtie de orez în ferestre şi o sobă trimitea fum în aerul rece. Tânăra soţie a Fratelui mai Bătrân ieşi repede afară când îi văzu de la distanţă şi se postă timidă în spatele soţului ei. De la ultima vizită a Mandarinului nu mai păşise pragul casei spre exterior. Ochii i se măriră de uimire când văzu femeia străină de lângă Mandarin, iar Fratele mai Bătrân oftă şi spuse:

– Fiul „mui-tsai" n-o să înceteze să aducă ruşinea numelui Ke Chungfen, aducând cu el o femeie „gwailo"?

Dar spusese asta destul de încet ca Lai Tsin să nu audă şi să înceteze să-i mai trimită banii ce-i umpleau farfuria de orez mai des decât de obicei.

Tânăra lui soţie alergă din spatele lui şi îngenunche în

faţa lui Lai Tsin şi al femeii străine. Atinse fruntea de pământ şi spuse:

– Bine ai venit, Onorabile Frate mai Tânăr Ke Lai Tsin, şi bine ai venit, onorabile Oaspete.

Lai Tsin zâmbi, o ajută să se ridice şi îi mulţumi pentru întâmpinare. Fratele mai Bătrân încerca să nu privească la femeia străină, dar ochii îi erau atraşi de ea. Nu mai văzuse în viaţa lui o femeie „gwailo" şi credea că era cea mai urâtă creatură de pe pământ, cu ochii atât de albaştri de parcă era diavol şi părul atât de deschis la culoare eă era cu siguranţă de vreo sută de ani.

– Bine ai venit, Frate mai Tânăr, spuse el zâmbindu-i lui Lai Tsin şi ignorând-o pe Francie. Aşteptam vizita ta şi vei vedea că Templul Ancestral al lui Lilin e curat şi bine întreţinut. Acoperişul a fost luat de marile vânturi ale iernii şi a trebuit să cheltui bani să-l înlocuiesc. În fiecare săptămână nevasta Numărul Unu se duce să se achite de respectul datorat strămoşilor tăi şi vei găsi totul aşa cum ai dorit.

– Mulţumesc pentru raport, Frate mai Bătrân, spuse Lai Tsin. Se întoarse spre Francie şi spuse în engleză: El este al doilea fiu al lui Ke Chungfen şi soţia Numărul Unu. Ceilalţi au plecat să caute de muncă la oraş, dar el e leneş şi bea prea mult. Micuţa lui nevastă are o inimă bună şi i-ar fi mai bine fără el, dar e chinezoaică şi după tradiţie ea îl va respecta şi va rămâne cu el, deşi o bate şi o tratează mai rău decât un servitor. Însă aşa este în China.

Francie îi zâmbi femeii, iar ea se duse ruşinată în spatele soţului ei. Lai Tsin înmână o geantă de piele Fratelui mai Mare, iar el zâmbi şi îi mulţumi repede, expresia răutăcioasă schimbându-se în zâmbet.

Sătenii se adunaseră şi priveau de la o distanţă respectabilă, dar se risipiră când ei trecură printre ei, câţiva

ascunzându-şi faţa de privirea lui Francie, temându-se
era diavol.

Merseră pe cărarea ce ducea la plantaţiile de orez, i
copiii veneau alergând, fără frică de femeia „gwailo", d
oarece ea era cu Mandarinul şi le dădea întotdeau
monezi şi mici cadouri din buzunarul lui.

Urcară poteca pietruită spre Templul Ancestral al l
Lilin, iar când ajunseră, Francie îl privi cu admiraţie.

Lai Tsin aprinse beţişoare în cupele de bronz şi înge
nunche de multe ori. Apoi îi spuse lui Francie:

– Te-am adus aici deoarece nu mai pot trăi cu conştiinţ
încărcată. Îţi cer răbdare să-mi asculţi povestea. Îţi voi spu
ne cele două Adevăruri şi apoi mă poţi judeca cum vre

Trăgând aer în piept, continuă:

– Să stăm împreună în casa mamei mele şi-ţi voi spun
cele mai ascunse secrete ale sufletului meu.

Ea privi tabloul de pe perete ce amintea de Lilin
copiii ei, întâlni privirea tristă a lui Lai Tsin şi spuse:

– Dragul meu prieten, orice ar fi în sufletul tău, po
împărtăşi cu mine. Să nu-ţi fie teamă de judecata mea
cine sunt eu să-i judec pe alţii? Şi nimic din ce ai spun
nu poate distruge prietenia noastră şi dragostea ce o an
pentru tine.

– Vom vedea, spuse el încet.

Povestea a fost lungă şi când o termină, ochii ei era
plini de lacrimi. Inima ei era îndurerată pentru el şi
îmbrăţişă cu dragoste.

– Mulţumesc, spuse ea încet. Tot ceea ce ai făcut
fost numai în numele binelui. Sunt onorată să am prieteni
unei asemenea persoane.

Plecară de la templu şi coborâră poteca împreună, delicat
Mandarin în hainele somptuoase şi străina înaltă în rochi

simplă albastră, înapoi la frumosul vas cu aburi alb ce-i va duce în aceeaşi călătorie pe care Lai Tsin o făcuse în urmă cu atâţia ani, împreună cu Mayling şi pe care n-o va mai face niciodată.

Capitolul 36

Francie călători de la Hong Kong spre Europa săp
tămâna următoare. Trebuia s-o întâlnească pe Annie la Pa
ris şi apoi să caute viţă pentru fermă. Vaporul englezes
era plin de familii ce se întorceau acasă, bărbaţi de p
plantaţiile de arbori de cauciuc ale junglelor din Malay
care se îmbarcaseră la Singapore, plantatori de ceai ar
de soare, luaţi din Colombo, precum şi obişnuiţii diploma
şi afacerişti străini.

Ca taipan al unuia dintre cei mai bogaţi „hong", d
această dată, Francie stătea la masa căpitanului cu cei ma
importanţi pasageri şi îşi juca rolul perfect. În fiecare sea
se îmbrăca discret, dar frumos, în una din rochiile de l
Paris, îşi punea podoabe de jad în păr şi purta colier
minunate de perle. Zâmbi oaspeţilor şi le vorbi frumo
când aceştia i se adresară, dar nu le încurajă privirile ad
mirative şi nu stătu prea mult după cină. Când ieşi di
salonul vaporului pentru singurătatea cabinei ei, bărbaţii fă
ceau speculaţii pe un ton coborât, dar nimeni nu-i făce
avansuri, deoarece ştiau că e concubina marelui taipa
Mandarinul Lai Tsin.

Francie ştia ce gândeau, dar nu-i păsa, dorea doar s
fie singură. Vaporul traversă Oceanul Indian, oprind
Bombay şi Port Said, în drum spre Mediterana. Starea d
spirit a lui Francie se îmbunătăţi când văzu coasta de st

a Franţei şi îşi dori să fi avut timp să se distreze în staţiunea Nisa, unde debarcă. Dar avea o rezervare la Ritz, în Paris, iar Parisul era oraşul pe care visase să-l viziteze, de când era copil şi învăţa franceza cu o guvernantă.

Directorul o conduse personal în apartamentul cu vedere în rue Cambon; ştia importanţa şi bunăstarea ei şi pregătise vaze de trandafiri roşii, vase cu fructe proaspete şi o excelentă şampanie pentru a o întâmpina. Ea inspectă apartamentul, gândindu-se la Annie când testă lenjeria de pat şi baia imaculată. Annie se gândea să deschidă un hotel şi aici şi trebuia să sosească în patru zile. Până atunci, ea era singură cu Parisul la picioarele ei şi fără să mai întârzie o secundă, plecă emoţionată, cu un ghid în mână pentru a-i inspecta minunile.

Buck se îndrepta cu maşina spre Ambasada Americană de la Elysée Palace unde, în calitate de conducător al unei importante misiuni comerciale, tocmai se întâlnise cu preşedintele Franţei. Era în oraşul său favorit, era de exact trei zile acolo şi nu avusese nici un moment liber să se bucure de asta. Dar bagajele îi erau deja împachetate şi într-o oră avea să fie din nou pe vapor, în drum spre Cherbourg şi transatlanticul „Normandie" avea să plece în acea după-amiază spre New York. S-a uitat insistent pe fereastra limuzinei condusă de şofer, dornic să cuprindă cât mai mult cu privirea; ultima oară când venise la Paris fusese cu Maryanne şi tot ceea ce-şi dorise ea era să vadă alţi oameni importanţi.

El îşi dorise să traverseze în linişte şi fără grabă minunatele poduri ale oraşului, nu să le parcurgă în viteza maşinii, să se oprească să admire priveliştile în loc să arunce câte o ocheadă prin fereastra maşinii; îşi dorise să mai zăbovească pe bulevardele mărginite de castani şi să

inspecteze în amănunt muzeele fabuloase. Îşi dorise să b
vinul franţuzesc şi să ia masa, în tihnă, să admire femei
frumoase. *Şi Dumnezeu îi era martor că aşa avea să fa*
de această dată.

La ambasadă şi-a anulat repede călătoria, şi-a luat
revedere de la ambasador, a trimis bagajele la Crillon şi
hoinărit apoi fără grabă de la un capăt la altul pe Pla
de la Concorde. A luat loc la masa unei cafenele de
stradă şi-a comandat un Pernod, contemplându-şi libertate
Era singur în Paris şi de această dată timpul îi aparţine
Privi femeia din dreapta lui, absorbită de cartea-ghid
care o avea şi inima îi tresări. Ea era cu spatele la el, d
oricum ar fi recunoscut-o. Trecuse un an de când fuse
la ceai cu ea, în New York, şi el încă păstra biletul
care ea i-l trimisese, mulţumindu-i pentru pictură. De
tunci, el fusese de mai multe ori în San Francisco – n
des decât afacerile i-ar fi cerut-o – întotdeauna sperând
o vadă, dar Annie Aysgarth avusese gura închisă ca
sfinx atunci când întreba despre ea; întotdeauna îi spun
că Francie călătoreşte sau e la fermă. Iar acum, la Par
la şase mii de mile distanţă, soarta i-o trimisese.

O privi cum zâmbea, arătând la fel de minunat ca
totdeauna, în jacheta ei de lână brodată cu negru; fusta
scurtă îi scotea în evidenţă picioarele minunate, cu ciora
negri, iar părul îi era prins într-o eşarfă neagră.

Simţindu-se privită, Francie se întoarse şi îl privi. Ini
îi tresări şi scăpă cartea din mână.

– Oh, Buck Wingate. Ce surpriză, spuse ea muşcându
buzele şi roşind în timp ce el ridică ghidul, luându-i mâ
şi sărutându-i-o.

– Ce întâmplare fericită, spuse el, zâmbind. Parcă
avea nouăsprezece ani cu eşarfa în păr. Arăţi mai frum
ca oricând.

Ea râse.

– Ceva în acest oraş face o femeie să se simtă din nou tânără. Cred că e ceva în aer – sau poate Pernod-ul. Dar ce faci aici?

– Oh, afacerile. De fapt, mint. Trebuia să fiu la bordul vasului „Normandie" spre New York în seara aceasta şi n-am mai putut să suport gândul. Sunt la Paris de trei zile şi n-am fost prin locurile mele preferate, n-am mâncat într-unul din bistrourile mele preferate. Aşa că – am anulat plecarea, m-am plimbat şi te-am întâlnit. Acum, Francie Harrison, dacă asta nu e destin, nu ştiu ce e.

Ea se gândi la cât de drăguţ era, cât de chipeş, cu părul cărunt la tâmple, înalt şi devastator de atractiv.

– Recunosc că suntem destinaţi întâlnirilor la colţ de stradă, spuse ea atentă.

– Ah, dar e imposibil să te întâlnesc în altă parte. Am încercat, dar Annie Aysgarth nu mă lasă să mă apropii de tine.

Inima lui Francie bătu mai tare, plină de fericire; nu putea nega micile sclipiri de electricitate dintre ei doi. Ştia că ar fi trebuit să-şi ia adio de la el chiar în acel moment, dar nu se mai simţise atât de bine de foarte mult timp, de când îl cunoscuse pe Edward. Şi, în afară de asta, era singură la Paris, cel mai romantic şi plin de dragoste oraş din lume.

L-a privit în ochi şi i-a spus pe un ton conspirativ:

– Annie va veni aici doar peste patru zile, şi amândoi au râs.

– Doamna are nevoie de un ghid? spuse el rugător. Sunt la dispoziţia dumneavoastră. Vom începe chiar acum. I-a întins mâna, iar ea l-a luat de braţ simţindu-se ca o fetiţă, precum spusese el că arăta, şi nu ca o femeie matură ce era. S-a lăsat purtată plină de fericire într-un taxi, pentru a contempla câteva minuni ale Louvre-ului, apoi la Notre Dame, unde au ascultat un cor cântând un imn

înălţător, sub lumina strălucitoare venită prin frumoasa fe
reastră trandafirie, şi mai apoi prin mulţimea de cărţi d
„mâna a doua" ce împânzeau tarabele improvizate de p
malurile fluviului Sena, oprindu-se ocazional în vârtejul fă
ră de suflare, ca să bea câte o ceaşcă de cafea neag
revitalizantă din ceşcuţe albe şi intime. Şi când el a între
bat-o unde ar dori să i se servească cina, ea a răspun
fără urmă de ezitare: „La Maxime", iar el a spus: „Maxi
me să fie!"

Mai târziu, în acea seară, a stat în faţa dulapului des
chis, într-o nehotărâre paralizantă, scoţând rochie după ro
chie, punându-le pe ea plină de nerăbdare, studiindu-se în
oglindă şi apoi aruncându-le pe pat pe cele refuzate, pe
rând. În sfârşit, se îmbrăcă cu o rochie de seară lungă
până la glezne, din crêp de Chine albastru-marin cu o
croială în bie, în aşa fel încât abia dacă îi atingea trupul.
Mânecile lungi şi strâmte erau tăiate la încheietura mâinii
şi ea şi-a prins o pereche de ace de diamant în formă de
frunză, la colţurile decolteului lejer. Şi-a ridicat părul şi
l-a prins cu piepteni de jad, apoi l-a lăsat iar liber şi l-a
prins din nou cu o eşarfă, la fel ca în acea după-amiază
când el o admirase. Şi când a fost gata, şi-a privit imagi
nea din oglindă şi-a ştiut că se îmbrăcase în aşa fel încât
să-i fie lui pe plac.

L-a lăsat s-o aştepte zece minute, timp în care s-a
învârtit prin apartament, în cazul în care el ar fi conside
rat-o prea nerăbdătoare, şi abia apoi a coborât pentru a-l
întâlni. El o aştepta în foaier şi ea s-a gândit instantaneu
că el cu siguranţă era cel mai frumos bărbat din Paris: iar
el a privit-o plin de adoraţie, convins fiind că era cu si
guranţă cea mai adorabilă femeie din lume. Directorul de
la Maxim ştia să recunoască o pereche de îndrăgostiţi, a
tunci când o vedea, şi le-a oferit o masă într-un separeu
discret şi imediat le-a sugerat şampanie.

Francie a studiat fericită faimosul restaurant şi pe patronii săi strălucitori şi s-a gândit că dacă nu l-ar fi întâlnit pe Buck Wingate ar fi cinat singură în camera sa de hotel.

– Nu-mi pot crede norocul de a te fi întâlnit, spuse ea impetuos. El a privit-o serios şi i-a spus:

– Nici eu.

Atracţia sexuală îi electriza pe amândoi şi ea s-a îndepărtat sfioasă.

Au toastat pentru Paris şi-au mâncat mici stridii Belon de pe un platou de argint cu gheaţă şi au gustat câte o înghiţitură unul din farfuria celuilalt; el i-a povestit despre misiunea sa comercială şi ea, la rândul ei, despre vizita ei la Hong Kong, dar nu i-a spus secretele Mandarinului – sau propriile ei secrete. În schimb, a gustat din prăjitura lui de ciocolată albă şi ochii i s-au rotunjit de plăcere, făcându-l să râdă. S-a gândit că trebuie să fie din cauza şampaniei care-i pătrundea încet în sânge şi o făcea să se simtă atât de frivolă şi fără de griji şi nu-şi amintea să fi râs atât de mult cu un bărbat, în întreaga ei viaţă, nici măcar cu Edward.

Şi-a trecut privirea, leneşă, prin restaurantul aglomerat; nu era nici măcar o persoană cunoscută acolo şi s-a întors spre el, l-a privit în ochi şi-a întrebat:

– Mă întreb ce-ar spune lumea dacă l-ar vedea pe Senatorul Californiei cinând la Maxim cu renumita Miss Harrison?

El i-a luat mâna peste masă şi i-a spus în şoaptă:

– Ar spune că este un om foarte norocos.

– Şi ce-ar spune Maryanne, mă întreb?

S-a gândit pentru o clipă şi apoi a spus, de data asta serios:

– Maryanne şi cu mine nu ne iubim şi mă îndoiesc să ne fi iubit vreodată cu adevărat. Ades m-am gândit să-i

cer divorţul. De fapt, ultima dată a fost în dimineaţa Crăciunului. Îţi aminteşti? Am spus că mă voi gândi la tine.

Ea încuviinţă şi el continuă:

– Ei bine, m-am gândit. Oh, teoretic, aveam tot ce face un Crăciun fericit; erau acolo, pomul, buştenii arzând, cadourile, copiii care se ciondăneau şi ceea ce se numesc prietenii noştri, dar, ca şi viaţa noastră împreună, totul era o faţadă costisitoare. Totul era o aşa de mare prefăcătorie, încât mi-am dorit să fiu oriunde altundeva, dar numai acolo nu. Ochii ei albaştri erau fixaţi stăruitor într-ai lui şi el spuse plin de căldură:

– Mi-am dorit să fiu cu tine.

Ea era tăcută, iar el a scos biletul trimis de ea din buzunarul hainei şi l-a desfăcut. Era şifonat şi uzat şi el îl puse în faţa ei spunând:

– Îţi aminteşti de asta? L-am purtat cu mine peste tot de-atunci. Şi crede-mă, m-am întrebat de o mie de ori: de ce? Dar abia acum cred că am răspunsul.

Puse biletul pe masă între ei şi-i spuse şoptit:

– Francie Harrison, poate-ţi va părea o nebunie, dar mă tem că sunt îndrăgostit de tine.

Ochii lor erau fixaţi unii în ai celuilalt, ea se simţea calmă şi entuziastă în acelaşi timp. Când îl întâlnise în New York, ea refuzase să admită posibilitatea ca scânteia pe care-o simţiseră amândoi să fie ceva atât de minunat, atât de irevocabil „dragoste" şi acum ea neagă din cap.

– Cum poate fi posibil, de-abia dacă ne cunoaştem?

– Timpul n-are nimic de-a face cu asta.

– Atunci, poate că e doar magia Parisului...

El îi luă mâna şi i-o sărută.

– Putea fi Detroit...

– Atunci, cum se face de ştiu că e *adevărată*? El îi sărută din nou degetele şi ea simţi mici furnicături de-a lungul şirei spinării.

– Nu-ţi poţi întreba soarta, iei doar ceea ce ţi se oferă şi te bucuri de asta.

Ea l-a privit speriată şi i-a spus:

– Trebuie să plec.

A chemat chelnerul şi s-a ocupat de nota de plată, apoi au ieşit împreună din elegantul restaurant, fără să bage de seamă că oamenii întorceau capetele pentru a privi un cuplu atât de frumos, făcând speculaţii referitor la identitatea lor. Ea era tăcută în maşină în drum spre hotel, conştientă că el o privea. Îi era frică, nu cunoscuse decât doi bărbaţi în viaţa ei şi nu ştia dacă ceea ce simţea era dragoste sau nu. Se gândi la ceea ce el spusese mai devreme despre soartă şi îndoiala asupra ei şi în timp ce se îndreptau spre liftul ca o colivie aurită de la Ritz, spuse:

– Crezi că s-ar comenta dacă l-aş invita pe Senator în apartamentul meu pentru o cafea?

El dădu din umeri şi-i luă mâna.

– N-are importanţă, spuse el bucuros.

Lămpile cu abajur de mătase fuseseră aprinse în camerele ei elegante şi sticla de şampanie aştepta încă în frapieră. El o deschise şi îi turnă ei un pahar, apoi îl umplu şi pe al lui şi ridicându-l spuse:

– Încă un toast, Francie. Pentru dragoste.

Ea bău şampania, apoi puse paharul gol deoparte, îl luă de mână şi merse cu el până în dormitor. Draperiile grele de brocart erau trase peste ferestrele înalte şi lumina lămpilor trimitea o strălucire de aur peste faţa ei, în timp ce-l privea.

– Nu ştiu ce să fac, spuse ea, neajutorată.

– Nici nu trebuie să ştii, draga mea, spuse el cuprinzând-o în braţe.

El se gândi că dezbrăcând-o pe Francie era ca şi cum dezvăluia petalele unei flori, fiecare strat de mătase pastelată, moale şi foşnitoare alunecând de pe trupul ei până

când era complet goală, şi sfiala ei îi atinse inima, ia frumuseţea ei simţurile. O luă în braţe şi o ţinu strâns, i sărută pielea catifelată şi ea se lipi de el. Iubea senzaţia produsă de trupul lui peste al ei, buzele lui pe pleoapele păr şi gâtul ei. Se lipi pasionată de el şi îl simţ tremurând în braţele ei când făcură dragoste.

– Nu pot suporta să te părăsesc acum când te-am găsit spuse el mai târziu, pe când stăteau întinşi, într-o îmbrăţişare languroasă. Cred că toată viaţa mea trebuie să te fi căutat. Ea întoarse încet faţa către el şi el spuse în şoaptă:

– Să nu pleci niciodată de lângă mine.

– Şşş... ea-i puse delicat un deget pe buze, nu trebuie să spui asta. Se desprinse din braţele lui şi se ridică, dându-şi din faţă părul lung şi ondulat în timp ce-l privea.

– Să ne bucurăm de puţinul timp petrecut împreună.

Ea stătea cu braţele strânse în jurul genunchilor, părul ei cu şuviţe de aur cădea peste umeri acoperindu-i minunaţii sâni, şi ochii albaştri îngrijoraţi erau fixaţi serios asupra lui. El se gândi cât de sinceră era şi cât de inconştientă de propria frumuseţe şi o compară pe loc cu artificiala Maryanne, cu zâmbetele ei false şi despărţirile ei glaciale, şi ştiu că n-o poate lăsa.

– Nu-mi pasă, spuse el trăgând-o din nou în braţele lui. Te vreau pe tine.

O ţinea strâns şi ea se simţea iubită şi protejată, cu toate că ştia că totul era imposibil, ceva ce nu trebuia să se fi întâmplat niciodată. Dar nu-şi dorea să mai plece din braţele lui, din patul lui, din Paris... Îşi ascunse cruda realitate despre cine era ea şi cine era el, gândind că va profita cât va putea de mult de propria fericire, oricum efemeră.

– Doar pentru prezent, Buck, spuse ea veselă. Doar pentru aceste câteva zile.

– Pentru totdeauna, promise el, acoperindu-i faţa cu sărutări

pasionate. N-am să te las să pleci niciodată. Şi pe când făceau din nou dragoste, ea speră, în inima ei, că măcar puţin din toate acestea să fie adevărate.

N-au putut suporta să se despartă, el a trimis după bagaje la Crillon şi s-a mutat în apartamentul de lângă al ei la Ritz şi patul ei somptuos deveni centrul micului lor univers. Din când în când se aventurau afară, sorbind cu înghiţituri mici Pernod în cafenelele de pe malul stâng al fluviului, explorând străzile întortocheate din Île St. Louis, contrazicându-se asupra picturilor din vitrinele galeriilor de artă şi cinând în bistrouri mici, la lumina lumânărilor, unde Monsieur patronul era şef şi Madame, soţia lui, chelneriţă, şi unde nu era nimeni să-i bage în seamă cum zăboveau deasupra unui pahar cu vin roşu ţinându-se de mână şi sorbindu-se din priviri unul pe celălalt, fără nici un gând despre viitor.

Şi în acele după-amieze lungi, ea i-a povestit despre viaţa ei, fără să-i ascundă nimic, aşteptând ca el s-o judece. El a privit-o plin de dragoste şi i-a spus:

– Biata mea Francie, a trebuit să fii atât de puternică. Sper că viaţa nu va mai fi niciodată atât de aspră cu tine.

În ultima lor noapte, el a privit-o în timp ce-şi peria părul. Strălucea precum satinul şi el îl mângâie plin de admiraţie.

– Promite-mi că nu-l vei tăia niciodată. Este ca o comoară de aur.

Ochii de safir întunecat ai lui Francie i-au întâlnit pe-ai săi în oglindă.

– Promit, spuse ea tristă.

El plecă la ora şase să prindă ambarcaţiunea şi mai apoi transatlanticul înapoi spre America, dar amândoi ştiau că era mai mult decât atât, şi că la ora şase el avea să se întoarcă la realitate. Au stat întinşi, fără somn unul în braţele celuilalt, savurând fiecare minut trecător, dar despărţirea

ameninţa deasupra lor şi Francie îşi spuse dezolată că putea fi pentru totdeauna.

– Nu te voi părăsi, şopti el pe când se apropia timpul. Nu înţelegi, Francie? Viaţa mea cu Maryanne e falsă, ei nu-i pasă de mine şi nici mie de ea. N-am mai simţit niciodată aşa ceva pentru o femeie înaintea ta. N-am ştiut că poate exista atât de multă fericire. Te rog, spune că vei rămâne cu mine. Voi obţine divorţul şi ne vom căsători; doar să-mi spui „da". Vom cumpăra o casă micuţă şi drăguţă în Washington şi voi avea grijă de tine şi te voi iubi pe vecie.

Întreaga ei fiinţă tânjea de dor lângă el, aproape că putea deja gusta delicioasa viaţă nouă pe care aveau să o împartă împreună. Se gândi că datorită vieţii lui cu Maryanne totul putea să fie posibil. Dar mai apoi şi-l aminti pe Buck ca o persoană publică, era un bărbat ce ţintea spre vârf şi un divorţ scandalos îi putea distruge cariera. Şi ea era o femeie scandaloasă.

Îi acoperi gura cu sărutări tandre înăbuşindu-i cuvintele, numărând ultimele minute împreună şi atunci când a venit timpul ca el să plece, s-a chircit goală-n patul lor, pe când el îşi împacheta bagajele, spunându-şi că nu trebuie să plângă şi că ar trebui să fie bucuroasă pentru fericirea ce-i fusese dată.

Bagajele lui erau în hol şi-l auzi instruindu-l pe hamal şi apoi paşii lui pe când se întorcea în dormitor. Stătea în cadrul uşii, devorând-o din ochi. Arăta aşa cum arătase şi-n prima clipă când îl cunoscuse, frumos, bine îmbrăcat, puternic – un bărbat cu viitor. Ea îngenunche în patul răvăşit, cearşaful acoperindu-i goliciunea, aşteptându-l să-şi ia la revedere. El se apropie de ea şi îşi încolăci şuviţele mătăsoase ale părului ei în jurul mâinilor ca pe nişte brăţări de aur, în timp ce-i întoarse faţa către el.

– Acesta nu este sfârşitul, Francie, îi promise el, cu ochii-n flăcări. Apoi dădu drumul părului ei, se întoarse brusc şi plecă.

Annie o inspecta suspicioasă pe Francie. Obrajii ei, de obicei palizi, aveau îmbujorarea pasiunii şi o stăpânea un aer de nervozitate, ceea ce era neobişnuit. Francie a târât-o dintr-un magazin parizian în altul, cumpărând în mod nechibzuit de la Patou şi Lelong, Molyneux şi Chanel, iar acum stăteau în salonul de prezentare la Madame Vionnet, în timp ce modelele defilau sinuos prin faţa lor, prezentându-le creaţiile. Nu exista nimic acolo care să se potrivească formelor rotunde ale lui Annie – Vionnet creea haine uşoare, alunecoase şi graţioase din crêpe de Chine şi satinuri suple, maleabile – dar ele veneau turnat pe trupul înalt şi mlădios al lui Francie, cu picioare lungi – şi Annie dădu din cap, uimită de comanda lui Francie: o duzină de rochii de diferite culori.

– Unde ai de gând să porţi aici toate astea? o întrebă ea. Te duci la Hong Kong o dată la câţiva ani, şi când eşti în San Francisco munceşti din greu pentru operele tale de caritate, iar restul timpului ţi-l petreci la fermă. Mi-e greu să cred că vei purta papucii de casă din satin de culoarea prunelor coapte de la Madamme Vionnet pentru ca să-ţi veghezi viţa de vie!

Francie dădu din umeri şi-i transmise un zâmbet sclipitor.

– Oh, nu ştiu, dar toate sunt atât de frumoase, răspunse ea vag. Dar ştia că le cumpăra pentru că Buck ar fi admirat-o îmbrăcată cu ele. Era imposibil să şi-l scoată din minte şi la fel de imposibil să nu se considere încă o parte din viaţa lui. Primise de la el câte o telegramă în fiecare zi de când plecase şi în toate era scris acelaşi lucru: „Te

iubesc". Se juca cu focul, dar dacă Buck avea să se întoarcă vreodată la ea, n-ar fi fost în stare să-l gonească.

Annie spuse suspicioasă:

– Ai întâlnit un bărbat, nu-i aşa? Şi Francie roşi. Acum înţeleg, râse Annie, mulţumită. Atunci de ce nu mi-ai povestit despre el?

Francie îşi strânse buzele, fixându-şi cu privirea, jenată, mâinile.

– Nu pot.

– Asta înseamnă că e însurat, oftă Annie. Oh, draga mea Francie, în ce te-ai mai băgat şi de astă dată?

– Annie, e vorba de Buck Wingate. Ştirea îi scăpă de pe buze. Este un miracol. Vreau să spun dragostea *poate* fi un miracol, nu-i aşa? Nu e aşa cum a fost cu Edward, când abia încet, încet începusem să mă îndrăgostesc. Asta este chiar DRAGOSTEA, Annie. Aproape că ţipă când spuse cuvintele, iar modelele şi vânzătoarele zâmbiră. Dragostea era dragoste în orice limbă. Francie îşi coborî vocea până la şoapte conspiratoare şi-i povesti lui Annie pe scurt despre *aventura* ei furtunoasă.

– Şi l-ai lăsat să-ţi scape? întrebă Annie, uimită.

– L-am lăsat să plece, repetă Francie, ochii ei albaştri căutând disperaţi aprobarea.

– Atunci, de ce toate hainele astea? Mie îmi pare că-l aştepţi să vină înapoi la tine.

– Da... nu... Oh, Annie, nu ştiu. Dacă se întoarce... oh, ce ar *trebui* să fac?

Vânzătoarea întrerupse convorbirea pentru ca Madame Harrison să semneze cecul şi apoi părăsiră salonul şi parcurseră bulevardul împreună, gânditoare.

– Buck s-a îndrăgostit de tine în minutul în care te-a văzut la petrecerea mea, spuse Annie. Mi-am dat seama, chiar dacă tu n-ai ştiut. Dar totul este împotriva ta, Francie. Nu-i vorba numai de Maryanne, este şi cariera lui.

Realizezi că va trebui să renunţe la ea dacă se căsătoreşte cu tine?

Francie dădu nesigură din cap, sperase, împotriva evidenţei, că Annie îi va scoate un răspuns din practicul ei bagaj de artificii, dar de data asta nu exista niciunul. Munca unui bărbat era şi viaţa lui.

– Ştiu, spuse ea tristă, de aceea l-am lăsat să plece. Nu-l pot lăsa să-ţi distrugă un viitor strălucit. Oh, Annie, dar dacă se întoarce?

Annie o privi plină de compasiune.

– Să aşteptăm şi să vedem, nu-i aşa, iubire?

Şi-au petrecut următoarele câteva zile căutând hoteluri pentru Annie şi ea a hotărât că francezii au propriul lor stil şi că refuză să intre în competiţie. Apoi au luat trenul spre Bordeaux. Au vizitat şase castele şi-au gustat o sută de vinuri, au cumpărat noi tipuri de viţă de vie pentru ferma lui Francie, dar ea tot nu-l putea uita, aşa că a grăbit-o pe Annie înapoi la Cherbourg şi mai apoi pe transatlantic spre New York, cu o săptămână mai devreme decât plănuiseră.

În San Francisco şi-a atârnat în dulap toate rochiile minunate de la Paris şi-a aşteptat ca el să sune. A trecut o săptămână, apoi două. Şi-a spus că nu-l va suna, că nu trebuia să-l sune. După trei săptămâni, s-a înarmat cu puterea de a privi lucrurile în faţă, şi anume că totul se terminase, şi a plecat, cu inima zdrobită, la fermă.

Vremea era rece şi vântoasă, dar cerul era de un albastru intens şi curat. S-a îmbrăcat cu pantalonii de călărie şi bluza de flanelă cadrilată, punându-şi pe umeri vechiul pulover de lână marinăresc. A încălecat pe favorita ei, Appaloosa şi-a călărit peste dealuri cu vântul fluturându-i prin

păr şi înţepându-i obrajii, dar totul era binevenit – orice îi putea îndepărta durerea noii singurătăţi.

Multe ore mai târziu s-a întors încet, călărind iapa obosită, dorindu-şi să nu-l fi cunoscut niciodată pe Buck Wingate. Şi apoi, a intrat în curtea interioară şi el era acolo.

Într-o fracţiune de secundă a descălecat şi era în braţele lui.

– N-ar trebui să fi aici, spuse ea, cu vocea stinsă, pe umărul lui.

– Greşeşti, spuse el, aici îmi este locul. O îndepărtă de el la o distanţă de o lungime de braţ, privind-o. N-ai să mă mai goneşti iar, nu-i aşa?

Ea încuviinţă.

– Nu pot. Dar n-am să te despart niciodată de soţia ta, Buck, sau de cariera ta. Voi fi doar fericită să te văd, oricând va fi posibil.

Şi se gândi, pe când el o ţinea strâns în braţe, că în ciuda a tot ceea ce o învăţase Mandarinul, ea era încă o femeie slabă şi neajutorată când era vorba de dragoste.

Capitolul 37

1930

Maryane Wingate era o femeie obişnuită. Era bogată şi profitoare şi obişnuită ca totul să fie aşa cum îşi dorea ea, dar nu era o proastă. Îl suspecta pe Buck, cum că ar fi avut o aventură şi la început n-a spus nimic, presupunând că va trece, aşa cum treceau de obicei aceste lucruri. Nu că ar fi fost îngrijorată: îşi spunea că bărbaţii aveau nevoie de genul de femei cu care să aibă aventuri, femei pe care le plăteau cu bani gheaţă sau cu mici fleacuri şi podoabe, nu *genul ei* de femeie. Şi ea ştia că bărbaţii ca Buck, care aparţineau acelei lumi, *nu se căsătoreau niciodată* cu astfel de femei. Poziţia sa ca soţie a lui era inviolabilă. Dar pe măsură ce treceau lunile şi weekend-urile în care el lipsea începeau să fie din ce în ce mai dese, iar uşa dintre dormitoarele lor rămânea fără şovăială închisă, ea începu să se îngrijoreze. O aventură întâmplătoare era altceva, dar o indiscreţie majoră putea fi un dezastru.

Se gândi nervoasă la tot timpul şi efortul pe care-l depusese pentru a-l promova pe el în carieră şi decise că va merge până la capăt. Luă legătura cu o agenţie foarte discretă şi aranjă ca soţul său să fie urmărit. A fost şocată de rapiditatea cu care a primit răspunsul bănuit: se părea

că Buck nici măcar nu încerca să-şi acopere urmele. Şi a fost şi mai şocată când a aflat numele rivalei sale.

A clocotit de furie în tăcere zile întregi, plimbându-se prin camera ei ca o panteră turbată. Buck era din nou plecat – la fermă cu *ea*. Se împlinise mai mult de un an de când el mergea acolo şi îi mulţumi lui Dumnezeu că măcar ferma era la capătul pământului şi că ei nu-şi arboraseră legătura amoroasă în faţa întregului San Francisco. Îşi aminti de Francie Harrison la petrecere şi se gândi supărată că era frumoasă, iar cu o reputaţie ca a ei, nu era surprinsă că Buck îi căzuse în plasă. Dar acum dacă nu voia să piardă totul, lucru pentru care muncise atâta, trebuia să facă ceva.

Francie trăia pentru weekend-urile lor la fermă. Era casa lor – a ei şi a lui Buck. Camera ei era acum camera lor, hainele lui stăteau agăţate în dulapul ei, şi cizmele lui de călărie stăteau în holul de la intrare exact lângă ale ei. Pur sângele lui negru şi nervos împărţea grajdurile cu iapa ei, Appaloosa, cărţile lui umpleau rafturile ei, hârtiile lui umpleau biroul ei, iar lucrurile lui de bărbierit erau în baia ei. Erau exact doi ani de când se întâlniseră în Paris şi ea era mai îndrăgostită de el ca niciodată; întreaga ei lume se învârtea în jurul orelor furate pe care el le petrecea cu ea. Îşi respectase promisiunea pe care şi-o făcuse în sinea ei, aceea de a nu cere niciodată mai mult. Numai că acum lucrurile se schimbaseră. Avea nevoie de el.

Era vineri seara şi el era în drum de la San Francisco spre fermă. Se plimba pe veranda umbroasă, scrutând plină de speranţă şoseaua, oftând bucuroasă pe când îşi număra în grabă binecuvântările: avea această minunată fermă cu vacile ei de lapte şi cu staulele, şi cu vinurile ei preţioase; avea nemaipomenita casă din San Francisco şi munca ei caritabilă; era sănătoasă şi avea doi foarte buni prieteni,

Annie şi Mandarinul: avea un bărbat care o iubea şi acum îi purta copilul în pântece.

Faţa i se întunecă pe când se gândi la minunatul ei Ollie; ar fi dat bucuroasă tot ceea ce avea, dacă l-ar fi putut aduce înapoi. Circumstanţele morţii lui erau prea dureros de suportat şi ea-l păstra ascuns adânc în memorie, el era mereu în gândurile ei, iar ea cu Annie vorbeau des despre el. Îşi reaminti noaptea în care se născuse el, aici la fermă, numai cu Annie şi Lai Tsin lângă ea s-o ajute. Iar-acum era pe cale de a avea încă un copil fără tată.

Fericirea ei s-a evaporat deodată în timp ce înfrunta realitatea. Nu i-ar fi cerut niciodată lui Buck să divorţeze de Maryanne doar pentru propria-i persoană, dar acum era şi copilul la care trebuia să se gândească. Se afundă în leagănul de pe verandă, închizându-şi ochii în timp ce vechea singurătate familiară o învăluia din nou şi se întrebă ce să facă.

Buck o văzu pe când lua curba pe şosea în micul său Ford şi claxonă, făcând păsările să zboare speriate din copaci şi câinii să latre dinspre grajduri. Pătrunse în curte cu un scârţîit de cauciucuri, sări din maşină şi parcurse în viteză scările spre verandă, minunându-se că inima încă îi mai tresărea când o vedea. Se aruncă în braţele lui şi se îmbraţişară strâns.

– Ce mult a trecut, murmură el în părul ei. O lună de când nu ne-am văzut.

Intrară în casă ţinându-se de mână, iar el privi în jur; ferma era un loc ce părea că nu se va schimba niciodată. Bineînţeles se mai adăuga câte o încăpere, o nouă pictură era atârnată pe zidul din hol, poate noi perdele erau agăţate la ferestre, dar sufletul locului nu se schimba niciodată. Podelele din lemn de salcâm lustruite străluceau, ferestrele luceau în razele de soare, ghivece de flori erau puse în

nenumărate vase, iar casa mirosea a lavandă şi a tartă cu vişine, pe care Hattie o cocea în bucătărie.

– Dumnezeule, iubesc locul ăsta. De fiecare dată când sunt aici mă întreb de ce plec, spuse el, băgând capul pe uşa bucătăriei şi continuând: Bună, Hattie. Ce ne-ai pregătit la cină ?

– Bună, domnule Buck, nimic altceva decât pui fript şi banane coapte, mâncarea dumneavoastră preferată. Asta este tot.

– De-asta te iubesc eu, Hattie, ştii să cucereşti inima unui bărbat.

– Numai a câtorva, spuse ea întorcându-se spre plită zâmbind.

Hattie era menajera lui Francie şi încuraja relaţia dintre ei.

– Mărită-te cu el, Miss Francie, spunea ea des, el reprezintă cel mai bun lucru din viaţă.

– Dar este însurat, protesta Francie, iar Hattie îi răspundea:

– Un bărbat poate divorţa, nu-i aşa ? Sunteţi ca şi căsătoriţi, numai în faţa lui Dumnezeu nu sunteţi căsătoriţi încă.

– Ai dreptate, Hattie, spunea Francie, suntem ca şi căsătoriţi. Şi deseori se consola cu acest gând în zilele şi nopţile când Buck era la Washington – cu Maryanne.

El îşi scoase hainele şi se duse la duş, fredonând o melodie şi apoi spuse:

– Am ceva pentru tine, e în geanta mea.

Ochii ei se luminară.

– Un cadou ?

– Te rog, e special, foarte special, spuse el intrând în dormitor cu un prosop în jurul coapselor. Sper că-ţi va plăcea.

Ea deschise geanta, privind micuţa cutie de aur şi apoi privindu-l pe el.

– Hai, deschide-o, spuse el încet, în timp ce ea desfăcu panglica cu care era legată. Era o miniatură perfectă a unui portret al lui Ollie. Era exact aşa cum şi-l reamintea, şi izbucni în lacrimi.

– Oh, Dumnezeule, Francie, îmi pare rău. Am copiat fotografia pe care o aveai în dormitor. Annie are aceeaşi fotografie şi mi-a împrumutat-o. M-am gândit că artistul a prins expresia feţei atât de frumos, încât am crezut că îţi va face plăcere. Oh, Dumnezeule, Francie, n-am vrut să te necăjesc.

Ea negă scuturându-şi capul, cu ochii înlăcrimaţi.

– Nu plâng din cauza lui Ollie. E cel mai frumos, cel mai minunat cadou pe care l-am primit vreodată.

Într-un fel, nu i se părea momentul potrivit să-i vorbească despre sarcină şi în dimineaţa următoare l-a privit tristă pe când se grăbea înapoi spre San Francisco. Ştia că stătea la Aysgarth, ca de obicei, şi i-a făcut cu mâna în semn de rămas bun, invidiind-o pe Annie care era liberă să vorbească cu el şi chiar să cineze într-un loc public cu el, fără a provoca un scandal. Ferma deveni deodată goală şi fără prea mult timp de gîndire se decise să se întoarcă şi ea la San Francisco.

Harry Harryson îi văzu maşina oprită în faţa casei ei, mai târziu în acea zi. Tocmai pleca şi rămase în capul scărilor, urmărind-o pe cînd intra repede pe uşă, fără să-şi arunce privirea în direcţia lui. Ea purta o jachetă simplă şi fustă şi conducea un Ford nepretenţios, dar avea acel aer de siguranţă al unei femei bogate şi cu încredere în sine, care al naibii să fie, chiar aşa şi era.

Clocotea de mânie în sinea lui, gândindu-se la ea, în timp ce se îndrepta spre Pacific Union Club, gândindu-se la corporaţia Lai Tsin şi cum, datorită minţii Mandarinului

atât de isteţe în ceea ce priveau afacerile, fusese doar uşor afectată de crah, în timp ce el aproape se ruinase. El presupunea, după cele mai multe standarde, că era încă „bogat". Mulţumită unei conduceri decente – din nou nu de unul singur – Banca Comercială Harrison supravieţuise, dar el nu mai era în funcţia de preşedinte al consiliului de administraţie şi nu mai putea lua deciziile finale în afacerile zilnice ale băncii şi cu siguranţă nu se putea atinge de bunurile deţinute de aceasta; dar afacerile lui comerciale, ca broker, luaseră o întorsătură ireversibilă şi investiţiile sale dispăruseră precum zăpada topită.

Avea ce rămăsese din fondul său de încredere şi din rămăşiţele stocurilor de acţiuni, dar investiţia sa majoră, minele de fosfaţi din America de Sud, nu dăduse rezultatele scontate iniţial. Încă era convins că le va obţine foarte curând, numai dacă se mai putea susţine pe linia de plutire; într-o zi va recupera întreaga avere a familiei Harrison şi va face precum bunicul său, transformând-o în lingouri de aur depuse în safe-urile băncii, acolo unde nimeni nu se putea atinge de ele. Între timp, tatăl său probabil că se răsucea în mormânt, văzând-o pe Francie afişându-şi profiturile necinstite şi relaţia ei ilicită cu acel blestemat de chinez.

Clubul era aglomerat, dar ochii lui neobosiţi l-au localizat pe Buck Wingate care era angajat într-o conversaţie cu doi dintre oamenii de afaceri proeminenţi ai San Francisco-ului şi se avîntă spre el şi-l bătu pe umăr.

– Bună seara, Buck, spuse el spiritual, înclinând capul în semn de salut către ceilalţi bărbaţi, văd că eşti ocupat acum, dar aş avea ceva să-ţi spun, mai târziu dacă se poate?

Ultima persoană pe care Buck ar fi dorit să o vadă era Harry, dar biroul său de avocatură se ocupa încă de afacerile lui, aşa că n-avea de ales.

– Mă voi întoarce la Aysgarth în jurul orei cinci, spuse el glacial. De ce să nu mă cauţi atunci?

Harry încuviinţă. Distinsese răceala din vocea lui Buck şi asta-l enervase. Pe când se întorcea şi-şi comanda un pahar de coniac, se întreba cine naiba îi dădea dreptul lui Buck Wingate să se creadă atît de blestemat de superior, cînd *el* era clientul, la naiba. Familia Wingate făcuse o avere avînd grijă de afacerile familiei Harrison de-a lungul anilor. Wingate ar fi făcut bine să-şi reamintească asta. Stătea clocotind deasupra băuturii, gândindu-se că mai întâi fusese Francie cea care făcea atât de neruşinat pe superioara, şi mai apoi Buck, şi se întrebă: cine dracu se credeau ei că sunt?

Buck era singur în San Francisco şi Annie rămase surprinsă, mai târziu în aceeaşi zi, când o văzu pe Maryanne Wingate intrând în holul de la intrare şi vorbind cu recepţionerul. Ştia că venise pe neaşteptate, pentru că, atunci când doamna Wingate îşi însoţea soţul, întotdeauna reţineau cele mai luxoase camere, Apartamentul Regal. Observă că şi după o lungă călătorie cu avionul, Maryanne arăta impecabil şi de-o frumuseţe de gheaţă, într-o haină roşie-flacără cu un guler lat din blană de vulpe argintie şi o pălărie îmblănită asortată.

Spuse:

– Doamnă Wingate, ce surpriză plăcută. Nu vă aşteptam, de această dată.

Maryanne o privi cu răceală. Ştia că Annie Aysgarth era prietena lui Francie Harrison şi că probabil ştia despre relaţia ei cu Buck.

– M-am decis să-i fac o surpriză soţului meu, spuse cu un zâmbet inocent. Bietul de el, călătoreşte atât de mult şi sunt convinsă că-mi simte lipsa. Un bărbat ca el, care munceşte neobosit, are nevoie de suportul soţiei, nu crezi?

Annie încuviinţă tăcută, dar era ceva în legătură cu

zâmbetul Maryanei care o făcea să-i răsune mici clopoţei de alarmă.

– Sunt sigură că aveţi dreptate, doamnă Wingate, spuse ea, cu toate că mi-aş fi dorit să ştiu, pentru că v-aş fi reţinut apartamentul favorit. Mi-e teamă că este deja ocupat. Poate însă apartamentul Knaresborough vă convine? Nu e la fel de mare, dar are aceeaşi perspectivă asupra pieţei şi grădinilor.

– Oricare ar fi, aprobă Maryanne, neobişnuit de repede. Numai să mutaţi lucrurile domnului Wingate acolo împreună cu ale mele.

În timp ce o escorta până la lift, Annie simţi până în măduva oaselor că se întâmplase ceva; în mod normal Maryanne ar fi refuzat să accepte ceva mai mic şi ar fi avut pretenţia să ocupe Apartamentul Prezidenţial. Era mult prea simplu, toată dulceaţa asta şi strălucirea în timp ce discuta despre vreme şi despre călătoria cu avionul.

Maryanne îi zâmbi din nou inocent şi rece.

– Cred că mă voi odihni puţin, Miss Aysgarth. Poţi avea grijă să nu fiu deranjată ? Camerista îmi poate despacheta lucrurile mai târziu. Dacă poţi să-mi trimiţi nişte ceai în cameră, cît de repede posibil, voi fi recunoscătoare.

De cum închise Annie uşa în urma ei, Maryanne îşi scoase haina roşie strălucitoare şi pălăria îmblănită. Îşi scoase cheile din poşeta din piele de aligator şi descuie valiza mare de piele; scoase o haină simplă neagră, o scutură din hârtiile în care i-o împachetase menajera, şi luă o pălărie neagră cu boruri largi dintr-una din cutiile de pălării.

Intră grăbită în baie şi-şi aplică în grabă pe faţă pudră şi ruj pe buze, îşi pieptănă părul blond şi scurt şi apoi îl strînse sub pălăria neagră. Auzi o bătaie în uşă şi se privi vinovată în oglindă; dar era doar camerista cu ceaiul şi

ea-i strigă din baie să-l lase pe masă. Aşteptă până când auzi uşa închizându-se din nou şi apoi îşi puse haina neagră, se mai privi în oglindă încă o dată studiindu-şi înfăţişarea, îşi ridică poşeta şi se îndreptă spre uşă.

Se uită în grabă dintr-o parte în alta a coridorului, apoi alergă la ieşirea de urgenţă şi deschise uşa scării de incendiu, grăbindu-se în jos pe treptele întunecate, din beton, numărând etajele până când ameţi.

Când ajunse la capătul lor se uită repede de jur împrejur, apoi se grăbi să iasă pe ieşirea din spate. Era pentru prima oară-n viaţă când ieşea pe uşa servitorilor şi-şi trase pălăria neagră în jos, acoperindu-şi fruntea, rugându-se să n-o vadă nimeni pe când dădea colţul Taylor îndreptându-se spre Nob Hill.

Urcuşul a fost abrupt, iar inima-i bubuia în timp ce traversa California Street căutând casa lui Francie. Când o văzu, se opri pentru o clipă pentru a se aduna, apoi urcă ferm scările şi sună la uşă.

Întorcându-se de la Club, Harry se uită, surprins, la femeia care suna la uşa surorii lui. Nu erau prea mulţi vizitatorii rezidenţei Lai Tsin, dar era ceva straniu de familiar în legătură cu femeia în negru. Mutându-se pe furiş în umbră, urmări cum uşa deschisă de băiatul în casă chinez şi cum femeia vorbeşte cu el. Băiatul lăsă uşa larg deschisă şi ea se întoarse şi se uită în stânga şi-n dreapta înainte de a păşi în casă. Harry scoase un sunet slab de uimire. Ce dracu avea Maryanne Wingate de-a face cu sora lui atât de faimoasă? Orice ar fi fost, nu era de bine. Nu era stilul Maryannei să stea la pândă pe scările de la intrare ale cuiva, şi se îmbrăcase cu ceea ce semăna mai mult a deghizare, cu gulerul hainei ridicat şi cu pălăria aceea trasă în jos, peste ochi.

Intrigat, se grăbi înapoi. Se propti la fereastra primului etaj, urmărind, spunându-şi că trebuie să o fi confundat,

nu putea fi Maryanne. Dar aşteptă până când ea ieşi din nou afară, pentru a fi sigur.

Francie era în camera ei când băiatul în casă îi spuse că doamna Wingate aşteaptă jos în hol s-o vadă. S-a uitat la el fix, negăsindu-şi cuvintele; stomacul i se strânse de şoc şi apoi murmură.

– Doamna Wingate ? repetă ea, sperând ca el să fi făcut o greşeală.

El încuviinţă solemn.

– Doamna Wingate, Miss Francie. Aşteaptă în hol.

Francie se ridică încet în picioare; ştia că există un singur motiv pentru care Maryanne Wingate era în holul ei. Se uită în jos la fusta plisată de lână albastră, scurtă, şi la bluza albă simplă cu care era îmbrăcată, întrebându-se nesăbuit dacă ar fi trebuit să se schimbe în ceva mai grandios pentru a-şi întâlni rivala. Apoi, dând scurt din umeri, spuse:

– Poftеşte-o pe doamna Wingate în salon, i-ai haina şi spune-i că voi coborî şi eu într-un minut.

Se aşeză tremurând la masa de toaletă, uitându-se la propria faţă înspăimântată, apoi îşi perie părul lung şi mătăsos şi-l legă la spate cu o panglică de catifea. Adăugă o picătură de parfum de iasomie, trase adânc aer în piept şi porni spre uşă. Ezită, mîinile îi presară pântecele şi rotunjirea încă invizibilă care era copilul lui Buck, apoi deschise uşa şi coborî încet minunata scară circulară.

Ah Fong, băiatul în casă, deschise uşa camerei de primire pentru ea. Maryanne stătea în picioare lîngă fereastră, privind afară pe California Street. Se întoarse şi cele două femei se fixară una pe alta, măsurându-se din priviri.

– Doamnă Wingate ? spuse Francie politicoasă, dar nu-i întinse mâna şi nici Maryanne nu făcu acest gest.

– Voi intra direct în subiect, Miss Harrison, spuse ea. Cu siguranţă ştiţi de ce sunt aici.

Francie nu spuse nimic şi Maryanne se deplasă de la fereastră spre şemineul de marmură, cu carpetele lui orientale şi lucrările de artă.

– Aveţi o casă minunată, Miss Harryson, observă ea distantă, şi pentru că sunteţi o femeie foarte bogată, nu vă voi insulta întrebându-vă dacă banii bărbatului meu au fost cei ce-au plătit tot acest lux.

Bărbia lui Francie se înclină ameninţător, dar tăcu şi Maryanne continuă:

– Este binecunoscut faptul că, spuse ea cu voce calmă, bărbaţii de vârsta soţului meu cedează adesea în faţa..., ezită căutând cuvintele potrivite, în faţa unei „crise de coeur". Vieţile lor sunt atât de pline de muncă, încordare şi familie, încât brusc simt nevoia de o schimbare. O aventură sexuală este foarte liniştitoare, e ca o alinare pentru ego-ul masculin, Miss Harrison. Câteodată cred că sunt mai orgolioşi decât noi, femeile. Zîmbetul ei era aproape conspirativ pe când o privea pe Francie. Dar, sunt sigură că ştiţi cum sunt – exact ca şi copiii neascultători.

Privirea ei insistentă era tăioasă ca oţelul când o inspectă pe Francie, în bluza şi fusta ei, simplă, nemachiată şi cu părul ei blond strâns la spate cu o eşarfă.

– Trebuie să recunosc, nu eşti aşa cum mă aşteptam, adăugă ea. Mi-am imaginat pe cineva mult mai provocator, o femeie extravagantă căreia îi fac plăcere intriga şi suspansul unei legături amoroase ilicite. Îşi întoarse privirea şi se îndreptă înapoi spre fereastră.

Francie se uita la soţia lui Buck: era frumoasă, nu exista nici o urmă de îndoială în această privinţă, şi rece, şi nici asta nu se putea nega; şi în impecabila ei rochie de zi din lână gri, arăta din toate punctele de vedere ca

o lady. Nici aici nu exista urmă de îndoială. Maryanne câştigase la toate cele trei puncte.

– Ce anume vreţi să spuneţi, doamnă Wingate? întrebă ea, surprinsă de cât de calmă-i era propria voce, pe când fremăta în interior de teamă.

Maryanne se roti înapoi de la fereastră.

– Sunt aici pentru a face apel la inteligenţa ta, Miss Harrison. Nu vreau să ştiu amănuntele dezgustătoare ale legăturii dintre tine şi soţul meu, dar sunt lucruri despre el pe care se cuvine să le cunoşti şi tu. *Pe care trebuie să le cunoşti.* Pentru binele *lui.* Spune-mi, te-ai gândit vreodată la copiii lui ?

Inima lui Francie tresări. Nu era chip ca Maryanne să fi ştiut că ea era însărcinată – nici măcar Buck nu ştia încă.

– Sunt încă mici, Miss Harrison, şi au dreptul să se aştepte la prezenţa tatălui lor când vor creşte. Au nevoie de ajutorul şi sfaturile lui. Ochii ei o străpungeau pe Francie, ca să nu mai amintesc despre sprijinul oferit de el. Crezi că nu-i va afecta această aventură scandaloasă? Făcu o pauză pentru un moment, lăsând ca vorbele ei să pătrundă adânc în mintea lui Francie şi mai spuse: Bineînţeles, nu voi vorbi despre durerea pe care toate acestea mi-o pricinuiesc mie, dar voi menţiona ceva mult mai important – nu numai pentru mine, ci şi pentru Buck. Şi pentru ţara noastră. Se aşeză pe marginea fotoliului din faţa lui Francie, îşi împreună mîinile în jurul genunchilor sculpturali, cu sprâncenele ridicate întrebător. Îţi vorbeşte despre munca lui? Nu aşteptă vreun răspuns, doar dădu din umeri şi vorbi mai departe: Nu, bineînţeles că n-a făcut-o, sunt sigură că aveţi alte lucruri de discutat. Atunci trebuie să-ţi spun eu că munca lui înseamnă totul pentru Buck. Este un bărbat *dedicat* muncii sale, un „animal social" din cap până în picioare. „Trăieşte" pentru politică. Îl

cunoşti de atât de puţin timp, cum pot să mă aştept să înţelegi aceste lucruri ? Dar, vezi tu, eu îl ştiu de-o viaţă, tatăl său obişnuia să-l aducă la mine acasă când era doar un băieţel. Noi eram o familie de politicieni şi Buck rar se deranja să se joace cu noi, copiii. Oh, nu, el mereu cerceta biblioteca, ascultând conversaţiile adulţilor. Cred că se impregna de politică, ca-ntr-o osmoză – prin propria-i piele – şi trebuie să spun că familia mea l-a încurajat. *Îndepărtează-l pe Buck de politică, Miss Harrison, şi e ca şi când l-ai înjunghia cu un cuţit pe la spate.* Făcu iar o pauză pentru a lăsa din nou cuvintele să-i pătrundă adânc lui Francie în minte. Iar Francie o privea hipnotizată.

– Un scandal ca acesta, ea dădu din umeri, îndepărtându-şi mîinile de corp şi ridicându-le expresiv în sus. Un scandal de tipul acestei aventuri l-ar termina din punct de vedere politic.

Francie îşi feri privirea de ea, uitându-se în podea, la covor.

– Înţeleg, spuse încet.

Maryanne oftă.

– Sper asta, Miss Harrison. Cred cu adevărat să fie aşa. Spre binele lui Buck, nu pentru mine. Se opri, cu o strălucire de triumf în ochi. Buck are un viitor politic strălucitor în faţa lui, se vorbeşte despre o nouă şi importantă numire în Senat – şi după aceea? Cine ştie? Lumea politică este ca o cochilie de stridie pentru Buck. N-ar fi drept – pentru niciunul dintre noi – să primejduim această stare de lucruri.

Inima lui Francie se prăbuşi. Se gândi la copilul pe care-l purta în pântece şi realiză cât de mare era prăpastia dintre viaţa lui Buck şi propria ei viaţă. Timpul petrecut împreună la fermă, pe care ea-l crezuse realitate, fusese doar o iluzie, un rol bine jucat, iar realitatea era acest

bărbat cu un strălucit viitor politic în faţa lui, căsătorit cu femeia perfectă care-i dăruise copii, care avea dreptul să-i poarte numele. Se uită la Maryanne Brattle Wingate, atât de sigură de „drepturile" ei, sigură de viaţa ei, de cerinţele faţă de bărbatul ei, şi ştiu că n-ar fi putut să-i ceară niciodată lui Buck să renunţe la toate acestea. Nu va fi ea niciodată cea care să-l înjunghie pe la spate pe Buck şi să-i ia toate aceste lucruri pentru care muncise din greu să le obţină.

Era o umbră de tristeţe în ochii ei, dar vocea îi era calmă şi liniştită când spuse:

– Vă mulţumesc pentru că aţi venit să mă vedeţi, doamnă Wingate. Îmi dau seama cât de greu trebuie să vă fi venit s-o faceţi. Bineînţeles, îi voi spune lui Buck că eu nu mai doresc să-l văd.

Maryanne nu-şi putu ascunde triumful din voce pe când se ridică în picioare şi spuse:

– Şi, bineînţeles, sunt sigură că mă pot baza pe discreţia ta. Ştii şi tu cât de important este asta pentru el.

– Cu siguranţă. Francie o conduse până în hol. O privi pe Maryanne cum îşi punea haina şi pălăria şi apoi spuse calmă:

– Ah Fong vă va conduce până la ieşire. O părăsi pe Maryanne şi urcă minunata scară interioară spre camera ei şi se întinse-n pat, fără nici o lacrimă.

Auzi uşa de la intrare închizându-se şi-şi fixă privirea în tavan, imaginându-şi-o pe doamna Wingate grăbindu-se pe scările de la intrare şi înapoi din Nob Hill la bărbatul ei şi la minunatul lor viitor. Şi, pe când lacrimile începuseră să-i curgă, se întrebă de ce soarta o trata atât de aspru. Şi se simţi din nou ca atunci când era copil, când terifiantul său tată o domina violent, cu lesa de piele în mână, şi realiză pentru prima dată-n viaţă că aceasta era o lume a bărbaţilor, iar ea era doar o femeie.

Capitolul 38

Annie urmări, uluită, cum Maryanne Wingate traversă în grabă holul de la intrare spre ascensor, bătând din picior, impacientată în timp ce aştepta liftul să apară. O urmări când păşi înăuntru, întorcându-se nervoasă în loc, înainte ca uşile să se închidă şi cum dispăru în sus, departe de raza ei vizuală. Maryanne stătuse deseori la Aysgarth de-a lungul anilor, şi-n tot acest timp Annie n-o văzuse arătând aşa cum arăta acum, în acea anonimă haină neagră şi cu acea pălărie, trecând prin holul elegantului ei hotel, precum o nevastă vinovată.

Annie dădu din cap. Ceva era în neregulă şi îşi dori să ştie ce anume, pentru că sentimentul ce-o pătrundea până-n măduva oaselor creştea din ce în ce mai puternic.

Cincisprezece minute mai târziu, Harry Harrison intră în hotel; se îndreptă către recepţie şi-i spuse recepţionerului că domnul Wingate îl aşteaptă, întrebându-l numele apartamentului său. Annie îl urmări cu privirea, suspicioasă, pe când se suia în ascensor. Îl întrebă pe recepţioner încotro se îndreptase şi sprâncenele ei se înălţară peste putinţă, de uluire, când auzi că era vorba de apartamentul familiei Wingate. Intră în eleganta cameră de primire şi ocupă un loc lângă intrare, acolo de unde putea observa pe oricine intra sau pleca, apoi comandă ceai şi se instală comod gata de aşteptare.

Maryanne tocmai ieşise de sub duş, când soneria de la uşă sună. Ştiu că trebuia să fie room-service-ul cu cafeua pe care-o comandase şi strigă:

– Intră. Cafeaua era unicul ei viciu şi acum chiar avea nevoie de o ceaşcă. Această după-amiază fusese cu siguranţă un mare efort, cu toate că ştia că se descurcase nemaipomenit de bine.

– Lasă tava pe masă, strigă ea, ştergându-se cu un prosop moale de culoarea piersicii, gros de un inch. Trebuia să-i acorde credit lui Annie Aysgarth. Oricare ar fi fost rădăcinile ei, ştia tot „ceea ce era mai bun" şi furniza numai „ceea ce era mai bun" – chiar şi prosoapele. Fredonă o mică melodie pe când se înfăşură în roba de catifea albastră şi-şi împinse picioarele aristocratice, subţiri, în papuci de casă din catifea asortată, brodaţi cu o emblemă a familiei pe care ea o comandase special la un magazin exclusiv pentru bărbaţi, de pe Jermyn Street în Londra. Încă fredona fericită de sine când ieşi din baie şi ajunse faţă-n faţă cu Harry Harrison.

– Dumnezeule, spuse ea speriată, cum ai intrat aici?

– Am sunat la uşă, tu ai strigat „intră" – aşa că am intrat. Îmi pare rău că te-am speriat, Maryanne, dar Buck a spus să ne întâlnim aici pe la cinci. Cred că probabil am venit eu puţin mai devreme.

Maryanne oftă. Nici nu se deranjă să pretindă că-i făcea plăcere să-l vadă; Harry nu era unul din favoriţii ei. De fapt Harry nu reprezenta decât probleme, încurcături, şi motivul pentru care Buck se mai vedea încă cu el era peste puterea ei de înţelegere. Soneria sună din nou, însă de data asta era chelnerul cu cafeaua; o aşeză pe masă şi părăsi camera.

Maryanne îşi trecu privirea, enervată, peste Harry; îşi dorise să fie singură când avea să se întoarcă Buck. Îşi dorise să-l surprindă cu noua ei imagine, aceea a femeii

sexy care era pe cale să devină – pentru binele lui, nu al ei. În timp ce turna cafeaua, se gândi cu un mic zâmbet, ce bine era pentru ego-ul cuiva să înfrângă o amantă şi să-şi recupereze soţul – aproape că meritase să treacă prin toate astea, o făcea să se simtă atât de bine.

– Cafea? întrebă ea, întinzându-i o ceaşcă lui Harry.

– Mulţumesc, Maryanne. El stătea în partea opusă ei, pe sofa, admirând-o din ochi, iar ea se uita arogantă la el.

– Mă întreb, care-i motivul pentru care vrei să-l vezi pe Buck? spuse ea.

Sorbi puţin câte pţţin cafeaua fierbinte, acordându-i gânditor mai multă atenţie şi apoi spuse:

– Îţi voi spune, dacă-mi vei spune şi tu exact ce anume ai făcut la sora mea, în această după-amiază.

Culoarea i se scurse brusc din obraji; o prinsese complet descoperită şi-şi aşeză ceaşca de cafea pe masă cu o mână tremurătoare.

– Cred că greşeşti, spuse adunându-şi înnebunită mintea dezordonată. Nici n-o cunosc pe sora ta. Ah, un moment, mint. Îşi ridică mâna şi-şi frecă ceafa, gândind. Da, am întâlnit-o o dată, la o petrecere dată de Annie Aysgarth. Am fost prezentate, dacă-mi amintesc bine. Dădu delicat din umeri, de parcă total era prea neimportant ca să-şi amintească.

Harry se amuza în sinea lui şi zâmbi.

– Majordomul meu te-a văzut şi el, şi servitorul meu, minţi el. Şi chiar şi sub acea pălărie, el făcu un gest cu mâna arătând spre haina neagră şi pălăria ce zăceau împreună cu poşeta ei pe fotoliu, acolo unde le aruncase, deci chiar şi sub acea pălărie, nu exista urmă de îndoială că erai tu. Mă întreb, spuse el vorbindu-i tot atât de delicat pe cât o făcuse ea mai înainte cu Francie, mă întreb dacă dragul şi devotatul Buck, bărbatul despre care ultimele

zvonuri spun că ar fi luat în considerare pentru o importantă numire în Senat, cum îţi spuneam, mă întreb dacă nu cumva el a făcut cunoştinţă cu sora mea cea renumită într-un mod mult mai intim decât tine, Maryanne?

El râse de faţa ei şocată.

– Exact la ţintă aş spune, concluzionă el punându-şi ceaşca de cafea pe masă.

– Vorbeşti prostii, Harry, aşa cum faci de obicei, spuse ea îngheţată, dar vocea ei tremură puţin, iar el era tipul de om care depista imediat asemenea detalii.

– Oh, nu prea cred să fie aşa, spuse el încă zâmbind. Nu şi după ce scrie-n raportul detectivului.

Ea-l fixă cu privirea înspăimântată, cu faţa precum creta.

– Ce raport al detectivului?

El bătu uşor peste buzunar, zâmbind candid.

– Trebuie să-ţi aminteşti să ţii uşa încuiată, Maryanne, şi să nu inviţi pe oricine înăuntru, fără să vezi mai întâi cu cine ai de-a face. Nu ştii niciodată, poate fi un hoţ. Şi poşeta ta era acolo, atât de tentant deschisă...

Maryanne se uită întâi la poşetă, apoi la el; închise ochii, simţindu-se dintr-o dată rău.

– Nenorocit ce eşti! spuse ea încet.

– Oh, nu se ştie, spuse el uşor, nu vreau să-ţi fac nici un rău. Tot ceea ce vreau este puţin ajutor – din partea ta şi a lui Buck. Doar un cuvânt, două, acolo unde trebuie, asta-i tot, poate către tatăl tău şi bancherul potrivit... ştii tu povestea. Vezi tu, eu am aceste mine de fosfaţi, în America de Sud, şi am nevoie de un mic suport financiar. Gândeşte-te la asta ca la o investiţie, Maryanne. Asta şi este, o investiţie. Pentru că într-o zi, această mină va aproviziona lumea cu fosfaţi şi-ţi va aduce o avere.

– Eu am o avere, îi spuse ea cu răceală.

El dădu din umeri pe când se ridică să plece.

– Să-ţi spun eu cum va fi, te las pe tine să vorbeşti cu Buck pentru mine, spuse el întorcându-se din faţa uşii. Sunt sigur că ştii ce să-i spui mai bine decât pot s-o fac eu. Îl las deci în mâinile tale capabile, Maryanne.

Ea îl privi dorindu-şi să-l omoare pe când el îi zâmbea din cadrul uşii, lovindu-şi sugestiv buzunarul în care era raportul detectivului. Îl putu auzi râzând în timp ce traversa holul şi se gândea că viaţa nu era altceva decât o mare glumă. Şi ştiu că de data asta gluma era pe seama ei.

Buck era în holul recepţiei aşteptând ascensorul, iar când Harry ieşi din el, îl privi nedumerit.

– Harry, spuse el surprins.

– Îmi pare rău că nu te-am prins, Buck, îi strigă Harry când îl ocoli în drumul său spre ieşire, sunt puţin cam grăbit. Dar am vorbit cu Maryanne, îţi va spune ea despre ce-i vorba.

Buck se întoarse pentru a-l privi, cu o expresie dezordonată pe faţă:

– *Maryanne*? spuse el.

Annie se grăbi spre el.

– Oh, Buck, mă tem că domnul Harrison s-a grăbit şi ţi-a stricat mica surpriză. Doamna Wingate mi-a spus că s-a gândit că va fi drăguţ din partea ei să fie alături de tine. V-am transferat în Apartamentul Knaresborough, la acelaşi etaj.

S-au privit unul pe altul pentru o clipă; Annie se întâlnise de multe ori cu Buck şi Francie la fermă, ea înţelesese aventura lor şi nu lăsase ca faptul de a nu fi de acord cu ea să-i afecteze relaţia lor umană. Dar n-au vorbit niciodată despre asta împreună.

El dădu din cap, înţelegător, pe când păşi în ascensor.

– Mulţumesc, Annie, spuse el istovit. Fusese o zi lungă şi era prea lovit de veste ca să presupună motivul pentru

care Maryanne decisese să i se alăture în San Francisco sau ceea ce dorea Harry Harrison.

Dar Annie presimţea de ce era Maryanne acolo şi nu fu deloc surprinsă când băiatul în casă al lui Francie, Ah Fong, sosi puţin mai târziu cu un bilet însemnat „personal şi confidenţial" ce trebuia înmânat Senatorului Wingate când acesta era singur.

Annie Aysgarth luă biletul şi-l sună pe Buck şi-l rugă să coboare pentru a discuta.

El se întrebă, surprins, oare ce dorea ea, dar Maryanne putea să jure care era motivul. El nu se întoarse ore întregi şi atunci când o făcu se purtă ca un om scos din minţi.

Ea-l urmări îngrijorată cum patrula dintr-o cameră în alta; ochii îi erau înceţoşaţi de durere şi ea gândi, uşurată, că fusese tocmai la timp. Dacă n-ar fi văzut-o porcul acela de Harry totul ar fi mers perfect. Cu toate astea, tot ceea ce voia el erau banii şi tatăl ei putea mereu s-o ajute, însă Buck nu trebuia să ştie niciodată. Dar aerul de triumf de pe faţa lui urâcioasă o neliniştise, şi acum, cu Buck purtându-se ca un nebun, era mai bine să aibă grijă, pentru ca el să nu facă vreo prostie. Ca de exemplu să se întoarcă la Francesca Harrison.

Buck se uita în gol pe fereastră; San Francisco era învăluit într-una din acele ceţi albe ce apăreau dintr-o dată, dar el de-abia dacă o băga în seamă. Se simţea zdrobit sufleteşte. Când citise scrisoarea dată de Annie, spusese nevenindu-i să creadă:

– Nu, nu poate fi adevărat. Şi apoi se uită la faţa gravă a lui Annie şi ştiu că aşa era. Reciti biletul de la Francie iar şi iar...

„Nu mai pot trăi aşa", scria ea, „numai cu jumătate de viaţă – şi-n ultimul timp cu mai puţin. Îmi dau seama că am greşit scoţându-te din lumea ta, îndepărtându-te de copiii şi de munca ta. Am dreptul să iau această decizie,

Buck, şi este pentru totdeauna. Nu vreau să o analizezi sau să încerci să mă vezi. Tot ceea ce vreau este să fiu lăsată în pace şi să-mi construiesc propria viaţă din nou. Te-am iubit şi am fost fericită, dar acum s-a terminat."

Ieşi semeţ din Aysgarth Hotel, urcă pe strada Taylor către Nob Hill. Tropăi în faţa uşii lui Francie până când băiatul în casă îi deschise. Nu mai fusese în casa ei înainte, şi păşi în hol, uitându-se de jur împrejur, căutând-o.

– Unde este? întrebă el revendicativ, trebuie să o văd. Şi când băiatul îi spuse că nu era acolo, traversă neîncrezător fiecare cameră, pe rând, strigându-i numele.

– Miss Francie nu e aici, repetă băiatul, speriat. A plecat departe, pentru mult timp... Dădu din mâini semnificând ceva vag, în timp ce Buck se holba neajutorat la el şi apoi realiză că era adevărat. Francie îl izgonise din viaţa ei pentru totdeauna.

Acum se întoarse de la fereastră şi o analiză suspicios pe soţia sa.

– De ce ai venit azi aici, Maryanne?

– De ce? Ca să-ţi fac o surpriză, dragule. Păşi în faţa ei cu ochii sălbatici de durere şi mânie şi ea spuse intimidată:

– S-a întâmplat ceva?

El stătu aproape de ea, cu mâinile încleştate în şolduri şi ea observă efortul cu care se autocontrola. Tremura din tot corpul când spuse:

– Tu ai făcut asta, nu-i aşa, Maryanne? *Ai fost la ea?*

Ea-şi întoarse capul, evitându-i privirea.

– Nu ştiu ce vrei să spui.

– *Ba da, ştii foarte bine!*

– Trebuie să te gândeşti la copiii tăi, peroră ea în apărare. Şi toată munca ta, viitorul tău...

– Este într-adevăr viitorul *meu*, Maryanne? Sau este al nostru?

Îi luă bărbia în mână, ridicându-i faţa către el, forţând-o să-l privească.

– N-am să uit, spuse el liniştit.

Ea văzu înfrângerea din ochii lui şi ştiu că învinsese, şi spuse plină de solicitudine:

– Toate astea-s spre binele tău, Buck, dragule. M-am gândit numai la tine. La urma urmelor, sunt soţia ta.

El îi dădu drumul. Căsnicia lui era o cochilie goală. Francie îl părăsise. Un viitor strălucitor se profila înaintea lui, dar nu-i mai păsa.

Se uită la Maryanne, elegantă, frumoasă în catifeaua albastră ce i se mula pe corp. Era soţia lui şi mama copiilor săi, îşi proteja bunurile ei. Dar distanţa care existase mereu între el şi Maryanne acum plutea ca un şarpe veninos între ei.

– Buck... se plânse ea, în timp ce el o depăşi intrând în camera lui şi închizând uşa.

Maryanne se adânci în sofa cu un oftat de uşurare. Se terminase. Se gândi uluită la imaginea durerii din ochii lui şi-şi spuse că nu putea fi atât de grav, cu siguranţă. Mâine, precum un copil cu genunchii rău zgâriaţi, durerea va dispărea şi el se va simţi mai bine. Şi ei vor reface totul la loc, iar viaţa va merge mai departe ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat.

Lysandra s-a născut odată cu zorii unei minunate dimineţi de primăvară în frumosul şi vechiul pat sculptat ce aparţinuse lui Dolores de Soto Harrison. Annie fusese alături de Francie şi Mandarinul fusese acolo pentru a-i împărtăşi bucuria ei.

Având în braţe pruncul înfăşurat în scutecul său alb şi drăguţ, ochii săi negri străluceau de fericire: pentru că Francie avea un nou copil căruia să-i dăruiască dragostea.

– O fetiţă minunată, exclamă Annie plină de bucurie. Oh, Francie,această veche fermă va fi din nou un loc vesel.

– Cu siguranţă aşa va fi, Miss Francie, spuse Hattie, admirând faţa micuţă a bebeluşului, ce se iţea din scutecul bine strâns. E ca un boboc de trandafir dimineaţa, înainte ca soarele să-i deschidă petalele.

Francie zâmbi.

– Mă tem că totuşi niciodată nu voi avea întregul buchet, Hattie, spuse ea. Apoi îl privi plină de înţelepciune pe Mandarin. Mi-aş fi dorit ca Buck s-o poată vedea. Mi-aş dori să poarte numele tatălui său.

El puse cu grijă bebeluşul la loc, în braţele ei. Se înclină şi spuse:

– Sunt un om bătrân. Nu-i pot lua locul tatălui ei, dar am s-o îndrum aşa cum aş fi făcut cu propriul meu nepot. Am s-o învăţ tot ceea ce am învăţat şi eu, şi-am să împart cu tine plăcerea de a o vedea crescând.

Francie se uită la prietenul ei cel mai drag; era adevărat că era bătrân, cu toate că nu-i ştia vârsta reală. Într-un fel părea mai mic, umerii îi erau lăsaţi, dar faţa era puternică, ochii lui încă străluceau cu aceeaşi energie şi avea un minunat aer de demnitate. Se gândi la tot ceea ce făcuse el pentru ea, pe tot cuprinsul vieţii ei: tot ceea ce era, orice triumf mic sau mare se datorau lui. Lai Tsin fusese singurul ei destin bun şi acum avea să fie şi al copilului ei. Spuse:

– Vrei să-i dai Lysandrei numele tău? Este un nume onorabil şi mă va face foarte mândră.

Ochii Mandarinului se măriră, la început de uimire şi mai apoi de plăcere. Luă mânuţa perfectă a copilului în a sa şi-o sărută.

– Draga mea Francie, spuse el cu vocea încărcată de emoţie, i-ai acordat vechiului tău prieten cea mai mare

onoare a vieţii lui. Am fost un ţăran fără valoare, n-am avut nimic, nici bogăţie, nici familie şi nici dragoste. Şi acum le am pe toate trei. Am un nume de care să fiu mândru şi un nepot de care să am grijă. Sunt cea mai fericită persoană din lume.

Mandarinul a fost „bunicul iubit" al Lysandrei timp de şapte ani şi-n tot acest timp Francie şi-a respectat promisiunea de a nu-l revedea pe Buck, cu toate că se gândea la el în fiecare noapte şi-i urmărea cariera în ziare. Nu l-a văzut decât după ce a murit Mandarinul, în 1937, în aceeaşi săptămână fatală a petrecerii lui Harry.

Partea a cincea

Francie

1937

Capitolul 39

1937
Miercuri, 4 octombrie.

Lysandra Lai Tsin coborî din pat când ceasul bătea ora şase în dimineaţa zilei după ce rămăşiţele pământeşti ale Mandarinului fuseseră împrăştiate în mare, deoarece, în ciuda faptului că era tristă, nu putea totuşi îndura să piardă un singur minut al zilei. Se trezea mereu cu aceeaşi presimţire de bucurie, că poate ceva minunat avea să se întâmple, şi de obicei se întâmpla, indiferent dacă ieşea prima la matematică sau dormea la prietena sa, acasă la Dorothy, sau măcar avea prăjitura ei preferată de ciocolată la cină. Lysandra se bucura de viaţă, cu fruntea sus în fiecare zi, şi niciodată nu se aştepta să i se întâmple ceva rău.

Din această cauză fusese o mare nenorocire când Bunicul murise, pentru că ei doi fuseseră foarte apropiaţi şi ea nici nu se aştepta ca cineva pe care-l iubea s-o părăsească vreodată.

Dar azi era o nouă zi. Soarele strălucea şi ea era din nou plină de vechiul ei optimism şi ţopăi în timp ce alerga la baie, îşi spălă repede faţa şi-şi perie părul blond şi ondulat, împletindu-l asimetric şi legându-l cu o bucată de fir tors, de culoare stacojie, în stilul chinezesc. Apoi se

analiză în oglindă pentru a vedea dacă arăta cumva altfel, decise că era aceeaşi veche figură, cu aceiaşi ochi albaştri rotunzi, şi că la urma urmelor nu se transformase peste noapte într-o frumuseţe matură şi pasională.Trântind uşa în urma ei şi fredonând veselă, alergă de-a lungul marii galerii semicirculare, controlând marele hol spre camera lui Francie.

Bătu la uşă, aşteptând obişnuitul „intră, iubito". Dintotdeauna, încă de când era foarte mică, imediat ce începuse să meargă, evada din universul ei şi alerga în camera lui Francie, să se urce în patul ei şi să împartă pâinea prăjită şi ceaiul de dimineaţă cu ea. Lui Francie îi plăcea pâinea prăjită simplă, dar întotdeauna punea peste bucata de pâine a Lysandrei câte o bucăţă de piersică conservată în fiecare vară de Hattie, menajera, şi în acelaşi timp, bucătăreasa de la fermă. Apoi ea şi Francie traversau drumul până la piscina hotelului Faimont pentru ora de înot zilnică. Francie spunea că acesta era singurul lucru pe care-l avea Fairmont în plus faţă de Aysgarth Arms, dar personal, Lysandra prefera barul de argint lucios şi-n stil Art Deco verde de la Aysgarth, în schimbul piscinei acoperite de la Fairmont.

Dar azi nu primi nici un răspuns din camera lui Francie, aşa că deschise uşa şi intră. Cu un „oh" de surpriză, văzu că marele pat dominat de cei patru stâlpi ai săi era neatins. Draperiile de brocart albastru erau încă lăsate, lampa încă aprinsă, iar suportul şi portretul de Morrisot de pe noptieră, înfăţişând o fetiţă pe fond poleit, străluceau precum o icoană în lumina blândă.

Lysandra se uită de jur împrejur în cameră, o strigă pe Francie, pe când inspecta budoarul cu dulapurile lui aglomerate şi baia plină de oglinzi, cu scoicile sale pline de loţiuni şi pudre parfumate. Dar Francie nu era acolo şi ea simţi brusc o prevestire. Îşi pierduse bunicul mult iubit şi acum o pierduse şi pe Francie.

Alergă de-a lungul marii galerii a holului până la capăt, către camera Mandarinului, ezitând înainte de a deschide uşa şi de a intra.

Camerele lui Lai Tsin erau singurele camere chineze şti din toată această casă mare, şi Francie, care înţelesese aceste lucruri, supraveghease în amănunt decorarea lor. Prima cameră era cea de studiu. Pereţii şi tavanul erau vopsiţi într-un roşu strălucitor minunat. Doi pereţi susţineau rafturi pline de cărţi groase îmbrăcate-n piele şi un simplu sanctuar sculptat din lemn negru stătea lângă uşă. Azaleele albe, florile lui favorite înfloriseră într-un ghiveci lângă fereastră şi o lustră din metal filigranat, decorată cu ciucuri stacojii, atârna deasupra mesei joase din centrul camerei, în jurul căreia erau adunate scaunele lustruite din lemn, de formă pătrată, despre care Lysandra mereu comentase că sunt atât de necomfortabile.

Alergă în dormitorul lui şi intră, dar camera albă şi austeră arăta aşa cum arătase de obicei. Era doar un pat jos, de lemn chinezesc, care avea de jur împrejur o tăblie de lemn, o mică sobă cu mangal în şemineu şi ferestre înalte cu paravane chineze şti găurite şi jaluzele din hârtie de orez. Dormitorul Mandarinului era simplu, fără nici un fel de decoraţie şi era pustiu.

Lysandra alergă înapoi prin galerie, în jos pe scări şi de-a lungul holului, alunecând şi împiedicându-se de parchetul de lemn lustruit şi în zbor deschise uşa camerei de zi a lui Francie. Oftă adânc de uşurare. Francie era încovrigată pe sofa, dormind adânc.

– Oh, exclamă ea, în sfârşit, aici erai.

Francie deschise ochii şi o privi speriată. Privi de jur împrejurul camerei de zi, la cenuşa din şemineu, la lămpile aprinse şi la perdelele trase, de parcă le-ar fi revăzut după o lungă călătorie, şi-şi scutură capul, istovită. Presupuse că

adormise, dar visurile sale din trecut fuseseră atât de chinuitoare încât se simţea încă epuizată.

– E trecut de şase, spuse Lysandra impacientată. Şi tu eşti încă îmbrăcată cu hainele de ieri. Nu te-ai dus deloc la culcare?

Francie se întinse, cu mâinile deasupra capului, zâmbind. Lysandra arăta încă precum un copil cu părul ei împletit dezordonat şi cu puloverul pus pe dos. Mereu era grăbită, n-avea niciodată timp de pierdut cu lucruri plictisitoare cum ar fi îmbrăcatul într-un mod civilizat.

– Te-ai spălat pe dinţi? o întrebă ea automat, aşa cum o făcea în fiecare dimineaţă şi Lysandra dădu din cap vinovată.

– Am uitat. O s-o fac după micul dejun. Alergă la Francie şi o îmbrăţişă. Nu te-am găsit. Eram speriată, murmură ea. M-am gândit că poate m-ai părăsit şi tu.

Francie o îmbrăţişă la rândul ei.

– N-aş pleca niciodată fără să-ţi spun. Apoi zâmbi şi spuse: Am o idee bună: ce-ar fi să mergem împreună la fermă? Am visat astă-noapte ferma, la culesul strugurilor pentru vinul nou şi galopul cailor pe mile întregi. Cred că avem nevoie de o mică vacanţă şi pun pariu că Cookie şi Mousie vor fi cu adevărat fericiţi să te vadă. Dacă plecăm chiar acum, putem fi acolo în câteva ore.

Faţa Lysandrei se lumină pe când se gândi la fermă, la căţel şi pisică – şi la poneiul ei. Îşi împreună mâinile, învârtindu-se fericită prin cameră.

– Am ştiut că ceva namaipomenit se va întâmpla astăzi, strigă ea.

Francie zâmbi privind-o. Era doar o copilă şi era atât de uşor s-o facă fericită. Dar se întrebă îngrijorată ce se va întâmpla când ea va creşte şi va realiza că este frumoasa Lysandra Lai Tsin, poate cea mai bogată fată din lume, peste un imperiu de afaceri, care avea mii de angajaţi

şi deţinea milioane de dolari. Oftă; nu avea să-i fie uşor. Lysandra era rar liniştită, iubea viaţa şi acţiunea şi ideea ce o înfăţişa pe ea prezidând o masă a consiliului de conducere era îndepărtată. Dar Mandarinul o alesese pe ea şi el nu se înşelase niciodată până acum.

Ferma de Soto şi crama erau mult diferite de clădirile dărăpănate din scânduri trosnitoare împrăştiate peste câţiva acri obscuri de pământ care erau când Francie venise pentru prima oară acolo cu mama ei. De-a lungul anilor ea o mărise şi acum ocupa patru sute de acri. Vechea baracă de lemn a fermei era încă în mijloc, dar fusese extinsă, şi două aripi formau o curte interioară, cu o mare verandă, ca o galerie de jur împrejur. Erau trei hambare mari în apropierea minunatelor clădiri cu arcade ale cramei, iar în capăt erau dormitoarele muncitorilor şi sala de mese. În dreapta casei se aflau noile grajduri, şi lângă acestea era coliba unde Zocco, muncitorul mexican de la fermă, cel care o învăţase pe Francie să călărească, care locuia împreună cu soţia sa.

Zocco avea deja peste şaptezeci de ani acum şi era la fel de tuciuriu şi noduros precum un bătrân stejar. Copiii lui crescuseră şi aveau la rândul lor copii, dar el lucra zi-lumină, supraveghind grajdurile şi făcându-le muncitorilor de la fermă zile amare, dacă nu respectau standardele de muncă şi curăţenie. Călărea încă pe întreg perimetrul fermei reparând garduri şi dormind sub cer liber, cum o făcea pe când era un bărbat tânăr, şi mâinile sale cu artrită, ţinând frâul, păstrau încă acea siguranţă uşoară ca fulgul, cu care o învăţase şi pe Francie, copil fiind. Soţia lui, Esmeralda, gătea pentru angajaţii care se ocupau de vinuri, ca şi pentru duzinele de emigranţi mexicani care

veneau de fiecare dată în octombrie să muncească la culesul strugurilor.

Şi Hattie Jeremiah, mare şi frumoasă, şi cu o enormă energie clocotitoare, cu o piele de culoarea strugurilor negri şi mătăsoşi, şi cu o scânteie în ochi care spunea că nu poate suporta nici o prostie şi cu un zâmbet, care-ţi spunea că, ei bine, poate, la urma urmelor, va conduce casa principală.

Aştepta în veranda din faţă, pe când ele parcurgeau ultimii metri ai călătoriei pe lungul drum până la intrare, unde erau plopii aurii, favoriţii lui Francie.

– În sfârşit, aţi venit, spuse ea veşnic nemulţumită, cu mâinile strânse pe pieptul ei voluminos. Am crezut că n-o să mai ajungeţi niciodată.

Lysandra sări din maşină aproape înainte ca aceasta să se fi oprit şi urcă în fugă scările până-n braţele lui Hattie, să o sărute.

– Ştii ceva? mărturisi ea, mlădiindu-se ca un ţipar alunecos, nu mai trebuie să merg la şcoală pentru trei săptămâni de-acum înainte.

– E adevărat? Hattie o strigă când ea cobora înapoi scările şi se îndrepta cu toată viteza spre grajduri. Ei bine, atunci, tânără domnişoară, ai venit exact la timp pentru ca să ajuţi la culesul strugurilor şi să depui puţină străduanie în schimbul şederii aici.

Ochii ei îi întâlniră pe cei ai lui Francie când păşi până în faţa ei şi schimbară între ele o privire plină de înţelegere şi afecţiune.

– Îmi pare rău, Miss Francie, spuse ea, lacrimile rostogolindu-i-se pe obrajii săi rotunzi. Ştiu că era de aşteptat, dar ştiind că cineva e pe moarte nu-ţi poate uşura suferinţa. N-am mai cunoscut un chinez înainte, dar nu pot avea decât respect şi admiraţie pentru Mandarin. Îşi şterse lacrimile şi adăugă: Şi deasemenea, dragoste, pentru că a

fost cel mai bun om de onoare pe care l-am cunoscut vreodată. O luă în braţe pe Francie şi o strânse aproape de ea, şi adăugă: N-am mai cunoscut alţi bărbaţi aşa în afară de Mandarin. Toţi ceilalţi au fost doar o adunătură de neisprăviţi, după părerea mea.

Francie râse.

– Câteodată mă gândesc că s-ar putea să ai dreptate, Hattie, o aprobă ea, amintindu-şi cum, câţiva ani după ce Hattie venise să muncească la fermă, ea dispăruse brusc, întorcându-se un an mai târziu, cu un bebeluş în braţe şi cu ochii plini de deziluzii.

– Am greşit, Miss Francie, spuse ea în mod deschis. Acum sunt la fel ca tine, cu un copil în braţe şi fără un bărbat care să-i fie tată. Aş vrea să-mi reiau munca, dacă mai e posibil, şi vă promit că acest copil n-o să vă deranjeze absolut deloc. Va fi la fel de tăcut ca un şoricel.

Lai Tsin o ascultase şi-i spuse că niciodată copiii nu-l deranjau, ei erau o binecuvântare şi îi construise o cabană unde să-şi poată crească băiatul. Îl privise înscriindu-se la şcoala locală şi apoi la liceu, iar acum băiatul lui Hattie, Jefferson, numit după Thomas Jefferson, faimosul preşedinte, era student în anul doi la Universitatea din California, Berkeley, studiind ştiinţele. El plănuise să meargă la Şcoala Medicală, şi Hattie spusese mândră că el era primul membru al familiei ei care terminase liceul, fără a mai pune la socoteală colegiul. Ea adăugase că mulţi dintre ei nici nu puteau scrie sau citi cum se cuvine şi acum ea avea un fiu care era pe cale de a deveni medic. Şi ea ar fi făcut orice pentru Francie Harrison şi pentru Mandarin. Orice i-ar fi cerut.

– Miss Annie a sunat mai devreme, spuse ea, când intrau în casă, urmate de băiatul în casă, Fong Joe, care le căra bagajele şi guvernanta Lysandrei, Ah Sing, în pantalonii şi bluza ei negre, cărându-şi rogojina, cutia cu ceai

şi beţişoarele aromate de aprins pe micul altar pentru zeu din bucătărie, pe care le aşeza mereu lângă plită, cu toat că Hattie bombănea în legătură cu asta.

– Spunea că nu ştia că veniţi aici, dar presupun c într-un fel a ghicit.

Mousie, pisicuţa suplă şi vioaie, stătea întinsă în mijlo cul holului şi dădea leneşă din coadă când Francie trec pe lângă ea. Un miros apetisant venea din bucătărie.

– Mâncarea favorită a Lysandrei, explică Hattie, fasol gătită cu miere, pui fript şi prăjitură cu ciocolată.

Francie râse când coborî în hol. Venise acasă şi dej se simţea mai bine. Uşa camerei ei era larg deschisă, fe restrele deschise ca să prindă căldura soarelui şi mirose a aer proaspăt şi lavandă. Vechiul şifonier din colţ ave câteva din hainele de care avea nevoie, pantalonii d călărie şi bluzele cambrate, câteva pulovere călduroase, jachetă de cowboy din piele şi îmbrăcămintea chinezeasc lungă, pe care îi plăcea să o poarte seara. Mai era toalet din lemn de brad, un vechi scaun confortabil şi un covo albastru. Pe vechiul pat de stejar care fusese al mamei e era o pătură lucrată manual de soţia lui Zocco cu douăzec şi cinci de ani în urmă. Fusese camera mamei ei, băiatu şi fata ei se născuseră aici, şi de fiecare dată când îi păşea pragul i se redeşteptau amintiri – unele minunate, altel groaznice, dar aşa fusese întotdeauna viaţa ei.

Buck se trezi dimineaţă devreme, după petrecerea lu Harry. Îşi privi iritat ceasul, era şase şi jumătate şi abi dacă dormise. Îl întorsese, verificându-l la fiecare oră pân la ora cinci când în sfârşit ochii lui obosiţi se închiseseră Se gândise la Francie; n-o văzuse în ultimii şapte ani, da văzuse lumina din fereastra casei ei cu o seară în urmă ş citise despre moartea Mandarinului în ziare. Ştia cât d

mult ţinuse ea la el şi nu şi-o putea îndepărta din minte, singură în imensa casă.

Se gândii la ani ce s-au scurs, Francie cu viaţa ei, iar el cu a lui. Adevărul era că el nu mai avea o viaţă a lui, el şi Maryanne păstrau aparenţele „de dragul copiilor", aşa cum îi spusese ea sincer, dar copiii erau nişte Brattle, reci ca şi mama lor. Mergeau la şcoli „potrivite", îşi făceau prieteni „potriviţi", mergeau la toate petrecerile „potrivite" şi-şi respectau tatăl de la distanţă.

Se întrebă din nou de ce insistase Maryanne să meargă la petrecerea lui Harry cu o seară în urmă. „Numele lui contează încă pentru mulţi în San Francisco", îi replicase ea imperturbabilă, „Îţi poate fi de mare ajutor, Buck". „Nu pot vedea de ce aş avea nevoie de ajutorul lui Harry Harrison", îi răspunse el. „Ai încredere în mine, Buck. Nu ştiu eu întotdeauna mai bine?" Iar apoi i-a zâmbit cu acel zâmbet superior care-l scotea din minţi.

Se dădu jos din pat obosit, sună room-service-ul şi ceru să i se aducă ziarele şi cafeaua de dimineaţă, apoi intră sub duş şi dădu drumul la apa rece. Jeturile reci îl treziră, se şterse, îşi puse halatul şi intră în sufragerie exact când sosi cafeaua. Îşi turnă o ceaşcă şi privi *Examiner*-ul. Cea mai bogată fetiţă din lume era titlul de deasupra unei fotografii a unei copile îmbrăcate într-o rochiţă de vară.

Lysandra Lai Tsin, în vârstă de şapte ani, moştenitoarea unui imperiu de milioane de dolari din partea bărbatului pe care ea-l numea „bunic", Mandarinul, Lai Tsin. Faimoasa ei mamă este, bineînţeles, Francesca Harrison, de care copilul este ataşat profund.

Era mult mai mult despre Francie şi Mandarin şi despre trecutul ei, dar Buck nu citi mai departe. Privi poza cu Lysandra, se gândi la Francie şi la cei şapte ani ce trecuseră de când ea îl îndepărtase şi ştiu că o privea pe fiica sa.

Ceaşca de cafea rămăsese uitată pe masă; îşi puse capu în mâini şi spuse cu voce tare:

– Oh, Francie, de ce nu mi-ai spus? De ce?

Se gândi la toate prin câte trecuse ea, aducând copilu pe lume, singură, şi la scandalul pe care-l suportase, ş apoi se gândi la Maryanne care dormea liniştită în camer alăturată. Îşi privi ceasul: era ora şapte, încă devreme, da nu mai putea aştepta. Puse mâna pe telefon şi-o sună p Annie Aysgarth.

Ea răspunse prompt.

– Buck, spuse surprinsă. S-a întâmplat ceva? Ai de fă cut vreo reclamaţie?

– Am citit ziarele de dimineaţă, spuse el direct.

Annie spuse:

– Atunci m-ai bătut la capitolul acesta, dragule, n-ar avut timp până acum. Ce este atât de important în ele?

– O fotografie a Lysandrei Lai Tsin în vârstă de şapt ani.

Annie făcu o scurtă pauză, apoi spuse cu o voce calmă

– Aşa deci.

El aproape că o auzi gândind şi apoi ea-i spuse:

– Dă-mi cincisprezece minute, şi apoi vino la mine î mansardă să luăm micul dejun împreună.

Annie se trezise de la ora şase, îşi făcuse duş şi s îmbrăcase, îşi verificase corespondenţa de dimineaţă, m niurile zilei, bucătarul, plângerile personalului şi-şi făcu inspecţia generală. După ce dădu două telefoane scurte, s aşeză să-şi pudreze nasul în faţa unei toalete cu oglin de argint ce aparţinuse soţiei unui bogătaş. Pentru prim oară de când acest lucru îi aparţinea, nu se minuna că e Annie Aysgarth din Montgomery Street deţinea un asem nea obiect scump, deoarece acum se întreba ce-i va spu lui Buck despre Francie.

Clopotul de la intrare sună şi inspirând profund, ea

duse să deschidă. După ce-l pofti înăuntru, se gândi că Buck arăta mai bine odată cu trecerea timpului, dar observă că era puţin aplecat, părul lui negru avea mai multe fire albe şi avea riduri pe faţa lui minunată şi o privire obosită.

El o sărută pe obraz, iar ea îi spuse:

– Se pare că ai nevoie de un mic dejun copios, Buck Wingate. Soţia ta nu te mai hrăneşte?

El zâmbi şi se aşeză în faţa ei, la masa acoperită cu cristal, privind-o cum turna suc proaspăt de portocale dintr-un recipient de cristal.

– Lysandra Lai Tsin e fiica mea, nu-i aşa?

Annie îl privi.

– Mă pui într-o situaţie dificilă, Buck.

– Bine, nu trebuie să-mi răspunzi. Ştiu că-i adevărat. Dar spune-mi de ce Francie n-a vrut ca eu să ştiu. Aş fi avut grijă de ele. Francie a însemnat totul pentru mine. Şi încă înseamnă.

Annie îl privi şi văzu un om nefericit; se gândi la Francie şi Lysandra şi apoi la Maryanne Brattle Wingate şi cântări totul în balanţă. Întotdeauna fusese o femeie care vorbise cu mintea şi acum nu ezită. Îi povesti lui Buck despre vizita Maryannei la Francie, că Francie nu voia ca el să renunţe la carieră pentru ea, că nu va folosi niciodată copilul ca şantaj emoţional.

– Francie n-ar putea face asta, spuse ea. E o femeie loială.

Ea nu mai adăugă „cum nu a fost Maryanne", dar el ştia că asta gândea.

– Te-a eliberat, spuse Annie simplu. Liber să faci ce vrei. Să-ţi îndeplineşti destinul politic.

Ea umplu ceştile cu cafea, citindu-i gândurile şi nefiind deloc surprinsă când el spuse:

– Trebuie s-o văd, Annie.

– A plecat la fermă cu Lysandra. Au plecat devreme cred că au ajuns deja. E un telefon pe birou. E deja op şi jumătate, trebuie să văd ce fac angajaţii. Ea zâmbi ş continuă: În ceea ce mă priveşte, i-am spus că a fost c proastă că n-a rămas cu tine, iar apoi ieşi din cameră lăsându-l singur.

Numărul lui Francie era imprimat în memoria lui, ia el îl formă, auzi cum sună şi şi-o imagină alergând s răspundă, aşa cum o făcea întotdeauna.

– Alo, se auzi de la celălalt capăt, dar o voce care nu era a lui Francie.

– Alo, domnişoara Harrison e acolo?

– Bineînţeles, o chem imediat...

Auzi cum Lysandra lăsă receptorul pe masă, iar apoi c auzi strigând:

– Mamă... E pentru tine.

Se auzi o voce distantă.

– Cine e?

– Un bărbat, spuse Lysandra, iar el zâmbi cu ironie era tatăl ei, iar pentru ea era doar „un bărbat".

– Alo?

Inima lui tresări, iar pulsul i se mări.

– Francie, sunt Buck.

Francie se lipi de perete ca să se sprijine închizându-ş ochii. Se întoarse-n timp, la tot ceea ce existase, când auz vocea lui Buck la celălalt capăt al firului.

– Nu trebuia să-ţi spui numele. Ştiam că eşti tu.

– A trecut atât de mult, spuse el încet.

Ea se aşeză pe scaunul de lângă masă.

– De ce mă suni, Buck? E împotriva principiilor.

– Principiilor *tale*, Francie, nu ale mele. Am vorbit c Annie şi mi-a spus că ar trebui să te sun. Acum sunt î apartamentul ei. Am văzut poza Lysandrei în *Examiner* î această dimineaţă. Poza *fiicei mele*. Francie oftă:

– Ţi-a spus Annie?

– N-a trebuit să-mi spună. Ştiam.

– E o fată minunată, spuse Francie, apăsându-şi o mână pe piept, încercând să-şi liniştească ritmul alert al bătăilor inimii, nu ştie nimic despre... despre noi şi nici nu vreau să ştie.

El simţi dezaprobarea din vocea ei şi se grăbi să-i spună:

– Francie, trebuie să discutăm. Te rog, trebuie să clarificăm unele lucruri. Trebuie să te văd.

Ea se gândi la toţi anii care trecuseră şi la cât de mult o iubea pe Lysandra, şi la cât de mult îl iubea încă pe Buck şi se gândi că nu va putea suporta să-l vadă, cu toate că era dreptul lui. Acum ştia de fiica lui.

– Francie, trebuie să plec mâine dimineaţă. Am întâlniri aici toată ziua, dar le voi anula şi voi veni la fermă...

– Nu veni. Nu voia ca el s-o întâlnească pe Lysandra, ar fi fost mult prea dureros să-i vadă împreună. Nu vreau să anulezi nimic de dragul meu. Mă voi întoarce la San Francisco. Voi fi acolo după-amiază. Unde te voi întâlni?

El se gândi repede.

– Vino la Aysgarth, în mansarda lui Annie, la opt. Şi, Francie... Îţi mulţumesc.

Ea puse jos receptorul cu mâinile tremurând. Lysandra o privea nedumerită.

– Cine era, mămico? întrebă ea. Era cineva nesuferit? Arăţi atât de supărată.

Francie o privi surprinsă. Negă din cap şi zâmbi.

– Oh, nu, nu era câtuşi de puţin nesuferit. Este – un vechi prieten, asta-i tot.

– Un vechi prieten? Atunci, cum se face de nu-l cunosc şi eu? Lysandra îşi lăsă capul pe-o parte întrebătoare, exact la fel cum făcea Francie când punea o întrebare, şi ea râse.

– Pentru că tu ai doar şapte ani, şi prieteni „vechi" înseamnă mai mult decât atât. Brusc, mici fiori o străbătură pe când se gândi la Buck şi-o cuprinse strâns în braţe pe Lysandra. Apoi luă coşul cu flori şi-l duse în bucătărie şi începu să le pună în vaze, ca şi când nimic nu se întâmplase, dar în tot acest timp tremura în interior la gândul de a-l vedea pe el.

Harry se trezise încă supărat pe Maryanne. Pe când stătea în faţa obişnuitului său mic dejun substanţial şi se întreba cine credea ea că este să se poarte cu el atât de sus noaptea trecută, când, dacă n-ar fi el, ea ar fi fosta soţie a unui fost politician. Şi ea fusese atât de al naibii închisă când o întrebase despre investiţia suplimentară pentru forarea petrolieră din New Mexico, oftând şi dându-şi ochii peste cap şi întrebând *când* exact o să obţină din puţuri aurul negru, care avea să o facă să-şi recupereze „investiţia"?

Gândurile i se învălmăşeau în cap, în timp ce înfuleca bunătăţile lui favorite şi ouăle prăjite şi decise că balanţa relaţiei lor era total dereglată. Maryanne îl trata de sus, de parcă ea ar fi avut conducerea, iar el era doar un angajat, de parcă ea era zeiţa Brattle, iar el era doar praful de sub roţile caleştii ei. Era timpul ca scumpei şi dragei Maryanne să-i fie dată o lecţie.

O sună după micul dejun. Era ora unsprezece când ea căscă şi spuse iritată:

– Harry, de ce m-ai sunat? De-abia acum câteva ore te-am văzut la petrecerea ta nesuferită. Cine *erau* oamenii ăia ai filmului? Mi-a fost foarte greu să-i explic lui Buck *motivul* pentru care am fost acolo.

El nu se deranjase să-i explice faptul că, motivul pentru care ea şi Buck fuseseră acolo era acela de a-i ridica

credibilitatea în faţa lui Zeb Abrams şi a celorlalţi, când avea să-i roage să investească în operaţiunea lui de forare petrolieră. „Bineînţeles, Buck, e ca şi făcut", i-ar fi spus confidenţial, şi el ştia acum că l-ar fi crezut; la urma urmelor, nu fuseseră ei la cină în casa lui?

– Trebuie să discutăm ceva împreună, Maryanne, spuse el disimulând.

Ea se întinse înapoi pe perne şi mormăi:

– Dumnezeule, Harry, ce mai e acum? Sunt o femeie ocupată.

– Dar niciodată atât de ocupată încât să n-ai timp de mine.

Ea îndepărtă receptorul de ureche, privindu-l fix, surprinsă, de parcă l-ar fi privit în faţă. Se gândi îngrijorată că Harry devenise insistent, chiar stresant.

– Nu-mi poţi spune la telefon? îl întrebă ea plângăreaţă.

– Nu. Trebuie să te văd. Astă seară la ora opt. La mine acasă, spuse el rapid.

– Nu pot veni. Ce-am să-i spun lui Buck?

– Spune-i că cinezi cu o veche colegă de şcoală. Îţi spun din experienţa mea cu femeile şi cu scuzele, asta ţine întotdeauna.

– Într-adevăr, spuse ea glacial.

– La opt, spuse el şi închise telefonul.

Maryanne puse receptorul la loc şi se întinse înapoi pe perne, întrebându-se ce avea să facă. Harry devenise o problemă, iar problemele trebuiau rezolvate într-un fel, cu toate că ea nu prea ştia cum. Oftă adânc. Pe moment nu era nimic de făcut. Făcuse mereu aşa cum dorise Harry, şi el ştia asta.

Maryanne oftă uşurată când Buck i-a spus că va fi ocupat seara, măcar o salvase de scuzele jenate, ca să se furişeze afară jumătate de oră, să se vadă cu Harry.

– Nu-ţi fă probleme din cauza mea, dragul meu, spuse ea, încă suferind în urma ideii că Harry îi ceruse, nu, îi *poruncise* să meargă să-l vadă, voi comanda ceva la room-service. Căscă delicat. Oricum, sunt obosită.

Buck o privi surprins că nu-l întrebase unde avea să meargă, dar conversaţiile dintre el şi Maryanne se reduceau la elemente fundamentale de afaceri în acele zile. O privi pudrându-şi frumosul ei nas, studiindu-se în oglinda mici pudriere din aur, placată cu platină de la Cartier, care avea iniţialele ei din rubine şi pe care i-o făcuse el cadou de Crăciun, cu ani în urmă. Se însurase cu o femeie rece ambiţioasă şi carieristă, care şi-ar fi trădat bucuroasă întreaga familie pentru a deveni Prima Doamnă. Ridică din umeri, nu-i mai păsa de asta acum. Un val de căldură îi năvăli în inima îngheţată când se gândi la Lysandra, fiica sa proaspăt descoperită, şi la Francie, pe care avea s-o revadă doar peste câteva minute.

Maryanne zăcea, îmbrăcată în halatul de satin de culoarea piersicii, pe sofaua de creton, privindu-l când îşi puse haina pe umeri şi se îndreptă spre uşă.

– La revedere, dragul meu, strigă ea, transmiţându-i un sărut. Expresia din ochii ei se transformă în mânie când el îi răspunse cu un rămas-bun îngheţat, întorcându-se şi închizând uşa în urma lui.

Ea-şi privi ceasul, nu era timp de pierdut, trebuia să se îmbrace, să se ducă la Harry şi să se întoarcă înainte ca Buck să revină acasă. Îi trecu prin minte că nu ştia că va lipsi Buck şi nici unde era plecat, dar nu era timp să se gândească acum la asta. Se îmbrăcă repede într-o rochie neagră de lână, pantofi cu toc din antilopă neagră şi pelerină de caşmir verde-smarald, bordată cu blană de nurcă. Se decisese, considerând că o căptuşeală de blană era o idee bună, având în vedere faptul că nu era bine să se arate ostentativ de bogată în public tocmai acum, cu Buck

care era cunoscut ca „un reprezentant al poporului". Îşi luă mica poşetă neagră, puse înăuntru cheile, pudriera Cartier cu iniţiale de rubin, rujul, agenda din piele şi o batistă albă brodată şi se îndreptă grăbită către ascensor. Holul de la intrare era aglomerat şi ea se uită repede de jur împrejur, apoi trecu neobservată prin uşile turnante.

Annie era în marele hol Dales întâmpinându-şi oaspeţii ca de obicei, înainte de a merge în restaurant pentru a verifica dacă totul era în ordine. Dar în această seară, oaspeţilor le oferea doar jumătate din atenţia ei. Îl lăsase pe Buck în apartamentul ei de la mansardă şi acum urmărea venirea lui Francie. În sfârşit, o zări cum se grăbea cât mai neobservată prin holul de la intrare, aglomerat, câteva minute după ora opt, şi privi de la distanţă când ea-şi scoase cheile, deschise micul ascensor personal şi păşi înăuntru. Pe când uşile metalice se închiseră, Annie oftă îngrijorată. Spera să fi făcut ceea ce trebuia.

Francie închise ochii în timp ce ascensorul urca silenţios spre etajul douăzeci.Uşile se deschiseră, ea făcu ochii mari, iar Buck era acolo, în picioare, uitându-se la ea.

– Francie, spuse el, cu ochii plini de dragoste.

– Buck. Ea păşi afară din ascensor şi-i ntinse mâna, politicoasă, cercetându-i faţa. Arăţi neschimbat, doar puţin mai matur.

– Cu şapte ani mai bătrân, îi reaminti el. N-ar fi putut descrie cu ce era ea îmbrăcată, dar era ceva albastru şi-i evidenţia culoarea ochilor şi în vremea aceea când toate femeile îşi scurtau părul, ea îl purta încă lung, prins la spate cu piepteni preţioşi într-o mare somptuoasă de aur greu ce-i învăluia gâtul.

– Nu l-ai tăiat, spuse el, amintindu-şi promisiunea ei, şi ea confirmă din cap.

– Te-aş fi urât dacă ai fi făcut-o, spuse el. Mereu m te-am amintit aşa.

Ochii li se întâlniră şi acelaşi vechi sentiment o învălui Dacă s-ar fi îndoit vreodată că-l va iubi pe Buck Wingat până în clipa în care va muri, acum ştia cu siguranţă c nu exista nici urmă de îndoială. Dar el era bărbatul alte femei, un om important. „Un reprezentant al poporului" aşa cum era numit în presă.

– Nu trebuia să fi venit, spuse ea emoţionată, nu ma avem ce să ne spunem, Buck.

– Ba da. Îi prinse mâna într-a lui şi i-o ţinu lângă obrazul lui, apoi îi sărută delicat degetele. Mă simt d parcă timpul ar fi fost îngheţat, de parcă am fi din no înapoi, acolo unde eram, iar viaţa este doar o problem simplă: mă iubeşti şi te iubesc.

Ea îşi retrase mâna.

– Dar nu-i adevărat, nu-i aşa? Timpul n-a stat în loc iar viaţa nu este niciodată atât de simplă. Mi-am făcu propria-mi viaţă, acum. Am munca mea, operele de caritat – şi fiica mea. Nu mai am nevoie de secrete şi minciuni Vreau doar linişte.

Se îndreptă spre sofaua lungă şi albă de lângă fereastr şi se aşeză înainte ca genunchii să i se înmoaie. Inima i zvâcnea şi tot ceea ce îşi dorea cu adevărat era să s arunce în braţele lui, dar nu putea face asta. Trebuia s se gândească la Lysandra. Îşi prinse mâinile în jurul ge nunchilor, privind înainte, urmărindu-l.

– Marianne a fost la tine, nu-i aşa? întrebă el.

Ea dădu din umeri.

– Şi dacă ar fi fost? A avut dreptate.

– De ce nu m-ai chemat, măcar, să vorbeşti cu mine...

Arăta disperat, şi ea ar fi vrut să-i ia mâna şi să-i spun că totul era în regulă, că nimic nu se schimbase.

– Eram însărcinată. Tu erai însurat, aveai copiii tăi p

care trebuia să-i iei în considerare. Şi cariera ta. A trebuit să iau această decizie.

– Decizia *ta*, Francie. Nu şi a mea. Am fost amândoi implicaţi. Aveam şi eu dreptul la votul meu, nu?

Ochii lui erau rugători şi ea oftă.

– N-am venit aici pentru a discuta despre tine şi mine, Buck; Am venit din cauza Lysandrei. Ea nu ştie că tu eşti tatăl ei şi nici nu vreau ca ea să ştie. I-am spus că tatăl ei ne-a părăsit înainte ca ea să se nască şi ea a acceptat această stare de lucruri. Are abia şapte ani, dar pune întrebări şi i-am spus cum erai tu şi că ai fi iubit-o. Nu mă pot aştepta ca ea să mă înţeleagă acum, dar poate când va fi mai mare, când va fi ea însăşi femeie, atunci, poate va înţelege.

Buck se gândi la cei doi copii ai săi, atât de implicaţi în propriile lor vieţi, încât rar îi vedea, şi la noua lui fiică, pe care îi era interzis s-o vadă şi îşi desfăcu larg mâinile şi spuse implorând:

– Cu ce-am greşit? Viaţa mea este un nimic, eu nu am nimic...

– Oh, Buck, nu spune asta. Te rog, nu spune asta. Îl privi şocată.

– Este adevărat, spuse el amar. Când te-am întâlnit, la Paris, ţi-am spus că viaţa mea era o faţadă, o mare prefăcătorie. Nimic nu s-a schimbat.

– Ai munca ta, spuse ea, un viitor strălucitor, toţi spun asta.

El ridică din umeri, iar ea se înălţă dreaptă către el. El îşi desfăcu larg mâinile, iar ea se lăsă cuprinsă şi el o strânse aproape de el, cu capul odihnindu-i-se pe al ei. Trupurile lor se potriviră cu acea uşurinţă a îndrăgostiţilor, ea-i putea simţi inima bătând, îi putea simţi respiraţia în părul ei şi puterea braţelor cuprinzând-o. Era de parcă porţile

paradisului s-ar fi redeschis şi i-ar fi permis ei să in doar pentru câteva clipe.

– Întoarce-te la mine, Francie, murmură el, hai să luă totul de la început. Te iubesc, te-am iubit mereu.

Îşi dorea din toată inima să spună da. Se dădu înap şi-l privi.

– Spune-mi un singur lucru, Buck. Dacă te-aş fi rug să iei această decizie acum şapte ani, dacă ţi-aş fi cer să renunţi la absolut tot, la soţia ta, la copiii tăi, la carie şi strălucitul tău viitor, pentru a te căsători cu mine, ce-fi spus?

El ezită, cu ochii fixaţi în ai ei.

– Nu te pot minţi, spuse el calm. Pur şi simplu, n ştiu.

Ea încuviinţă tristă; era exact răspunsul la care se a teptase.

Îşi ridică haina şi o puse pe umeri.

– Te rog, nu încerca s-o vezi pe Lysandra, spuse ea şoaptă, ar fi nedrept pentru ea. Sau faţă de mine. Şi chia reuşi să zâmbească pe jumătate tristă, faţă de tine.

– Francie, o apucă de umăr brusc, te rog, nu pleca. N ştiu ce-am să mă fac fără tine.

– Totul va fi în regulă, Buck, spuse ea. Vom contin să facem ceea ce am făcut în toţi aceşti ani. Apoi se liberă din strânsoarea lui şi păşi repede în ascensor. Porţi mici de aur se închiseră, excluzându-l iar din viaţa ei. C chii lor se întâlniră într-o privire lungă printre gratiile şilor, în timp ce ascensorul cobora încet şi el îi dispă din vedere.

Harry le dăduse liber servitorilor pe timp de noapt voia să fie singur cu Maryanne. Focul era aprins în bib oteca cu lambriuri de stejar şi decanterul cu un excele

coniac franţuzesc aştepta împreună cu două pahare fine de cristal, în formă de scoică, pe masa luminată de veioză, din spatele canapelei din piele verde-închis. Când sună clopoţelul de la uşă, îi răspunse chiar el Maryannei, iar ea îl privi surprinsă.

– Unde-ţi este majordomul? întrebă ea, păşind peste prag în hol.

– Bietul băiat, trebuia să-şi viziteze un prieten la spital, minţi Harry, aşa că i-am dat liber în noaptea asta. Îi luă pelerina garnisită cu blană de nurcă şi o atârnă cu grijă peste un scaun de stejar în stil Iacobian, iar Maryanne îl privi suspicioasă.

– Şi minunatul tău valet, Harry? Sau măcar o menajeră?

– Ei bine, bineînţeles, în aceste timpuri teribile, „cu amintirea Recesiunii încă atât de vie în minţile noastre", spuse el citând-o, m-am gândit să nu mai am valet. Pur şi simplu îi angajez cu noaptea, ori de câte ori am nevoie de ei. Iar menajerele vin zilnic. Au muncit din greu curăţind după petrecerea din noaptea trecută şi le-am spus că voi răspunde eu la uşă şi-mi voi pofti înăuntru oaspeţii, aşa că pot pleca mai devreme.

Ochii Maryannei se îngustară.

– Şi de când ai devenit un filantrop? Era îmbrăcat într-un smoking din catifea foarte la modă şi avea un zâmbet satisfăcut, iar ea nu avea încredere în el nici măcar o fărâmă. Îl urmă în bibliotecă, observând dintr-o singură privire focul minunat, luminile blânde şi cele două pahare ce-i aşteptau.

– Aşează-te lângă mine, Maryanne, spuse Harry, bătând cu palma sofaua.

Ignorându-l, ea se îndreptă spre marele fotoliu, cu braţe ca nişte aripi, de lângă foc, şi se aşeză.

– Coniac? o întrebă el, agitându-se cu decanterul şi cu frumoasele pahare.

Maryanne ezită, bea foarte rar, dar acum avea nevoie de ceva care să-i calmeze nervii. Harry plănuise ceva şi ea nu ştia ce anume.

– Mulţumesc, spuse ea cu cea mai calmă voce posibilă.

El îi înmână paharul, îl luă pe al lui şi se aşeză în picioare în faţa focului, privind-o.

– Mă bucur să te revăd, Maryanne, spuse el, atât de rar avem ocazia să ne vedem singuri.

Ea-şi ridică privirea către el. Era ceva în tonul vocii lui care-i trimitea un fior de teamă pe şira spinării.

– Pentru a fi mai exacţi, Harry, spuse ea repede, noi nu ne *vedem niciodată singuri. Şi sinceră să fiu, nu ştiu de ce sunt aici* singură cu tine. Se uită la micul ei ceas de mână de diamant şi spuse brusc: Poate îmi poţi explica tu repede, Buck mă aşteaptă acasă.

El zâmbi şi luă o înghiţitură din coniacul nemaipomenit, savurându-l pe îndelete.

– Linişteşte-te, spuse el jovial, amândoi ştim că de fapt nu-i grabă. La urma urmelor, Buck abia dacă-ţi simte lipsa, nu-i aşa?

– Ce vrei să spui cu asta, mai exact? Îşi puse jos paharul, urmărindu-l impacientată.

– Maryanne, noi doi suntem atât de buni prieteni, nu există nici un secret între noi, nu-i aşa? Trebuie să spun că nu-l pot înţelege pe Buck, neglijând o minunată femeie ca tine. Dar el a fost mereu dedicat carierei sale – în afară de micul „episod" cu draga mea soră, bineînţeles. Amintirea asta este încă vie pentru amândoi, nu-i aşa, Maryanne? Şi bineînţeles, ţi-am fost foarte recunoscător pentru ajutorul dat.

– Vrei mai mulţi bani, spuse Maryanne lipsită de viaţă.

El încuviinţă.

– Ei bine, asta e. Îşi puse jos paharul şi se apropie de

ea, se opri în picioare în faţa ei, iar ea-l privi de jos, îngrijorată.

– Ştii că întotdeauna te-am admirat, Maryanne, spuse el, aplecându-se şi luându-i mâna. Eşti o femeie minunată, te iroseşti alături de un om ca Buck; ai nevoie de cineva să te înveţe ce este viaţa, cineva care să topească gheaţa din jurul inimii tale şi să descuie dulcele tău secret...

– Nu fi prost, Harry, spuse ea scurt. Faţa i se aprinse de dezgust. Se ridică în picioare şi încercă să păşească pe lângă el, dar el îi prinse braţul şi o trase brutal. Ochii ei se măriră de groază în timp ce el îşi apăsa buzele de ale ei, cu mâna alergându-i în jos pe şira spinării, peste fund, mângîietor, ţinând-o aproape de el cu cealaltă mână, la fel ca într-o menghină.

Pentru prima dată în viaţa ei lucrurile îi scăpaseră de sub control şi Maryanne era înspăimântată. Când, în sfârşit, îşi desprinse gura de a ei, ea ţipă la el:

– Dă-mi drumul, nenorocitule! Am să pun să te aresteze, te voi arunca în închisoare pentru asta.

– Bineînţeles că n-ai s-o faci, spuse el încet, gândeşte-te la scandal. Cu greu aş putea să nu îmi închipui titlurile ziarelor. Dar tu ? O ridică în braţe şi o cără, luptându-se, până la sofa.

– Să nu îndrăzneşti să mă atingi, Harry Harrison, îl avertiză ea pe când o întindea pe sofa şi îngenunche lângă ea. Dacă o faci, am să ţip.

– Ţipă, spuse el confidenţial, aici nu-i nimeni să te audă. Şi, pe lângă asta, se va adăuga excitării. Poate că asta este exact ceea ce-ţi lipseşte, Maryanne ? Puţină brutalitate şi dezordine. El o plesni deodată peste faţă şi ea icni, holbându-se îngrozită la el. El îşi plimbă mîna de-a lungul trupului ei, iar ea-l privea într-o stare de fascinaţie, încremenită, de parcă ar fi fost o insectă peste care trecea.

Ea se înfioră când el începu să-i descheie şirul de năsturei fini, îmbrăcaţi în satin, de la gât.

– Nu mă atinge, îl avertiză ea. Îţi dau cât de mulţi bani vrei...

– Bineînţeles că-mi vei da, spuse el în surdină, desfăcându-i rochia şi dezgolindu-i pieptul mic acoperit în mătase. Şi apoi capul lui se cufundă între sânii ei.

Maryanne ştiu atunci că era nebun, mai nebun chiar decât sora lui. Se uită sălbatică prin preajmă după o armă. Decanterul greu de cristal pentru coniac era pe masa de lângă sofa, exact deasupra capului ei. Întinse mâinile deasupra capului, căutând să-l apuce cu degetele. Deodată îl apucă şi când Harry îşi ridică faţa din sânul ei, ea îl lovi cu decanterul în cap, cu toată puterea de care era în stare.

Decanterul fiind mai tare decât capul lui Harry nu se sparse. În schimb coniacul înflori înţepător, pe rana deschisă şi Harry gemu şi se clătină pe picioare.

Îşi duse mâinile la cap. Sângele curgea din rană şi el o fixă cu o privire ucigătoare. Ea îl privi, prea înfricoşată să se mai mişte. El se legănă ameţit pînă la şemineu, încleştându-se de poliţa căminului, uitându-se încă la ea, fără cuvinte, apoi genunchii i se frânseră şi căzu pe vatra de piatră a căminului.

Maryanne se uită la el. Marele ceas din cutia lungă din colţ ticăi şi buştenii din foc trosniră şi scuipară scântei, dar Harry nu scoase nici un sunet. Îşi trase repede rochia peste pieptul dezgolit, strâmbând din nas la mirosul coniacului, apoi se ridică şi păşi precaută pe lângă el. Era întins cu faţa în jos, capul îi era o masă diformă, de sânge şi oase, iar faţa ei se schimonosi, venindu-i rău. Făcându-şi curaj, îi ascultă şi-i simţi pulsul. Oftă adânc de uşurare: era foarte rapid, iar Harry era încă în viaţă. „O, Dumnezeul meu", spuse ea, încheindu-şi rochia înnebunită.

– O, Dumnezeule, mai bine aş chema o ambulanţă.

Apoi se gândi la Buck şi la scandal şi-şi văzu toată viaţa ruinată. Dădu din cap, dintr-o parte în alta violent, nu putea permite să se întâmple una ca asta, pur şi simplu nu putea ! Îşi roti privirea împrejur când ceasul bătu de ora nouă. Deja ora nouă. Nu se putea încrede în cuvântul lui Harry, servitorii se puteau întoarce din clipă în clipă. Se întrebă înnebunită ce să facă.

Buştenii aşezaţi în mijlocul căminului izbucniră într-o mare de scântei şi unul dintre ei se rostogoli până aproape de margine. Stătu acolo, balansându-se periculos pe margine şi Maryanne se holbă, hipnotizată cum cădea. De undeva din labirintul groazei şi din mintea ei apăru la iveală un gând limpede, rece.

Întreaga cameră îmbibată de coniac, Harry care băuse, căzuse şi se lovise la cap... De tot ceea ce mai era nevoie era un impuls delicat al bombeului ei din piele de antilopă neagră şi buşteanul ar atinge covorul scump Aubusson, la nici un metru de locul în care zăcea Harry. Arse mocnit pentru o clipă, şi apoi izbucni o flamă roşie cu limbi de foc subţiri, galbene.

Cu un hohot de groază se repezi afară din cameră, izbind uşa în urma ei. Alergă prin holul de marmură spre uşă, apoi amintindu-şi de pelerina ei, se întoarse în fugă. Îşi puse pelerina pe umeri, cu blana întunecată în afară, în speranţa să nu fie reperată atunci când deschise uşa şi păşi afară.

Se uită în sus şi-n jos pe stradă, noaptea era întunecată şi rece şi era pustiu. Coborî în fugă scările, dând repede colţul străzii pentru a-i dispărea din vedere acea casă îngrozitoare, grăbindu-se cât de repede putea, în pantofii săi cu tocuri înalte, din piele de antilopă negri, înapoi la Aysgarth. Când ajunse în Union Square încetini pasul, aranjându-şi părul şi dorindu-şi să-şi poată pudra nasul, să

se poată ruja, în aşa fel încât să pară cât de cât normală. Şi atunci realiză că îşi uitase poşeta în casa lui Harry.

Se opri ca o stană de piatră în mijlocul drumului, în timp ce aglomeraţia de pe timp de noapte roia în jurul ei. Se gândi la buşteanul de pe covor şi la poşeta ei de pe marele fotoliu cu aripi din apropierea căminului şi îşi spuse, încercând să se liniştească, că trebuie să fi ars deja. Strângându-şi mai aproape pelerina de blană, pătrunse în Aysgarth şi se grăbi de-a lungul holului de la intrare spre ascensor, rugându-se ca acesta să aştepte gol la parter. Avu noroc; aşa era, şi ea păşi înăuntru, ignorându-l pe liftier care-i ură vesel bună seara, în timp ce apăsa pe buton. Sprijinindu-se de perete, ea aşteptă ca el s-o ducă spre siguranţa ei.

Maryanne îşi ascunse faţa în gulerul de blană în timp ce alergă în jos pe coridor spre Apartamentul Knaresborough, realizând abia când ajunse la uşă că avea cheile în poşetă. Şi poşeta ei era în casă la Harry. Inima i se blocă – asta însemna să se întoarcă jos la recepţie, şi să explice recepţionerului că ieşise şi pierduse cheile. Ascensorul de serviciu sună de oprire la capătul holului şi un chelner apăru cu o tavă. Oftă adânc de uşurare când apăru în faţa lui, putea să aibă chei şi să-i descuie uşa, până la urmă era salvată.

Era în apartamentul ei în câteva minute şi făcu o baie fierbinte, cât de fierbinte putea să îndure, turnând în cadă picături din uleiul ei de baie franţuzesc, scump. Îşi scoase rochia distrusă, strâmbând iar din nas la mirosul de coniac pe când o făcea ghem şi o arunca în coşul de gunoi. Îşi trase de pe ea slipul de mătase acru, îl rupse în bucăţi şi-l aruncă împreună cu rochia. Apoi se urcă în cadă şi se întinse pe spate cu ochii închişi şi lăsă apa parfumată

să o acopere, spălându-i scârboasele amprente ale mâinilor lui Harry.

Era încă acolo, o jumătate de oră mai târziu când Buck intră.

– Tu eşti, dragul meu? întrebă ea, cu obişnuita-i voce calmă.

– Da. El rămase în cadrul uşii uitându-se la ea, şi ea-l privi recunoscătoare. Arăta atât de puternic şi frumos, exact ca pozele lui din ziare. Era soţul ei şi acum nimic nu-i mai putea răni. Îndreptase din nou lucrurile. Vag, de undeva de departe, se auzi sunetul strident al sirenelor şi clopotelor.

– Cât e ceasul, dragul meu? întrebă ea, când el se întoarse şi plecă din uşă.

– Nouă şi jumătate.

– Trebuie să fie un foc undeva, spuse ea cu un zâmbet abia schiţat, pe când se lăsă înapoi pe spate şi îşi închise ochii; trecuse destul timp pentru ca întreaga casă să ia foc şi dacă mai rămăsese ceva din dezgustătorul Harry, era deja de nerecunoscut la ora aceea.

Capitolul 40

Francie stătea întinsă în pat, fără să poată dormi, când auzi maşinile pompierilor urcând dealul. Mintea îi era încă atât de plină de Buck, de cum arăta el, ridurile de oboseală de pe faţa lui, ochii implorând-o. Şi cum simţise din nou slăbiciunea dragostei pentru el, cât de mult tânjise să stea cu el, să-i arate pe micuţa şi minunata lui fiică, să-l aibă din nou înapoi în viaţa ei. Dar o sunase pe Annie, îi spusese ce se întâmplase şi-i spusese că nu mai dorea să vorbească despre el vreodată – de parcă asta i-ar fi putut schimba hotărârea.

Maşinile pompierilor claxonau zgomotos în trecere, apoi se opriră şi ea se ridică din pat speriată. Alergă la fereastră şi se holbă; peste drum, la casa lui Harry, flăcările răzbăteau prin ferestre şi ea închise ochii, gândind că trebuie să fie un vis. Dar când îi deschise era adevărat. Casa, marele monument închinat numelui Harrison ardea. Din nou.

Pentru a doua oară în acea noapte, se adânci înapoi în trecut, cu mai mult de treizeci de ani în urmă, după cutremur, când privise casa tatălui său arzând împreună cu restul de pe California Street. Lăsând draperia să cadă la loc peste fereastră, se întrebă ce avea să mai spună Harry acum.

Cu o durere în inimă îşi reaminti noaptea în care Ollie

murise în incendiu. Ştiuse întotdeauna că Harry avea o legătură şi acum venise o mică revanşă. Numai că ea nu-şi dorise răzbunarea, îşi dorea doar să nu se mai gândească niciodată la Harry.

Îşi ascunse faţa în pernă, încercând să acopere sunetul activităţii febrile de afară, dar era imposibil, aşa că se ridică din nou îngrijorată şi coborî în bucătărie să-şi facă un ceai.

Ah Fong era în hol cu uşa de la intrare larg deschisă, uitându-se uimit la vâlvătaie.

– Casa domnului Harrison, Miss Francie, spuse el, arătând rătăcit scena. Ea se duse lângă el. Strada era înţesată de maşini de pompieri şi zeci de pompieri trimiteau jeturi de apă peste flăcările din ferestre, în timp ce alţii pe scări mobile abordau acoperişul.

– Au scos pe cineva afară? întrebă ea speriată, gândindu-se la servitori.

Ah Fong dădu din umeri.

– Ei spun că nu era nimeni înăuntru.

Francie îşi făcu ceaiul şi-l luă înapoi la etaj, dar nu-l bău. Se întinse în pat, gândindu-se la noaptea cutremurului şi a marelui incendiu. Şi la Josh. Şi la unul din secretele pe care Mandarinul i le spusese la Templul lui Lilin. Şi ştiu că trebuia să-i spună lui Annie. Când zorii dimineţii veniră, se ridică şi trase draperiile, şi se uită afară la rămăşiţele incendiului. Casa Harrison era o carapace înnegrită. Se uită la ea, aşteptând vreo mişcare, dar nu simţi nimic, nicidecum mulţumire sau triumf. Pur şi simplu nu mai conta pentru ea.

Annie o sună la prima oră a dimineţii.

– Se spune că a ars casa lui Harry. Este adevărat? ceru ea explicaţii.

– E adevărat. Arată exact cum a fost după cutremur.

– Trebuia să treacă treizeci de ani pentru ca soarta să-şi ia revanşa, spuse Annie amar şi nimeni nu merita mai mult decât ca Harry să piardă totul.

– Eşti ocupată azi? o întrebă Francie brusc.

Annie se gândi la cele o mie şi unu de lucruri pe care le avea de făcut şi spuse liniştită:

– N-ar trebui să fiu.

– Am nevoie să te văd.

Făcu o pauză, apoi Annie spuse:

– Voi fi acolo într-o oră.

Francie o aştepta în hol.

– Nu te obosi să-ţi scoţi haina, spuse ea, mergem undeva.

– Să ne întâlnim cu Buck? întrebă Annie, păşind în micul Ford negru al lui Francie.

– Ţi-am spus, nu vreau să vorbim despre el, spuse Francie tăios. N-a fost să fie, Annie. Viaţa acestui bărbat are un cu totul alt curs decât a mea. Annie încuviinţă tristă, în timp ce ea adăugă obosită: Sunt propriul meu stăpân, Annie, şi aşa am fost mereu. Noaptea trecută, când am văzut casa arzând, mi-am reamintit de Josh.

– În noaptea funeraliilor Mandarinului, spuse Francie, pe când conducea în jos pe deal, am spus că nu ştii tot adevărul. Ei bine, acum am să ţi-l spun. N-am putut s-o fac înainte. Annie, pentru că erau secretele lui Lai Tsin, dar vreau să ţii minte că ceea ce a făcut el a făcut în numele dragostei. Te voi duce să vezi ceva, şi apoi îţi voi spune ce s-a întâmplat.

S-au îndreptat spre sudul oraşului, la micul cimitir şi acolo ea i-a arătat lui Annie mormântul păzit cu grijă, cu numele lui Josh pe el. I-a spus povestea Mandarinului despre cum îl luase de la Sammy şi cum încercase să-l ajute.

dar fusese mult prea târziu şi motivul pentru care nu le lăsase pe ele să-l vadă pe Josh înainte de a muri.

Faţa lui Annie era tristă, dar nu vărsă nici o lacrimă.

– Mai bine, spuse ea simplu. N-aş fi putut suporta să-l văd în halul ăla. A avut dreptate, noi deja purtasem doliu şi era timpul şi pentru viaţă.

Au stat una lângă cealaltă, încălzite de un soare şovăitor, cu privirile pierdute în mare, amintindu-şi de Josh, şi când plecară, Annie spuse:

– E un loc măreţ, Francie. I-ar fi plăcut foarte mult lui Josh.

„Senzaţional", strigau pe străzi toţi băieţii vânzători de ziare, când ele se întoarseră în San Francisco, târziu în acea după-amiază.

– *Ce*-au spus? întrebă Annie, coborând geamul, să audă mai bine. Francie dădu din cap, era oră de vârf, străzile erau aglomerate şi era concentrată asupra conducerii.

„Harry Harrison mort în incendiu", striga un mic vânzător de ziare, alergând de-a lungul traficului, întinzând un ziar *Chronicle* lui Annie, în timp ce ea îi înmână o monedă.

Francie se abătu din drum oprind la un refugiu, în curbura şoselei. Ochii ei uimiţi îi întâlniră pe cei ai lui Annie, şi spuse:

– Să fie adevărat?

– Cu siguranţă aşa este. Annie deschise repede ziarul şi amândouă îşi aplecară capetele asupra lui, citind cum Harry Harrison murise în flăcările care îi devastaseră casa noaptea trecută.

Francie dădu din cap neîncrezătoare.

– Nu pot să cred, spuse ea uimită. În acelaşi fel în

care a murit Ollie. Cu siguranţă este pedeapsa lui Dumnezeu.

– Dacă Harry a fost într-adevăr responsabil de moartea lui Ollie, atunci este un fel de răzbunare, aprobă Annie. Se uită temătoare la Francie care era palidă şi neobişnuit de calmă.

– Te simţi bine, draga mea?

Francie oftă adânc. O bătu uşor pe Annie pe mână şi spuse:

– Toţi aceşti ani, de la moartea lui Ollie, am vrut să-l omor pe Harry, şi acum el e mort. Totul a fost nimicit într-o singură noapte, Annie. Este ca o recompensă, dar nu este una care să-ţi aducă fericire.

O lăsă pe Annie la hotel şi apoi conduse până acasă, întorcându-şi capul pentru a se uita la casa care devenise mormântul lui Harry, la fel cum i se întâmplase şi tatălui său. Ruinele erau înconjurate; şase ofiţeri de poliţie făceau de gardă urmăriţi de o mulţime curioasă de privitori, de asemenea şi de o grămadă de reporteri şi fotografi de la ziare. Feţele lor se întoarseră să o privească când trecu cu maşina pe lângă ei şi Francie se decise nervoasă să folosească intrarea servitorilor din spatele casei.

Îi salută pe Ah Fong şi pe bucătăreasa chineză în drumul ei prin bucătărie şi ei i-au spus că reporterii stătuseră toată ziua prin preajmă, aşteptând-o. Se duse în mica ei cameră de zi, se îndreptă către fereastră şi rămase acolo în picioare, uitându-se la activitatea ce se desfăşura peste drum. Nu se bucura de moartea lui Harry; nu simţea nimic. Era doar obosită.

Îşi dădu drumul într-un fotoliu şi-şi aruncă pantofii din picioare, recitind articolul din ziar.

Se va realiza o autopsie, dar printr-un raport preliminar

s-a stabilit fără nici o îndoială că rămăşiţele găsite sunt ale domnului Harrison.

Aruncă ziarul din mână şi-şi lăsă capul pe spatele fotoliului, închizând ochii. Harry era mort, iar Buck se întorsese la soţia lui, şi ea se va întoarce la viaţa ei. Mâine va călări pe dealuri cu Lysandra, se va îngriji de viţa de vie şi va sta la taclale cu Hattie, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Şi aşa va fi de-acum încolo.

S-a zbuciumat şi s-a frământat toată noaptea, îi era imposibil să doarmă, avea mult prea multe în minte, Josh şi Buck şi Harry, şi era deja în picioare, îmbăiată şi îmbrăcată la ora şapte dimineaţa. Coborî obosită în sala de mese pentru micul dejun. Masa era deja aranjată pentru micul ei dejun, iar ziarul de dimineaţă stătea împăturit pe farfuria ei. Îşi turnă cafea şi-l deschise şi citi din nou titlurile despre Harry. Numai că de data aceasta spuneau:

Harry Harrison – Omorât

Cu stomacul contorsionat, citi mai departe:

Cu toate că trupul său a fost aproape în totalitate distrus în incendiu, autopsia a reuşit să ne asigure de faptul că domnul Harrison nu a murit în flăcări. A murit înainte chiar de a începe incendiul, de fractură craniană.Rămăşiţele corpului său au fost găsite cu faţa în jos, iar poliţia a confirmat faptul că rana nu s-a putut produce în timpul căderii, ci printr-o lovitură aplicată în cap. Până la ora actuală nu se cunosc suspecţi.

Aruncă ziarul pe jos şi o sună pe Annie.

– Se spune că cineva la omorât pe Harry, se scăpă ea. Oh, Annie, cine poate fi?

– Dacă mă gândesc bine, oricine dintr-o sută de oameni, replică Annie tăioasă. Şi eu m-am gândit la aşa ceva, şi nu numai o dată. Cred că a enervat pe cineva atât

de tare, încât a făcut-o. Asta este. Şi nu pot spune că-l blamez pe acel cineva.

În ciuda stării ei, Francie râse.

– Ţi-am spus vreodată cât de bine mă potrivesc cu tine? întrebă ea. Tu mereu reuşeşti să vezi lucrurile în perspectivă.

Annie spuse:

– Mulţumesc pentru ziua de ieri, Francie. Mă simt mult mai liniştită, acum când ştiu unde este Josh al nostru, şi despre ultimele sale zile. Iar Mandarinului îi sunt mai mult decât recunoscătoare.

Francie zâmbi.

– Sună clopoţelul de la intrare. Sper să nu fie din nou reporterii. Mai bine mă duc să văd.

Îşi sorbi cafeaua, ascultând cum Ah Fong păşea traversând holul pentru a răspunde la uşă. Auzi vocea unui bărbat şi cum Ah Fong se întoarse.

– Miss Francie, bolborosi el cu vocea tremurătoare, este poliţia. Sunt trei, Miss Francie. Spun că trebuie să te vadă. Imediat, au spus ei...

– Foarte bine, replică ea nedumerită, condu-i până în camera de zi. Ea presupuse că ei trebuie să fi vrut să-i pună întrebări despre Harry, de vreme ce ea era singura lui rudă în viaţă, şi-şi legă părul privindu-se în oglindă şi traversă holul.

Cei trei bărbaţi se întoarseră şi o priviră: un ofiţer de poliţie în uniformă şi doi în costume civil. Se prezentară ca Detectiv Inspector Walter Sinclair, Detectiv Sergent Charlie Mulloy şi Ofiţer Stieglitz de la Departamentul de Poliţie din San Francisco.

Îi invită să ia loc şi cei doi detectivi se conformară, dar ofiţerul de poliţie rămase în picioare lângă uşă şi ea îl privi, surprinsă. Se aşeză şi ea în faţa detectivilor corpolenţi în haine civile şi întrebă:

– Presupun că această vizită este în legătură cu fratele meu Harry? Cu ce vă pot fi de folos, domnilor?

Inspectorul Sinclair scoase din buzunar o mică agendă.

– Este adevărat, doamnă, că sunteţi Miss Francesca Harrison? Şi că sunteţi sora decedatului, Harmon Lloyd Harrison, cunoscut sub numele de Harry Harrison?

– Bineînţeles că e adevărat, replică ea surprinsă, ştiţi deja lucrurile acestea.

– Doar o formalitate, domnişoară, spuse repede Detectiv Mulloy.

– Miss Harrison, cum aţi descrie relaţia dintre dumneavoastră şi fratele dumneavoastră?

Francie îşi îndreptă privirea spre el dispreţuitoare.

– Mi-am urât fratele, toată lumea cunoaşte lucrul acesta. Iar el mă ura pe mine. În toate ziarele din ţară s-a scris mult despre asta.

– S-a scris, spuse inspectorul privind-o direct în ochi, că l-aţi învinuit pe domnul Harrison de moartea fiului dumneavoastră, Oliver, în incendiul din depozitul Lai Tsin, cu mai mulţi ani în urmă.

– Opiniile mele şi viaţa mea personală sunt proprietatea mea, peroră ea supărată. Şi acum, vă deranjează dacă-mi spuneţi şi mie exact *de ce* sunteţi aici?

Tuşi, dregându-şi vocea, privind în jos la notiţele lui şi apoi înapoi la ea.

– Avem martori care susţin faptul că aţi fost auzită spunând că aţi dori să-l ucideţi pe Harry Harrison pentru ceea ce i-a făcut fiului dumneavoastră.

Se uită la faţa lui roşie precum carnea de vită şi la ochii lui albaştri îngustaţi şi dintr-o dată realiză unde voia el să ajungă.

– Doar nu sugerezi că aş avea cu adevărat ceva de-a face cu moartea fratelui meu! exclamă ea şocată.

Inspectorul tuşi din nou, uitându-se la Detectiv Mulloy.

– Ne puteţi spune, Miss, dacă nu vă deranjează, unde eraţi între orele opt şi nouă, în noaptea de miercuri?

Francie îl fixă cu privirea. O întrebau ce alibi are, aşa cum se făcea în filmele cu infractori, şi în noaptea de miercuri ea fusese cu Buck Wingate în mansarda lui Annie şi nu le putea spune lor asta niciodată. Dar, dacă le spunea că fusese acasă singură, aici în propria ei casă, o vor suspecta de crimă împotriva lui Harry.

Se gândi repede şi spuse:

– Eu – Eu am fost la Aysgarth Hotel. Am petrecut seara cu prietena mea, Annie Aysgarth.

Cei doi detectivi schimbară priviri semnificative şi Mulloy spuse:

– Am verificat deja personalul care-a fost de serviciu în acea noapte la Aysgarth, Miss. Avem martori care susţin că Miss Aysgarth a fost în saloane cea mai mare parte a nopţii, mai întâi în holul Dales şi mai apoi în restaurant. A cinat singură şi mai târziu a fost văzută vorbind cu oaspeţii în holul de la intrare.

Ochii lui întâlniră privirea îngheţată a lui Francie în timp ce se ridica în picioare şi spuse liniştit:

– Mi-e teamă, doamnă, că este de datoria mea să vă arestez în baza bănuielii de crimă asupra fratelui dumneavoastră, Harmon Lloyd Harrison.

Francie se uită la el împietrită şi apoi spuse:

– Nu este adevărat. Nu l-am ucis eu pe Harry. V-am minţit doar pentru că, dacă v-aş fi spus că am stat acasă singură, v-aţi fi gândit că am făcut-o. Totul este o greşeală.

– Dacă vreţi să vă puneţi haina, Miss, vă vom duce în incinta poliţiei şi vom discuta despre asta. Îi făcu semn cu capul ofiţerului de poliţie în uniformă:

– Escorteaz-o pe Miss Harrison la etaj pentru a-şi lua lucrurile, Stieglitz, spuse el, şi Francie ştiu că era prizoniera lor.

Urcă încet scările spre camera ei, prea împietrită pentru a putea gândi cum trebuie. Îşi puse pe ea o haină de culoarea prunelor coapte şi o pălărie asortată, trăgând mica voaletă peste ochi în timp ce se întorcea spre uşă. Stieglitz o urmă înapoi pe scări, trecu de bucătăreasa înspăimântată şi de cameristele chineze care boceau şi de Ah Fong, care spuse cu lacrimi în ochi:

– Am s-o aduc pe Miss Aysgarth, Miss Francie. Am s-o sun pentru dumneavoastră chiar acum. Ea ştie întotdeauna ce să facă.

Detectiv Mulloy deschise uşa şi Francie păşi afară în marea de flash-uri ale aparatelor de fotografiat. Ea se holbă la ei, uimită, şi apoi detectivii îi strânseră braţele şi o grăbiră înspre maşina de poliţie care aştepta şi plecară de acolo.

Capitolul 41

Vineri, 6 octombrie

Buck părăsise hotelul devreme în dimineaţa zilei de joi. Era la Universitatea Stanford, unde avusese ceva de discutat, când auzise veştile despre incendiu şi în Sacramento când află, uimit, că Harry murise. Şi mai târziu îl şocară noile ştiri despre raportul care spunea că moartea lui Harry era suspectată ca fiind o crimă.

Vineri seara târziu se reîntoarse în San Francisco. Plănuise să ia avionul spre Washington la prima oră a dimineţii, nu mai era nimic care să-l reţină acolo, îşi terminase treaba. Avusese o zi grea, cu opriri în mai mult de o duzină de oraşele şi cu discursuri în fiecare dintre ele, oficialităţi locale cărora trebuia să le strângă mâna şi „oameni adevăraţi", localnicii, cu care să vorbească, pentru că el reprezenta omul de pe stradă, dar şi omul din turnul de fildeş de pe Wall Street. Abia dacă avusese timp să mănânce câte o înghiţitură şi când intră în apartamentul său din Aysgarth Hotel, tot ceea ce-şi dorea era un duş şi un pat.

– Tu eşti, dragul meu? strigă Maryanne din camera ei şi el se întrebă obosit pentru a mia oară, cine se gândea ea că ar putea să fie. Ea apăru în cameră arătând impecabil

tr-o rochie verde-închis, cu părul ei blond ondulat, străcind în jurul capului, aşezat perfect. Ea zâmbea.

– Bietul de tine, spuse ea dulce, ştiu că trebuie să fi tenuat. Lasă-mă să-ţi pregătesc o băutură. Se îndreptă re masă şi-i turnă un whisky cu un singur cub de gheaţă, a cum îi plăcea lui. El se afundă obosit în fotoliu, iar pe sofa, în partea opusă, legănându-şi delicat un picior, ntinuând să-i zâmbească.

– M-am gândit că putem cina aici, în cameră, spuse . Doar ceva uşor. Ştiu că eşti mult prea obosit să faci ţă la mai mult.

– Dacă-ţi face plăcere, spuse el neatent, urmărindu-i abnt piciorul ce se legăna în faţă şi-n spate. Ce s-a întâmat cu pantoful tău? întrebă el dintr-o dată. Părea distrus.

Maryanne se uită în jos la pantoful său negru din anopă şi faţa i se înroşi; îşi aruncase pantofii în dulap după se întorsese de la Harry şi îi încălţase acum fără măcar -i privească.

– La naiba, spuse ea, ridicându-se în picioare şi grându-se în camera ei, să-i schimbe, sunt prăfuiţi, aşa-i? n să-i spun valetului să-i cureţe seara.

– Ce s-a întâmplat cu Harry? întrebă el brusc.

– Harry? Oh, nu-i aşa că-i şocant? Bietul om a ars în opria lui casă şi acum toată lumea crede că-i vorba de crimă. Ezită; realiză că el nu ştia că Francie fusese astată şi se întrebă dacă să-i spună, dar decise să n-o că. Aveau să plece la prima oră a dimineţii; ştia că el a prea obosit să dea drumul la radio şi dacă avea să cundă ziarele de el, cu ceva noroc nu va afla nimic spre asta înainte de a ajunge în siguranţă înapoi în ashington.

– Presupun, spuse Buck, privindu-şi gânditor băutura, Harry a fost acel gen de om pe care multă lume s-ar bucurat să-l vadă mort.

– Ei bine, noi cu siguranţă nu vom rămâne pentru înmormântare, spuse ea scurt. Îmi pare rău pentru Harry, dar trebuie să mă întorc la copii, sunt deja de prea mult timp departe de ei.

El îşi ridică privirea spre ea surprins, ea îi vedea pe copii tot atât de rar pe cât o făcea şi el şi asta era propria ei hotărâre. Îşi termină băutura şi se duse să facă un duş, şi când se întoarse, chelnerul de la room-service venise cu masa pe rotile. Maryanne dispăruse brusc în camera ei.

– Ai tu grijă de tot, Buck? îi strigă ea grăbită.

– Îmi pare bine să vă văd, domnule Senator, zâmbi bărbatul, în timp ce aranja vesela, cu toate că eu cred că trebuie să fiţi foarte necăjit în legătură cu prietenul dumneavoastră, domnul Harrisom.

– Sunt veşti proaste, îl aprobă Buck, semnând nota de plată.

– Mă, întreb, şi-a găsit oare doamna Wingate cheile? întrebă el plin de solicitudine. Eu cu siguranţă le-am căutat peste tot, de-a lungul coridorului şi în lift, domnule, dar nici urmă de ele.

– Cheile ei?

– Da, domnule, cu siguranţă. Miercuri seara când s-a întors, a spus că le-a pierdut. Totuşi e în regulă, spuneţi-i dumneavoastră să nu-şi facă griji. Domnişoara Aysgarth are întotdeauna destule dubluri. Se întâmplă, nu-i aşa, domnule?

– Aşa cred, că se întâmplă, replică Buck, întrebându-se vag unde fusese Maryanne în seara de miercuri.

Îl plăti pe chelner, spuse noapte bună şi-şi turnă încă o băutură, privind morocănos pe fereastră, întrebându-se dacă Francie era acasă şi ce gândea despre moartea fratelui ei pe care îl ura. Trebuie să fi fost bucuroasă, cu toate că precis îşi spunea că era un lucru cumplit să te bucuri de aşa ceva. Se gândi s-o sune pe Annie să o întrebe, dar

Maryanne intră exact atunci în cameră, şi oricum, el n-ar fi avut dreptul s-o facă.

– Consommé, spuse ea ridicând capacul unui castron şi inspectând conţinutul. Prepeliţă friptă pentru tine şi salată de homari pentru mine. Arăţi groaznic, dragule. Vino să mănânci, miroase plăcut.

El se aşeză în faţa ei, de cealaltă parte a mesei, urmărind-o pe când îşi mânca salata, ascultându-i trăncăneala, despre ce vor face săptămâna următoare în Washington, despre petrecerile la care trebuiau să-şi facă apariţia şi despre dineul pe care avea să-l dea în cinstea ambasadorului englez. Telefonul sună, iar ea se opri în mijlocul frazei.

– Răspund eu, spuse el, traversând camera şi ridicând receptorul.

– Îmi pare rău că vă deranjez, Senator Wingate, spuse vocea de la telefon. Aici, Sergent Detectiv Mulloy, domnule. Sunt convins că ştiţi despre incendiul de la domnul Harrison? Îmi pare rău, domnule Senator, ştiu că a fost un prieten al dumneavoastră şi al soţiei dumneavoastră. De fapt, acesta este motivul pentru care v-am sunat în această seară, sir. Este de datoria noastră să scotocim prin ruine, căutând un adevărat motiv pentru incendiu, şi orice altceva ce-ar putea fi salvat. Ei bine, am găsit ceva de valoare în cenuşă, sir, şi majordomul l-a identificat ca aparţinând soţiei dumneavoastră. Este o mică pudrieră cu iniţialele dânsei pe capac. Servitorii au spus că dumneavoastră şi soţia aţi cinat acolo marţi noaptea, sir, şi presupun că dânsa a uitat-o.

– Mulţumesc, spuse Buck automat.

– Am curăţat-o noi puţin, sir, spuse sergentul detectiv, cred că o vedeţi găsi în regulă. Încă are pudra în ea. Este uimitor cum unele lucruri supravieţuiesc incendiului şi altele nu; veţi fi surprins să auziţi ce găsim: jucării, pantofi, ceasuri de mână... Nu încetează să mă uimească.

– Da, îl aprobă Buck.

– Am să o trimit sus la dumneavoastră atunci, domnul Senator, şi dacă veţi putea semna fişa de recepţie pentr mine şi trimite înapoi prin băiat, vă voi fi foarte recuno cător.

– Nu vă deranjaţi, spuse el, voi coborî eu s-o iau.

Îi putea simţi ochii Maryannei aţintiţi asupra lui cân se deplasă spre uşă şi spuse:

– Este cineva care vrea să mă vadă, jos în hol.

– Dar cina ta...

Uşa se închise în urma lui şi ea-şi strânse gura pung nervoasă, întrebându-se ce era atât de important acolo, jo

Buck luă pudriera de la ofiţer şi semnă fişa de recepţi O strecură în buzunar şi plecă afară în stradă; simţea n voia să fie singur cu gândurile lui. Se plimbă rapid pr piaţă de-a lungul Geary Street şi în sus spre Nob Hill. mulţime încă se învârtea în jurul ruinelor nepăzite ale cas Harrison şi el se opri şi se uită la ele. Îşi reaminti cu cinase în acea casă doar cu patru nopţi în urmă; mâna se încleştă pe mica pudrieră din buzunar şi-şi aruncă pi virea peste iniţialele de rubin, M.B.W. gândind, zăpăcit, Maryanne. O imagine a ei îi apăru în minte. Stătea sofaua de creton înflorat, într-un halat de culoarea piersi şi îşi pudra nasul. *Folosise această pudrieră.* Era noapt în care o revăzuse pe Francie, aceeaşi noapte în care a sese casa lui Harry. *Noaptea în care Harry Harrison f sese ucis.*

Strânse micuţa pudrieră de aur atât de tare, încât o î cuie. Văzu în minte faţa preocupată a chelnerului de room-service, întrebând dacă doamna Wingate îşi găsi cheile; el îi deschisese uşa, spusese el, miercuri seara.

– Senator Wingate, domnule?

Se întoarse brusc să se uite la ofiţerul de poliţie uniformă.

– Vă pot ajuta cu ceva, domnule? îl întrebă el.

Buck dădu din umeri.

– Nu, mulţumesc. Este doar că... l-am cunoscut, este un şoc...

– Cu siguranţă, sir. Îmi pare foarte rău de cele întâmplate, Senator Wingate. Cred că vă veţi simţi mai bine gândind, sir, că acum au arestat-o pe femeie. Între noi fie vorba, sunt foarte siguri că ea a făcut-o.

Buck îşi încleştă mâna pe pudrieră pe când un fior de uşurare îl săgetă; era nebun să gândească ceea ce gândea. Bineînţeles, era una din femeile lui Harry, vreo biată fată respinsă...

– Toată lumea ştia cât de mult se urau el şi sora lui, continuă ofiţerul. Că familia Harrison era dezbinată de mai bine de treizeci de ani. Ea afirma mereu că el îi omorâse fiul şi cred că a fost doar o chestiune de timp înainte ca ea să se răzbune.

Buck se holbă la el, cu faţa albă de şoc.

– Ce spui? Cine a fost arestată pentru uciderea lui Harry?

– Păi, sora lui, sir. Ofiţerul se uită nedumerit în urma lui, pe când Buck se întoarse pe călcâie şi se îndepărta în fugă.

Aproape că alergă înapoi în josul dealului, către Aysgarth Arms, cu capul plecat, cu mâinile în buzunare, cu mintea plină de imagini oribile: Francie arestată, Francie îngrozită şi singură, Francie în închisoare pentru uciderea lui Harry. O crimă pe care el ştia cu siguranţă că ea nu o comisese.

Maryanne stătea pe aceeaşi sofa de creton, purtând acelaşi halat de culoarea piersicii pe care-l purtase şi în noaptea de miercuri care trecuse. Îşi ridică privirea din carte şi-i zâmbi uşurată.

– Dragule, am fost atât de îngrijorată, spuse ea. Unde, pe lumea asta, ai fost?

El scoase pudriera preţioasă din buzunar şi i-i întinse.

– Am fost să iau asta, spuse el cu vocea strangulată de mânie.

Ea se uită la pudrieră şi apoi la el.

– Oh, Doamne, spuse ea tremurător, m-am mirat ce s-o fi întâmplat cu ea. Mi-a căzut pe undeva, pe scări în jos?

– Ai lăsat-o la Harry acasă, spuse el cu răutate. Miercuri seara.

– Miercuri seara? Nu fi ridicol, am fost la Harry marţi şi nu miercuri, spuse ea tulburată.

– *Noi* am fost la Harry marţi. *Tu* ai fost la Harry miercuri. În noaptea în care ţi-ai pierdut cheile şi chelnerul ţi-a deschis uşa. Îţi aminteşti, Maryanne?

Ea îşi trecu o mână tremurândă prin părul imaculat.

– Miercuri? Sigur te înşeli. N-am fost eu aici, singură cu tine?

– Ce s-a întâmplat între tine şi Harry? Ea-şi ridică o mână în semn de protest, dar el spuse: Nu. Nu mă minţi. Vreau să ştiu ce căutai acolo?

Ea-şi ridică umerii zveltţi, înfrântă.

– Harry mă şantaja, spuse ea încet. În legătură cu tine şi blestemata lui de soră. L-am plătit toţi aceşti ani, oh, nu din propria mea poşetă, ca să spun aşa, dar îngrijindu-mă să aibă mici afaceri bune în perspectivă... prin familia mea şi prin tine, Buck, am crezut că n-ai să afli niciodată asta. Se uită furioasă la el. Este numai din cauza ta, dacă n-ai fi avut niciodată acea mică aventură stupidă, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea. Se uită în sus la el, cu o privire tăioasă.

– L-a ameninţat toţi anii ăştia, aşa mi-a spus el. Şi acum au arestat-o pentru uciderea lui. Şi dacă nu l-ar fi

ucis ea pe el, atunci, într-o zi, ar fi ucis-o el pe ea. Amândoi erau din aceeaşi plămadă.

– Francie nu l-a ucis pe Harry, spuse el strângând-o brutal de umeri.

Ea îi zâmbi, acel zâmbet de fecioară inocentă care-i reuşea atât de bine.

– Cum să nu, bineînţeles că a făcut-o, Buck. Numai că tu nu vrei să crezi. Harry mi-a spus chiar el că ea l-a acuzat de uciderea fiului ei în incendiu. Nu crezi că asta a fost calea perfectă pentru a se răzbuna? Alt incendiu? E ca în Biblie, serios, ochi pentru ochi, incendiu pentru incendiu...

– Minţi, căţea ticăloasă ce eşti, spuse el dându-i drumul.

Ea căzu recunoscătoare înapoi pe sofa, gândind că Buck arăta cu adevărat înspăimântător cu acea privire sălbatică.

– Totul e atât de departe, Buck, spuse ea cu o voce conciliantă. Ai terminat aventura şi cu asta gata. Şi la urma urmelor, eu sunt cea care a trebuit să plătesc. Ea se înfioră. Harry a fost un ticălos.

– N-am terminat cu Francie, spuse el împietrit, tu ai făcut-o să renunţe la mine. Aşa cum te-ai străduit să-mi aranjezi şi tot restul vieţii, eu n-am vrut să o părăsesc, am iubit-o...

Ea se legă repede de timpul trecut al verbului „a iubi".

– Ei bine, atunci eşti aici, spuse ea. Ai iubit-o, totul s-a terminat şi acum s-a băgat singură în această încurcătură. Îmi pare rău, Buck, dar nu putem lăsa ca asta să ne afecteze vieţile, nu acum când sunt atâtea interese în joc.

El se ridică liniştit, cu mâinile în buzunare, uitându-se la ea, şi înţelese că ceea ce era în joc mai presus de orice o privea pe Maryanne. Se gândi la frumuseţea ei neimaginat de rece, cu care se căsătorise, şi la copiii săi înstrăinaţi, se gândi la viitorul lui strălucitor şi ştiu că totul era numai cenuşă. Maryanne le dizolvase vieţile, tot atât

de sigur pe cât ştia el că dăduse foc casei lui Harry în noaptea de miercuri. Se întoarse şi-şi luă haina.

– Unde pleci? întrebă ea, strângându-şi speriată halatul la gât.

– Mă duc la Francie. Ştiu că n-a făcut-o ea, are un alibi perfect. A fost împreună cu Senatorul Wingate miercuri noaptea – în timp ce tu erai la Harry acasă.

– Nu! Nu! Nu-i adevărat. Se îndreptă spre uşă şi alergă după el, călcându-şi în picioare poalele halatului.

– Ai fost mereu o femeie care a obţinut ceea ce şi-a dorit, spuse el, dar nu şi de data asta, Maryanne.

– Am făcut-o pentru tine, Buck, ţipă ea, agăţându-se de braţul lui. Am făcut-o pentru tine – pentru *noi*.

– Orice ai făcut ai făcut doar pentru tine, spuse el amabil ca întotdeauna. Numai că de data asta trebuie să rămâi cu asta.

Ea-l privi uluită când el păşi dincolo de uşă şi un sunet pin uşor îi scăpă de pe buze şi-şi puse capul în mâini tremurând. După un timp îşi reveni şi intră în cameră. Se aşeză în faţa toaletei, holbându-se în oglindă la părul dezordonat şi la ochii înspăimântaţi, gândind cât de aproape de ruptura finală adusese lucrurile. Ea ştia că Buck ar fi ajuns într-o zi la Casa Albă şi contemplă puterea, prestigiul, aclamaţiile care ar fi fost ale ei. Le-ar fi avut pe toate, dacă n-ar fi fost prostia lui Buck. Se întrebă ce va face în legătură cu Harry şi decise să nu-şi facă griji în această privinţă; numai Buck putea să spună că pudriera nu fusese lăsată acolo în noaptea crimei. Nu era chip pentru el sau pentru oricine altcineva să-i poată dovedi vinovăţia. Era în siguranţă. Şi când se va întoarce acasă îl va face să plătească pentru asta. Cu siguranţă îl va face să plătească pentru toate prin care o obligase să treacă săptămâna asta.

Îşi perie părul şi-şi pudră nasul, îşi schimbă halatul cu

culoarea piersicii, ud de lacrimi, cu unul albastru de catifea şi se întinse pe sofaua de creton aşteptându-l.

Sergentul de serviciu sări iute în picioare când Senator Buck Wingate intră şi ceru să-l vadă pe comisarul-şef al poliţiei.

– Bineînţeles, sir, Senator Wingate. Bănuiesc că trebuie să fie acasă. Îl sun pentru dumneavoastră chiar acum, sir.

Buck aşteptă cincisprezece minute într-un birou maroniu întunecat. O lampă cu abajur verde ardea deasupra biroului şi mai erau două scaune vechi de lemn vopsite în maro.

– Senator Wingate. Mă bucur să vă văd, domnule. Cu ce vă putem fi de folos? Comisarul-şef era un bărbat corpolent, cu o faţă inteligentă, înroşită de graba în care venise.

Buck se aşeză. Se uită serios la comisarul-şef şi spuse:

– Sunt aici în legătură cu Francesca Harrison.

– Cazul Harrison? Arăta surprins.

– Sunt aici pentru a vă spune că Miss Harrison nu a comis acea crimă, domnule comisar Rawlins. N-a putut-o face ea. Vedeţi, a fost cu mine în acea noapte.

Rawlins respiră surprins; văzuse şi auzise multe în meseria sa, scandalurile erau scandaluri, dar ăsta era unul de proporţii. Oftă, gândind că sexul putea cu adevărat să-i ia minţile unui bărbat, indiferent dacă era senator sau portar, toţi erau la fel. Dar acesta era un om important, un om chiar foarte important. Şi familia soţiei lui era aproape regală, dacă Statele Unite au avut vreodată aşa ceva.

– Sunteţi sigur că asta vreţi să declaraţi, domnule? sugeră el delicat, oferindu-i o scăpare.

– Sunt mai mult decât sigur. Miss Harrison e nevinovată şi eu sunt pregătit să semnez o declaraţie în care să spun că ea a fost cu mine. Dacă este necesar voi merge

la tribunal în calitate de martor al ei. Rawlins îşi clătină repede capul.

– Asta nu va fi necesar, sir, cu siguranţă nu. Sunt chiar pregătit să o eliberez pe Miss Harrison în baza spuselor dumneavoastră. Nu va fi nevoie de nici o declaraţie, domnule. Nu trebuie să afle nimeni niciodată. Se uită la Buck şi zâmbi, gândind cinic că genul de oameni ca senatorul mereu îşi vor păstra prăjitura şi o vor şi mânca. Buck spuse rapid:

– Doresc să fac această declaraţie, Rawlins, şi doresc să o difuzaţi şi în presă. Vreau ca toată lumea să ştie că Miss Harrison nu este eliberată de sub această acuzaţie serioasă pe baza unei probleme tehnice. Vreau ca ei să ştie fără urmă de îndoială că ea este nevinovată. Ceea ce nu doresc este să las vreo suspiciune pe care presa să poată clădi un alt scandal pe care ea nu-l merită. Comisarul-şef arăta nervos.

– Mă îngrijorează doar propria dumneavoastră situaţie, domnule Senator. Cum vă vor afecta toate acestea?

Buck ridică din umeri.

– M-am gândit la toate implicaţiile, Comisar Rawlins.

– Atunci, dacă doriţi să scrieţi declaraţia, domnule, vă voi fi eu martor. Apoi îl voi trimite pe sergent după Miss Harrison. Este într-o cameră de interogatoriu pe hol.Teribila imagine a lui Francie într-o celulă sinistră de închisoare îi dispăru din minte şi luă un stilou şi-şi scrise repede declaraţia. O semnă hotărât, iar comisarul o citi şi adăugă propria semnătură în calitate de martor.

Se auzi o bătaie în uşă, tânărul sergent o ţinu deschisă şi Francie intră. Capul îi era căzut în piept şi ochii erau întunecaţi de şoc şi spaimă; el gândi că arăta ca o căprioară înspăimântată. Ea se uită de la el la comisarul-şef al poliţiei, nu spuse nimic, şi el ştiu că şi în aceste momente ea era pregătită să-l protejeze pe el, familia lui şi

cariera politică. Cariera lui minunată, pentru care el sacrificase fericirea lor. El îi zâmbi, cu faţa plină de dragoste.

– Este în ordine, Francie, spuse el. Comisarul-şef Rowlins ştie că ai fost cu mine în noaptea în care a murit Harry. Eşti liberă acum.

Ea se uită la el, apoi îşi ridică pieptul mândră.

– Liberă? spuse ea. Şi el ştiu ce întreba ea de fapt.

– Da, spuse el, luându-i mâna şi punându-i-o într-ale lui, în timp ce plecau din biroul întunecat.

– Amândoi suntem, îi spuse el zâmbind.

Maryanne citi senzaţionala ştire a eliberării Francescăi Harrison în *Examiner* în dimineaţa următoare; şi anunţul Senatorului Wingate, sub poza sa, despre care se zvonea că se retrage din politică.

Albă de furie, aruncă ziarul pe podea şi călcă pe faţa frumosului său soţ, apoi sună camerista şi-i comandă să-i facă bagajele. Se îmbrăcă cu grijă în rochia de lână gri metalizat, cu pelerina bordată cu blană de nurcă şi cu o pălărie asortată. Adăugă puţin mai mult ruj decât de obicei, cercetându-şi imaginea în oglinda înaltă. Apoi coborî pentru a înfrunta presa ce o aştepta în stradă, în faţa hotelului Aysgarth.

– Doamnă Wingate, strigară ei, înconjurând-o pe când cobora scările spre limuzină. Doamnă Wingate, ce aveţi de spus în legătură cu Francie Harrison şi soţul dumneavoastră? Dar despre demisia sa, doamnă Wingate...?

Ea se întoarse, cu un picior deja în limuzină, şi le zâmbi uşor, plină de tupeu.

– Domnilor, domnilor, strigă ea, în mijlocul unui ropot de flash-uri ale aparatelor de fotografiat, vă mulţumesc pentru interesul pe care îl acordaţi, dar sunt convinsă că

puteţi aprecia că toate acestea sunt o problemă personală. Şi, bineînţeles, noi cei din familia Brattle nu vorbim niciodată despre asemenea lucruri în afara familiei. Şi cu încă un uşor zâmbet de bravadă şi cu un semn din mână, se urcă în maşină şi fu condusă până la aeroport, de unde luă un avion spre New York, pentru a-şi consulta avocatul în legătură cu divorţul.

Annie Aysgarth o urmări pe Maryanne din capul scărilor pe când acesta dădea reprezentaţia de adio în calitate de frumoasa soţie a Senatorului Wingate, şi oftă uşurată când în sfârşit ea plecă. Împreună, Harry Harrison şi Maryanne Wingate, conspiraseră să zdrobească vieţile celor din jurul lor. Maryanne şi Harry se asemănau: erau amândoi egoişti şi fără scrupule, luau totul fără să ofere ceva în schimb şi nu puteau fi opriţi de la nimic. Nici chiar de la crimă. Acum, Harry era mort, iar Maryanne îşi crease propriul ei iad personal şi trebuia să se obişnuiască să trăiască în el.

Reporterii şi fotografii dispăruseră, nerăbdători să scoată la iveală reportajul senzaţional despre plecarea dramatică a Maryannei şi Annie coborî scările până în stradă şi se întoarse să se uite la hotel. Ea crease acest loc şi pe toate celelalte. Hotelul Aysgarth era propria ei lume şi ea-l iubea. Fusese implicată cu copiii lui Francie, exact aşa cum fusese şi cu Josh, când era mic, şi cu toate că nu avusese niciodată un soţ sau un copil al ei, se simţea împlinită. Alergă în sus pe scări înapoi în lumea ei. În ciuda tuturor tragediilor, soarta îi zâmbise şi ea era o femeie fericită.

Francie şi Buck erau la fermă. Erau atâtea lucruri de spus între ei, probabil ei nu-şi vor vorbi niciodată despre

ele, despre cele trecute. Nici nu aveau nevoie. El spusese totul când o anunţase că sunt amândoi liberi.

Buck nu-şi dăduse demisia din postul său imediat după începerea scandalului.

– Dacă o voi face, se vor gândi că tu eşti vinovată – sau sunt eu, îi spuse el. O să vezi, vom fi minunea care ţine nouă zile şi apoi un alt scandal îi va lua locul. Pe lângă asta, mai întâi trebuie să mă gândesc cum să-mi încredinţez responsabilităţile, nu-i pot lăsa pe toţi aceşti oameni care depind de mine în aer.

Bineînţeles, el avusese dreptate. Era bine văzut la Washington, şi apoi, când şi-a înaintat demisia, o lună mai târziu, comentatorii politici au fost nerăbdători să-l ridice în slăvi.

Lumea politicii a pierdut un om extraordinar, dar asta s-a întâmplat în urma propriei lui decizii corecte şi nu în urma vreunei presiuni şi a vinovăţiei. În această perioadă când sperăm că se bucură de retragerea şi de noua sa viaţă, Partidul Republican ar face o mare greşeală să-l lase să plece pe de-a întregul, aşa că el este disponibil în calitate de consilier, post pentru care experienţa sa nelimitată îl recomandă mai mult decât calificat.

Când în sfârşit o întâlni pe Lysandra, o luă în braţe şi o sărută, şi îi spuse că el era vechiul prieten al mamei sale cu care vorbise la telefon. El se lăsă pe vine în aşa fel încât ochii lor ajunseră la acelaşi nivel şi apoi ea îi spuse:

– Tu eşti, nu-i aşa? Tu eşti tatăl meu?

Francie îşi opri respiraţia, temându-se de ce va spune în continuare, dar el zâmbi dulce spre ea şi spuse:

– Aşa este, Lysandra. Sper că mă vei ierta că nu am fost în preajma ta în primii şapte ani, dar, vezi tu, n-am ştiut de tine.

– Acum ai să stai? îl întrebă ea visătoare, cu capul lăsat pe-o parte.

– Dacă mă va lăsa mama ta, replică el, cu o privire spre Francie.

Şi Lysandra îşi strecură mâna în a lui şi-i spuse confidenţial:

– Oh, te iubeşte foarte mult. Asta-ţi pot spune eu.

Acum erau cei mai buni prieteni şi Francie îi privea plimbându-se pe rândul viţei de vie. Buck se pleca în faţa Lysandrei care-i arăta ceva, probabil o lămurea cum totul era curăţat şi pregătit pentru iarnă. Lysandra era la curent cu orice.

Buck se uită în sus şi-i surprinse privirea.

– Mă învaţă totul despre creşterea viţei de vie, strigă el. Nu ţi-am spus mereu că mi-am dorit să conduc o cramă?

Francie îşi reaminti că-i spusese, în urmă cu câţiva ani, şi râse pe când li se alătură. Un singur lucru îşi mai dori, acela ca Mandarinul, care-i schimbase întreaga soartă şi norocul, să fi fost acolo pentru a le împărtăşi fericirea.

Partea a şasea

Lysandra

1963

Capitolul 42

1963
Hong Kong

Lysandra Lai Tsin împlinise pe de-a întregul destinul care Mandarinul i-l lăsase moştenire. Era Preşedintele rporaţiei Lai Tsin International şi o minunată femeie -o lume a bărbaţilor, cu toate că era mereu atentă să exploateze această stare de lucruri. Se îmbrăca oficial, tume aproape severe din caşmir închis la culoare pe p de iarnă şi din mătase neşifonabilă, vara. Purta pan- cu tocuri joase, cu toate că avea de arătat picioare gi şi bine făcute, şi-şi purta părul ondulat şi blond ca cul grâului ridicat din părţi şi prins cu o pereche de pteni din jad din colecţia ei fabuloasă. Pielea îi era fină, icată şi impecabilă, avea ochii albaştri de safir sur- nzători ca ai mamei ei şi gura ei cărnoasă era rujată cu roz strălucitor – singurul ei machiaj şi singura ei con- ie făcută feminităţii. Dar chiar şi duşmanii ei, la fel ca ei ce o respectau, admiteau că Lysandra nu avea nevoie machiaj. Nu cu *acele* priviri. Şi *acei* bani. Şi *acea* ere. Şi nimeni din cei care ajunseseră să o cunoască puteau uita vreodată acei ochi albaştri enigmatici şi re- şi nici parfumul ei vag, aproape imperceptibil, asemeni

parfumului unei grădini de vară în zorii unei dimineţi curate, cu cel mai vag iz de crini.

Era singură în biroul ei din vârful noii clădiri Lai Tsin cu treizeci de nivele, dintre Connaught şi Voeux Roads, cu toate că adresa oficială a companiei pentru afaceri era încă vechiul „godown" de pe docurile ponosite, de unde începuse Mandarinul totul. Când noul zgârie-nori a înlocuit primul cartier general al Mandarinului, Lysandra insistase ca toate lucrurile măreţe pe care i le arătase atât de mândru când ea era doar un copil, coloanele de malachite, mozaicurile şi sculpturile să fie păstrate şi încorporate în holul nou de recepţie, surprinzător de modern. Şi leii de bronz uriaşi încă prezidau intrarea din capul scărilor, îndepărtând „chi"-ul rău.

Era şapte şi jumătate după-amiaza. Soarele de-abia coborâse după Victoria Bay pictând cerul în portocaliu şi auriu şi transformând apa cenuşie într-un roz strălucitor. Lysandra fusese în biroul ei ca de obicei, de la şapte şi jumătate de dimineaţă, şi acum era linişte, se auzea doar ticăitul unui ceas-bijuterie foarte fin şi zgomotul înfundat al traficului de pe stradă undeva departe jos. Foarte rar îşi părăsea biroul în cursul zilei – oamenii veneau mereu la ea – şi dacă avea loc vreo întâlnire în timpul prânzului, asta se întâmpla întotdeauna în sufrageria ei personală de la etajul treizeci, care avea reputaţia de a egala din punct de vedere gastronomic cele mai bune restaurante din Hong Kong. Şi Lysandra avea reputaţia ca fiind una din cele mai exigente femei de afaceri din oraş.

– Bătrânul a ştiut ce face când a ales-o pe ea să conducă compania, remarcau cu o admiraţie ranchiunoasă taipanii Hong Kong-ului. Nu poţi face nimic peste Lysandra Lai Tsin, fără ca ea să nu ştie. Nimic nu le scapă ochilor ei albaştri de vultur şi are un instinct înăscut pentru a face

ıceri, care nu poate fi numit decât supranatural. Sau ıng shui" bun, prielnic.

Mai spuneau că Lysandra şi-a început cariera pe care ı hotărâtă să o continue, încă de când era un copil, la sprezece ani.

În noiembrie 1941, Lysandra fusese în vizita ei anuală Unchiul Philip Chen şi familia sa – iar Buck după a-:a, avea pentru totdeauna să se învinuiască pe sine pen- lipsă de previziune. Cu toate că în Europa era război, cerile se desfăşurau în mod obişnuit în Hong Kong: tul era înţesat de cargouri de marfă, iar ambarcaţiunile ı Am veneau şi plecau regulat din Statele Unite. Buck încă bine văzut la Washington, cu toate că renunţase funcţia de senator. Îşi dorise să-şi petreacă timpul cu ncie şi se dedică cu toată fiinţa extinderii fermei şi a nei, dar Washington-ul încă-l ademenea, şi ocazional rezea rechemat urgent în calitate de consilier.

Fusese rugat să meargă la Hong Kong într-o misiune trei săptămâni, de către Departamentul de Război, ca :rvator, pentru a propune o afacere comercială. Nu era un motiv pentru a crede că America sau americanii protejaţi de vreun tratat sau că japonezii nu aveau o dine belicoasă de cealaltă parte a graniţelor cu China. Lysandra se alintase şi se rugase de ei, cu ochii ei ştri plini de alean.

La urma urmelor, îi spusese ea lui Francie, şi Hong g-ul este casa mea sau va fi într-o zi. O umbră de ţe îi umplu ochii când adăugă: Pe lângă asta, este ce şi-a dorit Bunicul Lai Tsin să fac.

mbra de tristeţe a fost cea care a învins. Ochii lui :ie îi întâlniseră pe cei ai lui Buck şi ea oftă:

Este adevărat. Mandarinul şi-a dorit ca tu să vizitezi ; Kong-ul în fiecare an.

/sandra se aruncă de gâtul mamei sale:

– Te rog, Mami, murmură ea, te rog, lasă-mă să merg. Voi fi în siguranţă cu Buck, ştii prea bine că aşa va fi.

Buck zâmbi satisfăcut şi spuse:

– Nu pot să spun nimic.

Aşa că Lysandra plecă cu el şi după numai trei zile în Hong Kong. Buck fu răpus de febra tifoidă, petrecând două săptămâni în spital, după care fu trimis acasă pe o targă. Au decis ca Lysandra să rămână la Philip Chen şi ca soţia lui, Irene, să o însoţească personal acasă în câteva săptămâni. Slăbit şi fără putere, Buck fusese de acord că aşa era mai bine, decât să însoţească un om bolnav pe targă. Apoi lucrurile s-au petrecut mult prea repede ca cineva să poată reacţiona.

Pe 8 decembrie, japonezii au atacat Pearl Harbor şi simultan au trecut graniţa Shenzen – Hong Kong. Aeroportul Kai Tak a fost bombardat puternic şi pistele de decolare au fost scoase din circulaţie şi în mai puţin de trei săptămâni, în ziua de Crăciun, în 1941, oraşul Hong Kong s-a predat. Philip Chen a mutat repede documentele secrete şi importante din cartierul general Lai Tsin, inclusiv pe cele din safe-ul personal al Mandarinului, de la care doar el şi Francie deţineau câte o cheie, şi le-a ascuns sub scândurile podelei din bucătăria sa. Nu era cel mai bun loc de ascuns din lume, dar era tot ceea ce a putut face.

Francie era înnebunită de frică pentru Lysandra şi pentru familia Chen. Palid şi subţire, şi încă slăbit de boala sa, Buck o ţinuse strâns aproape de el în timp ce ea plânse amarnic pentru prostia ei de-a o fi lăsat pe Lysandra să plece.

– Este vina mea, spuse el, cu buzele strânse în efortul său de a-şi controla teama pentru fiica mult iubită. Eu am dus-o acolo şi este responsabilitatea mea să o aduc înapoi. Am s-o scot de-acolo chiar de-ar fi ultimul lucru pe care-am să-l fac.

Plecă la Washington în ziua următoare.

Pentru prima oară în viaţa ei, Francie nu a putut suporta să stea la fermă. Totul era plin de Lysandra, pereţii şi mesele erau pline de fotografiile ei, lucrurile ei umpleau dulapurile şi cărţile ei rafturile, iar câinii ei urmăreau paşii lui Francie. Întreaga ei viaţă tânără era aici, aici era şi locul în care apăruse – şi din câte se gândea ea, s-ar putea să se şi termine. Îngrozită, Francie zbură la Washington, la Buck. Numele lui conta încă în capitala statelor, îi ştia pe cei puternici. Dacă se putea face ceva pentru a o găsi pe Lysandra, atunci Buck era acela care ştia să găsească o cale.

Philip Chen urmări soldaţii englezi care mărşăluiau în taberele de prizonieri de război din Kowloon. Ca şi mulţi alţi chinezi, el alergă pe lângă ei, dându-le mâncare şi bani atât cât putea cuprinde în mâini, ajutând să care bagajul unui tânăr soldat istovit, înainte ca un brutal de japonez de pază să-i apară în cale şi să-l lovească pe el şi pe soldatul căzut la pământ cu patul carabinei. În timp ce se ridica cu greu în picioare şi se îndepărta, se uită înapoi la tânărul soldat care zăcea încă în drum; el nu fusese atât de norocos. După asta Philip ştiu la ce să se aştepte din partea cotropitorilor japonezi.

Apărură notiţe informând civilii străini să se prezinte la oficialităţile japoneze, gata de a fi trimişi în lagăr, lângă mare, la Stanley; numai chinezii erau lăsaţi în libertate. Philip discută repede cu soţia sa, Irene. Erau responsabili pentru siguranţa moştenitoarei desemnate a Mandarinului, Lysandra, pe care o iubeau ca pe propriul lor copil, şi deciseră imediat să o ascundă, cu orice risc, până când războiul se va termina. Ah Sing, guvernanta Lysandrei, care o însoţise la Hong Kong, îl privea îngrijorată. O adora

pe tânăra pe care o avea în grijă – dragostea ei era la fel de aspră ca a oricărei mame pentru fiica ei Numărul Unu.

În acea după-amiază Philip Chen fu convocat la cartierul general al japonezilor. Bărbatul care îl interogă printr-un translator era arogant şi la subiect, iar primul lui ordin a fost pentru o lovitură sălbatică în cap primită de la un gardian, pentru greşeala că nu se înclinase în faţa invadatorului imperial japonez. Ochii lui mici se strânseră de triumf pentru propria lui putere peste Compradorul influent al uneia din cele mai importante case comerciale din Hong Kong.

– Mâine, spuse el, la ora unsprezece, Armata Imperială Japoneză va prelua cartierul general şi bunurile deţinute de Corporaţia Lai Tsin. Cerem ca taipanul vostru să te însoţească la această întâlnire cu generalul nostru, în aşa fel încât să obţinem semnătura sa pe documentele de renunţare a tuturor drepturilor sale în favoarea Guvernării Imperiale Japoneze.

Mânia izbucni în ochii lui Philip, dar el o controlă; el presupuse că spionii lor ştiau puţine despre Corporaţia Lai Tsin, cu excepţia faptului că era bogată şi ei râvniseră la bunurile ei materiale şi la vapoarele ei, dintre care multe, datorită bombardamentului japonezilor, erau acum în afara apelor teritoriale ale portului Hong Kong. şi de asemenea, presupuse că nu ştiau despre Lysandra.

– Taipanul era în San Francisco în momentul invaziei voastre, spuse el dispreţuitor. Nu va fi disponibil pentru a semna asemenea documente.

Ochii reci ai ofiţerului japonez îi întâlniră pe ai săi.

– Avem informaţii despre contrariul celor spuse de tine. Vocea lui se ridică într-un strigăt mânios. Informatorul nostru este de foarte mare încredere. Un chinez. Ştim că taipanul Lai Tsin este aici în Hong Kong şi ne aşteptăm să fie prezent mâine la unsprezece. Să rateze această

âlnire şi vor urma represalii serioase, domnule Chen – ntru tine şi familia ta.

Philip simţi ochii ce-i sfredeleau ceafa în timp ce era ndus afară de gardian şi se grăbi acasă foarte îngrijorat. iar şi în atât de scurt timp, forţele militare japoneze îşi ăseseră reputaţia de brute, care o depăşea pe cea a Ges- o-ului german, şi el ştiu că se putea aştepta la ce era ıi rău. Era un om bogat şi important în Hong Kong şi :uia într-o casă frumoasă în Mid-Levels. El reprezenta o tă şi era conştient de asta.

– O vom strecura în interiorul Chinei, într-un sat izolat de se poate ascunde, i-a spus soţiei sale înfricoşate, dar îi spuse că era imposibil.

– E atât de blondă şi cu ochii atât de albaştri, că nu ate fi confundată cu o chinezoaică. Chiar şi dacă o tri- tem cu Robert, adăugă ea, iar faţa ei de obicei dulce încruntă de grijă, pe când o privea pe Lysandra, în rstă de *unsprezece ani*, şi pe fiul său de paisprezece ani.)bert, care asculta ceea ce se vorbea, spuse:

– Nu plec fără Lysandra, spuse Robert hotărât. Era un iat înalt, studios, cu ochelari, şi Lysandra mereu îl sus- cta că n-o place, aşa că se uită la el surprinsă când el ăugă: Rămân să am grijă de ea.

Philip neagă din cap.

– Trebuie să o scoatem de aici imediat, înainte ca ei vină să o caute.

Lysandra se uită repede de la Irene la Philip şi realiză din cauza ei toată familia era într-un teribil pericol.

– Ce vor japonezii de la mine? întrebă ea nedumerită.

– Au cerut ca taipanul să fie adus la birourile noastre ntru a-l întâlni pe general şi pentru a semna ordinul de ıunţare la toate pretenţiile şi drepturile asupra companiei la toate bunurile ei.

– Şi dacă n-o fac?

El ridică din umeri.

– Vor trece la „represalii".

Forţele de ocupaţie japoneze fuseseră prin preajmă de destul timp pentru ca Lysandra să ştie ce însemna asta, şi gândi repede la ceea ce ar fi făcut mama ei.

– O.K., atunci e simplu. Voi merge în birourile noastre mâine şi, în calitate de taipan al Corporaţiei Lai Tsin, voi semna ordinul. Şi mai apoi, când câştigăm războiul, le vom lua pe toate înapoi.

Philip zâmbi la auzul spuselor ei, atât de optimiste: era o mică şcolăriţă şi gândea că putea să facă faţă militarilor nobili japonezi.

– Tu poate că eşti taipan, dar până împlineşti optsprezece ani, mama ta este desemnată conducătorul companiei. Un document semnat de tine, ca minoră, va fi fără valoare.

– Atunci cu atât mai bine, nu-i aşa? Ei vor gândi că au obţinut ceea ce au vrut şi te vor lăsa în pace.

– Nu te pot lăsa să faci asta, este periculos. Tu nu ştii cum sunt ei, Lysandra, sunt fără conştiinţă morală sau milă.

Ea-i cântări vorbele cu mare grijă: ceea ce ştia era faptul că japonezii vor fi fără milă faţă de Unchiul Philip şi Mătuşa Irene şi Robert dacă o ascundeau pe ea şi dacă nu-şi făcea apariţia la birouri în ziua următoare:

– În calitate de taipan al Corporaţiei Lai Tsin, spuse ea îndreptându-şi pieptul şi privindu-l pe Philip direct în ochi, vă dau primul meu ordin. Mâine la orele unsprezece, mă veţi însoţi la cartierul nostru general unde voi semna documentul pentru japonezi.

Philip Chen îşi iubise foarte mult Onorabilul Tată, Lai Tsin. Transferase acea dragoste şi loialitate asupra Onorabilei Nepoate a acestuia, Lysandra. Se gândi la Francie şi Buck şi ştiu că n-o putea expune unui asemenea pericol.

– Ei aşteaptă un bărbat, spuse el, scormonindu-şi mintea

repede după un pretext, vom găsi pe cineva care să meargă în locul tău.

– Nu! Vocea Lysandrei era poruncitoare. Bunicul meu mi-a lăsat mie responsabilităţile. Eu voi fi aceea care va semna documentul. Faţa i se încruntă şi brusc îşi pierdu tot aplombul. Alergă la unchiul ei şi plânse în braţele lui protectoare. Nu vezi, asta-i singura cale. Tu eşti familia mea, te iubesc, nu-i pot lăsa să-ţi facă vreun rău.

– Atunci, ei or să vadă că ea-i doar un copil, spuse Irene sigură de sine, şi o vor lăsa în pace. Dar Ah Sing dădu din cap când se întoarse să plece, iar în acea noapte aprinse beţişoare înmiresmate către toţi zeii la care se putea gândi, rugându-se ca Irene să fi avut dreptate.

Lysandra se trezi devreme în dimineaţa următoare şi alergă de la ea din cameră la Robert, alături. El îşi ridică capul de pe pernă şi o privi somnoros, căutându-şi ochelarii. Ce s-a întâmplat? întrebă alarmat. Au venit japonezii după noi?

– Nu, nu. Şi ea scuturâ din cap, fluturându-şi părul ei blond. Vreau doar să te rog ceva. Se aplecă în faţă conspirativ. Am realizat abia acum că atunci când voi avea vârsta potrivită pentru a conduce Corporaţia Lai Tsin, tatăl tău va fi la pensie. Robert, te rog, îmi vei fi Comprador când vei fi mai mare?

El îşi găsi ochelarii şi-i puse pe nas, uitându-se la ea.

– Eu mă gândeam să mă fac neurochirurg, spuse el. Nu cred că voi fi atât de bun în calitate de Comprador.

Lysandra oftă.

– Promite-mi că te vei gândi la asta, se rugă ea. Mandarinul mereu spunea că voi avea nevoie de fiecare prieten pe care mi-l pot face.

Philip nu avea de ales, şi după micul dejun, Robert şi mama sa au fost trimişi să stea cu prietenii în Kowloon. Acolo ei puteau să se deghizeze într-o ţărancă şi fiul ei,

şi acoperiţi de întuneric să plece spre Noile Teritorii, peste graniţă, până în China, unde se puteau ascunde. Lacrimile inundară ochii Lysandrei când îi sărută luându-şi rămas-bun, întrebându-se când îi va mai revedea, şi urmărind temătoare de la fereastră, când Philip traversă strada de-a lungul, mai întâi singur, verificând dacă este urmărit sau nu. Când se asigură că drumul era liber, îi scoase pe Irene şi Robert afară prin intrarea servitorilor, şi apoi în jos pe aleea din spatele clădirii, veghind până când ei dispărură din raza lui vizuală.

Cum ora unsprezece se apropia, Ah Sing o ajută pe Lysandra să se îmbrace în cea mai bună rochie de bumbac albastră a ei, şosete albe până la glezne şi pantofi Mary Janes. Cu toate că era o zi fierbinte, ea-şi puse deasupra minunata pelerină de mătase albastru-marin, brodată cu aur şi stacojiu. Japonezii rechiziţionaseră deja orice vehicul cu motor din Hong Kong şi însoţită de Ah Sing, care refuzase să-şi părăsească locul de lângă ea, îşi făcu drum cu ricşa până la birou.

Personalul fusese avertizat de vizita generalului japonez, şi cu toţii aşteptau nervoşi şi înfricoşaţi în holul de recepţie construit cu piloni măreţi. Au rămas blocaţi de uimire când Philip Chen intră pe uşă cu micuţa Lysandra Lai Tsin în roba ei de mandarin, formând repede un şir şi plecându-se respectuoşi când ea trecu prin dreptul lor; Lysandra în schimb le acordă câte o înclinare regală a capului şi câte un zâmbet.

Biroul Mandarinului, din capătul culoarului, era exact aşa cum îl lăsase el, nimănui nu îi fusese permis să îl folosească şi era curăţat şi lustruit în fiecare zi de cei mai de încredere muncitori. Tuşiera şi pensulele lui chinezeşti, călimara de argint şi condeiele şi vechiul său abac de lemn erau aranjate pe biroul lui din lemn de abanos, de parcă ar fi putut apărea în orice moment să le folosească.

Lysandra privi atent portretul lui atârnat pe peretele opus ferestrei şi-i zâmbi tremurător. La fel ca ea, el era îmbrăcat cu roba sa de mandarin şi arăta tot atât de înţelept şi blând cum şi-l amintea ea. Genunchii ei tremurau, iar palmele îi transpirau de frică când se aşeză într-un fotoliu antic din lemn negru, asemănător unui tron, din spatele biroului bunicului său, aşteptându-l pe generalul japonez, şi mai mult decât orice îşi dori ca mama şi tatăl ei să fie acolo. Căutându-şi curaj, îşi îndreptă din nou privirea spre tabloul Mandarinului, amintindu-şi momentele în care el o adusese pentru prima oară aici, şi ştiu că el s-ar fi aşteptat ca ea să fie puternică în vremuri grele, în faţa nenorocirilor, aşa cum fusese el întotdeauna.

Philip Chen stătea în picioare în spatele fotoliului ei, în partea stângă, şi o duzină de bărbaţi, şefii tuturor departamentelor, aliniaţi de-a lungul încăperii lângă el, în timp ce Ah Sing se ghemuise într-un colţ, ţinând în mână un cuţit de bucătărie ascuţit, ascuns sub haina ei neagră, gata să ucidă pe oricine ar fi încercat să-i facă vreun rău mult iubitei sale fiice Numărul Unu.

Exact la ora unsprezece s-a produs o bruscă agitaţie, se auziră ordine strigate şi sunetul bocancilor mărşăluind prin holul imens din marmură. Uşa se deschise brutal şi generalul japonez apăru acolo cercetându-i.

Lysandra observă imediat că el era tot atât de scund ca şi ea, şi zvelt, cu o mustaţă subţire şi cu ochi răutăcioşi şi oblici. Spre deosebire de soldaţi, uniforma lui era perfect croită; nasturii lui de alamă scânteiau şi cizmele lui înalte străluceau şi o pelerină lungă bordată cu stacojiu era atârnată pe-o parte peste umeri. În spatele lui era o gardă din şase bărbaţi, cu puştile la îndemână şi un tânăr locotenent care avea să-i fie translator.

Generalul intră în cameră bătându-şi cu o vergea palma, se uită la Philip Chen şi la managerii care îşi plecau capetele

respectuoşi. Se uită la portretul Mandarinului. Apoi se uită la copilul blond, cu ochi albaştri ce stătea pe tronul din lemn negru din spatele biroului taipanului uneia din cele mai mari companii din Hong Kong. Uşorul zâmbet pe care el catadicsise să li-l acorde a fost înlocuit de o privire plină de atâta mânie sălbatică, încât Lysandra îşi închise ochii în aşa fel încât să nu trebuiască s-o vadă.

El ţipă ceva şi translatorul japonez repetă nervos într-o engleză impecabilă pe care şi-o însuşise studiind la Universitatea din Stanford în California.

– Generalul întreabă ce fel de glumă este aceasta pe care tu i-o faci emisarului Maiestăţii Sale Imperiale? Te avertizează că represaliile vor fi severe şi te sfătuieşte să-l aduci în faţă pe taipanul adevărat al Casei Lai Tsin, imediat.

Lysandra sări imediat în picioare, în toată înălţimea ei, îşi îndreptă spatele împingându-şi pieptul înainte, exact aşa cum mama ei, Francie, făcea când era supărată, şi spuse:

– Spune-i generalului că eu sunt *taipanul* Hongului Lai Tsin. Eu sunt aceea care voi citi documentele pe care le-a adus şi voi decide dacă ele vor fi semnate.

Ochii generalului, micşoraţi de mânie, erau fixaţi asupra ei, în timp ce translatorul îi relata ştirile, şi de data aceasta ea nu-şi mai îndepărtă privirea. Observă cu satisfacţie cum faţa lui se transformă din stacojiu în violet, în timp ce încerca să decidă dacă, nu cumva, îşi băteau joc de el.

Îl privi ucigător pe Philip Chen, lătrând o altă întrebare către translator.

– Generalul întreabă care este numele dumneavoastră şi din ce motiv are marele Lai Tsin Hong un copil la conducere?

Lysandra încuviinţă serioasă:

– Spune-i generalului că sunt Lysandra Lai Tsin. La moartea sa, Onorabilul meu Bunic, Mandarinul Lai Tsin

mi-a lăsat mie în grijă imperiul său. L-aţi cunoscut deja pe Compradorul meu, domnul Chen, iar aceşti bărbaţi sunt managerii mei. Spune-i generalului că eu sunt singura persoană ce am puterea de a semna hârtiile sale, şi că îmi asum întreaga responsabilitate pentru compania mea şi pentru angajaţii mei.

Generalul ascultă translatorul; privirea îi era încă de nesuportat; el realiză că dacă aceasta era o înşelătorie, tot Hong Kong-ul va afla în curând despre ea; el ar putea fi de râsul lumii şi ruşinea lui putea fi atât de mare, încât era posibil să n-o spele decât moartea.

– Întreabă fata unde este „chop"-ul, Marele Sigiliu al lui Lai Tsin, porunci el.

Lysandra luă cutia roşie din lemn în formă de sanda încrustată cu aur din sertar şi scoase sigiliul cioplit în jad.

– Aici este, spuse ea, punându-l pe birou în faţa ei. Şi acum, vrei să-i spui generalului că doresc să văd hârtiile mai întâi.

Tronul ei din lemn negru era înalt şi alunecos şi ea se răsuci înainte, sperând că el nu va observa faptul că picioarele ei nu atingeau podeaua. Generalul se holbă nervos la ea; îi ordonă translatorului să o întrebe cine era mama ei şi unde locuia. Şi când auzi răspunsul, el ştiu că ea era cine pretindea că este.

Arzând de mânie că trebuie să o facă, îşi pocni respectuos călcâiele şi se înclină scurt în faţa ei înmânându-i documentul, în timp ce translatorul explica faptul că ea renunţa la compania ei pentru a fi condusă de Maiestatea Sa Imperială, emisarul Împăratului Hirohito. Ea trebuia să-şi pună semnătura şi apoi „chop"-ul, Marele Sigiliu, iar apoi era rândul Compradorului ei şi al tuturor managerilor săi să adauge semnăturile lor pe document. Proprietăţile companiei, inclusiv această clădire şi toate vasele ancorate în

acel moment în port aveau să fie anexate la acest document, începând din momentul semnării lui.

Lysandra se întoarse din nou spre portretul bunicului său. Se uită înapoi la arogantul general japonez şi apoi la Unchiul Philip şi la ceilalţi bărbaţi tăcuţi şi ştiu că nu are altă şansă.

Folosind pensulele personale ale Mandarinului, ea îşi scrise numele în minunatele caractere chinezeşti, pe care chiar el o învăţase. A fost aplicat sigiliul şi acţiunea s-a încheiat.

Punând sigiliul cu grijă la loc în cutia lui, ea se uită insistent la japonezul în aşteptare. Îşi împinse înapoi scaunul şi se ridică în picioare.

– Spune generalului tău că acum are ceea ce a vrut şi că aceste birouri sunt ale lui, noi vom pleca. Se uită la Philip şi la toţi şefii departamentelor în timp ce-i conducea afară din biroul Mandarinului, fără să spună vreun alt cuvânt.

Generalul se holbă în urma ei când trecu pe lângă el, cu capul său blond semeţ. Pantofii ei negri de lac Mary Janes şi şosetele albe până la glezne apăreau de sub roba sa din mătase scumpă, brodată şi strângea cu fermitate cutia cu sigiliul Casei Lai Tsin în mâinile ei mici.

Pentru prima dată în cariera lui nu avea nimic de spus, iar translatorul îşi feri privirea nevrând să fie martor la o atât de mare pierdere a onoarei, ca nu cumva generalul să-şi verse mânia asupra lui.

– Nu va pleca ea aşa, lătră generalul, târşâind documentele pe care le lăsase pe birou, şi vocea lui tremura de mânie pe când repeta ameninţător: Ea nu va pleca aşa uşor.

Puţin timp mai târziu, Philip Chen şi toţi managerii au fost arestaţi de către Kempeitei, poliţia militară japoneză, şi duşi în clădirea Curţii Supreme pentru a fi brutal

interogaţi şi torturaţi, şi câteva săptămâni mai târziu, puşi să muncească drept muncitori necalificaţi la reconstrucţia şoselelor din Kai Tak.

Lysandra Lai Tsin a fost luată în custodie şi trimisă în Manciuria, unde a fost ţinută în secret cu alţi prizonieri importanţi. Câteva luni mai târziu, ea a fost eliberată de patrioţii chinezi şi după o lungă şi periculoasă călătorie prin Rusia, a ajuns în ţara neutră, Finlanda. Prima persoană pe care a văzut-o când a păşit din micul avion şubred a fost Buck şi ea i-a căzut în braţe, cu lacrimile curgându-i pe micuţa faţă obosită şi încordată.

– Oh, Buck, a fost tot ceea ce-a putut spune, între sughiţuri pe când el o ţinea strâns în braţe, propriile lui lacrimi căzând în părul ei încurcat şi neîngrijit.

– E în regulă, micuţo, murmură el, acum eşti în siguranţă! Curând vei fi acasă cu Mami. Şi îi mulţumi lui Dumnezeu că fusese în stare să-şi ţină promisiunea faţă de Francie.

Au zburat în secret spre Londra şi de acolo la New York şi la o reîntâlnire plină de vrajă cu Francie. Dar aventurile Lysandrei au fost ţinute în secret de teama represaliilor asupra lui Philip Chen, înainte de a se termina războiul, când el a fost eliberat şi s-a reunit cu familia sa.

Aparent, viaţa Lysandrei s-a reîntors la ceea ce înseamnă o şcolăriţă, dar experienţa a lăsat pentru totdeauna o amprentă pe sufletul ei, care o făcea să se simtă diferită în interior faţă de tinerele ei prietene. Francie a încercat s-o facă să vorbească despre toate astea, dar ea nu-i putu povesti mamei ei şi păstră acele imagini sălbatice ale fricii închise undeva într-un compartiment secret al minţii, în care să nu se mai uite niciodată.

Annie a fost cea care în sfârşit a spart gheaţa. Lysandra se dusese după cursuri să ia ceaiul cu ea în mansardă, un eveniment pe care îl iubea atât pentru senzaţia pe care i-o

dădea, de plutire asupra oraşului, cât şi pentru fabuloasele prăjituri făcute de şeful patiser de la Aysgarth's Swiss – din care avea voie să aleagă exact două bucăţi.

– Două prăjituri sunt suficiente pentru orice fată în creştere, care nu vrea să se îngraşe, spuse Annie scurt, cu toate că ea însăşi se rotunjise substanţial. Turnând ceai în ceşcuţe albastre chinezeşti cu gura largă, îi dădu una Lysandrei şi spuse: Mama ta e foarte îngrijorată de tine, ştii asta, nu-i aşa?

Lysandra făcu ochii mari la ea.

– Mami e îngrijorată? De ce? Ce-am făcut?

– Este vorba despre ceea ce n-ai făcut. Abia dacă ai pomenit de lagărul de prizonieri şi ce ţi s-a întâmplat acolo.

– Nu vreau să mă gândesc la asta, exclamă Lysandra, fixând eclerul de ciocolată din farfurie. Brusc nu mai arăta atât de apetisant pe cât fusese cu câteva minute mai devreme.

Annie spuse blând:

– Ştii tu, dragostea mea, câteodată singura cale de a scăpa de o amintire rea este să vorbeşti despre ea, să te confrunţi cu ea. Apoi poţi să spui: „la naiba, du-te, am scăpat de tine pe vecie!".

Lysandra o privi insistent, plină de îndoială. Annie era naşa ei, dar era de altfel şi o prietenă. Vorbea direct şi niciodată nu dădea cu pumnul în masă, nu se temea să-i spună când credea că a ieşit din rând, dar nici nu se zgârcea să o laude atunci când o merita. Annie era totdeauna imparţială şi niciodată nu te judeca; avea perspicacitatea de-a putea vedea ambele feţe ale unei probleme. Niciodată nu dădea răspunsul, dar într-un fel ea îi arăta cum să găsească un răspuns, şi acum Lysandra recunoscu că ceea ce spunea Annie era adevărat.

O privi în tăcere, cu ochii ei albaştri înspăimântaţi.

Annie se făcuse mai solidă şi corpolentă, pe măsură ce îmbătrânea, părul devenise cărunt, în loc de castaniu strălucitor, dar ochii ei căprui şi mari şi pătrunzători erau aceeaşi şi erau plini de afecţiune şi milă.

– N-am vrut să mai necăjesc pe Mami şi pe Buck, mai mult decât am făcut-o deja, murmură Lysandra, împreunându-şi mâinile agitată. Ştiu că se învinuiesc pe ei înşişi pentru că mi-au dat voie să plec, dar eu am fost de vină, Annie. Eu am fost cea care am insistat că totul va fi în regulă. Buck mergea acolo şi eu voiam atât de mult să-l văd pe Unchiul Philip şi... şi totul... Eu am pus viaţile tuturor în pericol, ale familiei Chen, a lui Buck...

– Şi propria ta viaţă, spuse blând Annie. Aplecându-se în faţă, ea luă mâinile fierbinţi şi încleştate strâns ale Lysandrei, desfăcându-le şi ţinându-le ferm în ale ei, reci şi moi. Şi dintr-o dată, întreaga istorie ieşi la iveală: despre cât de speriată fusese cu adevărat sub masca de şefă în ziua în care semnase documentul japonez, despre teroarea ei pe când îi urmărise pe Irene şi Robert dispărând din raza ei vizuală şi realizase că putea să nu-i mai vadă niciodată, despre senzaţia ei de dezolare şi singurătate în închisoarea japoneză şi disperarea ei că nu ştia ce s-a întâmplat cu Philip. Când veniseră chinezii după ea, se gândise că veniseră s-o execute.

– Toţi gândesc că am fost atât de curajoasă, murmură ea printre lacrimi, dar n-am fost, Annie, am fost înfricoşată tot timpul.

– Bineînţeles că ai fost, scumpa mea, spuse Annie liniştitor. Numai un prost n-ar fi fost. Ea ascultă istorisirile Lysandrei despre brutalitatea zilnică la care fusese ea martoră, despre bătăile şi ţipetele care se auzeau în noapte, despre căldările pline de şobolani şi despre mirosul de vomă şi excremente. Şi cu toate că faţa lui Annie era impasibilă, în suflet suferea pentru copil.

– Şi tot timpul m-am gândit la Mami, spuse Lysandra, mă gândeam cât de îngrijorată trebuie să fie. Adormeam plângând în fiecare noapte gândindu-mă la ea şi la Buck, şi la tine, Annie. Îmi imaginam căţeii încolăciţi în patul meu, aşa cum o fac la fermă şi auzeam foşnetul vântului prin livadă şi nechezatul poneilor în grajduri. Am încercat să alung toate lucrurile urâte afară din mintea mea, şi câteodată reuşeam şi visam că eram din nou acasă.

– Şi acum *eşti* acasă, copilă, eşti cu adevărat. Şi asta este ceea ce trebuie să-ţi aminteşti, nu lucrurile urâte. Războiul este diavolesc şi e doar în parte vina ta că ai fost prinsă de el acolo, iar mama ta şi Buck sunt vinovaţi că ţi-au dat drumul acolo. Cu toţii am suferit din cauza lui, dar acum s-a terminat şi tu poţi să te reculegi şi să mergi mai departe în viaţa adevărată. Exact aşa cum mama ta a trebuit s-o facă pe când era mică, nu cu mult mai mare decât eşti tu acum. Şi dă-mi voie să-ţi spun ceva, adăugă ea aspru, să nu mai spui niciodată că n-ai fost curajoasă, pentru că ai fost, Lysandra Lai Tsin. Orice soldat bun îţi va spune că îi este frică atunci când se confruntă cu inamicul şi intră în mijlocul unei lupte. Şi tu ai fost tot atât de curajoasă ca oricare soldat.

– Chiar crezi asta? o întrebă Lysandra temătoare.

– La naiba, bineînţeles că o cred, spuse Annie, un zâmbet luminându-i faţa încă plăcută. Acum, haide să mai bem ceva ceai, vrei?

Dar acea conversaţie a rămas un secret între Annie şi Lysandra, şi după aceea, oricând vreun nou-venit ajungea în Hong Kong, i se spunea mereu: „Mai bine ai grijă de Lysandra Lai Tsin; a moştenit şi tăria de caracter a bătrânului, nu numai imperiul său". Şi se distrau pe când reconstituiau istoria despre şcolăriţa care îşi asumase toate responsabilităţile în faţa generalului japonez, pricinuindu-i o atât de teribilă dezonoare.

În patru ani, vapoarele Lai Tsin au navigat din nou prin lume, şi marea companie şi-a recâştigat puterea. Lysandra s-a agitat toţi cei patru ani petrecuţi la Vassar, jinduind după Hong Kong. Ea ştia că soarta ei era diferită de cea a fetelor de societate pe care le întâlnise; oh, purta şi ea aceleaşi costume din caşmir în culori pastelate, perle şi pantofi încărcaţi cu broderii, dar tot ce-şi doreau ele era să se căsătorească şi să aibă copii, iar ea era Lysandra Lai Tsin, taipanul uneia din cele mai bogate companii din lume. Privi nerăbdătoare înainte pentru a-şi vedea de adevăratele responsabilităţi.

Parcă ai fi un fel de Rockefeller, îi spuse una dintre fete mirată, când, în sfârşit, părăsi Vassar-ul îndreptându-se spre Hong Kong.

Francie şi Buck au zburat împreună cu ea, şi familia Chen îi aştepta la aeroport să-i întâmpine.

– Nu te schimbi niciodată, Philip, spuse Francie îmbrăţişându-l. Arăţi încă la fel ca tânărul serios cu ochelari care obişnuia să-l ajute pe Ollie la teme.

– Dacă Dumnezeu ar fi fost mai îndurător şi Ollie ar fi fost încă cu noi, spuse el delicat. Dar tu, Francie, tu nu eşti nici cu o zi mai bătrână, ba chiar eşti mai frumoasă.

Ea negă întristată..

– Nici chiar tu nu poţi ignora firele albe de păr, Philip.

– Înţelepciunea vine odată cu părul alb şi intensifică frumuseţea.

– Ai grijă, râse Buck, n-o să fiu în stare să fac faţă tuturor acestor complimente chinezeşti.

– Cu toate astea este adevărat.

Lysandra îşi privi admirativ mama, tot atât de subţire şi elegantă cum fusese şi în urmă cu douăzeci de ani. Fusta ei de mătase de culoarea smântânii şi micuţa jachetă marinărească scoteau în evidenţă talia ei încă subţire şi ea

purta o pălărie marinărească din pai, cu boruri umbroase, cu o gardenie de mătase prinsă pe-o parte.

– Mama se face din ce în ce mai frumoasă pe măsură ce trec anii. Şi la fel şi Mătuşa Irene, spuse ea îmbrăţişând-o pe doamna chinezoaică în miniatură, la fel de elegantă, într-o rochie de şantung roşu, cu o fustă lungă foarte la modă. Şi nici un fir alb, adăugă ea admirativ. Apoi o îmbrăţişă din nou, şi spuse: Oh, cât sunt de bucuroasă să te văd.

Numai Robert era schimbat. Stătea în spate, aşteptând ca cei mai vârstnici să se salute reciproc, şi Lysandra se gândi cât de matur arăta.

– Robert, spuse ea, grăbindu-se la el cu mâinile întinse să le ia pe ale lui, arăţi... ea făcu o pauză, apreciindu-l în timp ce el îi zâmbea. Era înalt şi lat în umeri, ochelarii săi cu ramă de corn îi acopereau pe jumătate ochii albaştri şi avea acelaşi păr negru des şi zburlit. Dar mai era ceva la el şi ea ezită în căutare încă după cuvintele potrivite. Era un aer de încredere, de parcă ar fi ştiut exact încotro s-o ia în lume – dar întotdeauna îl avusese. Arăţi „distins" ca un faimos neurochirurg, spuse ea cu un zâmbet de satisfacţie.

El râse:

– Iar tu arăţi la fel, poate chiar mai slabă.

– Nu sunt, ţipă ea indignată. Am silueta care e la modă. Râse. La naiba, mereu ai ştiut cum să mă scoţi din sărite. Îl prinse în braţe şi-l îmbrăţişă. Mai suntem prieteni?

– Mereu, promise el. Poţi conta pe mine.

Taipanul venise să-şi revendice moştenirea de drept şi o mare petrecere de sărbătorire a avut loc în acea săptămână în holul grandios al cartierului general Lai Tsin. După cina lungă oficială, Francie îşi urmări mândră fiica pe când aceasta se ridică să-şi ţină discursul. Arăta foarte tânără în „cheongsam"-ul albastru-marin, dar ea vorbi într-o

chineză mandarină fără cusur, promiţând să ghideze compania tot atât de sigur şi ferm ca şi bunicul ei, spunându-le că se rugase ca într-o bună zi să fie la fel de înţeleaptă ca el, dar că între timp va avea nevoie de ajutorul lor, şi că Lai Tsin Hong va continua să fie cunoscut pentru relaţiile de afaceri corecte şi juste pe tot cuprinsul lumii.

– Oh, Buck, şopti Francie, împreunându-şi mâinile cu o strângere de inimă şi îndoială. Sper doar ca Mandarinul să fi ştiut ce a făcut. E atât de tânără, n-ar fi trebuit să fie altundeva, bucurându-se de viaţa ca şi celelalte fete la vârsta ei?

– Lysandra nu e ca celelalte fete, şopti el. Mandarinul a format-o de când era încă un copil. În plus, are puterea, curajul şi determinarea ta şi asta este ceea ce vrea acum. Şi crede-mă, dacă va veni vreodată ziua în care va decide că nu mai vrea asta, va fi tot atât de hotărâtă şi sigură de decizia ei.

– Sper să ai dreptate, şopti Francie.

O săptămână mai târziu, ea şi Buck s-au reîntors în California.

– Ai să-mi lipseşti, i-a spus Lysandrei când şi-a luat la revedere.

– Nici pe jumătate cât ai să-mi lipseşti tu mie, a spus fiica sa îmbrăţişând-o strâns, cu lacrimile curgându-i din ochi. A urmărit cum Buck şi mama sa au urcat scările până la avion, înghiţind nodul ce-i stătea în gât, pe când Buck o lua pe Francie pe după umeri şi s-au întors să-i facă semn cu mâna. Ea gândi cât de perfect arătau împreună, de parcă ar fi făcut parte unul din celălalt, şi se bucură pentru fericirea lor. Dar în timp ce avionul dispărea în nori, ea ştiu că viaţa ei era făcută să fie diferită de a lor. Destinul ei nu era de soţie a unui bărbat, ci de Taipan al Corporaţiei Lai Tsin.

A lucrat timp de un an alături de Philip, învăţând tot

ceea ce el a putut-o învăţa. Îşi lua cărţi acasă studiind nopţile şi se îngrijora de timpul pierdut în weekend-urile cu petreceri la piscină, la clubul de la ţară sau cu tinerii care mereu păreau mult mai tineri şi fără griji decât ea, la petrecerile de la Peninsula Hotel. În spatele frumuseţii ei de blondă, care-i ţinea de paravan, era o tânără foarte serioasă, hotărâtă să fie la înălţimea cerinţelor moştenirii ei şi nimic nu avea să-i stea în cale. Şi apoi, când împlinise abia douăzeci şi doi de ani, îl întâlni pe Pierre d'Arancourt.

El avea patruzeci de ani şi arăta foarte distins, părul său negru avea câte o umbră argintie la tâmple, nasul său era semeţ atât cât se cuvine şi gura senzuală. Era înalt şi slab, iar umerii îi erau laţi şi era diferit de oricare din băieţii pe care îi cunoscuse. Prima oară l-a văzut călărind într-o cursă a vizitatorilor de pe pistele de curse de la Happy Valley.

– Cine este? a întrebat ea, cu ochii măriţi de curiozitate, pariind imediat pe el cu cincizeci de dolari.

– Oh, e Prinţul Pierre, i-a spus cineva. Întâmplător, apare din când în când în Hong Kong când e plictisit de Paris, sau New York, sau Buenos Aires. Este francez, cu un vechi titlu, dar a crescut cea mai mare parte a timpului în Argentina – de aceea călăreşte atât de bine, presupun.

– Presupun, răsuflă ea, ridicând binoclul să-l urmărească dacă va câştiga cursa.

Era la petrecerea cu dans dată în acea noapte la Casa Guvernamentală şi ea observă că şi el o remarcase cum îl urmărea şi îşi feri privirea sfioasă. În toţi cei douăzeci şi doi de ani ai săi, ea nu avusese nici un prieten: da, fusese la multe întâlniri, dar nu avusese niciodată un prieten *potrivit*. Ştia că mama ei îşi făcea griji în privinţa asta, dar Annie înţelesese că nu era timpul potrivit pentru aşa ceva în viaţa ei. Ea trebuia să muncească din greu şi să iasă

mereu câştigătoare în toate „jocurile" şi, în ciuda faptului că nimeni nu realizase încă, în spatele faţadei ei reci era o tânără şovăitoare care nu ştia nimic despre dragoste. Pierre era mult mai mare decât ea; ea nu ştia exact cum să se comporte când el se apropie, se prezentă şi o invită la dans. Ea gândi, orbită, că el era chiar mai frumos decât Buck şi ascultă ca în transă poveştile lui despre ferma din Argentina şi apartamentul lui din strada Foch din Paris şi castelul familiei de pe Loire. Viaţa lui avea un răsunet cosmopolit şi strălucitor, era presărată cu nume exotice din teatru, filme şi societate, cu ani luminoşi care făceau să pălească deodată propria ei existenţă singuratică de călugăriţă.

– Şi ce faci toată ziua în Hong Kong? întrebă el, reuşind într-un fel să sune a plictiseală provincială şi când i-a spus că lucra din greu, învăţând să conducă compania pe care o moştenise de la bunicul ei, el râse. Ochii lui întunecaţi erau plini de amuzament la gândul că lucrează şi spuse:

– Ei bine, poate că ar trebui să facem ceva să schimbăm toate astea. Eşti mult prea frumoasă ca să te iroseşti în nişte biete afaceri.

Nimeni nu-i mai spusese frumoasă până atunci, şi Lysandra zâmbi tăindu-se respiraţia. A fost apoi forţată să-l părăsească şi să se alăture partenerilor ei pentru cină, dar şi-a aruncat privirile în direcţia lui destul de des în acea noapte.

În dimineaţa următoare, lângă farfuria ei cu micul dejun era un buchet de boboci de trandafiri subţiri şi galbeni şi un bilet prin care el spera să o poată revedea. Ea a pus florile în apă, amintindu-şi cu un mic fior ochii lui întunecaţi privindu-i pe ai ei şi vocea lui adâncă spunându-i că era frumoasă. Capul i-a fost cuprins într-un vârtej întreaga zi, gândindu-se la el, sperând că va suna, dar la

ora şase şi jumătate încă nu o făcuse şi ea merse dezamăgită acasă, în micul ei apartament din Mid-Levels. Ah Sing alergă să deschidă uşa, cu faţa numai zâmbete şi pe când păşea înăuntru, Lysandra văzu totul plin de flori – trandafiri şi orhidee, iasomie şi mici vase cu gardenii delicate. Parfumul era ameţitor şi mesajul era limpede: Prinţul Pierre era foarte interesat de blonda ei frumuseţe şi nicidecum de mintea ei de femeie de afaceri,

Telefonul sună, ea răspunse şi era el.

– Mulţumesc pentru flori, îi spuse ea emoţionată, nu am mai văzut atât de multe în viaţa mea, trebuie să-i fi jefuit pe toţi florarii din Hong Kong.

El râse şi o invită la cină la Peninsula Hotel şi ea făcu senzaţie printre „colonialişti" în „cheongsam"-ul de brocart verde-marin şi cu părul ei blond, moale şi lung.

Avea una din gardeniile de la el prinsă pe umăr şi el i-a spus că nu va mai putea mirosi de acum înainte minunatul parfum al florii, fără să se gândească la ea.

– Gardeniile au fost create pentru tine, spuse el, şi ea zâmbi, emoţionată să fie în compania celui mai frumos bărbat din salon. Când a condus-o acasă, i-a sărutat mâna pe treptele de la intrare şi ea l-a urmărit pe când se îndrepta spre maşină; el s-a întors să-i facă semn cu mâna şi ea păstră această amintire la care avea să viseze în pat în acea noapte.

Următoarea seară, când s-a întors de la birou, a găsit un mic pachet învelit în hârtie stacojie şi legat cu panglici strălucitoare aşteptând-o. Ea-şi citi numele pe el şi-şi trecu pachetul dintr-o mână în alta, întrebându-se emoţionată ce putea fi. Apoi îl desfăcu şi rămase înmărmurită, uitându-se vrăjită la extraordinarul evantai micuţ de jad, sculptat atât de fin, încât semăna cu o dantelărie. Dar biletul pe care el îl scrisese, o încântă chiar mai mult:

„Am găsit asta pe Hollywood Road. M-am gândit la tine în „cheongsam"-ul tău şi am ştiut că-ţi aparţine."

Ea-i telefonă emoţionată.

– Este mult prea extravagant acest cadou, spuse ea râzând, dar nu mă pot îndura să ţi-l trimit înapoi. Va trebui doar să-ţi cumpăr ceva în schimb.

– Nu accept niciodată cadouri de la femei, spuse el dintr-o dată rece, şi ea replică tulburată:

– Oh, n-am vrut să spun ceva ce nu se cuvine, eu doar... ei bine, am vrut doar să te fac la fel de fericit pe cât m-ai făcut tu pe mine.

– Asta-i tot ce-ţi cer în schimb, spuse el galant. Şi încă ceva – să iei cina cu mine din nou în seara asta.

Lysandra se gândi la dineul la care ar fi trebuit să participe în acea seară şi ştiu că îl va anula. El o conduse la un restaurant chinezesc în Kowloon şi ea era îmbrăcată în haine albastre şi avea cu ea minunatul evantai de jad, pe care-l flutura în aerul înăbuşitor, în timp ce el o întreţinea cu istorisiri despre familia lui care îşi avea rădăcinile din vremurile *dinaintea* lui Louis – Regele Soare, singurul rege francez despre care Lysandra ştia multe.

Ea cină cu el şi în seara următoare şi în cealaltă, şi micul ei apartament drăguţ era plin cu atât de multe flori proaspete, încât părea o grădină exotică. Şi-n fiecare noapte el îi oferea diferite cadouri: piepteni de jad bătuţi cu perle şi diamante galbene – „culoarea părului tău", îi spusese el; o pereche de papuci de casă din mătase brodaţi cu aur, cu vârfurile întoarse despre care se spunea că aparţinuseră Împărătesei Cixi a Dragonilor, despre care el „gândise că o vor ispiti", şi în final, pentru că ea îi interzisese alte cadouri noi, un ou bijuterie nemaipomenit despre care el spuse că a fost adus de un bătrân emigrant rus, care o ducea de pe o zi pe alta, cu un câştig de

nimic, într-un apartament sărăcăcios, înconjurat de comori ţariste.

Philip şi Irene Chen aflară curând despre pretendentul Lysandrei şi cuvintele despre el nu erau deloc măgulitoare.

– Este numai un flirt, spuse Irene, puţin îngrijorată, dar ea e atât de tânără şi fără experienţă. Sper să nu facă ceva prostesc. Şi îşi dori ca Robert să fi fost acolo, să-i spună un cuvânt prietenesc de avertizare, dar el îşi făcea stagiatura în Georgetown.

Lysandra îl duse pe Pierre să vadă vechea casă mare a bunicului ei de pe Repulse Bay, acum un muzeu fabulos, şi îi arătă clădirea impunătoare Lai Tsin şi vasele comerciale din port. Când el o cuprinse în braţe şi îi şopti cuvinte pasionale la ureche ea încuviinţă nerăbdătoare să se mărite cu el.

– Haide să o ţinem doar pentru noi, spuse el jubilând; vom da o mare petrecere mai târziu în Paris pentru toţi prietenii mei.

Ea se gândi vinovată la mama ei care ar fi vrut să fie prezentă la nunta ei, dar entuziasmul lui Pierre pentru planul lui o cuprinse şi pe ea şi era atât de îndrăgostită, încât se gândea numai la el. În următoarea zi el închirie un iaht şi navigară până la Măcao, unde Lysandra Lai Tsin deveni mireasa prinţului Pierre d'Arancourt printr-o ceremonie scurtă şi foarte discretă, într-o minunată biserică veche portugheză. Ea purta o rochie din dantelă roşie, culoarea de nuntă a chinezilor, şi avea un buchet de trandafiri stacojii, şi uită cu totul că era Preşedintele Corporaţiei Lai Tsin; tot ceea ce îşi dorea era să fie soţia lui Pierre.

Trimise o telegramă rapid către Francie şi Buck în San Francisco, semnând-o „Prinţesa d'Arancourt", şi ei îi telegrafiară înapoi exprimându-şi surpriza şi pretenţia ca ea să-şi aducă proaspătul soţ acasă imediat, pentru a fi cercetat şi aprobat. Dar Pierre a vrut să meargă spre Europa

şi ei au închiriat Apartamentul Prezidenţial de pe primul transatlantic Messageries Maritime French spre Marseille.

Pierre nu era un iubit prea tandru şi grijuliu, dar Lysandra nu avea cu cine să îl compare şi considera că atitudinea lui rapidă de „ia-o şi las-o" era normală. Nici măcar pentru un minut nu-l suspectă că el îi găsea lipsa ei de experienţă neplăcută şi adoraţia ei tinerească plictisitoare. Era atât de înamorată, încât vedea numai cât de frumos şi plăcut era el şi observa geloasă cum alte femei îl urmăreau cu ochi prădalnici.

Pierre nu i-a fost necredincios până să ajungă la Paris. A petrecut o grămadă de timp la telefon în apartamentul lor de la George Cinq, unde stăteau, pentru că apartamentul lui din strada Foch era „în plină redecorare" – cu toate că oricum, spunea el, plănuia să-l vândă şi să cumpere unul mai mare. A trimis-o să facă singură cumpărături prin magazine – „Nu mai poţi continua să porţi aceste neplăcute „cheongsam"-uri", i-a spus el insultător şi ea a făcut ochii mari la el, rănită, amintindu-şi cât de mult îi plăcuseră înainte. Nu ştia unde-şi petrecea el după-amiezile; cinau mai devreme în apartamentul lor în mai toate serile şi apoi el o părăsea spunând că trebuia să-şi viziteze bunica suferindă sau să joace cărţi cu prietenii lui sau că trebuia să călătorească până la Deauville, ca să vândă poneii, pe care îi adusese de la ferma din Argentina sau pentru polo.

Erau la George Cinq de două luni când ea găsi biletul de la amanta lui în buzunarul hainei şi, chiar dacă era scris în franceză, ea ştia îndeajuns pentru a înţelege că nu era o *aventură* ocazională. Dura de ani de zile şi ea rămase şocată când se văzu descrisă ca „bogata concubină chineză care te ţine în maniera la care mereu ai aspirat". Dragostea din ochii ei se prăbuşi şi ea văzu adevărul. Se gândi la mama ei şi la poveştile despre cum fusese ea

cunoscută drept „concubina Mandarinului" – şi-şi reaminti cât de mult o răniseră pe ea şi mânia se aprinse în ochii ei albaştri, transformându-i în oţel.

Se auzi o bătaie în uşă şi când ea strigă „intră", văzu surprinsă că era managerul.

– Prinţesă, iertaţi-mă că vă deranjez, spuse el, arătând jenat, dar cred că trebuie să fie vreo neglijenţă din partea prinţului. Este vorba de plată, Madame, i-am prezentat-o de o mulţime de ori şi prinţul a promis că o va plăti, dar până acum... el oftă, nimic. V-am adus-o chiar eu, Madame, în speranţa că vă veţi ocupa dumneavoastră personal de această mică problemă, spre satisfacţia noastră a tuturor.

Lysandra se holbă la el şi inima i se opri; totul îi era clar acum. Se gândi la modul în care Pierre o cucerise vorbindu-i fermecător, la cadourile lui şi apoi se gândi la Mandarin şi la ce-i spusese el în urmă cu mulţi ani, în Hong Kong, când ea avea doar şapte ani şi partenerii lui de afaceri o copleşiseră cu o comoară de cadouri:

„Adu-ţi aminte, spusese el, cadourile nu sunt pentru că aceşti oameni îţi sunt prieteni, ci pentru că tu eşti o Lai Tsin."

Pierre nu se căsătorise cu ea pentru că o iubea; nu se căsătorise cu Lysandra. Se căsătorise cu averea Lai Tsin.

Ea semnă nota de plată şi managerul îi mulţumi printr-o explozie de bucurie, ieşind din salon şi închizând uşa cu grijă după el, şi puţin mai târziu, o sticlă din cea mai bună şampanie ţinută în cramă îi fu adusă împreună cu complimentele şi scuzele lui pentru că o deranjase.

Lysandra nu mai pierdu timpul; chemă camerista şi o instrui să-i împacheteze toate lucrurile. Apoi luă o pereche de foarfeci şi trecu prin dulapurile lui Pierre în mod sistematic, tăindu-i jachetele minunat croite, transformându-le în zdrenţe, lăsând un morman amestecat de flanel şi zdrenţe

de caşmir cadrilat pe podea. Bagajele ei erau gata şi ea se îmbrăcă cu noua rochie albastră Dior şi îşi luă haina, apoi deschise sticla de şampanie şi o bău, toastând pentru Mandarin, bunicul ei, pentru acele vorbe înţelepte care vor fi de acum încolo întipărite pentru totdeauna în mintea ei, şi pe care le va urma mereu. Vărsă restul de şampanie peste cravatele scumpe de mătase ale lui Pierre şi ordonă ca bagajele să-i fie coborâte în hol. Apoi plecă la aeroport şi se urcă în primul avion care zbura spre New York, iar de acolo acasă în San Francisco pentru a plânge pe umărul mamei ei.

Bârfa s-a răspândit repede şi bomba despre felul în care Prinţul Pierre şi-a găsit propriile haine tăiate bucăţele pe podeaua unui apartament de hotel din Paris, pentru care nici măcar nu plătise, şi despre faptul că Lysandra l-a lăsat fără măcar un bănuţ, a făcut înconjurul lumii până în Hong Kong înaintea ei. A fost una din istoriile importante ale Lysandrei Lai Tsin, care a creat legenda ei, până când Matt Jarrad a întâlnit-o, treisprezece ani mai târziu.

Soarele apusese în Marea Chinei de Sud şi Lysandra se întoarse de la fereastra biroului ei cu un oftat. Pierre era doar o amintire neplăcută acum, ea divorţase de el repede şi avocaţii ei anihilaseră încercările lui de a-i pretinde o mare parte a averii Lai Tsin. Fusese o minune care a ţinut nouă zile în presa internaţională, nimic mai mult, dar pe ea o lăsase rănită.

Robert Chen se întorsese în Hong Kong să lucreze în spital şi acum conducea secţia neurologică fondată de Lai Tsin. Era prietenul şi confidentul ei; la rândul său era „însurat" cu profesia de medic, aşa că se înţelegeau unul pe altul. Ea îşi dedicase întregul timp companiei, numai ocazional întâlnindu-se cu bărbaţi ale căror întâmplări de familie

îi erau cunoscute şi cu care avea afaceri în comun, dar nu şi-a mai permis niciodată să se îndrăgostească, înainte de Matt.

Era târziu. Îşi ridică poşeta de pe birou şi ieşi repede pe uşă, murmurând noapte bună secretarei care oftă de uşurare şi ridică receptorul telefonului să-l anunţe pe şoferul care aştepta în maşină că Madame coboară.

Lysandra păşi în Rolls-ul verde-închis ce o aştepta; privea în fugă pe fereastră la traficul aglomerat, în timp ce se îndrepta spre casă. Casa era o „colibă" albă luxoasă, pe jumătate ascunsă de gardul viu de oleandri şi jacarandă, pe elegantul Po Shan Road, şi pe care, timp de un an, o împărţise cu Matt, fără să-i pese de taipanii Hong Kongului sau de oricine altcineva.

Matt era un aventurier, ea ştiuse asta când îl întâlnise. Era frumos şi dezinvolt, un artist care călătorea prin lume cu o simplă geantă de piele antică conţinând cele câteva cămăşi ale lui, încă o pereche de jeans şi pensulele şi vopselele lui preţioase.

Îl întâlnise la o expoziţie de pictură, într-o nouă galerie elegantă de pe Nathan Road. Ea şi toţi ceilalţi aveau haine de seară, dar artistul apăruse în jeans Levis decoloraţi şi într-o cămaşă albă fără guler foarte prost croită. Avea un trup înalt şi suplu, părul roşu-închis încă ud de la duş şi ochi gri-verzui care păreau că străpung dincolo de masca ei de calm. Gura lui generoasă se modelă într-un uşor zâmbet, când o urmări pe ea măsurându-l din ochi.

– Îmi cer scuze pentru cămaşă, spuse el. Când am văzut cât de elegantă era galeria şi invitaţii, şi cuvintele „şampanie şi aperitive", am ţâşnit la croitorul de după colţ şi l-am pus să-mi facă repede o jumătate de duzină din astea într-o oră. El rânji satisfăcut, ochii aprinzându-i-se de mulţumire. Am trăit într-o baracă pe o plajă din Bali în ultimii

ani. Cred că nu mai corespund exigenţelor societăţii. I-am uitat toate regulile.

– Nu arăţi ca un bărbat care se supune regulilor, oricum, spuse ea.

Ochii lor se întâlniră pentru o clipă prelungită, apoi el confirmă:

– Cred că este adevărat.

Şi-a marcat prezenţa mai mult decât o făcea de obicei în situaţii de asemenea natură şi pe când mulţimea se rărea, el a venit spre ea şi i-a spus:

– Mai rămâi puţin. la masa cu mine.

O privi cercetător şi inima ei tresăltă până în gât; nu mai întâlnise pe nimeni ca el până atunci, un spirit liber, un bărbat care trăia după propriile sale reguli.

Ea l-a dus în minunata ei casă din Po Shan Road şi l-a hrănit cu ouă jumări şi şampanie, şi când el i-a atins obrazul şi apoi a sărutat-o, ea a ştiut că ceea ce simţea era ceva cu totul nou. O întrebă despre viaţa ei şi ea îi povesti despre familie şi despre Pierre.

– N-am mai întâlnit până acum un bărbat care să nu se gândească la banii mei de îndată ce mă cunoaşte, spuse ea preocupată.

El o privi rece şi spuse:

– Ei bine, cred că acum ai întâlnit, Miss Bogăţie. Nu mă pot gândi decât la pielea ta catifelată şi la ochii tăi ce-şi schimbă culoarea de la albastru-închis la safir, în lumina lumânărilor, şi că părul tău ar trebui să se reverse pe spatele tău şi nu să stea prins în piepteni-bijuterie. Tot ce-mi doresc este să te pictez.

Ea se uită la el uimită:

– Nu vrei să faci dragoste cu mine?

El rânji satisfăcut şi-i prinse faţa între mâinile sale.

– Şi asta, bineînţeles, admise el.

Asta fusese acum un an – un an de dragoste pasionată

şi de lupte febrile cu sine, pentru că ea îşi păstra jurământul de a-şi devota viaţa conducerii Corporaţiei Lai Tsin şi menţinerii regimului ei strict de afaceri, părăsind casa la şapte şi jumătate în fiecare dimineaţă, de cele mai multe mai multe ori întorcându-se acasă după opt sau nouă seara. El avea să fie acolo, aşteptând-o, trupul său înalt, proptit de balustrada verandei, cu un pahar de whisky în mână, iar şampania – băutura ei – aşteptând în frapiera de argint plină de cuburi de gheaţă. Ea îşi spusese severă că nu va renunţa la *ceea ce era – cine* anume *era*, pentru un bărbat, şi cu fiecare noapte distanţa dintre ei părea să crească.

– Las-o, i-a spus el într-o noapte. Lasă totul, Lysandra. Compania nu are nevoie să se bizuie pe prezenţa ta, zi de zi; acei bărbaţi pot s-o conducă şi numai după mintea lor. Trăieşte-ţi viaţa – ca primă schimbare, fii femeie. Se uitase la ea cu acei ochi gri-verzui, tăcuţi, şi spuse: Mărită-te cu mine, Lysandra.

Ea îi respinsese propunerea, supărată fiind că el gândise că Corporaţia Lai Tsin se putea descurca şi fără ea. *Ea* – taipanul ei devotat. Aşteptase răspunsul ei, dar ea nu-i dădu niciunul şi el se întoarse cu un zâmbet strâmb: iar ea se simţi indispusă că ochii lui arătau trişti.

Renunţase tot atât de uşor cum o şi întâlnise.

– Unde pleci? îl întrebase ea, în timp ce el îşi băga cele câteva lucruri personale în geanta de piele.

– Departe, replicase el liniştit.

– Departe? Ochii ei erau măriţi de uimire.

– Departe de tine, dragostea mea, spusese el cu zâmbetul în colţul buzelor.

Şi apoi şi-a atârnat geanta pe umăr şi, cu o ultimă privire a ochilor lui tăcuţi gri-verzui, se întoarse şi ieşi din dormitorul lor, afară din minunata casă albă, de pe cea

mai elegantă şosea de pe deal, şi afară din viaţa ei, poate pentru totdeauna.

Rolls-ul întoarse în faţa casei şi ea păşi repede afară din el şi intră în casă. Privi, aşa cum făcea de obicei, la verandă, pe jumătate sperând să-l vadă acolo aşteptând-o, dar bineînţeles că nu era şi o luă dezamăgită spre dormitor. *Camera lor*, aşa cum se gândea acum mereu la ea, dar fără urmele vopselelor lui în chiuveta băii şi ceasul lui, cumpărat pe câţiva dolari de la un vânzător de pe stradă de pe Cathay Street, lăsat pe noptiera patului, fără puloverul lui atârnat pe spătarul scaunului şi cărţile lui pe rafturile ei. Casa arăta ca un cavou liniştit. Nimeni nu avea să vină, nu era nevoie să se îmbrace şi îşi făcu repede un duş şi se înveli cu un halat gri din caşmir moale.

Ah Sing, care era mult prea bătrână pentru a mai avea grijă de ea,dar care îşi păstrase o poziţie onorabilă printre servitori, intră agitată în cameră. Faţa ei era la fel de zbârcită ca o nucă uscată,părul ei cărunt era pieptănat dinspre fruntea ei zbârcită pe spate. Ea insista să poarte încă tradiţionala salopetă neagră şi pantalonii largi ai profesiei ei.

– A venit, Tânără Doamnă, spuse ea în chineză, cercetând în buzunarul salopetei ei negre. Nu ţi-a spus Bătrâna Ta Mamă că va veni?

„Bătrâna mamă" era termenul onorabil pentru o guvernantă, dar arăta şi dragostea pe care Lysandra o simţea pentru ea. O privi fără să înţeleagă.

– Cine a venit, Ah Sing? ceru ea explicaţii, puţin impacientată; era obosită şi avea atât de multe lucruri în minte.

– Scrisoarea pe care ai aşteptat-o toate aceste luni. Ah Sing scoase ilustrata din buzunar în sfârşit şi i-o întinse. Uite-o! E de la el. N-am dreptate?

Lysandra luă ilustrata cu o mână tremurătoare; era din

Australia, o plajă undeva lângă Marea Barieră de Corali. Era doar o colibă cu acoperiş de paie, o fâşie de nisip auriu şi un mic val de la un surf alb pe o mare de azur.

„Singurul lucru care lipseşte eşti tu", scria pe spatele ei.

Inima-i zvâcni aşa cum o făcuse când îl văzuse pentru prima dată şi picioarele ei tremurară gata să se prăbuşească.

– Nu poate spune asta, Ah Sing, se repezi ea. Se poate aştepta cu adevărat să renunţ la toate şi să merg să trăiesc cu el pe o oarecare insulă deşertică? Sau, cel puţin, în *această* lună a anului este o insulă deşertică. Următoarea lună poate fi Katmandu sau Noua Guinee sau Venezuela.

Ah Sing puse o mână îmbătrânită pe umărul ei şi spuse calm:

– Bătrâna Ta Mamă nu este destul de înţeleaptă pentru a te sfătui în această privinţă. Tot ceea ce ştie este că Fiica Numărul Unu nu este fericită. Şi dacă toţi banii din lume n-o pot face pe Fiica Numărul Unu o femeie fericită, atunci ceva nu merge.

Lysandra se gândi mult timp la ceea ce spusese Ah Sing. A învârtit ilustrata în mâini, iar şi iar, presând-o pe obraz şi pe buze. Ieşi pe verandă şi privi în jos la luminile Hong Kong-ului. Se gândi la mama ei şi la Buck şi la cât de fericiţi erau împreună. Îl cunoscuseră pe Matt în ultima lor vizită, în urmă cu şase luni.

– Este deosebit, spusese Francie zâmbind.

– Poate prea deosebit, replicase Lysandra.

Trecuse cu bine testul în faţa mamei sale, şi chiar a lui Buck, care, de când cu Pierre, îi cerceta pe potenţialii prieteni cu ochi suspicioşi, şi care spusese:

– Este un om cinstit, Lysandra, o raritate în aceste zile.

„Poate *prea* cinstit", gândi ea acum plină de regrete. Realiză că viaţa ei era la o răscruce de drumuri şi nu ştia

încotro să o ia. Gândurile ei se întoarseră la Mandarin şi la perioada în care o adusese la Hong Kong, când el era bătrân, iar ea doar un copil, şi acum îşi reaminti ce-i spusese despre „adevăruri".

„Nu voi avea onoarea să te văd în lungul tău drum prin viaţă spre feminitate, îi spusese el. Îţi dau tot ceea ce-ţi poţi dori pe acest pământ: bogăţii, succes şi putere, în speranţa că viaţa îţi va fi binecuvântată cu fericire. Ţi-am spus totul, Lysandra, cu excepţia unui singur Adevăr. Acest Adevăr este secretul meu. Acest Adevăr este înscris şi încuiat în safe-ul meu personal din biroul meu din Hong Kong. Numai dacă disperarea te va copleşi şi calea în viaţă îţi va părea neclară, va trebui să-l citeşti. Şi dacă acea zi va veni, Nepoată, atunci, mă rog sperând că mă vei ierta şi că Adevărul te va ajuta să alegi drumul cel bun spre fericire."

Lysandra alergă din verandă în dormitorul ei. Sări într-o pereche de jeans, o cămaşă albă de bumbac şi cizme de cowboy gălbui.

Înşfăcă cheile de la maşină şi alergă la garaj şi conduse micul ei Mercedes 500 SEL albastru-safir decapotabil în jos pe drumul din vârful ceţos , înapoi la Central.

Paznicul de noapte al clădirii Lai Tsin o recunoscu imediat şi o lăsă înăuntru, şi ea luă ascensorul până la etajul treizeci unde îşi avea biroul. Dădu jos pergamentul chinezesc înrămat care atârna în faţa micului safe din perete, formă repede combinaţia şi scoase din el plicul de Manila pe care-l tranferase din vechiul safe al Mandarinului, când compania se mutase în noua ei clădire. Apoi, cu mâini tremurânde, ea deschise scrisoarea pe care el îi spu-

sese că nu trebuia să o citească decât dacă avea nevoie să ştie adevărul. Şi stând în spatele propriului său birou, aşa cum o făcuse şi el în calitate de conducător al marelui Lai Tsin Hong, ea citi ceea ce scrisese Mandarinul.

«Nepoatei mele Lysandra, strănepoţilor mei, străstrănepoţilor şi aşa mai departe până la infinit, tuturor celor foarte dragi, pe care nu-i voi vedea niciodată. Această scrisoare va veni la voi de dincolo de mormânt, odată ce timpul dăruit vieţii mele s-a scurs de mult. Este dorinţa mea arzătoare ca ea să nu fie citită niciodată, dar dacă soarta o va porunci că trebuie, atunci aşa să fie.

Am să vă spun adevărata poveste a lui Mayling. Dar pentru a face asta, mai întâi trebuie să dezvălui Neadevărurile. Daţi-mi voie să vă explic asta acum.

Mayling avea treisprezece ani şi Lai Tsin nouă ani când au fost vânduţi de tatăl lor. Negoţul cu femei era o mare afacere în provinciile chineze. Bărbaţii făceau averi renunţând la fetele tinere care erau apoi vândute şi revândute de multe ori. În ciuda vieţii lor aspre şi a violenţei tatălui ei, Mayling era o fetiţă fericită şi plină de viaţă, cu ochi negri limpezi. Părul ei cădea pe spate într-o cascadă neagră lucioasă şi moale şi ea-l purta împletit, aşa cum îl purtau toate fetiţele chineze. Câteodată îşi închipuia cum va arăta când avea să devină femeie şi îşi pieptăna părul ei strălucitor şi-l prindea într-un nod, cu ajutorul firelor de paie, în locul pieptenilor ornamentali de jad, care să i-l susţină. Îşi închipuia că e îmbrăcată într-un „cheongsam" minunat din mătase şi se plimba agale în sus şi-n jos, imaginându-şi că era o mare doamnă, soţia Numărul Unu a unui bărbat bogat şi bun, cu servitori care aveau grijă de ea şi cu copiii ei cu care să se joace. Trist, era doar un vis.

Când negustorul de carne vie a despărţit-o de fratele ei acea noapte în gunoaiele din Shanghai, întreaga ei viaţă schimbat. Şi când a dus-o în cabina lui şi i-a atins urile secrete, ea a ţipat atât de mult încât a lovit-o peste ă. Şi ea a continuat să ţipe. El şi-a strâns mâinile în ul gâtului ei, strangulând-o cu plăcere, atât era de mă- os, dar apoi şi-a amintit cât plătise pentru ea şi s-a ndit bucuros la profitul lui. Erau acolo alte o sută de te pe care le putea avea şi care-i provocau mai puţine obleme ca Mayling, şi-la urma urmelor, dacă o vindea că virgină, profitul lui avea să fie chiar mai mare.

I-a mai tras câteva palme peste cap, să o înveţe minte, poi a aruncat o bucată de pânză peste ea şi a cărat-o sus, ntr-o lectică, învelită ca un câine mort.

Urechile lui Mayling răsunau încă de lovituri, capul îi vuia de durere şi ea zăcea împietrită pe podeaua lecticii, care se strecura pe străzile Shanghai-ului. Se ruga să scape, dar nu era să fie aşa. Lectica se opri şi bărbatul o azvârli afară, în strada întunecată. O târî de codiţă în interiorul unei clădiri sumbre, în jos, printr-un coridor luminat foarte slab. În camera de la capătul acestuia, un bătrân stătea la o masă. Avea o faţă zbârcită şi ochii atât de înguşti, încât Mayling se mira cum de poate vedea, dar îi simţea privirea fixată asupra ei s-o evalueze.

Negustorul de carne vie a tras-o de codiţă, forţând-o să stea dreaptă. I-a înghiontit carnea cu degetele, i-a prezentat calităţile, în special virginitatea, până când ea roşi de ruşine. Bătrânul din spatele mesei şi-a spus preţul şi negustorul de carne vie l-a numit hoţ, dar după multă ceartă, a fost stabilită o înţelegere şi el a lăsat-o singură cu noul ei proprietar.

Mayling s-a tras în spate, lipindu-se de zid, dar bărbatul n-o atinse. În schimb, o obligă să-l urmeze, iar ea era mult prea înspăimântată ca să nu se supună. El a condus-o în

jos pe câteva trepte într-o celulă şi a lăsat-o acolo blocând uşa, în aşa fel încât ea să nu poată evada. Mayling s-a aşezat pe trepte în întuneric, plângând. Un şobolan trecu pe lângă ea şi ea ţipă şi sări în picioare, dar nimeni nu veni s-o salveze. Se gândi la fratele ei şi ştiu că nu-l va mai revedea niciodată. Era singură într-o lume diavolească, pe care nici măcar n-o înţelegea.

Când în sfârşit uşa celulei s-a deschis din nou, ea era ca anesteziată de frică, aşa că nu plânse, nu ţipă, ba mai mult, îl urmă pe bărbat, supusă, într-o şaretă trasă de măgar, care îi aştepta. Mâinile şi picioarele îi erau legate şi era acoperită cu paie, iar şareta se mişca încet de pe străzile oraşului pe drumuri de ţară.

Mayling n-a ştiut câte ore au trecut până s-a oprit şareta şi ea a fost din nou descărcată şi atunci văzu că erau la periferiile unui sat mare. Conducătorul şaretei a dus-o la o colibă de lemn şi a împins-o prin uşă înăuntru, apoi a încuiat uşa. Ea auzi un sunet şi străpunse întunericul cu privirea. Se dădu înapoi cu un ţipăt de groasă şi o voce de fată spuse blând:

– Nu-ţi fie frică, soră mai mică, şi noi suntem prizonierele lui.

Cineva veni în faţa ei şi o luă de mână. Mayling abia dacă reuşi s-o vadă, atât era de întuneric, şi cu toate că mâna fetei era aspră, vocea îi era blândă.

– Dar eşti aşa de mică, exclamă ea, şi încă porţi codiţă. Eşti numai o copilă.

– Am treisprezece ani, replică ea în linişte. Am fost luată din satul meu. Şi celelalte fete la fel, cu toate că câteva dintre ele au fost minţite şi luate din lanurile de orez, cu promisiuni de angajare ca servitoare în familiile bogate din oraş, şi câteva au fost vândute de taţii lor, pentru că n-au vrut să plătească pentru zestre şi ceremonia de

nuntă. Suntem toate nişte femei fără valoare şi acum cine ştie ce se va alege de noi?

O ajută pe Mayling să se aşeze lângă ea şi îi oferi orez dintr-un mic castron. În ciuda disperării şi a durerii îngrozitoare de cap, Mayling tânjea după mâncare, dar ea ştia că era tot ceea ce avea fata, şi politicoasă, luă doar o înghiţitură. Celelalte fete i-au oferit generoase castroanele lor şi din fiecare a luat doar o singură înghiţitură, înclinându-se respectuoasă şi mulţumindu-le. Apoi extenuarea a copleşit-o şi ea s-a întins pe jos, cu capul în poala celei mai vârstnice dintre ele şi a adormit.

Au fost trezite de bărbaţi care învârteau ameninţători nişte bice, comandându-le să se ridice în picioare şi să iasă afară. Mayling le-a urmat pe celelalte. Era întuneric şi o semilună rece se iţea deasupra copacilor împrăştiaţi, care înconjurau mica aşezare, scânteind în râul întunecat, adânc şi liniştit din apropiere. Bărbaţii le-au ordonat să-şi scoată salopetele, dar fetele au negat din cap şi au refuzat până când au simţit biciul pe pielea lor şi apoi, ţipând, au făcut aşa cum li se poruncise. Bărbaţii le-au înghiontit în rând râzând batjocoritor de sfiala lor, pe când ele încercau să-şi acopere goliciunea. Ei le-au întors mâinile la spate şi le-au legat încheieturile mâinilor atât de strâns, încât cea mai mică mişcare tăia adânc în carne. Apoi bătrânul cel ticălos le-a atârnat câte o pancardă cu preţul fiecăreia, şi mânate de bice, ele au fost forţate să meargă pe drumul spre sat.

Mayling mergea ultima în rând, cu capul plecat şi lacrimi în ochi, recunoscătoare întunericului care-i ascundea goliciunea. Dar drumul din afara satului era luminat strălucitor de o duzină de lanterne. O tarabă fusese instalată pentru a vinde vin de orez şi grupuri de bărbaţi, deja pe jumătate beţi, s-au întors, holbându-se la ele pe când se apropiau. Fetele s-au oprit ezitând, dar biciul înţepător le-a

făcut să înainteze, iar până în mijlocul drumului treceau pe lângă bărbaţi tăcuţi , cu gura căscată de mirare. Apoi, dintr-o dată, cu un urlet gutural, plini de poftă, s-au repezit la fetele care ţipau. Cele care au încercat să fugă au fost biciuite fără milă, aşa că au rămas în picioare tremurând, în timp ce bărbaţii le-au examinat.

Şi Mayling ar fi vrut să fugă şi să se ascundă, dar precum un animal dus la tăiere, a înlemnit de groază. Bărbaţii au trecut prin faţa ei, cercetându-i trupul nedezvoltat, gol şi râzând. I-au ciupit carnea şi i-au simţit cele mai secrete părţi ale corpului ei cu mâinile lor murdare, controlându-i virtutea, scuipând contemplativ în praful de la picioarele ei, în timp ce se certau furioşi asupra preţului. Mayling şi-a îngropat capul în piept; ruşinea era atât de mare, încât şi-a dorit să moară. O lacrimă alunecă în jos pe obrazul ei până în colţul gurii, şi avea gustul tot atât de amar, precum se simţea ea. Un ţăran hakka o trăgea după el. A aruncat-o, încă dezbrăcată, în spatele şaretei trase de tăuraş, acoperind-o cu paie murdare. Apoi a condus-o către coliba lui de lemn din câmp.

Hakka era un ţăran ignorant şi crud, trupul lui puţea şi dinţii i se stricaseră în gură. A avut-o într-un mod animalic, lăsând-o apoi şocată şi plină de dureri, acoperită cu propriul ei sânge şi vomă.

În ziua următoare a pus-o înapoi în şareta trasă de tăuraş şi a vândut-o altui ţăran, pentru propriul câştig. Acesta era mai tânăr, dar tot atât de urât şi crud. Şi el intenţionase să o aibă pentru o singură noapte şi apoi să o vândă mai departe, dar îi făcu plăcere această nouă „mireasă-copil", îi plăcură părul ei negru şi lucios şi sânii ei înmuguriţi şi îi mai plăcu felul în care ea ţipa ori de câte ori o avea. Era în drum spre Shanghai, de unde avea să ia un vas spre America şi spre Gold Mountain. A decis ca noua lui „mireasă-copil" să meargă cu el. Când se plictisea

de ea putea să o vândă. Erau doar câteva femei chineze în America şi putea obţine un preţ bun. Îi rase partea din faţă a capului, ca cea a unui băiat şi îi împleti părul într-un „queue". A îmbrăcat-o într-o salopetă de culi şi pantaloni şi i-a spus că dacă va vorbi vreun cuvânt cu cineva vreodată, o va ucide. Apoi a luat-o cu el pe vapor.

Călătoria a durat patru luni şi a fost foarte grea. Mayling a stat tăcută în locul ei, fiindu-i frică să vorbească. Era singura femeie de la bord şi ştia ce s-ar fi întâmplat dacă bărbaţii aflau despre ea sau dacă ţăranul s-ar fi decis să le-o vândă lor. Ea-şi dorea nespus să se înece în marea iertătoare, dar el n-o scăpa din ochi nici o clipă, până când căpitanul îi ordonă să-i fie băiat de cabină şi apoi ea a trebuit să îndure abuzurile şi beţiile lui.

Când i-a prins taifunul, ea s-a rugat ca vaporul să fie scufundat, dar soarta n-a fost atât de bună. Şi când furtuna a crescut pe lângă coasta de lângă Mendocino, ea s-a aruncat în mare cu ceilalţi, gândind că în sfârşit va fi eliberată şi i se va îngădui să moară. Dar pe când s-a scufundat în valurile îngheţate, în adâncul fiinţei ei s-a trezit instinctul primar de supravieţuire. S-a ridicat brusc la suprafaţă exact când Dumnezeul providenţei i-a trimis o bucată de lemn purtată de curenţi, ce plutea lângă ea. S-a agăţat disperată de ea, răsuflând întretăiat după aer, holbându-se în jurul ei la capetele ce răsăreau din apă. Dintr-o dată ţăranul a apărut lângă ea. El a înşfăcat bucata de lemn plutitoare, îmbrâncind-o la o parte şi blestemând-o.

– Eşti fără valoare, a ţipat el, desfăcându-i degetele disperate de pe lemn, eşti doar o fată. Viaţa ta nu înseamnă nimic.

Ea a auzit vuietul unui val uriaş care se îndrepta spre ei,apoi a fost învăluită de apa întunecată şi rece ca gheaţa. plămânii i s-au umplut de apă, se îneca, murea. O mare durere simţea în tot corpul pe când a fost aruncată pe ţărm

şi valurile s-au retras, lăsând-o pe o fâşie de nisip la piciorul unei stânci. A auzit un ţipăt şi s-a uitat în spatele ei. Ţăranul se zbătea în valuri. În strălucirea fosforescentă ea a putut să-i vadă faţa, lividă de furie, şi în spatele lui, marea năpustindu-se în larg, atrasă parcă înapoi dinspre mal de o forţă gigantică.

Mayling s-a ridicat cu greu în picioare şi a început să fugă, căţărându-se pe stânca abruptă agăţându-se de roci şi mici scobituri în stâncă. Picioarele îi alunecau pe pietrele nefixate şi mâinile îi sângerau. Îl auzea în urma ei şi s-a uitat în jos. El alerga pe bucata de plajă nisipoasă şi ea icnea de groază, ştia că în curând o va ajunge, o va prinde şi o va omorî. Îşi dori ca mai bine să se fi înecat odată cu ceilalţi decât să fie omorâtă brutal de el. Marea urla ameninţătoare şi ţăranul s-a întors şi s-a uitat în urma lui, descumpănit. Oceanul se retrăsese mult, lăsând o bucată de ţărm nisipos lată de 50 de yarzi, dar acum se adunase într-un singur val uriaş şi urla înaintând spre mal, din ce în ce mai înalt, din ce în ce mai rapid. S-a aruncat peste stânci spărgându-se şi înghiţindu-l pe ţăran.

Mayling se agăţă de stâncă holbându-se în jos, în timp ce valul se retrăgea, dar în urma lui nu mai era nimeni. Ţăranul dispăruse împreună cu ceilalţi. Numai ea supravieţuise.

Prea înspăimântată să se mişte, aştepta oceanul să vină să o ia şi pe ea, dar acesta deveni dintr-o dată calm, tot atât de liniştit ca un lac într-o noapte de vară cu lună.

Mayling a escaladat stânca. S-a odihnit noaptea şi apoi a început să meargă. A trăit din fructe şi rădăcini şi din ce putea fura sau prinde cu propriile-i mâini. Nopţile erau reci şi când a ajuns la capela mică din lemn, s-a încovrigat pe banchetă şi a adormit. Pastorul care a găsit-o avea faţa roşie, ochi vicleni şi perora, plin de emfază despre „Domnul". Ea nu a înţeles nici un cuvânt, dar în momentul în

care mâna lui a luat-o de după umeri, şi-a dat seama că era un cu totul alt om. El a dus-o la coliba lui. Trăia într-o comunitate de bărbaţi şi femei cu ochi reci şi grei, şi le-a spus tuturor, pios, că salva un suflet păgân luând-o în casa lui, „casa Domnului". În acea noapte a făcut-o să îngenuncheze lângă el pe când el şi-a băut whisky-ul, intonând lungi rugăciuni, recitate cu voce tare. Şi apoi i-a făcut ceea ce îi făcuseră toţi ceilalţi bărbaţi.

Era îmbrăcată ca un bărbat în hainele diavolilor străini şi era ţinută încuiată în casă. Disperată, s-a căţărat pe fereastră şi a evadat. Mult mai târziu, spre surprinderea ei, a trecut pe lângă un grup de chinezi ce munceau la câmp şi ea s-a ascuns în copaci urmărindu-i. Erau chinezi, dar erau bărbaţi, şi ei îi era frică de ei. Culi-ul îi spusese ce preţ ar fi căpătat de la bărbaţi odată ce ar fi adus-o la Gold Mountain, şi ea ştia că avusese dreptate. Dar stomacul o rodea de foame, cădea din picioare de extenuare şi ştia că nu mai poate continua aşa. Putea să-şi găsească un loc liniştit în pădure şi să se întindă sub un copac şi să aştepte ca moartea să o găsească. Dar atunci nu-şi va mai revedea niciodată frăţiorul, şi tânjea după el să-l vadă... Nu avea decât un singur lucru de făcut.

A reflectat asupra ideii cu mare grijă. Purta deja haine de băiat, chiar dacă erau hainele diavolilor străini. Era tânără şi încă nedezvoltată cum trebuia pentru a putea trece drept băiat. Culi-ul îi răsese capul în faţă, şi cu „queue"-ul ei lung, arăta exact ca unul dintre ei.

Mayling respiră adânc. Ştia că dacă voia să supravieţuiască în această lume trebuia să trăiască în chip de bărbat. Trebuia să devină Lai Tsin.

Iubiţii mei, timp de doi ani, Mayling a muncit cot la cot cu bărbaţii din Toishan. Fiecare zi a fost o tortură,

pentru că în fiecare zi se gândea că va fi descoperită. Era tânără şi suplă şi arăta ca un băiat; era mereu atentă să-şi păstreze trupul acoperit modest, dar în fiecare lună, acum pentru că era femeie, devenea un chin de tăinuit. Munca era grea şi brutală, dar nu s-a plâns. I-a urmărit cu grijă pe bărbaţi. A învăţat să vorbească asemeni unui bărbat, să se poarte ca un bărbat, să gândească la fel. Mayling a trăit ca un bărbat până când nu-şi mai aminti cum era să fii o tânără fată, ci numai cum era să suporţi abuzurile bărbaţilor.

Când munca s-a terminat în sfârşit, s-a deplasat împreună cu ceilalţi, trecând prin multe văi fertile din California spre Santa Clara, San Joaquin, Ojai şi Salinas, culegând cireşe şi migdale, lămâi, portocale şi salată verde, şi când sezonul lor s-a terminat şi iarna se apropia, s-a dus în oraşul cel mare. A avut tot felul de munci mici ce i-au ieşit în cale, dar de cele mai multe ori plătea pentru mâncare şi pentru un loc de dormit din banii câştigaţi la joc.

San Francisco era mare şi înfricoşător, dar inima ei a tresărit cînd a văzut Chinatown. Strada avea o lungime familiară, şi la fel templele cu dragonii lor aurii şi cu mirosul de beţişoare parfumate, vocile şi feţele, şi magazinele cu sloganurile lor pictate, care urau prosperitate şi viaţă lungă. Mirosul de mirodenii era familiar aşa cum îi erau şi copiii cu codiţă, în haine dezordonate şi ghicitoarele, şi casele de ceai.

S-a uitat invidioasă la fete atât de feminine în „cheongsam"-urile lor şi jachetele brodate , cu flori în păr, apoi şi-a privit tristă mâinile asprite de muncă, comparând picioarele ei mari, ghetele greoaie şi paşii mari, cu ghetele lor delicate şi înguste şi cu paşii lor feminini şi mici. A ascultat flecăreala şi vocile lor subţiri, comparându-le cu vorbele ei monosilabice şi aspre copiate de la bărbaţi şi a tânjit după rochiile lor şi după pieptenii lor de păr, după

pantofii lor feminini şi după conversaţia lor. Tânjea să fie iar fată ca ele.

Îndemnată de un impuls, a intrat într-un magazin chinezesc şi şi-a cheltuit toţi banii ei preţioşi pe o salopetă de mătase strălucitoare şi pantaloni, spunându-i proprietarului magazinului că făcea cumpărături pentru sora sa. A cumpărat pantofi şi piepteni de păr şi le-a dus pe toate în strâmta ei boxă plină de gândaci de bucătărie, din spatele unui magazin de băuturi nealcoolice. Şi-a scos toate hainele bărbăteşti ale diavolilor străini şi s-a privit goală. Avea aproape şaisprezece ani şi trupul ei era încă al unei fetiţe cu sânii mici şi ascuţiţi, mijloc îngust şi solduri adolescentine, înguste. A umplut găleata mică cu apă rece şi s-a spălat cu grijă peste tot corpul. Apoi şi-a pus salopeta de mătase şi pantalonii. Şi-a strecurat nesigură picioarele în pantofii cu talpa curbată şi şi-a despletit părul, încolăcindu-l într-un melc strălucitor pe ceafă şi fixându-l cu piepteni.

Şi-a studiat propria imagine în fereastra murdară şi a văzut un miracol. Nu mai era ţăranul Lai Tsin, era din nou Mayling, cea de şaisprezece ani. Exersă mergând de jur împrejurul camerei în pantofii ei ciudaţi, şovăitori, tresărind de durere, pentru că fusese obişnuită să folosească ghetele ei mari şi late. Apoi, adunându-şi tot curajul, s-a aventurat afară în stradă, îndrăznind cu greu să se uite la cineva, nu cumva să râdă de ea văzând-o. A mers încet până la micul magazin de pe aleea din apropiere unde fotograful făcea poze chinezilor pentru a le trimite acasă rudelor. El abia dacă s-a uitat la ea, i-a dat doar un evantai de hârtie desenat să-l ţină în mînă şi i-a spus să stea nemişcată. A fost o lumină puternică şi totul era gata.

Mayling s-a întors în camera ei. S-a dezbrăcat, şi-a împachetat hainele şi le-a ascuns cu grijă; pentru că era atât

de obişnuită să fie Lai Tsin, nu mai ştia cum să se poarte ca o fată şi îi era teamă.

Înapoi, în deghizarea ca bărbat, şi-a găsit de muncă într-o sală de jocuri, servind băuturi, debarasând mesele, spălând podelele. Orice slujbă umilă era a ei. Şi la sfârşitul fiecărei săptămâni, când îşi primea cei câţiva dolari, petrecea noaptea la masa de jocuri, şi câteodată câştiga, câteodată nu, pentru că aceşti jucători erau mult mai isteţi decât ţăranii de la care învăşase ea. Şi în fiecare duminică, fără să lipsească o dată, urma cursurile de engleză de la Şcoala de Duminică Baptistă. Avea un acoperiş deasupra capului, mâncare în stomac şi nu dorea nimic mai mult.

– Wu Feng, chinezul care conducea sala de jocuri, plătea chirie unui moşier gwailo şi în fiecare săptămână omul îşi cerea banii. Era un bărbat înalt, cu ochi albastru-deschis, păr cârlionţat des şi barbă, iar ochii lui Mayling i-au întâlnit deseori pe ai lui, când îl servea cu vin de orez. Pe atunci vorbea destul de bine engleza pentru a înţelege când cerea vinul sau când o întreba câţi ani are şi de unde este. Vocea bărbatului era caldă şi ochii lui deseori o cercetau amănunţit, dar nu se temea de el pentru că era Lai Tsin. Era un bărbat ca şi el.

Apoi, într-o săptămână, n-a venit să-şi ia banii, dar a trimis un mesaj, cerându-i lui Wu Feng să îi trimită. „Poate să-i aducă Lai Tsin", i-a spus el lui Wu Feng, dându-i adresa.

Mayling era foarte înspăimântată părăsind Chinatown, aşa că se grăbi prin Market Street, cu ochii în pământ, temându-se să se uite la feţele diavolilor străini. Casa moşierului era grandioasă. Avea cinci trepte albe ce conduceau până la uşa strălucitoare vopsită cu negru, şi ea speră că ghetele ei nu aveau să murdărească marmura în timp ce suna neliniştită la uşă.

Un băiat în casă chinez, într-o jachetă albă şi mănuşi

albe de bumbac, i-a deschis uşa. I-a zâmbit viclean lui Lai Tsin.

– Stăpânul te aşteaptă sus, i-a spus el dându-i un mic ghiont înspre scările acoperite cu un covor roşu din faţa sa.

Mayling s-a îndreptat ezitând spre scări şi apoi s-a întors să-l privească, dar el dispăruse. Cu un oftat de neliniştе a urcat scările până la capăt şi a strigat numele moşierului. Era un nume binecunoscut în San Francisco şi a putut să vadă că omul era bogat, mai bogat decât putuse ea visa că poate fi cineva. S-a holbat la comorile lui gwailo, covoarele, picturile uriaşe şi întunecate, urnele de argint şi vasele de cristal, şi a aşteptat, neştiind ce să facă.

L-a auzit spunând: „intră", şi-a traversat coridorul ghidându-se după vocea lui. El stătea la birou. Ea s-a înclinat şi el s-a ridicat în picioare, s-a îndreptat spre uşă şi a încuiat-o. Mayling fu blocată de surpriză, apoi amintindu-şi că e vorba de o tranzacţie financiară se gândi că el, cu siguranţă, nu voia ca servitorii să vadă sau să audă.

Ea a scos pachetul din buzunarul secret şi l-a lăsat pe birou.

– Chiria lu Wu Feng, onorabile domn, a spus ea cu voce aspră. El s-a rezemat de marginea biroului, cu mâinile încrucişate. S-a uitat la ea mult timp şi apoi a râs.

– Mulţumesc, Lai Tsin, a spus încă zâmbind. Ce-ai zice acum să primeşti aceşti bani înapoi? De data asta, banii tăi, în propriul tău buzunar secret?

Ea respiră scurt, ochii i se măriră la acest gând, dar a întrebat nedumerită:

– Ce-ar putea face Lai Tsin pentru a poseda o asemenea sumă?

– Chiar nu ştii? Vocea lui era adâncă, cu o dorinţă aspră, guturală. Mâna lui zvâcni şi se încleştă pe umărul ei. Mayling rămase cu răsuflarea tăiată, mai auzise acel

sunet al unei voci de bărbat, mai simţise acea strânsoare de oţel, şi mâinile care tremurau de pasiune. Dar acest bărbat credea că ea e băiat.

– Nu, domnule, nu! Nu înţelegeţi! ţipă ea.

El a râs pe când o ţinea ţipând în strânsoarea lui.

– Ce nu înţeleg, băieţelule? întrebă el amuzat. Nu înţeleg privirile pe care mi le arunci în fiecare vineri când vin la Wu Feng? Nu înţeleg limbajul trupului tău, privirea languroasă din ochii tăi, mişcările mâinilor tale şi ale fundului tău? Bineînţeles că înţeleg. Noi doi ne înţelegem reciproc perfect, micuţule Lai Tsin. Vreau ceea ce-mi poţi oferi tu, şi tu vrei ceea ce-ţi pot oferi eu. A luat banii de pe birou şi i-a aruncat spre ea. Ia-i. Sunt un om generos cu cei care-mi fac plăcere.

Mayling s-a răsucit din strânsoarea lui şi el a râs când ea a alergat spre uşă. Bineînţeles că era încuiată. S-a întors încet pentru a-l înfrunta.

– Nu înţelegeţi, a spus din nou în engleza şovăielnică. Nu sunt Lai Tsin. Sunt Mayling. Sunt o fată.

El îşi clătină capul, râzând.

– Asta-i bună, hohoti el, cu faţa roşie de veselie. O fată în hainele unui prostovan. Apoi a tras-o brutal spre el, băgându-şi mâna între picioarele ei. S-a uitat la ea surprins şi apoi cu un hohot de râs i-a comandat să-şi scoată hainele de pe ea. Mayling tremura de groază şi umilinţă. A negat din cap, mai degrabă murea decât să facă ce i se ceruse. Dar travestiul ei i-a înfierbântat pasiunea, era şi băiat şi fată şi a trântit-o pe podea. I-a tras hainele de pe ea şi s-a întins peste ea, bâjbâind şi înjurând în timp ce se forţa să o aibă, tremurând de pasiune pentru câteva minute cât i-au trebuit să-şi satisfacă îndemnul bestial. Apoi s-a ridicat în picioare. Şi-a încheiat nasturii pantalonilor. S-a întors la birou şi s-a aşezat, aranjându-şi la loc părul, şi îndreptându-şi cravata.

– Acum poţi pleca, a spus cu răceală, şi nu vreau să te mai văd la Wu Feng. Înţelegi? Nu vreau să îţi mai văd faţa vreodată.

Mayling s-a ridicat nesigură în picioare. Trupul îi era plin de sămânţa lui mezerabilă şi tremura de dezgust şi mânie, în timp ce se acoperea repede şi se îndreptă spre uşă. Era încuiată, şi el i-a aruncat cheile până la ea şi i-a spus:

– Nu ştiu ce fel de joc te prefaci că joci, dar te previn că este periculos. Alţi bărbaţi n-ar fi fost atât de buni cu tine cum am fost eu. Ei te-ar fi omorât pentru o asemenea decepţie.

Mayling a închis încet uşa în urma ei. A coborât încet minunata scară interioară şi a traversat holul grandios. Cu colţul ochilor l-a văzut pe băiatul în casă, chinez ticălos, când voia să iasă pe uşă. El a alergat după ea. Prinzând-o de umăr, i-a şoptit:

– Domnul Harrison este un om generos; dă-mi jumătate din ce ţi-a dat în buzunarul tău secret şi nu voi povesti despre tine.

S-a uitat uimită la el.

– Domnul Harrison?

– Patronul meu, a spus el impacientat. Harmon Harrison, marele bancher. Este cel mai puternic om din San Francisco.

– N-am luat nici un ban, a spus ea, împingându-l pe chinez din calea ei şi alergând în jos pe scări. Numele nu însemna nimic atunci pentru Mayling. Numai peste mulţi ani avea să realizeze cine era.

N-a ştiut cum s-a descurcat şi s-a întors în Chinatown, dar când a ajuns înapoi în mica ei locuinţă, şi-a scos toate hainele de pe ea şi şi-a frecat trupul cu apă îngheţată şi săpun ordinar, până când era o rană. Apoi, şi-a pus pe ea salopeta de fată şi pantalonii şi s-a întins pe rogojină

întrebându-se ce să facă. A plâns, a tânjit cu toată inima după mama şi frăţiorul ei, şi clocotea de mânie şi ură pentru toţi bărbaţii. Dar când toate lacrimile s-au uscat, în final, a ştiut că nu putea face nimic. Trebuia să-şi continue deghizarea. Cu excepţia faptului că nici un bărbat n-o va mai atinge vreodată, şi dacă vreunul avea să încerce, îl va ucide.

În ziua următoare şi-a găsit altă slujbă, de culi, şi trebuia să care legume şi pui vii la piaţă, în două coşuri de paie atârnate pe umeri, pe o prăjină de bambus. Şi noaptea a lucrat într-o altă sală de jocuri, mai mică, dar asemănătoare cu cealaltă, condusă de „tongi", cu baltaguri prinse la centură, la mesele de joc. Ei nu-i păsa, abia dacă îi băga în seamă. Tot ceea ce voia erau dolarii. Şi apoi, câteva luni mai târziu, şi-a dat seama că era însărcinată.

Era total nepregătită în asemenea probleme, şi atunci când a realizat că copilul dispreţuitului Harmon Harrison era în pântecele ei, era mult prea târziu pentru a mai putea face ceva, chiar dacă ar fi avut curajul s-o facă. A muncit până când nu a mai fost posibil să-şi ascundă starea în care era, şi atunci şi-a găsit o altă cameră de locuit. A devenit iar Mayling, în salopeta ei de mătase şi cu părul lung şi mătăsos încolăcit la spate.

O bătrână chinezoaică, experimentată în naşteri, a venit să o ajute, cu toate că Mayling a trebuit să o plătească prea mult, pentru că femeia o dispreţuia pentru că nu avea bărbat. Nu ştia la ce să se aştepte şi s-a gândit că durerile naşterii îi vor distruge mintea, dar în final copilul s-a născut. Un băieţel micuţ, cu faţa palidă şi plângăcios.

După puţin timp, bătrâna şi-a încheiat atribuţiunile şi-a lăsat-o pe Mayling singură. S-a uitat la bebeluş, înfăşurat într-un şal, lângă ea, pe rogojină. Era subţirel, cu părul negru şi ochi negri, şi nu arăta câtuşi de puţin asemenea diavolului străin de bancher. Arăta a chinez, ca şi ea. Şi

arăta tot atât de neajutorat şi înspăimântat de nouă lui lume ca şi ea. Inima îi tresări şi în sfârşit l-a ridicat în braţe şi-a început să-l hrănească.

Când băieţelul a făcut două luni, Mayling a ştiut că trebuia să se întoarcă la muncă. S-a gândit iar şi iar ce să facă, şi-a ştiut că era un singur răspuns la toate astea. Existase dintotdeauna obiceiul, în China, ca familiile cu prea multe guri de hrănit să-şi dea unul sau doi dintre copii cuplurilor mai puţin norocoase, fără copii, şi acum Mayling a găsit o familie pentru copilul ei. Erau de vârstă mijlocie şi renunţaseră la speranţa de a mai avea vreodată propriul lor copil şi ochii lor s-au aprins de fericire când Mayling le-a înmânat pe băieţelul ei. A promis că le va trimite bani în fiecare lună pentru buna lui îngrijire şi apoi s-a întors repede şi a plecat, ochii arzându-i de lacrimile nevărsate.

Mayling s-a reîntors la a fi Lai Tsin. S-a întors la munca în câmp şi la jocuri. Viaţa ei era solitară pentru că nu îndrăznea să aibă prieteni. A locuit singură şi în fiecare lună trimitea bani pentru copil, cu toate că n-a încercat niciodată să-l vadă, în toţi aceşti ani lungi care s-au scurs cu greu.

Timpul a trecut, şi într-o zi, cuplul a trimis un mesaj, cum că fiul ei avea acum optsprezece ani şi se logodise. Mayling a trimis imediat toţi banii pe care-i avea pentru a-i ajuta să facă nunta, dar ea n-a fost invitată la ceremonie ca oaspete. Următorul an, i s-a spus că băiatului i se născuse un fiu şi ea s-a bucurat de fericirea lor. A realizat că acum era bunică, cu toate că avea doar treizeci şi patru de ani. S-a reîntors la munca ei, trecând de la câmp la sălile de jocuri; o figură solitară din peisajul chinez.

În ziua marelui cutremur de pământ, Mayling era pe drum înapoi spre mica ei cameră de pe Kearny Street. Jucase până la ziuă şi când şoseaua pavată a început dintr-o

dată să-i înflorească sub picioare şi a trântit-o la pământ, primul ei gând a fost că zeii erau mânioşi pentru toate păcatele ei şi că în sfârşit veniseră să-şi ia revanşa. S-a ascuns în cadrul unei uşi pe când lumea se prăbuşea în jurul ei, şi când pământul s-a oprit din tremurat şi clădirile s-au oprit din clătinare, ea a deschis ochii şi-a avut în faţă o imagine devastatoare. Imediat s-a gândit la fiul ei şi la nepotul ei, iar inima i s-a cutremurat precum clădirile şi s-a gândit ce li se putuse întâmpla.

S-a ridicat în picioare şi a alergat pe străzile distruse şi aglomerate spre casa în care locuiau. Casa nu mai exista. Vecinii se descurcau cum puteau printre ruine şi părţi din casă, săpând cu mâinile lor goale prin dărâmături, în timp ce un băieţel pe jumătate dezbrăcat stătea pe trotuar urmărindu-i solemn. Mayling a alergat la el şi l-a luat de mână. El şi-a strâns mâna în a ei, uitându-se în sus la ea cu ochi negri încrezători. Cineva a strigat cum că îi găsiseră părinţii morţi în patul lor. Se prăbuşise hornul peste ei şi muriseră pe loc. Micul pat al copilului din altă cameră rămăsese neatins.

Mayling s-a strecurat printre ruine şi s-a uitat la faţa fiului ei mort. Era pentru prima oară când îl vedea, de când îl dăduse familiei adoptive, când avea doar două luni, şi inima ei jeli pentru el care era tânăr şi frumos şi avea multe motive pentru care să trăiască.

Le-a spus vecinilor că va avea grijă de copil. Imediat i-au găsit nişte haine şi cu o ultimă privire îndelungă şi-a părăsit din nou fiul, dar pentru ultima dată.

Aşa că, vedeţi voi, iubiţii mei, povestea lui Mayling este şi povestea lui Lai Tsin, şi povestea lui Lai Tsin este şi a lui Mayling. Când Lai Tsin a întâlnit-o pe Francie Harrison în Nob Hill, i-a spus ei că băieţelul era un orfan pe care-l salvase de la cutremur. Era numai parţial adevărat. Acel băiat era şi nepotul lui Harmon Harrison. Am

Ivut mereu o părere de rău pentru că nu l-am putut recu-ioaşte ca fiind de acelaşi sânge, dar era deja mult prea ârziu. Trecuse prea mult timp şi identiatea mea devenise eja cea a Mandarinului Lai Tsin, dar în inima mea, Philip Chen a fost mereu considerat ca iubitul „fiu" pe care n-am să-l mai cunosc niciodată.

Acum îţi spun adevărul, Lysandra, deoarece, ca femeie eşti vulnerabilă, nu numai în faţa celorlalţi, ci şi faţă de tine însăţi. Eu am fost constrânsă de împrejurări să renunţ la feminitate pentru a supravieţui. Şi tot succesul meu, toată bogăţia şi puterea mea ca *taipan* n-au fost niciodată îndeajuns pentru a-mi compensa pierderea ei.

Vei citi toate acestea numai când va fi nevoie, şi te sfătuiesc acum, dragă Nepoată, să-ţi aminteşti că în primul rând eşti femeie. Nu renunţa la fericire în căutarea propriei identităţi. Fii puternică şi aventuroasă. Caută să-ţi trăieşti propria viaţă, oricât te-ar costa. Să fi femeie este norocul, averea ta. Foloseşte-te de ele cu înţelepciune şi cu compasiune şi dragoste».

Lacrimi amare udau faţa Lysandrei când puse scrisoarea Mandarinului la loc, în plic. Inima îi ardea de milă pentru Mayling şi secretul ei zguduitor şi pentru suferinţa ei, şi îşi dori din toată inima să poată da timpul înapoi pentru a-i putea oferi un nou început bietului copil chinez înspăimântat, care devenise, datorită împrejurărilor, „Mandarinul".

Se gândi mult la tristeţea vieţii lui Mayling şi la sacrificiile pe care le făcuse pentru a supravieţui. Şi mesajul ei i-a fost tot atât de clar, pe cât fusese şi pentru Francie în urmă cu mulţi ani.

„Fii puternică, fii tu însăţi, femeie."

Lysandra luă plicul de Manila şi conduse maşina înapoi

pe Po Shan Road. Intră în dormitorul ei şi se privi în oglindă. Văzu o femeie de treizeci şi doi de ani, încă frumoasă şi dorită, dar care avea deja riduri de încordare în jurul ochilor şi al gurii. Văzu anii perindându-se goi prin faţa ei, cu mai mult succes şi mai mulţi bani, şi ceasul ei biologic ticăind disperat în continuare şi ştiu că Matt avea dreptate – Corporaţia Lai Tsin putea merge mai departe fără ea. Dar ea nu se putea descurca fără el – nu şi de acum încolo.

Trimise o rugăciune de mulţumire înţeleptului Mandarin, pentru că îi arătase calea spre fericire. Luă o geantă mică din dulap şi împachetă repede lucrurile esenţiale de care avea nevoie pentru o viaţă în coliba cu acoperiş de stuf de pe plajă, apoi adăugă o sticlă mare din parfumul ei favorit de gardenie. Apoi luă scrisoarea şi se îndreptă spre şemineu, şi aprinse un chibrit, şi pe când privea secretul lui Mayling dispărând într-o scurtă pâlpâire de flăcări şi fum albăstrui, se simţi mai aproape de Mandarin decât fusese vreodată.

Îl sună pe Philip Chen şi-i spuse că se hotărâse să-i ceară ajutorul.

– Ştii că poţi conta pe mine, spuse el calm. Îl cunoştea pe Matt şi îl plăcea şi nu-i puse întrebări cu privire la decizia luată, şi ea se bucură de asta.

Se gândi la ce-i spusese Lai Tsin şi spuse:

– Philip...

– Da?

Ezită, cu receptorul lipit de ureche...

– Oh, nimic. Cu excepţia faptului că mă întreb dacă ai ştiut vreodată cât de mult te-a iubit Lai Tsin.

– M-a iubit ca pe propriul său fiu, ştiu asta.

Vocea lui era liniştită, fără nici un alt înţeles ascuns printre cuvinte, şi ea spuse:

– Ei bine, vreau doar să ştii că şi eu te iubesc, Philip. Şi vreau să îţi mulţumesc... pentru tot.

– Noroc, micuţo, spuse el liniştit, gândurile noastre vor fi cu tine. Voi face tot ce pot pentru a conduce compania, până când tu vei desemna un succesor.

Stătu o vreme privind în gol, gândindu-se la Philip şi Lai Tsin şi Harmon Harrison, apoi se reîntoarse la realitate şi mai dădu câteva telefoane bărbaţilor importanţi care o ajutaseră în conducerea companiei. Şi apoi îl sună pe Robert.

El râse când îi povesti.

– Trebuia să fi plecat cu el atunci când te-a rugat. Ţi-am spus asta.

Robert, crezi că, poate, este prea târziu? Să fi renunţat la mine, să fi încetat să mă iubească?

– Nici o şansă. Orice bărbat care se îndrăgosteşte de tine este legat pe vecie.

– Sper să ai dreptate.

Urmă o pauză, apoi el spuse brusc:

– Trebuie să mă grăbesc, trebuia să fiu la spital în cincisprezece minute. Noroc, Lysandra.

– Te voi ţine la curent, spuse ea puţin visătoare când puse receptorul în furcă, simţindu-se de parcă s-ar distanţa de întreaga ei viaţă de până acum.

Îşi privi ceasul când îi dădu centralistului numărul de la fermă; era trei după-amiaza în California. Răspunse Buck şi vocea lui familiară şi veselă făcu să i se pună dintr-o dată un nod în gât.

– Cum îţi este, iubito? întrebă el. Totul e în ordine?

– Oh, Buck, sunt îndrăgostită, spuse ea cu un suspin.

– Şi te plângi din cauza asta?

Ea-şi trase zgomotos nasul.

– Nu... nu, sunt doar fericită, asta-i tot.

– Este Matt, sper?

– Da.

– Ei bine, iubita mea, este un tip mare, un adevărat bărbat; cu siguranţă nu te vei plictisi în viaţă cu un bărbat ca Matt.

– Atunci eşti de acord?

El râse.

– Dacă trebuie – şi dacă promiţi că ne vei invita la nuntă de data asta.

Lysandra simţi cum roşeşte.

– L-am refuzat prima dată... Acum va trebui să îl cer eu...

Râsul său răsună din nou pe fir.

– Ai fost mereu o fată care a ştiut ce-a vrut. Noroc, iubito, şi ţine minte, ai grijă de tine.

Francie intră pe fir şi Lysandra simţi liniştitoarele ei modulaţii emoţionale, de la o depărtare de o mie de mile de cablu peste ocean, când îi comunică decizia ei.

– Cred că mereu am căutat ceea ce aveţi tu şi Buck, Mami, spuse ea, şi de data asta cred că am găsit. A trebuit mai întâi să descopăr ceea ce dragostea îţi ordonă. Trebuie să fie mereu pe locul întâi.

Ascultând, Francie privea fără ţintă la peisajul oferit de uşa deschisă ce dădea spre curtea interioară. Putea vedea o pereche de cai ce alergau în ţarc şi înălţimile dealurilor cu şirurile ordonate de viţă de vie, presărate cu trandafiri. Turbulenţa vieţii ei de dinainte părea să fie la ani lumină depărtare de fericirea şi liniştea prezentului. Îşi trecu mâna prin păr îngrijorată, încercând să nu se gândească la dezastrul cu Pierre. Matt era diferit, ştia asta şi, în ciuda stilului său de aventurier, era ceva solid în legătură cu el. Fusese destul de puternic să o părăsească pe Lysandra când ea fusese pe punctul să ignore să schimbe stilul lor de viaţă şi îi dădu dreptate pentru asta, pentru că ştia cât de mult o iubea. Cu toate astea, ea speră ca el să fie cel potrivit.

– Cum poţi fi sigură? întrebă ea.

– Oh, Mami. Vocea Lysandrei răsuna amuzată. Cum poţi tu, dintre toţi oamenii să mă întrebi aşa ceva? Cum aţi ştiut tu şi Buck? Pierre m-a făcut să cred că eram îndrăgostită. Dar cu Matt este adevărat – la bine şi la rău. Pe lângă asta, am deschis scrisoarea Mandarinului. Făcu o pauză. Mami, ai ştiut ce era cu adevărat?

Francie oftă.

– Da, ştiam. M-a dus la vechiul său sat şi mi-a arătat Templul lui Lilin. Dar mi-am dat cuvântul de a-i respecta secretul – toate secretele lui, Lysandra, şi n-am putut să-ţi spun nici măcar ţie.

– Oh, Mami a fost atât de curajos. S-a sacrificat atât de mult şi ne-a binecuvântat pe noi cu mult mai mult decât doar succes şi bogăţie. Şi-a golit sufletul pentru a ne putea ajuta – şi acum îi urmez sfatul. Trebuie să mă grăbesc, Mami, am de prins un avion, aşa că urează-mi noroc, vrei?

– Bineînţeles că-ţi urez noroc, draga mea, şi de asemenea, fericire.

Francie zâmbi când ieşi afară pe verandă unde o aştepta Buck. Se aşeză lângă el pe canapea şi îl luă de mână.

– A spus că-şi doreşte ceea ce avem şi noi, îi spuse ea. Crezi că face ceea ce trebuie?

El o privi cu dragoste în ochi, văzând aceeaşi femeie frumoasă pe care o întâlnise în urmă cu mulţi ani.

– Să fii sigură, spuse el zâmbind.

Şi, dis-de-dimineaţă, în următoarea zi, Lysandra Lai Tsin era într-un avion spre Australia şi spre Matt.

Epilog

Mulţi ani mai târziu, când China şi-a deschis din nou porţile către lume, Lysandra şi soţul ei, Matt, au luat o joncă veche, înnegrită de atâta navigat, în susul râului spre Shanghai, au trecut pe lângă Nanking şi Wuhu, navigând pe fluviul galben, Yangtze, prin chei înalte şi maluri întinse, pline de stuf, refăcând călătoria iubitului ei Mandarin. Pe drum, i-a povestit lui Matt istoria lui Mayling şi a fratelui ei, Lai Tsin, a micuţului Frate Chen şi a frumoasei „mui-tsai", Lilin, care fusese mama lor. Dar nu a divulgat secretul Mandarinului, nici măcar bărbatului pe care îl iubea şi tatăl celor trei copii ai săi, bărbatul ce îi adusese mai multă fericire decât crezuse că poate exista.

Au stat împreună lângă balustrada vasului pe când acesta îşi încheiase drumul, acostând lângă un debarcader de lemn, iar chinezii îmbrăcaţi în jachete albastre închise până la gât trăgeau repede parâmele groase. Pământul se chircise ca o fiară galbenă bătută sub un cer cenuşiu foarte jos, iar drumul ce ducea spre vechiul sat al Mandarinului era acum nici mai mult nici mai puţin decât o urmă.

Luându-l de braţ pe Matt, s-au aventurat în jos, pe cărarea strâmtă de pământ, privind în jurul ei, căutând locurile pe care simţea că le ştia deja; heleşteul era uscat şi plin de stuf, casa lângă care erau mii de gâşte frumoase nu mai exista, câmpurile de orez se transformaseră în

mlaştină, iar mormântul „fung shiu", unde Micuţul Chen fusese lăsat pradă păsărilor şi câinilor, nu era altceva decât un loc înconjurat de copaci goi, desfrunziţi. Zidurile ce odată înconjurau satul erau distruse, nu mai existau câini flămânzi în căutare de hrană, şi tot ceea ce mai rămăsese din case erau câţiva stâlpi construiţi din piatră galbenă.

Lysandra se cutremură în faţa scenei dezolante; nu mai exista nimic din lucrurile ce-i aminteau de Mandarin.

S-a întors înapoi tristă, dorindu-şi să nu fi venit niciodată. Au mers pe poteca ce răsărea printre câmpurile de orez şi dintr-o dată văzu în faţa lor, pe deal, ca o flacără în peisajul cenuşiu, Templul Ancestral al lui Lilin. Au urcat poteca stâncoasă până când au ajuns în faţa templului şi, deşi vopseaua era crăpată, iar strălucirea acestuia pierise de mult, li s-a părut foarte frumos.

Au intrat înăuntru, şi acolo, stând cu picioarele încrucişate pe podea, era un bărbat ce părea un sfânt. Era atât de bătrân, încât oasele lui fragile abia mai puteau susţine pielea slabă cu care erau acoperite, faţa lui era ca un craniu, cu o şuviţă de barbă cenuşie, ascuţită, iar ochii păreau mai bătrâni decât restul trupului, cufundaţi în învăţăminte şi înviaţi de bunătate. Instinctiv, Lysandra se închină în faţa lui.

El stătea pe rogojina sa de iarbă, înfăşurat într-o robă de şofran uzată, şi ea se aşeză lângă el şi i se adresă în chineză.

– Onorabile Vârstnic, îmi cer scuze pentru că îţi deranjez pacea cu prezenţa mea umilă, dar sunt aici pentru a-mi arăta respectul faţă de Onorabilii mei Strămoşi.

Ochii bătrânului o cercetară, dar nu comentă nimic din ceea ce spusese ea.

– Spiritele lor vor fi bucuroase că ai venit, replică el cu o voce subţire şi ascuţită.

– Spune-mi, Omule Sfânt, spuse ea, întreaga viaţă a dispărut din aceste locuri. De ce eşti aici?

– Onorabilă Fiică, spuse el blând, am venit până la acest templu cu mulţi ani în urmă în călătoriile mele şi, de fiecare dată când trec pe aici, sunt atras din nou de pacea şi frumuseţea acestui loc. De fiecare dată mă opresc şi-mi petrec câteva ore sau câteva zile aici, nici eu nu mai ştiu cât de mult timp, pentru că sunt atât de bătrân, încât nu mai simt trecerea timpului.

– Îţi aminteşti de acest loc, Onorabile Vârstnic? îl întrebă Lysandra, nerăbdătoare. Îţi aminteşti satul? Şi ce i s-a întâmplat?

El încuviinţă.

– Când am venit prima oară, satul era sărac, iar moşierul satului era aspru şi lacom. Secetă după secetă urma în fiecare an, distrugând câmpurile de orez şi secând heleşteul. Tinerii se temeau de asprimea moşierului lacom şi fugeau în oraşe, în căutarea unei vieţi mai bune. Mari schimbări au venit în China şi satul a fost abandonat. Casele s-au dărâmat şi s-au transformat în ţărână, vânturile au venit şi au împrăştiat ţărâna. Apoi, într-un an s-a revărsat marele Ta Chiang, a acoperit pământul rămânând aşa până în vară, când s-a întors în matca sa, iar seceta a început din nou. În fiecare iarnă, Ta Chiang venea mai aproape şi stătea din ce în ce mai mult, iar tot ceea ce rămânea era dealul cu Templul Ancestral al femeii Lilin şi al copiilor ei.

Lysandra îi mulţumi pentru istorisire şi apoi aprinse beţişoarele parfumate pe care le adusese cu ea, îngenunche pe podea şi se rugă făcând multe plecăciuni pentru spiritele celor dragi.

Îşi luă rămas-bun de la omul sfânt şi îi puse un dar în bolul său. Un vânt rece şi blând îi trecu prin părul moale atingându-i obrajii cu blândeţe, iar ea s-a întors să arunce

o ultimă privire spre templul construit de Mayling pentru familia ei, templu ce strălucea ca un far stacojiu pe deal. Lysandra zâmbi.

– Ea ştie, îi spuse ea mulţumită lui Matt, ştie că am fost aici pentru a-i mulţumi.

Vântul umflă pânzele joncii vechi şi negre, pe când era împinsă de la malul râului pe drumul de întoarcere, foşnind în peisajul dezolant şi fără viaţă, luând după el praful şi pământul, strat după strat, până când, în curând, nu va mai rămâne nimic, ci doar templul purpuriu de pe deal.

În curând la

Editura Flamingo G.D.

Casă de piatră

Ultimul bestseller al Pamelei Morsi. O scriitoare care a cucerit binemeritat şi publicul din România cu romanele sale „Dorinţă împlinită", „Ritualul dragostei" şi „Haimanaua".
Poveştile ei de dragoste sunt pline de umor şi căldură dar... mai ales iremediabil romantice.

Meggie *era o fire visătoare, care-şi petrecuse întreaga viaţă în mica aşezare Marrying Stone. Însă deşi viaţa ei era cât se poate de simplă, întotdeauna fusese sigură că, într-o zi, avea să apară şi prinţul ei...* ***J. Monroe Farley*** *sosi cu edifonul său pentru a înregistra muzica tradiţională ozarkeză, hotărât să-şi concentreze întreaga atenţie asupra studiului său.*
Aici, însă, în acest cătun îndepărtat din vârful muntelui, o găsi – deşi nu se aşteptase nici o clipă la aşa ceva – pe prinţesa visurilor sale...

Casă de piatră – *o propunere irezistibilă*

Moştenire blestemată

O lume captivantă în care dragostea, intriga şi suspansul se împletesc ţinându-vă cu sufletul la gură.

Trăieşte într-o casă impunătoare de pe Nob Hill, alături de Lai Tsin, un chinez de o bogăţie fabuloasă. Dar siguranţa de sine şi stilul ei aristocratic nu fac decât să ascundă o copilărie sordidă după care dragostea devenise ceva de temut.

Odată cu moartea lui Lai Tsin, când averea imensă revine „nepoatei" sale Lysandra, zvonuri, scandaluri şi pericole de mult îngropate ies iarăşi la iveală. Deodată totul pare ameninţat: ea însăşi, fiica pe care o adoră şi bărbatul pe care nu îndrăzneşte să-l iubească.

Neavând-o alături decât pe Annie A[illegible], prietena ei de-o viaţă, va începe [illegible] încrâncenată şi plină de curaj pentru [illegible] aparţine.

BESTSELLER

ISBN: 973-96965-2-X

LEI 5500